

MICHAEL
CONNELLY

TURA
DE
NOAPTE

MICHAEL CONNELLY

Seria Renee Ballard #1

Tura de Noapte

Traducere din limba engleză de
Cristina-Mihaela Tripon

EDITURA RAO

— 2019 —

MICHAEL CONNELLY

The Late Show

Copyright © 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONNELLY, MICHAEL

Tura de noapte / Michael Connelly;

trad, din lb. engleză: Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua
Connexion.

București: RAO Distribuție, 2019

ISBN 978-606-006-309-4

I. Tripon, Cristina-Mihaela (trad.)

821.111

În onoarea sergentului Steve Owen Biroul Șerifului din Los Angeles executat, împușcat prin insignă, 5 octombrie 2016

Ballard și Jenkins ajunseră la casa de pe El Centro cu puțin timp înainte de miezul nopții. Era primul apel din tura lor. În fața casei se afla deja o mașină de poliție, iar Ballard îi recunoscuse pe cei doi polițiști în uniformă care se aflau pe veranda bungaloului împreună cu o femeie căruntă, în halat de baie. John Stanley era ofițerul superior al turei, iar partenerul său era Jacob Ross.

— De data asta te ocupi tu, zise Jenkins.

În cei doi ani de când erau parteneri, își dăduseră seama că Ballard se pricepea cel mai bine să lucreze cu victimele de sex feminin. Asta nu însemna că Jenkins era un bădăran, dar Ballard înțelegea mai bine stările emoționale ale victimelor de sex feminin. Rolurile se inversau atunci când aveau pe mână un caz în care victima era bărbat.

— Recepționat, zise Ballard.

Coborâră din mașină și se îndreptară spre veranda luminată. Ballard ținea aparatul de emisie-recepție în mână. În timp ce urcau cele trei trepte, Stanley le-o prezentă pe femeie. O chema Leslie Anne Lantana și avea șaptezeci și șapte de ani. Ballard nu credea că vor pierde prea mult timp acolo. Majoritatea spargerilor se rezumau la un raport, poate o cerere de prelevare de amprente, dacă aveau noroc și găseau vreun indiciu că hoțul atinsese suprafețe de pe care se putea preleva ceva.

— Doamna Lantana a primit în seara aceasta un e-mail de alertă de fraudă prin care era înștiințată că cineva a încercat să achiziționeze ceva de pe Amazon cu cardul ei de credit.

— Și nu ați fost dumneavoastră, spusese Ballard, confirmând ceea ce era deja evident.

— Nu, este vorba despre un card pe care îl țin pentru situații de urgență și pe care nu îl folosesc niciodată pentru

achiziții pe internet, răspunse femeia. Tocmai de aceea achiziția a fost semnalată. Folosesc un alt card pentru Amazon.

— În regulă, zise Ballard.

— Ați sunat la compania de carduri de credit?

— În primul rând, am verificat să văd dacă nu mi-am pierdut cardul și am descoperit că nu mai am portofelul în geantă. Mi-a fost furat.

— Știți cumva unde și când a fost furat?

— Ieri mi-am făcut cumpărăturile la Ralphs, deci știu că atunci îl aveam. După aceea, am venit acasă și n-am mai ieșit. Ați plătit cu un card?

— Nu, cu numerar. Întotdeauna plătesc cu numerar la Ralphs. Dar am scos cardul magazinului ca să obțin reducere.

— Credeți că este posibil să vă fi uitat portofelul la Ralphs? Poate la casa de marcat, atunci când ați scos cardul?

— Nu, nu cred. Am mare grijă de lucrurile mele. De portofel și de geantă. Și nu sunt senilă.

— Nu am vrut să sugerez asta, doamnă. Doar vă întreb.

Ballard schimbă direcția, deși nu era convinsă că femeia nu își uitase portofelul la Ralphs, de unde l-ar fi putut șterpeli oricine.

— Cine locuiește cu dumneavoastră, doamnă? o întrebă ea.

— Nimeni, răspunse Lantana. Locuiesc singură. Cu excepția lui Cosmo, câinele meu.

— De când v-ați întors de la Ralphs, a bătut cineva la ușa dumneavoastră sau a intrat în casă?

— Nu, nimeni.

— Nu v-au vizitat prieteni sau rude?

— Nu, dar nu mi-ar fi luat portofelul dacă ar fi trecut pe la mine.

— Desigur, nici nu vreau să sugerez altceva. Încerc doar să îmi dau seama ce s-a întâmplat ieri. Așadar, spuneți că ați fost acasă tot timpul de când ați venit de la Ralphs?

— Da, am fost acasă.

— Dar Cosmo? Îl plimbați pe Cosmo?

— Desigur, de două ori pe zi. Dar încui ușa atunci când ies, și nu merg prea departe. Este bătrân, și nici eu nu întineresc.

Ballard zâmbi înțelegător.

— Ieșiți la plimbare la aceeași oră în fiecare zi?

— Da, ne ținem de program. Este mai bine pentru câine.

— Cât timp vă plimbați?

— Treizeci de minute dimineața și, de obicei, puțin mai mult după-amiază. Depinde cum ne simțim.

Ballard încuviință. Știa că un hoț care s-ar fi plimbat prin zona de sud a orașului Santa Monica nu trebuia decât să o zărească pe femeie plimbându-și câinele și să o urmărească până acasă. Ar fi verificat dacă locuia singură, apoi s-ar fi întors în ziua următoare, la aceeași oră, când ea ar fi scos din nou câinele la plimbare. Majoritatea oamenilor nu își dădeau seama că de multe ori cele mai simple obiceiuri pe care le aveau îi făceau vulnerabili în fața prădătorilor. Un hoț experimentat ar intra și ar ieși din casă în mai puțin de zece minute.

— Ați verificat să vedeți dacă vă mai lipsește ceva? o întrebă detectivul.

— Încă nu, răspunse aceasta. Am sunat la poliție de îndată ce am văzut că îmi lipsește portofelul.

— Haideți să intrăm, să aruncăm o privire în jur și să vedem dacă vă mai lipsește ceva, zise detectivul.

În timp ce Ballard o însoțea pe Lantana prin casă, Jenkins se duse să verifice dacă nu cumva cineva umblase la încuietoarea ușii din spate. În dormitorul femeii, pe pernă se afla un câine. Era un metis de boxer cu fața albă de

bătrânețe. Ochii săi lucioși o urmăreau pe Ballard, dar nu se ridică. Era prea bătrân. Scoase un mârâit din adâncul pieptului.

— Totul este în regulă, Cosmo, îl liniști femeia.

— Ce este, boxer corcit cu ce? fu curioasă Ballard.

— Ridgeback, răspunse Lantana. Așa credem noi.

Ballard nu era sigură dacă prin „noi” se referea la ea însăși și la câine sau la altcineva. Poate că era vorba de femeie și de doctorul veterinar.

Femeia termină verificările scotocind prin sertarul cu bijuterii și îi spuse că nu lipsea nimic în afară de portofel. Acest lucru o făcu pe Ballard să se gândească din nou la Ralphs sau la faptul că hoțul crezuse că avea mai puțin timp la dispoziție decât avusese în realitate, ca să scoতোcească prin casă.

Jenkins li se alătură și spuse că nu părea să se fi umblat la încuietorile ușilor sau că fuseseră forțate.

— În timp ce v-ați plimbat câinele, ați observat ceva neobișnuit pe stradă? o întrebă pe bătrână Ballard. Pe cineva care nu avea ce căuta acolo?

— Nu, nimic neobișnuit, răspunse femeia.

— Se construiește ceva pe stradă? Există muncitori în zonă?

— Nu, nu aici.

Ballard îi ceru femeii să îi arate e-mailul de la compania de carduri. Se duseră într-un colț al bucătăriei, unde Lantana avea un laptop, o imprimantă și un suport de documente doldora de plicuri. Era evident „biroul” de unde își plătea facturile și făcea comenzi pe internet. Bătrâna luă loc și deschise notificarea pe ecranul computerului. Ballard se aplecă peste umărul ei ca să îl citească. Apoi o rugă pe femeie să sune din nou la compania de carduri.

Lantana sună de pe telefonul din perete, care avea un fir lung, ce se întindea până la celălalt colț al camerei. Îi dădu receptorul lui Ballard, care ieși pe hol împreună cu Jenkins,

întinzând firul la maximum. Vorbea cu un specialist în prevenirea fraudelor, care avea accent indian. Ballard se prezentă ca fiind detectiv în cadrul Departamentului de Poliție din Los Angeles și ceru adresa de livrare care fusese introdusă pentru achiziția făcută cu cardul de credit înainte ca aceasta să fie respinsă ca posibil frauduloasă. Specialistul îi spuse că nu putea să îi divulge această informație fără mandat.

— Cum adică? dori Ballard să afle. Doar sunteți specialist în prevenirea fraudelor, nu? Este vorba despre o fraudă, iar dacă îmi veți da adresa, aș putea face totuși ceva în această privință.

— Îmi pare rău, răspunse specialistul. Nu pot. Cei de la departamentul nostru juridic trebuie să îmi dea undă verde și n-au făcut-o.

— Faceți-mi legătura cu departamentul juridic.

— E închis acum. E ora prânzului și e închis.

— Atunci vreau să vorbesc cu superiorul dumneavoastră.

Ballard se uită la Jenkins și scutură frustrată din cap.

— Dimineată va ajunge la biroul de furturi, spuse Jenkins. Ce-ar fi să-i lași pe ei să se ocupe de asta?

— Nu se vor ocupa, răspunse Ballard. Cazul va fi dat uitării. Nu îl vor căuta pe infractor și nu e corect față de ea.

Arătă cu capul spre bucătărie, unde femeia stătea pe un scaun având o privire deznădăjduită.

— N-a zis nimeni nimic de corectitudine, continuă Jenkins. Asta este situația.

După cinci minute, la telefon se auzi vocea supraveghetorului. Ballard îi explică faptul că era vorba de o situație ce putea evolua rapid și că trebuia să se miște repede ca să prindă persoana care furase cardul de credit al doamnei Lantana. Supraveghetorul îi spuse că încercarea de a folosi cardul de credit nu se materializase, prin urmare sistemul de alertare a fraudei funcționase.

— Nu mai este vorba despre o „situație ce poate evolua rapid”, așa cum o numiți dumneavoastră, îi spuse el.

— Sistemul funcționează doar dacă îl prindem pe individ, îi zise Ballard. Nu înțelegeți? Blocarea utilizării cardului este doar un aspect, deoarece acest lucru protejează doar persoanele juridice. Nu o protejează și pe doamna Lantana, în casa căreia a intrat cineva.

— Îmi pare rău, explică supraveghetorul. Nu vă pot ajuta fără ordin judecătoresc. Acesta este protocolul nostru.

— Cum vă numiți?

— Numele meu este Irfan.

— Unde ești, Irfan?

— Cum adică?

— Ești în Mumbai? Delhi? Unde?

— Da, sunt în Mumbai.

— De aceea nu-ți pasă. Pentru că individul acesta nu va intra niciodată în casa ta din Mumbai și nu-ți va fura portofelul. Mulțumesc foarte mult.

Ea intră din nou în bucătărie și puse receptorul la loc, înainte ca supraveghetorul să apuce să răspundă. Se întoarse spre partenerul ei.

— În regulă, ne întoarcem la sediu, scriem raportul și-l dăm celor de la biroul de furturi, zise ea. Să mergem.

Ballard și Jenkins nu mai ajunseră la sediu ca să scrie raportul referitor la furtul din casa doamnei Lantana. Fură trimiși de comandantul de serviciu la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood ca să verifice o agresiune. Ballard parcă mașina pe un loc rezervat ambulanțelor, aflat lângă accesul la Urgență, lăasă girofarul pornit, apoi intrară pe ușile batante. Ballard notă ora pe care urma să o scrie ulterior în raport. Era 12.41, conform ceasului de deasupra geamului de la recepție.

Acolo se afla un ofițer începător, cu pielea la fel de albă ca a unui vampir. Ballard îi făcu un semn din cap, iar acesta se apropie să le dea raportul. Era un simplu agent de poliție și prea nou în departament pentru ca ea să îi știe numele.

— Am găsit-o într-o parcare din Santa Monica, lângă Highland, spuse agentul de poliție. Se pare că a fost abandonată acolo. Făptașul a crezut, probabil, că era moartă. Dar era în viață și chiar semiconștientă timp de câteva minute. Cineva a cotoșit-o destul de bine. Unul dintre paramedici a zis că s-ar putea să aibă o fractură craniană. Au dus-o în spate. Superiorul meu e acolo.

Era posibil ca agresiunea să se fi transformat într-un caz de răpire, lucru care îi stârni curiozitatea lui Ballard. Se uită la ecusonul polițistului și văzu că îl chema Taylor.

— Taylor, eu sunt Ballard, zise ea, iar el este detectivul Jenkins. Când ai intrat în Secția 6?

— E prima misiune, de fapt, răspunse Taylor.

— Direct din academie? Bun-venit! Te vei distra la Secția 6 așa cum nu te-ai mai distrat niciodată. Cine este supraveghetorul tău?

— Ofițerul Smith, doamnă.

— Nu sunt mama ta. Nu-mi spune „doamnă”.

— Îmi cer scuze, doamnă. Adică...

— Ești pe mâini bune cu Smitty. E de treabă. Ați identificat victima?

— Nu, nu i-am găsit geanta sau altceva, dar am încercat să vorbim cu ea în timp ce așteptam paramedicii. Ba se trezea, ba leșina și vorbea fără noimă. Parcă a spus că o cheamă Ramona.

— A mai spus și altceva?

— Da, a pronunțat „casa răsturnată”.

— „Casa răsturnată?”

— Da. Ofițerul Smith a întrebat-o dacă îl cunoaște pe agresorul ei, iar ea a răspuns că nu. A întrebat-o unde a fost

atacată, iar ea a spus „casa răsturnată”. După cum spuneam, nu era foarte coerentă.

Ballard dădu aprobator din cap și se gândi la ce s-ar fi putut referi victima.

— În regulă, spuse ea. Vom merge acolo și vom verifica zona.

Ballard îi făcu un semn din cap lui Jenkins și se îndreptară spre ușa care ducea către zona de tratament a Urgențelor. Purta un costum Van Heusen gri-închis cu dungi subțiri și albe. Credea că aerul oficial pe care i-l dădea costumul se potrivea cu tenul ei măsliniu și cu părul blond. În plus, îi conferea un aer autoritar care compensa faptul că era minionă. Își trase sacoul suficient pentru ca recepționera din spatele geamului să îi vadă insigna prinsă la curea și să deschidă ușa automată.

Centrul de primire era compus din șase separeuri de evaluare și tratare a pacienților, ascunse după draperii. Doctori, asistente și tehnicieni mișunau în jurul recepției din mijlocul încăperii. Domnea un haos organizat, fiecare cu sarcina sa, de parcă totul ar fi fost coordonat de niște mâini invizibile. Era o noapte agitată, așa cum erau toate nopțile la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood.

Un alt ofițer de poliție stătea în fața unei draperii ce ascundea separeul 4, iar Ballard și Jenkins se duseră direct la el. Avea trei trese pe mâneci — cincisprezece ani în departament iar Ballard îl cunoștea bine.

— Smitty, doctorul e aici? vru să știe Ballard.

Ofițerul Melvin Smith se opri din scris și își ridică ochii din telefon.

— Ballard, Jenkins, care-i treaba? zise Smith. Nu, e singură, adăugă el. Vor s-o ducă în blocul operator. Fractură craniană, edem cerebral. Au spus că trebuie să îi deschidă craniul ca să elibereze presiunea.

— Cunosc senzația, zise Jenkins.

— Deci, nu vorbește? Întrebă și Ballard.

— Acum, nu, răspunse Smith. Au sedat-o și i-am auzit spunând că vor să îi inducă starea de comă până când se micșorează edemul. Hei, Ballard, ce mai face Lola? N-am mai văzut-o de mult.

— Lola este bine, răspunse Ballard. Ați găsit-o voi sau ați primit un telefon?

— A fost un pont, răspunse Smith. Cineva trebuie să fi sunat, dar a dispărut până am ajuns noi acolo. Victima zăcea singură în parcare. Am crezut că era moartă.

— Ați chemat pe cineva să izoleze perimetrul? Întrebă imediat Ballard.

— Nu, nu e nimic altceva acolo decât sânge pe asfalt, Ballard, răspunse Smith. Trupul a fost aruncat acolo.

— Haide, Smitty, astea-s prostii. Trebuie să cercetăm locul. Ce-ar fi să plecați și să supravegheați parcare până când vom trimite o echipă acolo. Puteți sta în mașină ca să vă întocmiți rapoartele sau ceva.

Smith așteaptă aprobarea lui Jenkins, care era detectivul-șef.

— Are dreptate, spuse Jenkins. Trebuie să stabilim perimetrul.

— Recepționat, zise Smith, cu tonul unui om convins că este o pierdere de timp.

Ballard dădu draperia la o parte și intră în separeu. Victima stătea întinsă pe spate pe pat, acoperită cu un halat verde de spital. Avea tuburi în ambele brațe și în nas. Ballard văzuse multe victime ale violenței în cei paisprezece ani de când se afla în breaslă, dar acesta era unul dintre cele mai grave cazuri pe care le văzuse, iar victima încă trăia. Femeia era minionă și nu părea să aibă mai mult de cincizeci și cinci de kilograme. Ambii ochi îi erau umflați și închiși și era evident că globul ocular drept era spart. Partea dreaptă a feței, deformată din cauza umflăturii, avea pielea jupuită. Era limpede că fusese bătută cu brutalitate și târâtă cu fața

în jos pe o suprafață dură — probabil parcare — cu fața în jos. Ballard se aplecă deasupra patului și privi cu atenție rana de pe buza de jos. Era o mușcătură urâtă care îi despicase buza. Țesutul sfâșiat era prins de două suturi temporare. Va avea nevoie de un chirurg plastician. Dacă va supraviețui.

— Dumnezeu! exclamă Ballard.

Scoase telefonul și deschise camera foto. Începu să fotografieze, mai întâi întregul chip al victimei, și apoi detaliat, fiecare rană. Jenkins privea fără să facă vreun comentariu. Știa cum proceda ea.

Ballard desfăcu nasturii halatului pentru a verifica dacă existau răni pe piept. Pe partea stângă a trunchiului, observă câteva vânătăi pronunțate care erau delimitate și drepte, părând să fi fost provocate mai degrabă de un obiect decât de un pumn.

— Uită-te aici, zise Ballard. Boxuri?

— Așa arată, spuse el. Poate.

Se retrase, dezgustat de ceea ce vedea. John Jenkins lucra de douăzeci și cinci de ani în breaslă, iar Ballard știa că nu mai avea de mult empatie. Era un detectiv bun — atunci când voia. Dar, asemenea multora aflați în branșă de atât timp, nu dorea decât să fie lăsat în pace ca să își poată face treaba. Sediul poliției din centrul orașului se numea PAB¹. Indivizii ca Jenkins credeau că inițialele veneau de la „politică și birocrație” sau de la „politică și rahat”, după preferințe.

De obicei, tura de noapte era „premiul” celor care intrau în conflict cu politica și cu birocrația departamentului. Însă Jenkins era o raritate, deoarece prefera tura de la 23.00 la 7.00. Soția lui avusese cancer, iar el prefera să lucreze în

¹ Clădirea Administrativă a Poliției (n.tr.)

intervalul în care ea dormea, astfel încât să poată fi acasă în fiecare zi când ea era trează și avea nevoie de el.

Ballard făcu alte poze. Sâniile victimei erau plini de vânătăi, iar sfârcul drept fusese sfâșiat, la fel ca buza, de niște dinți nemiloși. Sânul stâng era rotund și tare, iar cel drept, mai mic și turtit. Erau implanturi, iar unul se spărsese în interior. Ballard știa că impactul trebuie să fi fost extrem de puternic ca să se întâmple asta. Mai văzuse o singură dată un asemenea caz, dar victima murise.

Trase cu blândețe halatul la loc și îi verifică mâinile pentru răni defensive. Ungھیile îi erau rupte și însângerate. Încheieturile îi erau pline de vânătăi pronunțate și zgârieturi, ceea ce însemna că victima fusese legată și ținută captivă suficient de mult timp ca să rămână cu urme. Ballard credea că era vorba de ore, nu de minute. Poate chiar de zile.

Continuă să facă poze și atunci observă degetele lungi și articulațiile late ale victimei. Santa Monica și Highland — trebuia să-și fi dat seama. Apucă ușor tivul halatului și-l ridică. Din punct de vedere biologic, victima era bărbat.

— La naiba, nu țineam morțiș să văd asta, zise Jenkins.

— Dacă Smitty a știut și nu ne-a spus, atunci e un ticălos nenorocit, conchise Ballard. Lucrurile se schimbă.

Își alungă furia și își reveni.

— Înainte să plecăm de la sediu, ai observat dacă cineva lucra la Moravuri în seara asta? Întrebă ea.

— Da, lucrau la ceva, răspunse Jenkins. Nu știu la ce. L-am văzut pe Pete „Pistolul” în camera de recreere, punând de cafea.

Ballard se îndepărtă de pat și glisă pozele de pe telefon până când ajunse la cea cu fața victimei. I-o trimise lui Pete Mendez, de la biroul de Moravuri, de la secția din Hollywood, însoțită de textul:

„Îl recunoști? Ramona? Din Santa Monica?”

Mendez era vestit la Secția 6, dar nu din cele mai bune motive, își petrecuse cea mai mare parte din carieră ca polițist sub acoperire la Moravuri și, fiind mai tânăr, era adeseori trimis să pozeze drept prostituat. În timpul acestor operațiuni sub acoperire, purta microfon, deoarece înregistrarea era cea pe care se construia cazul și, pe baza acesteia, de obicei, suspectul pleda vinovat la acuzațiile ulterioare. O înregistrare din timpul întâlnirilor lui Mendez era în continuare vedeta petrecerilor de pensionare și a reuniunilor unității. Mendez se afla pe Santa Monica Boulevard atunci când îl abordase un posibil client. Înainte să plătească pentru servicii, individul îl întrebase pe Mendez mai multe chestii, inclusiv cât de mare îi era penisul în erecție, deși nu se exprimase în termeni atât de politicoși.

— Cam cincisprezece centimetri, îi răspunsese Mendez.

Individul nu fusese impresionat și plecase fără să mai spună ceva. După câteva secunde, un sergent de la Moravuri își părăsise ascunzătoarea și se apropiase cu mașina de Mendez. Și conversația lor fusese înregistrată.

— Mendez, ești aici ca să faci arestări, îl admonestase sergentul. Data viitoare când un tip te întreabă cât e de mare, *exagerează*, pentru numele lui Dumnezeu.

— Asta am și făcut, îi răspunsese Mendez, spre rușinea lui eternă.

Ballard trase draperia ca să vadă dacă Smith mai era acolo, însă el și Taylor plecaseră. Ea se apropie de recepție și o abordă pe una dintre asistente. Jenkins o urmă.

— Ballard și Jenkins, LAPD², zise ea. Vreau să vorbesc cu doctorul care s-a ocupat de victima din separeul 4.

— E în separeul 2 chiar acum, răspunse asistenta. De îndată ce va termina acolo.

² Poliția din Los Angeles (n.tr.)

— Când va intra pacienta în operație?

— De îndată ce sala va fi liberă.

— Au făcut un test de viol? Au prelevat mostre anale? De asemenea, trebuie să prelevăm probe de sub unghii. Cine ne poate ajuta cu toate acestea?

— În primul rând, au încercat să îi salveze viața. Va trebui să vorbiți cu doctorul în ceea ce privește restul.

— Exact asta vreau. Să vorbesc cu...

Telefonul îi vibră în mână și Ballard se întoarce cu spatele la asistentă. Era un mesaj de la Mendez. Îi citi lui Jenkins răspunsul cu voce tare:

„Ramona Ramone, dragon. Nume adevărat Ramón Gutiérrez. L-am arestat acum câteva săptămâni. Antecedente mai mișto decât înainte de operație.”

— Frumoasă exprimare.

— Având în vedere dimensiunile lui Mendez, zise Jenkins.

În general, cei de la Moravuri îi numeau „dragoni” pe travestiți și pe transsexuali. Nu se făcea nicio diferență. Nu era frumos, dar era acceptat. Ballard făcuse și ea parte timp de doi ani dintr-o echipă care desfășura operațiuni sub acoperire. Știa despre ce era vorba și cunoștea jargonul. Acesta nu avea să dispară niciodată, indiferent la câte ore de sensibilizare erau obligați polițiștii să participe.

Ea se uită la Jenkins, dar nu apucă să deschidă gura.

— Nu, zise el.

— Nu, ce? îl întrebă ea.

— Știu ce-ai de gând să spui. Ai de gând să spui că vrei să te ocupi de cazul acesta.

— Este un caz nocturn — trebuie rezolvat noaptea. Dacă îl vom da pe mâna celor de la biroul de violuri, se va întâmpla ca în cazul spargerii — va ajunge într-o stivă de dosare. Se vor ocupa de el de la 9.00 la 17.00 și nu vor rezolva nimic.

— Răspunsul este tot nu. Nu e treaba noastră.

Acesta era mărul discordiei dintre ei. Lucrau în tura de noapte, „ultimul spectacol”, trecând de la un caz la altul, erau chemați oriunde era nevoie de un detectiv care să întocmească raportul inițial sau să înregistreze sinuciderile. Dar nu păstrau niciun caz. Întocmeau rapoartele inițiale, apoi dimineața predau cazurile departamentelor de investigații aferente. Jaf, agresiune sexuală, spargere, furt auto și așa mai departe. Uneori, Ballard ar fi vrut să se ocupe de un caz de la început până la sfârșit. Însă acest lucru nu era scris în fișa postului, iar Jenkins nu era niciodată dispus să se abată de la asta. Tura de noapte în care lucra el era echivalentul programului de la 9.00 la 17.00. Avea acasă o soție bolnavă și voia să ajungă la ea în fiecare dimineață, înainte ca aceasta să se trezească. Nu îi păsa de ore suplimentare sau de bani.

— Haide, ce altă variantă avem? îl imploră Ballard.

— Vom verifica zona, ca să ne lămurim dacă într-adevăr există o scenă a crimei, răspunse Jenkins. Apoi ne întoarcem la sediu și întocmim rapoarte pentru cazul acesta și pentru cel cu spargerea casei bătrânei. Dacă avem noroc, poate nu vom mai fi chemați nicăieri și vom putea întocmi documentele până dimineață. Să mergem!

Dădu să plece, dar Ballard nu îl urmă. El se întoarse și se îndreptă spre ea.

— Ce e? vru el să știe.

— Indiferent cine-o fi, făptașul e malefic, Jenks, zise ea. Și tu știi asta.

— Nu mai deschide subiectul acesta, pentru că n-am să-ți țin isonul. Am mai văzut asta de nenumărate ori. Un individ se plimbă cu mașina, nu cunoaște zona, vede o gagică pe trotuar și trage pe dreapta. Cad la învoială, o duce cu mașina într-o parcare, apoi regretă când dă de un crenvurst sub fusta mini. Îl bate măr pe tip și își vede mai departe de drum.

Ballard scutură din cap înainte ca el să termine de prezentat propria versiune a cazului.

— Nu și cu mușcăturile alea, zise ea. Nu și cu boxurile. Asta demonstrează că a avut un plan, e ceva mai profund. A stat legată mult timp. Un om malefic este în libertate, iar eu vreau să păstrez cazul și să fac ceva.

Teoretic, el era șeful. El lua deciziile referitoare la astfel de lucruri. Ajunși la secție, Ballard putea să facă apel la comandant dacă dorea, dar decizia trebuia luată între ei doi, pentru a păstra unitatea parteneriatului.

— Mă duc până la locul faptei și apoi mă apuc de întocmit rapoartele, zise Jenkins. Cazul de spargere va ajunge la biroul de furturi, iar cazul acesta va ajunge la Centru. Poate chiar la biroul de omucideri, pentru că puștiul ăla nu este într-o stare prea bună. Și cu asta, basta!

Odată luată decizia, se întoarse spre ușă. Lucra de atât timp în această breaslă, încât numea departamentele individuale de combatere a infracțiunii în continuare „birouri”. În anii '90, așa erau, birouri lipite unele de celelalte pentru a crea mese lungi. Biroul de furturi, biroul de infracțiuni contra persoanei și așa mai departe.

Ballard dădu să îl urmeze, dar își aminti ceva. Se apropie din nou de asistenta de la recepție.

— Unde sunt hainele victimei? Întrebă ea.

— Le-am pus în pungi, răspunse asistenta. Așteptați!

Jenkins stătea lângă ușă și o privea. Ballard ridică un deget, făcându-i semn să aștepte. Asistenta scoase dintr-un sertar o pungă de plastic transparentă care conținea obiectele găsite asupra victimei. Nu erau cine știe ce. Câteva zorzoane și haine cu paiete. Prins de brelocul de care erau legate două chei se afla un pulverizator mic. Nu existau portofel, bani sau telefon. Femeia îi întinse punga lui Ballard.

Ballard îi dădu asistentei o carte de vizită și o rugă să îi transmită doctorului să o sune. Se apropie de partenerul ei,

iar când ieșiră pe ușile automate și ajunseseră pe hol, telefonul îi începu să vibreze. Se uită la ecran. Era comandantul de serviciu, locotenentul Munroe.

— Domnule locotenent...

— Ballard, tu și Jenkins mai sunteți la spital?

Simți agitația din vocea lui. Se întâmplase ceva. Se opri din mers și îi făcu semn lui Jenkins să se apropie.

— Tocmai plecam. De ce?

— Pune pe difuzor.

Ea făcu întocmai.

— În regulă, spuneți, continuă ea.

— Avem patru victime într-un club pe Sunset, zise Monroe. Un individ dintr-un separeu a început să tragă în oamenii cu care era.

O ambulanță e în drum spre spital cu a cincea victimă, care este în stare critică. Ballard, vreau să rămâi acolo și să vezi ce poți afla. Jenkins, îi trimit pe Smitty și pe recrutul lui după tine. Fără îndoială, cei de la RHD³ vor prelua cazul, dar vor avea nevoie de ceva timp ca să se mobilizeze. Polițiștii au izolat perimetrul, au stabilit un post de comandă și încearcă să rețină martorii, dar cei mai mulți au luat-o la fugă când au început împușcăturile.

— Unde sunt? întrebă Jenkins.

— The Dancers, lângă Hollywood Athletic Club, răspunse Munroe. Îl știți?

— Da, afirmă Ballard.

— Bine. Atunci, Jenkins, du-te acolo. Ballard, tu vii de îndată ce termini cu cea de-a cincea victimă.

— Domnule locotenent, trebuie să stabilim locul faptei pentru cazul acesta de agresiune, zise Ballard. I-am trimis pe Smitty și...

³ Robbery Homicide Division – Brigada Furturi și Omucideri (n.tr.)

— Nu în seara asta, o opri Munroe. The Dancers este ancheta principală. Toate echipele de criminalistică disponibile vor merge acolo.

— Renunțăm pur și simplu la cazul acesta? întrebă Ballard.

— Predă-l celor din tura de zi, Ballard, lasă-i pe ei să-și bată capul cu el mâine, zise Munroe. Trebuie să plec. Știți ce sarcini aveți.

Munroe închise fără alte comentarii. Jenkins îi aruncă lui Ballard o privire de genul „ți-am spus eu ce o să zică despre locul crimei”. Sunetul unei sirene ce se apropia se auzi în noapte. Ballard știa diferența dintre sirena unei ambulanțe și cea a unei mașini de poliție. Erau Smitty și Taylor care veneau după Jenkins.

— Ne vedem acolo, spuse Jenkins.

— Da, zise Ballard.

Sirena tăcu atunci când mașina de poliție se apropie de intrarea în spital. Jenkins urcă pe bancheta din spate, iar mașina porni, lăsând-o pe Ballard singură, cu punga de plastic în mână.

Acum auzea sunetul îndepărtat al altei sirene ce venea înspre ea. Era ambulanța care aducea și cea de-a cincea victimă. Ballard privi prin ușa de sticlă și văzu ceasul de la Urgențe. Era 1.17, iar ea își începuse tura abia de două ore.

Sirena tăcu atunci când ambulanța opri la intrarea în spital. Ballard aștepta și privea. Ușile duble din spatele ambulanței se deschiseră, iar paramedicii scoaseră o targă pe care era întinsă cea de-a cincea victimă. Era deja ventilată pe balon. Ballard auzi echipajul transmitându-le celor de la Urgență că victimei i se opri se inima în ambulanță și că ei o resuscitaseră și o stabilizaseră, dar inima acesteia se opri din nou chiar înainte să ajungă. Echipa de la Urgențe preluă targa, apoi traversă încăperea și se îndreptă spre un lift care ducea la blocul operator. Ballard îi urmă și fu ultima care

intră în lift înainte să se închidă ușile. Se retrase într-un colț în timp ce echipa alcătuită din patru medici în uniforme chirurgicale albastru-deschis încercau să o mențină în viață pe femeia de pe targă.

Ballard privi cu atenție victima în timp ce liftul se zdruncină și începu să urce încet. Femeia purta blugi rupți, ghetete Converse și un top negru îmbibat cu sânge. Ballard observă capătul a patru pixuri ieșind din buzunarul blugilor. Probabil că victima era chelneriță la clubul unde avuseseră loc împușcăturile.

Fata fusese împușcată în piept. Fața îi era ascunsă sub masca de oxigen, însă Ballard bănuia că avea cam douăzeci și cinci de ani. Se uită la mâini, dar nu văzu nici inele, nici brățări. Pe interiorul încheieturii stângi avea un tatuaj mic, făcut cu cerneală neagră, reprezentând un unicorn.

— Cine sunteți?

Ballard își luă privirea de la victimă, dar nu își dădu seama cine i se adresase, deoarece toată lumea purta mască. Fusese o voce de bărbat, dar trei dintre cele patru persoane din fața ei erau bărbați.

— Ballard, Poliția din Los Angeles, răspunse ea.

Își scoase insigna de la curea și o ridică în aer.

— Puneți-vă o mască. Intrăm în sala de operație.

Femeia luă o mască dintr-un suport prins pe peretele liftului și i-o întinse. Ballard și-o puse imediat.

— Și stați deoparte.

Într-un final, ușa se deschise, iar Ballard ieși repede și se dădu la o parte. Targa fu scoasă în viteză din lift și intră direct într-o sală de operație care avea o fereastră. Ballard rămase afară și privi prin geam. Echipa medicală făcu tot posibilul să resusciteze victima și să o pregătească pentru operație, însă după cincisprezece minute de încercări, renunțară și constatară decesul. Era 1.34, iar Ballard își notă ora.

După ce echipa medicală părăsi sala și se duse să se ocupe de alte cazuri, Ballard rămase singură cu femeia decedată. În curând, trupul va fi scos din sala de operație și dus într-o sală de așteptare până când un medic legist și echipa lui vor veni să îl preia, dar, până atunci, Ballard avea ceva timp la dispoziție. Intră în sală și o privi cu atenție pe femeie. Cămașa îi fusese tăiată, iar pieptul îi era descoperit.

Ballard își scoase telefonul și fotografie rana de glonț din stern. Observă că nu existau reziduuri de praf de pușcă, ceea ce însemna că se trăsese de la o distanță de peste un metru și jumătate. Părea să fie mâna unui profesionist, a unui lunetist care nimerise ținta, chiar dacă poate o făcuse în mișcare și copleșit de un val de adrenalină. Era un lucru pe care va trebui să îl ia în considerare în cazul în care ar ajunge față în față cu ucigașul, oricât de puțin probabil ar fi părut în acel moment.

Ballard observă ceva în jurul gâtului femeii decedate. Nu era nici lanț, nici alt fel de bijuterie. Era un șnur. Dacă era un pandantiv, atunci ea nu îl vedea, deoarece șnurul se pierdea în părul încâlcit și îmbibat de sânge. Ballard aruncă o privire spre ușă, apoi se întoarse din nou spre victimă. Îi trase șnurul din păr și văzu că de el era prinsă o cheie. Văzu un bisturiu pe o tavă cu instrumente chirurgicale, îl luă, tăie șnurul, și îl trase. Scoase o mănușă de latex din buzunarul hainei și o folosi pe post de pungă de dovezi pentru cheie și șnur.

După ce băgă mănușa în buzunar, Ballard privi cu atenție fața victimei. Avea ochii întredeschiși, iar în gură îi rămăsese un dispozitiv din cauciuc pentru eliberarea căilor respiratorii. Acest lucru o deranjă pe polițistă. Din cauza lui, fața îi părea umflată, iar Ballard să gândească că fata s-ar fi simțit stânjenită dacă ar fi fost în viață. Vru să i-l scoată, dar știa că era împotriva protocolului. Medicul legist trebuia să primească trupul așa cum fusese în momentul decesului.

Întrecuse deja măsura când luase cheia, însă umilința provocată de dispozitivul din cauciuc o afecta. Tocmai întindea mâna spre el, când o voce din spate o întrerupsese.

— Doamnă detectiv?

Ballard se întoarse și văzu că era unul dintre paramedicii care aduseseră victima la spital. Ținea în mână o pungă de plastic.

— Acesta este șorțul ei, zise el. Conține bacșișul primit.

— Mulțumesc, spuse Ballard. Îl voi lua eu.

El îi întinse punga, iar ea o ridică la nivelul ochilor.

— Ați reușit să o identificați? îl întrebă ea.

— Nu cred, răspunse paramedicul. Era chelneriță, așa că probabil își ținea actele în mașină sau în vestiar.

— Corect.

— Dar o cheamă Cindy.

— Cindy?

— Da, am întrebat la club. Știți, ca să putem vorbi cu ea. N-a mai contat. A murit.

Bărbatul se uită la cadavru. Lui Ballard i se păru că vede tristețe în ochii lui.

— Mi-aș fi dorit să fi ajuns acolo cu câteva minute mai devreme, zise el. Poate am mai fi reușit să facem ceva. E greu de spus.

— Sunt convinsă că ați făcut tot ce v-a stat în putere, zise Ballard. V-ar fi mulțumit dacă ar fi putut.

El își întoarse privirea la Ballard.

— Acum, dumneavoastră veți face tot ce vă va sta în putere, nu-i așa? vru el să se convingă.

— Da, deși știa că nu ea va investiga cazul odată ce îl vor prelua cei de la RHD.

La scurt timp după ce paramedicul ieși, intrară doi infirmieri ca să scoată cadavrul, astfel încât sala de operații să poată fi sterilizată și pusă în funcțiune — era o noapte agitată la Urgență. Acoperiră trupul cu o folie de plastic și

împinseră targa afară. Brațul stâng al victimei era dezvelit, iar Ballard văzu din nou tatuajul cu unicornul de la încheietură. Ieși în urma tărgii, ținând strâns în mâini punga ce conținea șorțul victimei.

Străbătu coridorul, aruncând câte o privire prin geam în celelalte săli de operație. Observă că Ramón Gutiérrez fusese adus sus și era supus unei operații de eliberare a presiunii din creierul umflat. Privi operația timp de câteva clipe, până când telefonul începu să vibreze și verifică mesajul. Era locotenentul Munroe, care întreba despre starea celei de-a cincea victime. Ballard scrisese răspunsul în timp ce se îndrepta spre lift.

„KMA — Mă duc la fața locului.”

„KMA”⁴ era un termen vechi, folosit de poliția din Los Angeles la terminarea unei comunicări prin stația radio. Unii ziceau că însemna „Ține-mă la curent”, dar, de obicei, era echivalentul lui „a terminat”. De-a lungul timpului, această expresie ajunsese să însemne „sfârșitul turei” sau, în cazul acesta, „victima a decedat”.

În timp ce liftul cobora încet, Ballard își puse o mănușă de latex și deschise punga de plastic pe care i-o dăduse paramedicul. Scotoci în buzunarele șorțului. Într-unul găsi câteva bancnote îndoite, iar în celălalt, un pachet de țigări, o brichetă și un carnețel. Ballard fusese la The Dancers și știa că luase numele unui club dintr-un roman vestit în L.A.: „Marea despărțire”. Mai știa că aveau un meniu cu băuturi speciale, botezate după alte romane cunoscute în L.A., cum ar fi: *Black Dahlia*, *Blonde Lightning* și *Indigo Slam*. Chelnerițele ar fi avut nevoie de un carnețel.

Când ajunse la mașină, Ballard deschise portbagajul și așază punga într-una dintre cutiile de carton pe care ea și

⁴ KMA – Keep Me Apprised (lb. engleză, n.tr.)

Jenkins le foloseau pentru a strânge probele. Indiferent de tură, ei puteau strânge probe legate de mai multe cazuri, prin urmare delimitau spațiul din portbagaj cu aceste cutii din carton. Mai devreme, așezase lucrurile lui Ramón Gutiérrez într-una dintre cutii. Puse punga ce conținea șorțul într-o altă cutie, o sigilă cu o bandă roșie și închise portbagajul.

Când Ballard ajunse la club, locul arăta ca la circ. Nu genul de circ Barnum & Bailey, ci genul polițienesc, cu trei cercuri concentrice care indicau dimensiunea, complexitatea și interesul arătat de mass-media. Cercul din mijloc era locul crimei, unde lucrau anchetatorii și criminaliștii. Era zona roșie. Aceasta era împrejmuită de un al doilea cerc, unde se aflau echipa de comandă, agenții în uniformă și posturile de comandă care controlau mulțimea și mass-media. Al treilea și ultimul cerc era locul unde se strângeau reporterii, cameramanii și gură-cască.

Benzile de circulație ale Sunset Boulevard ce duceau spre est fuseseră deja închise, pentru a permite accesul nenumăratelor vehicule ale poliției și mass-mediei. Benzile care duceau spre vest erau aglomerate, formând un șir lung de lumini roșii, deoarece șoferii încetineau ca să vadă ce făceau polițiștii. Ballard găsi un loc de parcare la un cvartal distanță și se întoarse pe jos la club. Își scoase insigna de la curea, scoase și șnurul înfășurat în jurul clamei și și-l trecu peste cap, astfel încât insigna să fie la vedere, în jurul gâtului.

Odată ajunsă la locul faptei, îl căută pe ofițerul de poliție ce ținea evidența celor care se aflau la locul crimei și la care trebuia să se înregistreze. Primele două cercuri erau delimitate de banda galbenă a poliției. Ballard ridică prima bandă și trecu pe sub ea, apoi zări un ofițer de poliție cu o mapă în mână, stând de gardă lângă cea de-a doua bandă. Îl cunoștea, numele lui era Dunwoody.

— Woody, notează-mă, îi spuse ea.

— Detectiv Ballard, zise el, începând să scrie. Credeam că RHD se ocupă de caz.

— Așa este, dar eu am fost la spital cu cea de-a cincea victimă. Cine se ocupă de anchetă?

— Locotenentul Olivas și aproape toată lumea.

Ballard oftă. Robert Olivas conducea una dintre echipele speciale de omucideri de la RHD. Ballard nu era în relații bune cu el de când fusese repartizată în echipa lui, în urmă cu patru ani, când el venise de la Narcotice la conducerea unității. Tocmai din această cauză ea ajunsese în tura de noapte a secției din Hollywood.

— L-ai văzut pe Jenkins pe-aici? întrebă ea.

Mintea ei încerca să coacă un plan care să îi permită să nu îi raporteze direct lui Olivas despre cea de-a cincea victimă.

— De fapt, chiar l-am văzut, răspunse Dunwoody. Oare unde? A, da, vor aduce un autobuz pentru martori. Vor fi duși la sediul central. Cred că Jenkins se ocupă de asta. Știi, ca să se asigure că niciunul dintre ei nu va încerca s-o șteargă de-aici. Se pare că au fost ca niște șobolani pe un vapor care se scufundă atunci când au început împușcăturile. Cel puțin asta am auzit.

Ballard făcu un pas spre Dunwoody, ca să vorbească în șoaptă cu el. Își plimbă privirea peste marea de mașini de poliție, ale căror girofaruri erau pornite.

— Ce-ai mai auzit, Woody? îl întrebă ea. Ce s-a întâmplat înăuntru? A fost ca în Orlando anul trecut?

— Nu, nu e vorba de terorism, răspunse Dunwoody. Am auzit că e vorba despre patru tipi dintr-un separeu și că ceva a mers prost. Unul a început să tragă cu arma și i-a omorât pe ceilalți. Apoi, în drum spre ieșire, a mai împușcat o chelneriță și un paznic.

Ballard încuviință din cap. Era un punct de plecare pentru a înțelege ce se întâmplase.

— Și unde-i ține Jenkins pe martori?

— Sunt în grădina de alături. Unde era mai demult Cat and Fiddle.

— Am înțeles. Mersi!

The Dancers se afla lângă o clădire veche în stil spaniol, cu o curte interioară și o grădină. Fusese terasa barului englezesc Cat and Fiddle, unde se strâneau polițiștii de la secția din Hollywood, din apropiere, care ieșeau din tură și, uneori, chiar și cei care erau în timpul serviciului. Dar barul dăduse faliment în urmă cu cel puțin doi ani — din cauza creșterii chiriilor în zonă — și spațiul rămăsese gol. Acum devenise țarc pentru martori.

În fața porții arcuite ce dădea în grădina de vară era postat un polițist. Acesta încuviință din cap, iar Ballard împinse poarta de fier forjat și intra. Îl găsi pe Jenkins șezând la o masă veche din piatră, notând ceva în carnețel.

— Jenks, zise Ballard.

— Hei, partener! o salută Jenkins. Am auzit că fata ta n-a supraviețuit.

— A decedat în ambulanță. N-au reușit să o resusciteze, iar eu n-am apucat să vorbesc cu ea. Ai aflat ceva aici?

— Nu prea multe. Cei deștepți s-au aruncat la pământ când au început împușcăturile. Cei și mai deștepți au fugit, deci nu sunt aici. În ceea ce mă privește, putem pleca de aici de îndată ce vor trimite un autobuz după oamenii aceștia. E treaba celor de la RHD.

— Trebuie să vorbesc cu cineva despre victimă.

— Adică Olivas sau unul dintre oamenii lui, și cred că nu vrei să faci asta.

— Am de ales? Tu ești blocat aici.

— Nu e ca și când aș fi vrut asta.

— Ți-a spus cineva de-aici dacă a văzut când a fost împușcată chelnerița?

Jenkins își plimbă privirea peste mese, unde stăteau și așteptau cam douăzeci de oameni. Era o pleiadă de hipsteri și petrecăreți din Hollywood. Multe tatuaje și piercinguri.

— Nu, dar din ce-am aflat, ea servea la masa unde au început împușcăturile, răspunse Jenkins. Erau patru bărbați într-un separeu. Unul a scos un pistol și i-a împușcat pe loc pe ceilalți. Oamenii au început să fugă în toate părțile, inclusiv cel care a tras cu arma. A împușcat-o pe chelneriță în drum spre ieșire. A nimerit și un paznic.

— Și nimeni nu știe despre ce a fost vorba?

— Nimeni de aici, cel puțin.

Flutură mâna spre martori. Gestul fu interpretat ca o invitație de către unul dintre petrecăreți, care ședea la o altă masă de piatră. Acesta se ridică în picioare și se apropie. Lanțul portmoneului era legat de o gaică și se întindea până la buzunarul din spate al blugilor lui negri, zornăind la fiecare pas.

— Hei, omule, când terminăm aici? îl întrebă el pe Jenkins. N-am văzut nimic și nu știu nimic.

— V-am spus, zise Jenkins. Nimeni nu pleacă până când nu dă o declarație oficială. Mergeți la locul dumneavoastră, domnule.

Jenkins rosti aceste cuvinte pe un ton amenințător și autoritar, care submină complet cuvântul „domnule”. Petrecărețul se zgâi o clipă la Jenkins, apoi se întoarse la masa lui.

— Nu știu că vor ajunge într-un autobuz? îl întrebă în șoaptă Ballard.

— Încă nu, răspunse Jenkins.

Înainte să apuce să mai spună ceva, Ballard simți telefonul vibrându-i în buzunar și îl scoase ca să vadă cine era. Era un număr necunoscut, dar ea răspunse, știind că era, probabil, un apel de la vreun coleg.

— Ballard.

— Doamnă detectiv, sunt locotenentul Olivas. Mi s-a spus că ai fost cu cea de-a cincea victimă la spital. N-ar fi fost alegerea mea, dar am înțeles că te aflai deja acolo.

Ballard ezită înainte să răspundă, cuprinsă de un sentiment de teamă.

— Corect, zise ea într-un final. Victima a decedat, iar trupul ei urmează să fie preluat de medicul legist.

— Ai reușit să îi iei vreo declarație? o întrebă el.

— Nu, au declarat decesul la sosire. Au încercat să o resusciteze, dar nu au reușit.

— Înțeleg.

El rosti aceste cuvinte pe un ton care sugera că era oarecum vina ei că victima murise înainte ca ea să apuce să o interogheze. Ballard nu răspunse.

— Întocmește rapoartele și adu-mi-le dimineată, zise Olivas. Asta e tot.

— Păi, sunt aici, la locul crimei, explică Ballard înainte ca el să închidă. În clădirea de alături, cu martorii. Cu partenerul meu.

—Și?

— Și victima nu a fost identificată. Era chelneriță. Probabil că are un dulap undeva în club unde își ține portmoneul și telefonul. Aș vrea să...

— Cynthia Haddel — managerul barului mi-a spus.

— Vreți să confirm acest lucru și să îi iau lucrurile sau se ocupă oamenii dumneavoastră de asta?

Olivas ezită înainte să răspundă. Era ca și când ar fi cugetat la ceva ce nu avea legătură cu cazul.

— Am o cheie care cred că este de la un dulap, zise Ballard. Paramedicii mi-au dat-o.

Era departe de adevăr, dar Ballard nu voia ca locotenentul să știe cum intrase în posesia cheii.

— Bine, ocupă-te tu de asta, zise el într-un final. Oamenii mei au treabă în altă parte. Dar să nu te entuziasmezi prea

tare, Ballard. Ea e victimă colaterală — s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Poți să îi anunți rudele apropiate, ca să-i scutești pe oamenii mei de asta. Numai să nu mă încurci.

— Am înțeles.

— Și vreau raportul pe biroul meu mâine dimineată.

Olivas închise înaintea ca Ballard să apuce să răspundă. Ea ținu încă o secundă telefonul la ureche, gândindu-se la ceea ce spusese el: că Cindy Haddel era victimă colaterală și că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Ballard știa cum era.

Puse telefonul deoparte.

— Deci? o întrebă Jenkins.

— Trebuie să mă duc alături, să-i verific dulapul și să îi caut actele de identitate, răspunse ea. Olivas ne-a spus să ne ocupăm de rudele ei.

— Rahat!

— Nu-ți face griji, mă ocup eu de asta.

— Nu, nu merge așa. Dacă te-ai băgat în asta, m-ai băgat și pe mine.

— Nu m-am oferit să îi anunț rudele. Ai auzit convorbirea.

— Te-ai oferit să te implici. Bineînțeles că avea să-ți dea sarcina cea mai neplăcută.

Ballard nu voia să se certe. Se întoarse, se uită la oamenii care stăteau la mesele de piatră și văzu două tinere care purtau blugi rupți și cămăși, una albă, iar cealaltă neagră. Se apropie de ele și le arată insigna. Cea cu cămașă albă vorbi înaintea lui Ballard.

— Nu am văzut nimic, zise ea.

— Am auzit, răspunse Ballard. Vreau să vă întreb despre Cindy Haddel. Ați cunoscut-o?

Cea cu cămașă albă dădu din umeri.

— Da, eram colege, răspunse cea cu cămașă neagră. Era drăguță. A scăpat?

Ballard dădu negativ din cap și ambele chelnerițe își duseră mâinile la gură în același timp, de parcă ar fi primit comandă de la același creier.

— Dumnezeu! zise cea în cămașă albă.

— Știe careva dintre voi ceva despre ea? le întrebă Ballard. Era căsătorită? Avea iubit? Colegă de apartament? Orice? Nu știau nimic.

— Există vestiar în club? Poate un loc unde își ținea portofelul și telefonul? le întrebă iar pe amândouă.

— Există dulapuri în bucătărie, răspunse cea cu cămașă albă. Acolo ne ținem lucrurile.

— În regulă, zise ea. Mulțumesc. Voi trei ați vorbit înainte să înceapă împușcăturile?

— Am vorbit doar despre chestii legate de muncă, răspunse cea în cămașă neagră. Cine lasă bacșiș, cine nu lasă. Cine este obraznic — chestii obișnuite.

— A ieșit cineva în evidență în seara aceasta? vru Ballard să știe.

— Nu, răspunse cea în cămașă neagră.

— Ea s-a lăudat că cineva i-a lăsat bacșiș cincizeci de dolari, zise cea în cămașă albă. Eu cred că a fost cineva din separeul unde au început împușcăturile.

— De ce crezi asta? vru să afle Ballard.

— Pentru că ea servea la masa aceea, iar indivizii erau niște șmecheri.

— Adică se dădeau în stambă? Erau tipi cu bani?

— Da, șmecheri.

— În regulă. Altceva?

Cele două chelnerițe schimbă o privire, apoi o priviră Ballard. Dădură negativ din cap.

Ballard se îndepărtă și se apropie la partenerul ei.

— Mă duc alături.

— Să nu te pierzi, îi spuse el. De îndată ce voi termina cu dădăcitul, mă duc să vorbesc cu rudele, apoi voi face raportul. Am terminat aici.

Asta însemna că restul turei va fi dedicat întocmirii de rapoarte.

— Am înțeles, zise ea.

Îl lăsa pe banca de piatră. Când intră în club, se întrebă dacă va putea ajunge în bucătărie fără să îi atragă atenția locotenentului Olivas.

Interiorul clubului era înțesat de detectivi, tehnicieni criminaliști, fotografi și cameramani. Ballard zări o femeie din departamentul arhitectural al LAPD, care instala o cameră de filmare de 360 de grade, ce urma să redea imagini tridimensionale ale întregului perimetru după ce toate probele vor fi fost marcate, iar anchetatorii și tehnicienii criminaliști se vor fi retras. Ea putea construi o machetă a locului faptei, ce putea fi folosită ca probă în instanță în cazul unui eventual proces. O procedură costisitoare și era pentru prima oară când Ballard vedea că era pusă în aplicare într-un caz în care nu fusese implicat un ofițer de poliție. Cel puțin în acel moment, era evident, nu precupețeau niciun efort în acest caz.

Ballard număra în club nouă detectivi de la departamentul de omucideri. Îi cunoștea pe toți, iar pe câțiva îi simpatiza. Fiecare dintre ei se ocupa de un anume sector al perimetrului și făceau verificările sub atenta supraveghere a locotenentului Olivas. Pe pardoseală erau răspândite indicatoare galbene ce marcau probele: cartușe goale, pahare de martini sparte și alte resturi.

Victimele, toate în afară de Cynthia Haddel, fuseseră lăsate acolo pentru a fi fotografiate, filmate și examinate de echipa medicului legist înainte de a fi luate pentru a li se face autopsia. Medicul legist, Jayalalithaa Panneerselvam, se afla

la fața locului. Acest lucru era o raritate și sublinia importanța pe care o avea ancheta. Doctor J., cum i se spunea, stătea în spatele fotografului ei și îi spunea ce voia să fie fotografiat.

Clubul era vast, cu pereți negri și două niveluri. Barul era așezat la parter, de-a lungul peretelui din spate, fiind prevăzut cu un ring de dans înconjurat de palmieri și de separeuri din piele neagră. Palmierii, împodobiți cu lumini albe, se înălțau până la atriu din sticlă de la etajul doi. În dreapta și în stânga barului se aflau două aripi, mai înalte cu șase trepte față de etajul principal, prevăzute cu separeuri care aparțineau de baruri mai mici.

Într-un separeu de la etajul principal se aflau trei cadavre. În jurul acestuia erau așezate încă trei-patru separeuri în formă de trifoi. Doi dintre bărbații decedați fuseseră surprinși în poziția șezut. Cel din stânga era de culoare și avea capul lăsat pe spate. Bărbatul caucazian de lângă acesta stătea ușor înclinat spre el, ca și când s-ar fi îmbătat și ar fi adormit. Cel de-al treilea bărbat era răsturnat pe o parte, iar capul și umerii îi atârnavă pe culoar, în afara separeului. Era caucazian, iar părul cărunț, legat în coadă de cal, îi atârna, ajungând în balta de sânge de pe pardoseală.

Un al patrulea cadavru zăcea întins pe jos, șase metri mai încolo, pe culoarul dintre separeuri. Era un bărbat de culoare, masiv, căzut cu fața în jos pe pardoseală, cu mâinile pe lângă corp, iar articulațiile degetelor atingeau gresia. La șoldul drept avea prins de curea un toc gol de pistol paralizant. Ballard zări dispozitivul din plastic galben sub o masă din apropiere.

La câțiva metri de cel de-al patrulea cadavru se afla o pată de sânge înconjurată de indicatoare de probe și câteva obiecte lăsate de paramedicii care încercaseră să îi salveze

viața Cynthiei Haddel. Printre obiectele de pe jos se afla o tavă rotundă din oțel inoxidabil.

Ballard urcă treptele care duceau la cel de-al doilea etaj, apoi se întoarse ca să vadă mai bine locul. Locotenentul McAdams spusese că împușcăturile începuseră dintr-un separeu. Plecând de la această informație, era ușor să îți faci o impresie generală despre ce se întâmplase. Trei bărbați fuseseră împușcați în locurile unde stătuseră. Agresorul îi luase în vizor și îi împușcase eficient, pe rând. Apoi ieșise din separeu și o luase de-a lungul coridorului dintre separeuri. Acolo se lovise de paznicul care se îndrepta spre locul faptei, cu pistolul cu electroșocuri în mână. Acesta fusese împușcat, cel mai probabil murind pe loc, și căzuse cu fața în jos pe pardoseală.

În spatele lui se aflase Cynthia Haddel.

Ballard și-o imaginea stând încremenită locului, incapabilă să se miște, în timp ce ucigașul venea spre ea. Poate că ridicase tava ca să se apere. Deși ucigașul se aflase în mișcare, el reușise să o împuște în mijlocul pieptului. Ballard se întreabă dacă ucigașul o împușcase pur și simplu pentru că ea se aflase în calea lui sau pentru că ar fi putut să îl identifice. Oricum ar fi fost, dăduse dovadă de sânge rece. Toate acestea ofereau un indiciu despre făptaș. Ballard se gândi la ceea ce îi spusese mai devreme lui Jenkins despre persoana care o agresase pe Ramona Ramone. Era malefică. Nu încăpea îndoială că ucigașul din acest caz era la fel de diabolic.

Ballard îl observă pe detectivul Ken Chastain. Acesta ținea un carnețel de notițe cu coperte din piele într-o mână și un stilou în cealaltă, așa cum îi era obiceiul când se afla la locul crimei. El se aplecă pentru a se uita mai atent la bărbatul decedat, care atârna pe jumătate afară din separeu, apoi notă ceva, fără să observe că Ballard se afla la etajul superior și îl urmărea. I se părea tras la față, iar ea

spera să fie măcinat de vină. Fuseseră parteneri aproape cinci ani în departamentul de omucideri, până când Chastain alesese să nu o susțină când depusese plângere împotriva lui Olivas. Fără confirmarea sa privind comportamentul locotenentului — la care fusese martor direct — cazul nu exista. Cei de la Afaceri Interne concluzionaseră că plângerea era nefondată. Olivas își păstrase postul, iar Ballard fusese transferată la secția din Hollywood. Căpitanul din Hollywood, coleg de academie cu Olivas, o pusese în tura de noapte cu Jenkins. „Ultimul spectacol.” Și asta fusese tot.

Ballard își luă privirea de la fostul ei partener și privi spre tavan și spre colțurile de sus ale clubului. Era curioasă dacă existau camere de supraveghere și dacă acestea înregistraseră incidentul. Obținerea înregistrărilor video din club și de pe străzile alăturate ar trebui să fie o prioritate în timpul unei anchete. Însă nu se vedea nicio cameră de supraveghere și știa că multe cluburi din Hollywood nu le foloseau, deoarece clienții lor, în special celebritățile, nu doreau să le fie înregistrat comportamentul nocturn. Înregistrările care ajungeau pe rețelele de socializare sau pe paginile de internet cu bârfe erau o rețetă de faliment pentru cluburile de lux. Aveau nevoie de celebrități, pentru că acestea atrăgeau clienții, cei care așteptau afară la coadă. Dacă nu mai veneau celebritățile, atunci nu mai veneau nici clienții.

Simțindu-se expusă pe trepte, Ballard coborî la parter și căută din priviri masa pe care se afla echipamentul criminaliștilor. Se afla într-un loc retras, lângă cealaltă scară. Se duse acolo și luă dintr-un suport câteva pungi de plastic pentru probe, apoi se îndreptă spre barul principal. Ușa dublă din dreapta părea să ducă în bucătărie.

Bucătăria era mică și pustie, iar Ballard observă că unele dintre ochiurile aragazului rămăseseră încă aprinse. Clubul

The Dancers nu era cunoscut pentru deliciile sale culinare. Aici se serveau preparate de bază, gătit pe grătar sau prăjite. Ballard se duse în spatele tejghelei din oțel inoxidabil lustruit și stinse ochiurile aragazului. Când dădu să ocolească tejgheaua, fu cât pe ce să alunece pe o pată de grăsime, din cauza botoșilor de hârtie pe care și-i trăsese peste încălțăminte înainte să intre în club.

Într-un colț al bucătăriei, observă o nișă unde, pe un perete se afla un șir de dulăpioare, iar lângă celălalt, o masă și două scaune. Pe masă, chiar sub indicatorul „Fumatul interzis”, era o scrumieră plină cu mucuri de țigară. Ballard avu noroc. Pe fiecare dulăpior era lipită o bucată de hârtie cu numele posesorului. Nu apărea numele „CINDY”, dar găsi un dulăpior pe care scria „CINDERS”, și bănuî că acesta îi aparținea Cynthiei Haddel. Bănuiala îi fu confirmată când cheia pe care o luase de la cea de-a cincea victimă deschise lacătul.

Dulăpiorul conținea o geantă mică, marca Kate Spade, o jachetă subțire, un pachet de țigări și un plic maro. Ballard își puse mânușile înainte să scoată obiectele din dulăpior și să le examineze. Știa că acestea vor fi catalogate drept bunuri personale și nu probe, dar era o procedură potrivită, în caz că descoperea ceva ce ar putea schimba cursul anchetei.

Geanta conținea un portofel în care se afla un permis de conducere care confirma numele de Cynthia Haddel și vârsta acesteia, douăzeci și trei de ani. Adresa de pe permis era cea a unui apartament sau a unui complex de apartamente de pe La Brea Boulevard. Locuia la douăzeci de minute de mers pe jos de club. În portofel avea 383 de dolari, pe care Ballard o consideră a fi o sumă frumoasă, un card de debit Wells Fargo și un card de credit Visa. Mai găsi un breloc cu două chei, care nu păreau a fi de mașină. Cel mai probabil erau cheile de la apartament. În geantă mai

era un telefon mobil. Acesta era pornit, dar avea funcția Touch ID activată. Ballard avea nevoie de amprenta lui Haddel ca să poată accesa telefonul.

Ballard deschise plicul maro și văzu că acesta conținea fotografii în prim-plan, de 8 x 10, cu Haddel, care zâmbea languros. Numele din partea de jos a fotografiei era Cinders Haden. Ballard întoarse prima fotografie și văzu un CV scurt și o listă cu aparițiile lui Haddel/Haden în producții de film și de televiziune. Erau chestii mărunte, majoritatea personajelor interpretate de ea neavând nici măcar un nume. „Fata de la bar” părea să fie cel mai frecvent rol pe care îl interpretase. Jucase acel rol într-un episod al serialului de televiziune *Bosch*, despre care Ballard știa că se baza pe aventurile unui detectiv pensionat, din Poliția din Los Angeles, care activase anterior în cadrul Brigăzii Furturi și Omucideri și al Departamentului de Poliție din Hollywood. Echipa de producție filma uneori la secție și organizase petrecerea de Crăciun a secției la hotelul W.

În CV scria că Haddel/Haden se născuse și crescuse în Modesto, Central Vally. Erau enumerate contribuțiile ei la teatrul local, profesorii de actorie și diverse aptitudini care ar fi putut-o face eligibilă de către producători. Acestea includeau plimbări cu rolele, yoga, gimnastică, călărie, surfing, fluentă în limba franceză, experiență ca barman și chelneriță. Mai scria că accepta roluri care conțineau scene de nuditate parțială.

Ballard întoarse fotografia și privi cu atenție chipul lui Haddel. Era evident că slujba ei de la The Dancers era ceva temporar. Ea păstra fotografiile în dulăpior, în caz că întâlnea vreun client care ar fi întrebat-o dacă era „din branșă” și s-ar fi oferit să o ajute. Era una dintre cele mai vechi invitații de la Hollywood și funcționa întotdeauna în cazul tinerelor care aveau planuri mărețe.

— Modesto, pronunță Ballard cu voce tare.

Ultimul lucru pe care îl scoase din dulăpior fu pachetul de țigări Marlboro Lights, care era însă prea greu ca să conțină doar țigări. Deschise capacul și văzu țigările grupate într-o parte, iar în partea cealaltă, un flacon. Scoase flaconul și văzu că era pe jumătate plin cu pastile alb-gălbui, imprimate cu inimioare. Ballard bănuia că era vorba despre „Molly”, un drog sintetic, devenit preferatul petrecăreților în ultimii ani, înlocuind „Ecstasy”. Probabil că Haddel își sporea câștigurile vânzând drogul în club, cu sau fără știința și permisiunea conducerii. Ballard va scrie despre acest lucru în raport, iar Olivas și echipa lui vor hotărî dacă acest aspect avea vreo legătură cu masacrul care avusese loc în noaptea aceea. Era oricând posibil ca probele indirecte să devină relevante.

Ballard puse obiectele din dulăpior, în afară de breloc, într-o pungă de dovezi și încheie lacătul. Apoi puse cheia în pungă, o sigilă și se semnă pe ea. Într-un final, ieși din bucătărie și reveni în club.

Chastain stătea în continuare ghemuit în fața cadavrului care atârna pe jumătate afară din separeu. Însă acum era împreună cu Dr. J, care stătea aplecată peste umărul lui drept ca să vadă mai bine cadavrul, în timp ce Olivas privea peste umărul lui stâng. Chastain găsisese sau observase ceva care merita examinat, iar Ballard își dădu seama de asta. În ciuda faptului că o trădase, Ballard știa că fostul ei coleg, Chastain, era un detectiv bun. Ei rezolvaseră câteva cazuri în perioada în care ea lucrase la RHD. Era fiul unui detectiv care fusese ucis la datorie și purta mereu în jurul inșiei o panglică neagră de doliu. Era priceput, fără îndoială, și merita să fie mâna dreaptă a locotenentului. Singura problemă era că, în afara serviciului, busola lui morală nu arăta întotdeauna nordul. Făcuse alegeri în funcție de oportunitățile politice și birocratice, nu în funcție de ceea ce era bine sau rău. Ballard învățase acest lucru pe pielea ei.

Dr. J îl bătu pe umăr pe Chastain, ca să se dea la o parte și să îi permită să se apropie de cadavru. Când cei doi schimbă locurile, Ballard văzu mai bine bărbatul mort care atârna din separeu. Avea o rană de glonț între sprâncene. Murise pe loc, apoi căzuse în partea stângă. Cămașa îi era descheiată, lăsându-i la vedere pieptul lipsit de păr. Ballard nu observă o altă rană, însă medicul legist examina cu atenție cadavrul, desfăcând și mai mult cămașa.

— Renée.

Chastain o observase pe Ballard stând în afara perimetrului.

— Ken.

— Ce cauți aici?

Părea mai degrabă mirat decât acuzator.

— Am prins a cincea victimă la spital, răspunse Ballard. Eram deja acolo.

Chastain se uită în carnețelul lui.

— Cynthia Haddel, chelneriță, spuse el. Declarată moartă la sosire.

Ballard ridică punga de plastic care conținea lucrurile personale ale lui Haddel.

— Corect, zise ea. I-am verificat dulapul. Știu că este o victimă colaterală, dar...

— Da, mulțumesc, doamnă detectiv.

Era Olivas, care se întorsese de la separeu. Cuvintele lui îl făcură pe Chastain să tacă.

Veni spre Ballard, iar ea se uită la el fără să clipească. Aceasta era prima oară când se afla față în față cu Olivas, de când depusese plângere împotriva lui, în urmă cu doi ani. Simțea un amestec de teamă și furie în timp ce îi privea trăsăturile ascuțite ale feței.

Chastain, știind probabil ce urma să se întâmple, se îndepărtă de ei, se întoarse cu spatele și își văzu de ale lui.

— Domnule locotenent, zise ea.

— Cum îți merge în tura de noapte? o întreabă Olivas.

— Bine.

— Cum se comportă Jerkins?

— Se comportă bine.

— Știi de ce i se spune așa, nu? Jerkins⁵?

— Eu...

Nu-și termină fraza. Olivas își lăasă bărbia în jos și se apropie încă un centimetru de ea. Lui Ballard i se părură un metru. El îi vorbi pe un ton atât de șoptit, încât să îl audă doar ea.

— Tura de noapte, zise el. Acolo ajung toți nemernicii.

Olivas făcu un pas în spate.

— Știi ce sarcină ai de îndeplinit, nu-i așa, doamnă detectiv? Întrebă el, vocea revenindu-i la normal.

— Da, răspunse Ballard. Voi anunța familia.

— Atunci, fă-ți treaba. Acum! Nu-ți mai băga nasul pe-aici.

Peste umărul lui, Ballard o văzu pe Dr. J privind scena, apoi cum se întoarse cu spatele. Ballard îi aruncă o privire lui Chastain, sperând la o reacție solidară din partea lui, dar acesta își vedea de treabă, stând pe vine și punând într-o pungă de plastic ceea ce părea a fi un nasture negru.

Ballard se întoarse cu spatele la Olivas și se îndreptă spre ieșire, cu obraji roșii din cauza umilinței.

Jenkins încă se afla în clădirea alăturată, împreună cu martorii. Când Ballard se apropie de el, își ținea mâinile în sus, cu degetele răsfirate, ca și când ar fi încercat să îi țină la distanță. Unul dintre petrecăreți vorbea pe un ton pițigăiat, plin de frustrare.

— Trebuie să merg la serviciu dimineață, omule, zise el. Nu vreau să-mi petrec toată noaptea aici, mai ales că n-am văzut nimic.

⁵ Jerk – nemernic, ticălos, idiot, prostănac (n.tr.)

— Înțeleg asta, domnule, vorbi Jenkins pe un ton mai ridicat decât de obicei. Vă vom lua tuturor declarațiile cât mai repede posibil. Cinci oameni au murit. Gândiți-vă la asta.

Bărbatul frustrat făcu un gest a lehamite din mână, apoi se întoarse la locul lui. Altcineva înjură și țipă:

— Nu ne puteți ține aici!

Jenkins nu răspunse, dar adevărul era că, practic, îi puteau reține pe toți petrecăreții din club până când anchetatorii decideau care erau potențiali martori și care posibili suspecți. Era o chestiune delicată, deoarece bunul simț zicea că niciunul dintre acești oameni nu era suspect, însă acest lucru trebuia luat în considerare.

— Ești bine? îl întrebă amuzată Ballard.

Jenkins se întoarse de parcă ar fi crezut că urma să fie atacat, apoi văzu că era partenera lui.

— Nu prea, răspunse el. Nu îi condamn. Îi așteaptă o noapte lungă. Vor trimite un autobuz pentru transportul deținuților după ei. Așteaptă până când vor vedea gratiile de la geamuri. O vor lua razna.

— Mă bucur că nu voi fi aici ca să văd.

— Unde mergi?

Ballard ridică în aer punga de plastic cu lucrurile personale ale Cynthiei Haddel.

— Trebuie să trec pe la spital. I-au găsit și alte lucruri. Mă întorc în douăzeci de minute, vom anunța familia, apoi ne vom ocupa de rapoarte.

— Anunțarea familiei va fi o nimica toată comparativ cu animalele astea. Cred că jumătate dintre ei sunt drogați. Situația se va înrăutăți când vor ajunge la secție.

— Nu este problema noastră. Revin imediat.

Ballard nu îi spusese partenerului ei adevăratul motiv pentru care se întorcea la spital, deoarece știa că n-ar fi fost

de acord cu planul ei. Dădu să se întoarcă la mașină, dar Jenkins o opri.

— Hei, partenerel!

— Ce e?

— Poți să-ți scoți mănușile acum.

Observase că ea purta încă mănușile de latex. Ballard își ridică o mână de parcă ar fi observat pentru prima oară acele mănuși.

— Corect, zise ea. De îndată ce voi găsi un coș de gunoi.

Când ajunse la mașină, Ballard păstră mănușile și puse lucrurile personale ale Cynthiei Haddel în aceeași cutie de carton în care se afla și șorțul acesteia. Dar, mai întâi, luă telefonul mobil al victimei și îl băgă în buzunar.

Îi luă zece minute ca să se întoarcă la spital. Se baza pe faptul că împușcăturile și victimele multiple de la clubul The Dancers încetiniseră munca echipei medicului legist și că trupul lui Haddel aștepta în continuare să fie preluat. I se confirmă acest lucru atunci când intră la Urgență, și fu condusă într-o încăpere unde se aflau două cadavre acoperite, care așteptau să fie transportate la medicul legist. Îi ceru infirmierei să se intereseze dacă doctorul care încercase să o resusciteze pe Haddel era disponibil.

Ballard nu își dăduse jos mănușile. Ridică cearșaful ce acoperea unul dintre cadavre și văzu fața unui bărbat tânăr care nu cântărea mai mult de patruzeci și cinci de kilograme. Îi acoperi repede fața și se duse la celălalt cadavru. Era Haddel. Ridică cearșaful de pe mâna dreaptă a victimei. Scoase telefonul mobil și apăsă degetul mare ale femeii moarte pe iconița care deschidea ecranul.

Telefonul nu se deblocă. Ballard încercă apoi cu degetul arătător, dar nici acesta nu deblocă telefonul. Ocoli targa și procedă la fel cu degetul mare de la mâna stângă. De data aceasta, telefonul se deblocă, iar Ballard intră în aplicații.

Fu nevoită să își scoată o mână ca să poată folosi ecranul. Nu-și făcea griji că va lăsa amprente, deoarece telefonul era un bun personal, nu o probă, deci șansele ca amprente să fie prelevate de pe el erau infime.

Deoarece avea și ea un iPhone, știa că telefonul se va bloca în câteva secunde dacă ecranul nu era activ. Accesă aplicația GPS și căută destinațiile anterioare. Găsi o adresă din Pasadena, dădu clic pe ea și stabili o rută. Aplicația menținea ecranul activat, chiar dacă Ballard ignora direcțiile și alegea o altă rută. Astfel, telefonul rămânea deblocat, iar ea îi putea accesa conținutul după ce pleca de la spital. Verifică nivelul bateriei și văzu că mai avea 60%, ceea ce însemna că îi rămânea timp suficient să umble în telefon. Puse telefonul pe „mut”, astfel încât aplicația GPS să nu se audă atunci când o va corecta că nu îi urma indicațiile spre Pasadena.

Tocmai trăgea cearșaful peste cadavru când ușa se deschise, iar unul dintre doctorii de la Urgență își băgă capul înăuntru.

— Mi s-a spus că mă căutați, zise el. Ce faceți aici?

Ballard recunoscuse vocea ca fiind cea din lift, când urcase spre blocul operator.

— Aveam nevoie de o amprentă, răspunse Ballard, arătându-i telefonul. Dar voiam să vă întreb despre un alt pacient. Am observat că v-ați ocupat și de Gutiérrez — victima cu fractură craniană. Cum se simte?

Avu grijă să nu specifice sexul. Chirurgical, însă nu. El continuă în termeni medicali.

— L-am operat și este la terapie intensivă, răspunse doctorul. Îi vom induce coma, apoi va fi o loterie. Cu cât se va retrage mai repede umflătura, cu atât va avea șanse mai mari de supraviețuire.

Ballard încuviință din cap.

— În regulă, mersi, zise ea. Voi reveni mâine. Ați prelevat cumva probe pentru a stabili dacă a fost vorba de viol?

— Doamnă detectiv, prioritatea noastră a fost să salvăm viața victimei, răspunse doctorul. Restul mai poate aștepta.

— Nu prea, dar înțeleg.

Doctorul dădu să iasă din încăpere, când Ballard arătă cu degetul spre celălalt cadavru.

— Care-i povestea lui? întrebă ea. Cancer?

— De toate, răspunse doctorul. Cancer, HIV, i-au cedat toate organele.

— De ce este dus la medicul legist?

— Sinucidere. Și-a scos tuburile, s-a deconectat de la aparate. Bănuiesc că vor să se asigure.

— Corect.

— Trebuie să plec.

Doctorul dispăru din prag, iar Ballard se uită la celălalt cadavru, gândindu-se la bărbatul care își folosisese ultima fărâmbă de putere pentru a scoate tuburile. Credea că era o dovadă de eroism.

Când ajunse în mașină, înlătură ecranul GPS-ului din telefonul Cynthiei Haddel și accesă lista cu contacte favorite. Primul era etichetat „Acasă”, iar Ballard verifică numărul de telefon. Avea prefixul 209, iar ea bănuia că era numărul de telefon din Modesto, unde crescuse. Mai existau patru numere de telefon favorite, toate doar prenume: Jill, Cara, Leon și John, toate cu prefix de L.A. Ballard își spuse că deținea suficiente informații ca să poată ajunge la părinții lui Haddel în cazul în care numărul de telefon notat „Acasă” nu funcționa.

În mesagerie existau două mesaje recente. Unul era către Cara.

„Cindy: Ghici cine a primit o bancnotă de 50 pe un rând de martini?

Cara: Bravo, fată!”

Haddel răspunsese cu un emoticon ce reprezenta o față zâmbăreată. Mesajul anterior începea cu o întrebare de la cineva care nu apărea pe lista ei de favoriți.

„DP: Mai ai nevoie?

Cindy: Cred că nu. Poate mâine.

DP: Să mă anunți.”

Nu existau mesaje anterioare care să indice dacă era o cunoștință nouă sau dacă mesajele anterioare fuseseră șterse. Mai existau câteva conversații, dar niciun contact nu fusese activ de când Haddel venise la muncă. Ballard o catalogă pe Cara ca fiind probabil cea mai bună prietenă a lui Haddel, iar pe DP ca fiind traficant de droguri. Accesă e-mailul și descoperi că mesajele primite erau în mare parte notificări generale sau mesaje nesolicitate. Se părea că Haddel nu prea folosea poșta electronică. Contul de Twitter nu conținea nimic neașteptat. Urmărea o serie de artiști, în principal din industria muzicală, contul clubului The Dancers, fluxul de știri privind infracțiunile al secției de poliție din Hollywood și pe fostul candidat la președinție, Bernie Sanders.

Ultimul lucru pe care îl accesă fu aplicația de poze. Erau 662 de poze. Se uită la cele mai recente și văzu multe poze cu Haddel împreună cu prietenii, făcând exerciții fizice, la plajă și cu actori și membri ai echipei de pe platourile de filmare unde își găsisese de lucru ca actriță.

Telefonul lui Ballard începu să vibreze, iar pe ecran apărură poza lui Jenkins. Răspunse la telefon cu o întrebare.

— A ajuns autobuzul?

— Tocmai a plecat. Scoate-mă de-aici.

— Sunt pe drum.

Ballard restabili ruta GPS către Pasadena, astfel încât ecranul telefonului să rămână activ și se întoarse la The Dancers. După ce îl luă pe Jenkins, se duseră la adresa din La Brea, ce figura în permisul de conducere al Cynthiai

Haddel. Primul pas din procesul de anunțare era să meargă acasă la victimă, să vadă dacă aceasta avea un soț sau o rudă cu care locuia.

Era o clădire cu apartamente, recent construită, aflată la o jumătate de cvartal de Melrose, spre nord, într-o zonă cu magazine și restaurante preferate de tineri. Intrarea în clădire se afla între un restaurant cu supă ramen cu tăiței și un local unde îți puteai prepara singur pizza.

Conform permisului de conducere, Haddel locuia în apartamentul 4B. Ballard folosi una dintre cheile prinse de brelocul luat din dulăpior, ca să deschidă ușa de securitate și să ajungă la liftul din hol. Urcară până la etajul patru și găsiră apartamentul 4B la capătul holului care ducea în spatele clădirii.

Ballard bătău de două ori la ușă, dar nu răspunse nimeni. Asta nu însemna că nu exista un alt locatar. Ea știa din proprie experiență că cineva putea dormi înăuntru. Folosi a doua cheie ca să deschidă ușa. Conform legii, detectivii ar fi trebuit să aibă un mandat de percheziție, dar știau că puteau invoca circumstanțe deosebite în cazul în care ar fi apărut o problemă. Aveau cinci persoane decedate, niciun suspect și niciun motiv. Trebuiau să verifice dacă posibillii colegi de apartament ai victimei erau în siguranță, indiferent dacă aceasta era o victimă colaterală.

— LAPD! E cineva acasă? strigă Ballard din prag.

— Poliția! adăugă Jenkins. Intrăm.

Ballard își ținu mâna pe tocul armei de la șold când intră, dar nu o scoase. O singură lumină era aprinsă în camera de zi, care se afla după un hol mic. Cercetă din priviri bucătăria liniară din dreapta, apoi merse spre un alt hol care ducea în partea din spate a apartamentului. Acolo erau o baie și un dormitor. Ușile fiind deschise, Ballard aprinse repede lumina și se uită înăuntru.

— Liber! strigă ea atunci când fu sigură că nu mai era nimeni înăuntru.

Se întoarse în camera de zi, unde o aștepta Jenkins.

— Se pare că locuia singură, concluzionează ea.

— Da, zise Jenkins. Nu ne ajută cu nimic.

Ballard privi în jurul ei, fiind atentă la detaliile personale din micul apartament: mărunțișuri, fotografiile de pe rafturi, teancul de facturi lăsat pe măsuța de cafea.

— E un apartament frumos pentru o chelneriță, remarcă Jenkins. Clădirea n-are mai mult de un an.

— Vindea droguri în club, îi zise Ballard. I-am găsit rezerva în dulăpior. Poate mai are și aici.

— Asta explică multe.

— Scuze, am uitat să-ți spun.

Ballard intră în bucătărie și găsi mai multe poze pe frigider. Multe dintre ele erau în genul celor din telefonul Cynthiei — ieșiri cu prietenii. Câteva erau dintr-o vacanță în Hawaii, înfățișând-o pe Haddel pe o placă de surf sau călărind de-a lungul unei cărări care ducea prin craterul unui vulcan. Ballard recunoscuse conturul vulcanului Haleakalā în fundal și știa că era vorba de insula Maui. În copilărie, petrecuse mulți ani pe insulă, iar forma vulcanului la orizont făcuse parte din viața ei cotidiană. Cunoștea insula așa cum oamenii din L. A. cunoșteau conturul neuniform al semnelor Hollywoodului.

Pe frigider mai exista o poză parțial ascunsă de altele, însă Ballard văzu o femeie cam de cincizeci de ani, care avea aceeași formă a feței precum Haddel. O desprinsese cu grijă de pe frigider și o văzu pe Cynthia Haddel stând la o masă, între un bărbat și o femeie, de Ziua Recunoștinței, cu un curcan gătit în prim-plan. Cel mai probabil era o poză cu Haddel și părinții ei, asemănarea dintre ei fiind vizibilă.

Jenkins intră în bucătărie și se uită la poza pe care Ballard o ținea în mână.

- Vrei s-o faci acum? o întrebă el. Și să termini cu asta?
- Aș putea.
- Cum vrei să procedezi?
- O voi face pur și simplu.

Jenkins se referise la alegerea pe care o aveau de făcut în acel moment. E greu să afli prin intermediul unui apel telefonic că cineva drag a fost ucis. Ballard ar fi putut suna la Departamentul de Poliție din Modesto și să le ceară lor să anunțe familia. Însă dacă ar fi procedat astfel, Ballard nu ar mai fi fost implicată în acest proces și nu ar mai fi avut ocazia să ceară informații despre victimă sau despre posibili suspecti. Nu o singură dată, de-a lungul carierei sale, când înștiințase rudele apropiate, descoperise piste noi în anchetă. Puțin probabil în cazul Cynthiei Haddel, având în vedere faptul că cel mai probabil nu ea fusese mobilul masacrului. După cum spusese Olivas, ea era o victimă colaterală, jucase un rol secundar în cele întâmplate. Așadar, întrebarea lui Jenkins era îndreptățită, dar Ballard știa că va avea muștrări de conștiință dacă nu va suna. Se va simți ca și când s-ar fi eschivat de la o responsabilitate sacră a unui detectiv de la Omucideri.

Ballard scoase telefonul lui Haddel. Aplicația GPS menținuse ecranul activ. Accesă lista de contacte, căutând numărul de telefon de acasă, și apasă de pe telefonul personal. După câteva apeluri intră mesageria vocală ce confirma că sunase acasă la familia Haddel. Ballard lăsă un mesaj prin care se prezenta și cerea să fie sunată înapoi pe telefonul ei mobil, zicând că era urgent.

Nu era un lucru neobișnuit ca oamenii să nu răspundă în toiul nopții atunci când vedeau apeluri cu număr ascuns, însă Ballard spera ca mesajul ei să îi determine să o sune înapoi cât mai repede posibil. Se duse din nou la frigider și, în timp ce aștepta, mai aruncă o privire peste poze. Se gândea la Cynthia, care crescuse în Modesto și apoi se

mutase în sud, în marele oraș, unde rolurile de nuditate parțială erau în regulă și unde vânzarea de droguri petrecăreților din Hollywood îi aducea un venit în plus.

Trecuseră cinci minute și nu primise niciun telefon. Jenkins se plimba de colo-colo, iar Ballard știa că voia să se pună în mișcare.

— Chemăm poliția aici? întrebă el.

— Nu, ar putea dura toată noaptea, răspunse Ballard.

Apoi, un telefon începu să vibreze, dar nu era al lui Ballard. Telefonul Cynthiei arăta un apel telefonic de acasă. Ballard bănuî că părinții ei auziseră mesajul lăsat de ea și aleseseră să o sune mai întâi pe fiica lor, ca să se asigure că nu pățise nimic.

— Sunt ei, îi spuse ea lui Jenkins.

Răspunse la telefon.

— Detectivul Ballard de la Departamentul de Poliție din Los Angeles. Cu cine vorbesc?

— Nu, am sunat-o pe Cindy. Ce se întâmplă?

Era o voce de femeie, deja sugrumată de disperare și frică.

— Doamnă Haddel?

— Da, cine sunteți? Unde este Cindy?

— Doamnă Haddel, sunteți împreună cu soțul dumneavoastră?

— Spuneți-mi, este bine?

Ballard se uită la Jenkins. Detesta când trebuia să facă asta.

— Doamnă Haddel, zise ea. Regret să vă anunț că fiica dumneavoastră a fost ucisă într-un schimb de focuri care a avut loc în clubul din Los Angeles unde lucra.

Se auzi un țipăt puternic, urmat de un altul, apoi sunetul telefonului care căzuse pe pardoseală.

— Doamnă Haddel?

Ballard se întoarse spre Jenkins și acoperi telefonul cu mâna.

— Sună la poliția din Modesto și vezi dacă pot trimite pe cineva, îi zise ea.

— Unde? întrebă Jenkins.

Apoi Ballard își dădu seama. Nu avea o adresă, doar un număr de telefon. Auzea gemete și plânsete, dar erau mai îndepărtate de telefonul care părea să zacă în continuare pe jos, undeva în Modesto.

Brusc, se auzi o voce aspră de bărbat.

— Cine sunteți?

— Domnule Haddel? Sunt detectiv în cadrul LAPD. Soția dumneavoastră se simte bine?

— Nu, nu se simte bine. Ce se întâmplă? De ce aveți telefonul fiicei noastre? Ce s-a întâmplat?

— A fost împușcată, domnule Haddel. Îmi pare atât de rău că trebuie să vă anunț telefonic. Cynthia a fost împușcată și ucisă la clubul unde lucra. V-am sunat ca să...

— Oh, Iisuse... Iisuse Hristoase! Glumiți? Nu se face așa ceva, m-ați auzit?

— Nu glumesc, domnule. Îmi pare foarte rău. Fiica dumneavoastră a fost nimerită de un glonț când cineva a început să tragă cu arma în club. A luptat pentru viața ei. A fost dusă la spital, dar doctorii nu au reușit să o salveze. Sincere condoleanțe!

Tatăl nu răspunse. Ballard o auzi pe mamă plângând din ce în ce mai tare și știu că bărbatul se dusesse la soția lui, ținând încă telefonul în mână. Acum erau împreună. Ballard se uită la poza pe care o ținea în mână și și-i imagină pe părinți sprijinindu-se unul pe altul în timp ce se luptau să facă față celei mai proaste vești din viața lor. Nu știa cât de mult să forțeze lucrurile în acel moment, cât de mult să îi deranjeze în agonia lor cu întrebări care puteau fi fără însemnătate în ceea ce privea ancheta.

Dar apoi auzi:

— E doar vina nenorocitului ăluia de iubit al ei, zise tatăl. El ar fi trebuit să moară. A pus-o să lucreze acolo.

Ballard se hotărî.

— Domnule Haddel, trebuie să vă pun câteva întrebări, zise ea. Ar putea avea importanță pentru anchetă.

Când se întoarseră la secția din Hollywood, împărțiră între ei întocmirea rapoartelor. Jenkins se ocupă de jaful Lantana, cu care își începuseră tura, iar Ballard, de Ramona Ramone și Cynthia Haddel. Era o împărțeață inegală, dar așa Jenkins era sigur că va putea pleca de la secție în zori, ca să fie acasă atunci când se va trezi soția lui.

Deși i se spunea „documentație”, totul era făcut electronic. Ballard începu cu Haddel, astfel încât să fie sigură că raportul era întocmit înainte ca Olivas să îl ceară. De asemenea, plănuia să tragă de timp în ceea ce privea cazul Ramone. Intenționa să se ocupe de el și, cu cât întârzia mai mult întocmirea raportului, cu atât avea șanse mai mari să obțină ce își dorea.

Cei doi parteneri nu dețineau birouri în departamentul detectivilor, dar fiecare își alesese un loc preferat unde lucra în acea sală mare care, de obicei, noaptea era pustie. Aceste alegeri erau dictate în principal de confortul pe care îl oferea scaunul de la birou și nivelul de uzură al computerului. Ballard preferă un birou din departamentul de Furturi de Autovehicule, în timp ce Jenkins se așează în partea cealaltă a sălii, care aparținea departamentului de Omoruri. Un detectiv din tura de zi își adusese un scaun cumpărat din magazinul „Relax the Back”, iar Jenkins îl adora. Scaunul era prins de birou cu un lanț lung de bicicletă, prin urmare nu îl putea mișca de acolo.

Ballard scria repede. Avea o diplomă în jurnalism de la Universitatea din Hawaii și, chiar dacă nu profesase prea mult timp în acest domeniu, pregătirea și experiența o

ajutau foarte mult în acest aspect al muncii de polițist. Reacționa bine în condițiile de stres impuse de termenele limită și își compunea în gând rapoartele privind infracțiunile și rezumatele cazurilor înainte să le scrie. Folosea propoziții scurte și clare, care confereau relatării anchetelor un ritm alert. Jurații o plăceau, deoarece era o povestitoare pricepută.

În urmă cu cincisprezece ani, cursul vieții lui Ballard se schimbase dramatic într-o sală de judecată. Prima ei slujbă, după ce ieșise de pe băncile Universității din Hawaii, fusese aceea de jurnalist de investigație pentru *Los Angeles Times*. Fusese repartizată într-un birou din cadrul tribunalului din Van Nuys, de unde scria despre cazuri penale, precum și despre cele șase departamente ale LAPD ce acopereau partea de nord a orașului. Un caz particular îi atrăsese atenția: uciderea unei fete de paisprezece ani, care fugise de acasă și fusese răpită într-o noapte de pe plaja din Venice. Dusă în casa unor traficanți de droguri din Van Nuys, fusese violată în mod repetat timp de câteva zile, apoi strangulată și aruncată într-o mașină de gunoi aflată într-un șantier de construcții.

Poliția construisese cazul și trimisese doi bărbați în instanță, acuzându-i de crimă. Ballard scrisese despre audierea preliminară a cazului împotriva acuzaților. Detectivul-șef depusese mărturie privind ancheta, amintind tortura și umilințele la care fusese supusă victima înainte să fie ucisă. Detectivul începuse să plângă în boxă. Nu de spectacol. Nu existau jurați, doar un judecător care trebuia să decidă dacă va exista un proces. Detectivul plânsese, iar în acel moment Ballard își dăduse seama că nu mai voia să scrie despre crime și investigații. În ziua următoare, se înscrisese la Academia de Poliție a LAPD. Voia să devină detectiv.

Era ora 4.28 când Ballard se apucă de scris. Deși Cynthia Haddel trebuia să fie identificată în mod oficial de medicul

legist, nu exista nicio îndoială că ea era victima. Ballard îi scrisese numele în rapoarte și îi notă adresa de pe La Brea Boulevard. Mai întâi întocmi raportul privind decesul, în care Haddel era considerată victima unui omor prin împușcare și incluse informațiile de bază privind crima. Apoi scrisese o cronologie, o redare pas cu pas a activităților pe care ea și Jenkins le desfașuraseră de îndată ce primiseră apelul locotenentului Munroe pe când se aflau încă la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood.

După ce scrisese cronologia, o folosi ca schiță pentru declarația pe care trebuia să o facă, și anume un rezumat mai detaliat referitor la activitatea pe care ea și Jenkins o desfașuraseră în timpul nopții cu privire la caz. După aceea, începu să înregistreze și să claseze obiectele personale pe care le strânsese de la spital și din vestiarul de la The Dancers.

Înainte să înceapă, numără obiectele personale pe care urma să le înregistreze, apoi sună la laboratorul de criminalistică și vorbește cu Winchester, ofițerul de serviciu.

— Au început să înregistreze probele luate de la cei patru din clubul din Hollywood? întrebă ea. Am nevoie de un număr de înregistrare.

Fiecare probă înregistrată avea un număr.

— Localul e vreaște, răspunse Winchester. Toți se află la locul crimei și probabil că vor strânge probe toată noaptea și toată ziua. Nu cred că se vor apuca să înregistreze probele până la amiază. Apropo, acum sunt cinci victime. Cinci cadavre.

— Știu. În regulă, mă descurc eu cu numerele. Mersi, Winchester.

Se ridică în picioare și se îndreaptă spre Jenkins.

— Mă duc să iau niște numere din registru. Tu ai nevoie?

— Da, de unul.

— Revin imediat.

Ea o luă pe holul din spate care ducea la încăperea cu probe. Știa că nu exista niciun funcționar de serviciu. Nu era niciodată la ora aceea. Noaptea, încăperea cu probe era la fel de pustie ca biroul detectivilor. Dar exista un registru pe tejghea, ce conținea o listă actualizată, cu numere de înregistrare pentru bunuri personale și probe. Toate erau trimise la FSD⁶ pentru a fi analizate ca potențiale probe. Având în vedere că laboratorul nu putea furniza numere succesive pentru cazul RHD, obiectele personale pe care Ballard și Jenkins le strânseseră din cazurile lor urmau să primească numere de înregistrare de la secția din Hollywood și să fie trimise apoi departamentului de criminalistică pentru a fi sortate.

Ballard luă o bucată de hârtie de pe tejghea și notă un număr din registru pentru Jenkins, apoi șapte numere consecutive pentru ea. Toate numerele începeau cu anul și cu codul 06, al secției din Hollywood. În timp ce străbătea holul pustiu care ducea către biroul detectivilor, auzi un râset îndepărtat ce răsuna din biroul de supraveghere ce se afla în partea opusă. Printre chicoteli, identifică râsul molipsitor al locotenentului Munroe și zâmbi în sinea ei. Polițiștii nu erau oameni lipsiți de simțul umorului. Chiar și într-o tură de noapte plină de violență ei găseau întotdeauna motive să râdă.

Îi dădu numărul de înregistrare lui Jenkins, dar nu se obosi să îl întrebe unde ajunsese cu întocmirea raportului. Vedea că tastează cu două degete și că era tot la raportul privind incidentul. Era atât de încet, încât te apuca disperarea. De obicei, Ballard se oferea să se ocupe ea de întocmirea documentelor, astfel încât să nu fie nevoită să aștepte până când termina el.

⁶ Departamentul de criminalistică (lb.eng, n.red.)

După ce se întoarse la biroul ei de împrumut, își puse mânușile și se apucă de treabă. Avu nevoie de o jumătate de oră ca să prelucreze totul — conținutul dulăpiorului, cheia pe care victima o purta la gât, banii pe care îi avea în portmoneu și bacșișul din șorț. Toate trebuiau numărate și înregistrate. Pentru siguranța ei, Ballard îl chemă pe Jenkins să fie martor atunci când numără banii, apoi sigilă fiecare pungă și le fotografie cu telefonul.

Luă toate pungile de plastic și le băgă într-o pungă mare de hârtie maro pe care scrisese numărul de înregistrare și o sigilă cu bandă roșie. Apoi o duse în încăperea cu probe și o puse într-un dulap, unde va rămâne până când cineva de la RHD, care se ocupa de caz, va veni după ea sau până când va fi transportată de curier la laboratorul de criminalistică.

Când Ballard se întoarse în birou, ceasul de deasupra ecranelor de televizor indica ora 6.11. Tura se termina la ora 7.00 și erau slabe șanse să facă ore suplimentare, deoarece era mijlocul lunii și probabil că nu mai existau bani pentru asta. Nu voia să facă ore suplimentare. Nu voia decât să prelungească puțin cazul Ramona Ramone până când intra din nou în tură.

În ceea ce privea cazul The Dancers, mai avea încă de scris rezumatele discuțiilor cu părinții lui Haddel și cu celelalte chelnerițe. Știa că nu va termina până când va ieși din tură. Se așază la computer, deschise un fișier nou și vru să înceapă să redacteze sinteza discuției cu Nelson Haddel, când telefonul începu să-i vibreze și văzu numele locotenentului Munroe.

— Domnule locotenent.

— Ballard, unde ești?

— Sunt în biroul detectivilor. Întocmesc rapoartele. V-am auzit râzând cu puțin timp în urmă.

— Ah, da, ne distrăm de minune. Vreau să iei o declarație.

— Cui? Mai am de lucru aici, și, în plus, de cazul privind agresiunea nici nu m-am atins încă.

— A venit aici un tip care zice că se afla în clubul The Dancers când au început împușcăturile. Susține că are poze.

— Sunteți sigur? Era interzisă fotografierea în local.

— A reușit să-și facă și el câteva selfie-uri.

— Se vede ceva în ele?

— Sunt întunecate, dar a surprins ceva. Seamănă cu focul de la capătul țevii. Poate că vor reuși să mărească imaginea în laborator. De aceea vreau să vorbești cu tipul ăsta, să vezi ce are și ce știe. Stă pe un scaun în hol. Du-te la el, înainte să se răzgândească și să plece.

— Mă duc. Dar, domnule locotenent, eu plec peste o oră. Semnați verzile pentru seara aceasta? Încă nu m-am atins de cazul privind agresiunea, iar acum trebuie să mă ocup de acest martor.

Se referea la fișele verzi pe care trebuia să le semneze șeful de tură, pentru a autoriza orele suplimentare.

— Ai o oră la dispoziție, doar atât, răspunse Munroe. Nu pot să dau toți banii într-o noapte. Vei avea timp suficient să vorbești cu tipul și să termini de întocmit raportul referitor la The Dancers. Cazul privind agresiunea îl poți lăsa pe mâine — atât timp cât victima mai e în viață. Nu pot amâna o crimă.

— Din câte știu eu, victima a supraviețuit operației.

— În regulă, atunci ia-mi-l de pe cap pe tipul ăsta.

— Am înțeles.

Ballard închise telefonul. Era mulțumită că nu va preda cazul Ramona Ramone celor de la CAP⁷ la sfârșitul turei. Acest lucru era mai important pentru ea decât orele

⁷ Biroul infracțiuni contra persoanei (n.red.)

suplimentare. În drum spre holul de la intrare, trecu pe lângă biroul lui Jenkins și îl văzu tastând în continuare cu două degete. Îi spuse despre martor și că vor face o oră suplimentară, dacă voia. El îi răspunse că nu era interesat, că trebuia să ajungă acasă.

Martorul era un obișnuit al cluburilor de noapte, avea douăzeci și trei de ani și îl chema Zander Speights. Ballard îl conduse în biroul detectivilor și îl invită într-o sală mică de interogatoriu. Era un tip slăbuț, îmbrăcat cu un hanorac albastru-închis și pantaloni de trening gri. Își ținu mâinile în buzunarele hanoracului, chiar și atunci când se așeză.

— Zander — acesta este numele tău adevărat? începu Ballard.

— E prescurtarea de la Alexander, răspunse Speights. Îmi place mai mult Zander.

— În regulă. Cu ce te ocupi, Zander?

— Oh, cu una-alta. În prezent, vând pantofi.

— Unde?

— Pe Melrose Boulevard. E un magazin numit „Slick Kicks”. Ballard nu lua notițe. Când intraseră în cameră, potrivise termostatul care pornea, de fapt, aparatele de înregistrare din cameră. Era plină de camere de supraveghere cu sunet.

— Așadar, te aflai în club când au început împușcăturile? îl întrebă ea.

— Corect, răspunse Speights. Eram acolo.

— Erai singur?

— Nu, cu amicul meu, Metro.

— Care este numele adevărat al lui Metro?

— Habar n-am. Pentru mine e doar Metro.

— Unde l-ai cunoscut?

— Lucrează la „Kicks”. Acolo l-am cunoscut.

— Când ai ajuns la The Dancers?

— Pe la miezul nopții.

— Și ai văzut împușcăturile?

— Nu, s-a întâmplat în spatele meu. Mai încolo cu două separeuri, deci eram cu spatele. Dar când au început, eu îmi făceam un selfie și am surprins primul foc de armă. E o nebunie.

— Arată-mi!

Speights își scoase iPhone-ul din buzunarul hanoracului și accesă galeria foto.

— Am făcut trei cu aplicația Live Photos, zise el. Puteți verifica.

Puse telefonul pe masă, între ei și îl împinse spre Ballard. Ea se uită la poza de pe ecran. Speights era poziționat față-centru, dar peste umărul lui drept Ballard putea vedea conturul întunecat al celorlalte separeuri pline. Nu reușea să distingă alte fețe. Rămânea în seama celor de la departamentul video al laboratorului să încerce să mărească imaginea.

— Continuați, o îndemnă Speights. Am surprins focul de armă.

A doua poză era similară cu prima, însă a treia îi stârni interesul.

Camera foto surprinsese un fascicul de lumină în al doilea separeu, care se vedea peste umărul lui Speights. Într-adevăr, făcuse poza exact în momentul în care începuseră împușcăturile. Surprinsese focul de la capătul țevii. Deoarece camera foto a telefonului avea caracteristica Live Photos, aceasta surprinsese o secundă de acțiune până când imaginea rămăsese fixă. Ballard derulă de câteva ori imaginea și observă că, în decurs de o secundă, ucigașul își ridicase mâna în care ținea arma și trăsese.

Ballard încercă să mărească imaginea cu degetele și să aducă în prim-plan fasciculul de lumină. Imaginea era neclară, dar putea observa că agresorul stătea cu spatele la camera foto. Putea vedea conturul nedeslușit al cefei

acestuia și umărul său drept. Brațul drept îi era ridicat, iar în mână ținea arma îndreptată spre bărbatul care, peste câteva clipe, se va prăbuși în partea stângă, atârând din separeu. Fața victimei era neclară, deoarece încercase să se ferească la vederea armei.

— Pun pariu că vor putea mări imaginea asta, zise Speights. Există vreo recompensă sau ceva de genul ăsta?

Ballard își dădu seama de ce Speights venise la secție și se uită la el peste telefon.

— O recompensă? întrebă ea.

— Da, ca atunci când ajuți la rezolvarea unui caz, răspunse Speights.

— Nu știu să existe vreo recompensă.

— Atunci, ar trebui să existe. Viața mi-a fost pusă în pericol.

— Ne vom ocupa de asta mai târziu. Povestește-mi ce s-a întâmplat când au început împușcăturile. Ce-ai făcut?

— Eu și Metro ne-am ascuns sub masă, răspunse Speights. Apoi agresorul a fugit pe lângă masa noastră și-a mai împușcat câțiva oameni. Am așteptat până când a plecat și ne-am cărat naibii de-acolo.

Ballard își trimise pe telefon poza cu fasciculul de lumină.

— Domnule Speights, știi unde locuiește Metro? îl întrebă ea.

— Habar n-am, răspunse Speights. A fost prima oară când am ieșit împreună și-am venit fiecare cu mașina lui.

— În regulă, îl vom căuta la „Slick Kicks”, dacă va fi nevoie.

— Va fi acolo.

— Îmi pare rău, dar va trebui să vă reținem telefonul un timp.

— Ce naiba, tocmai ți-ai trimis poza pe telefon, nu? Ai poza. Arată cu degetul spre telefonul lui.

— Înțeleg, zise Ballard. Dar telefonul tău are Live Photos, iar cei de la laborator ar putea să selecteze cadre din imaginile pe care le-ai surprins în timpul împușcăturilor. Se pare că

arma se vede mai bine înainte de recul. Ar putea fi foarte util și cred că vor vrea aparatul foto care a fost folosit, nu doar o copie a fotografiei. Trebuie să îți verifici telefonul.

— Să fiu al naibii. Pentru cât timp?

— Nu știu, dar să sperăm că va fi vorba doar de câteva zile.

Mințea. Probabil că el nu își va mai recupera telefonul, deoarece va fi păstrat ca probă. Hotărî să îi lase pe cei de la RHD să îi explice.

— Și eu ce telefon folosesc între timp? întrebă Speights.

— Ai putea împrumuta unul de la cineva sau ai putea folosi un telefon cu cartelă, îi propuse Speights.

— Fir-ar să fie!

— Vreau să stai aici până când voi lista o dovadă de predare-primire.

— La naiba! Ar fi bine să existe o recompensă sau ceva de genul.

Ballard se ridică în picioare.

— Voi întreba. Mă întorc imediat cu chitanța.

Ballard ieși din încăpere cu telefonul și se duse la Jenkins, care tasta în continuare.

Ea îi arată telefonul și apăsă pe poză, pornind înregistrarea de o secundă.

— Sfinte Sisoie! exclamă Jenkins.

— Da, zise Ballard. Un instantaneu de milioane.

— Ai identificat pe cineva?

— Pe agresor nu — stă cu spatele la aparatul foto. Dar cred că laboratorul va putea identifica arma.

— Drăguț. Îi vei spune lui Olivas?

— Asta voiam.

Când se întoarse la biroul ei, Ballard își dădu seama că își lăsase stația în mașină și nu avea numărul de telefon al locotenentului Olivas. Când o sunase mai devreme, fusese cu număr ascuns. Îi putea trimite un e-mail, dar era posibil să nu-l vadă imediat. Își deschise telefonul și căută în

agendă până când găsi numele Ken Chastain. Îi păstrase numărul de telefon chiar dacă el o trădase, iar ea fusese transferată din RHD. Îi trimise un mesaj.

„Spune-i lui Olivas: a venit un martor care se afla în separeul alăturat. Are poze din momentul împușcăturilor. Cei de la laborator le-ar putea mări”.

După ce trimise mesajul, listă pentru Speights. Se duse să o ia din imprimantă, apoi trecu pe la oficiu ca să își facă o cafea. Bea o ceașcă de cafea pe noapte, iar acum era momentul potrivit. Aceasta o va revigora suficient de mult încât să își termine tura și apoi să vâslească o oră în apele golfului. După aceea, va trage un pui de somn ca să își revină. Ballard îl întrebă din mers pe Jenkins dacă voia și el o cafea, dar acesta refuză.

Ajunse în oficiu și puse de cafea când telefonul o atenționează că primise un mesaj de la Chastain.

„Cine ești?”

Nici măcar nu-i păstrase numărul în telefon. Ea răspunse cu vechiul indice de la RHD — „King 65” — și îi trimise poza cu fasciculul de lumină de la capătul țevii armei. Dacă Chastain ar fi avut un iPhone mai nou, ar fi putut vedea videodipul de o secundă și ar fi realizat cât de valoros era.

Când reveni la biroul ei, telefonul începu să îi vibreze și văzu pe ecran un număr ascuns. Se așteptă să fie Chastain, dar era Olivas.

— Martorul mai este acolo?

— Da, e în sala de interogatoriu. Probabil că se întreabă pe unde am umblat în ultimele douăzeci de minute.

— Reține-! Chastain e pe drum și va ajunge acolo în cinci minute. Are și alte fotografii?

— Nu ca aceea pe care i-am trimis-o lui Chastain.

— Telefonul e la tine?

— Este pe biroul meu, iar eu sunt pe punctul să îi dau o chitanță individului.

— Bine. Chastain va prelua și telefonul.

— Am înțeles.

— Ai întocmit rapoartele, detectiv?

— Asta urmează să fac. Am înregistrat obiectele personale ale victimei și mai am de redactat câteva rezumate privind interogatoriile.

— Termină-le și îndosariază-le.

Din nou, Olivas închise înaintea ei ca ea să apuce să răspundă. Când își ridică privirea, văzu că Jenkins venise la ea.

— Ce se întâmplă?

— Chastain se va ocupa de telefon și de martor. Am scăpat.

— Bine. Eu aproape am terminat cu cazul referitor la spargere.

Dădu să se întoarcă la locul lui din colțul sălii.

— Nu ți-ai dorit niciodată să rezolvi un caz cap-coadă? îl întrebă curioasă Ballard.

Jenkins nu se întoarse.

— Nu îmi mai doresc, răspunse el.

Își văzu mai departe de drum. Ballard auzi bătăi în ușa sălii de interogatoriu. Zander Speights tocmai descoperise că fusese încuiat înăuntru. Ballard se apropie de sală și descuie ușa.

— Ce naiba? M-ai închis aici de parcă aș fi reținut?

— Nu ești reținut, domnule Speights. Aceasta este o secție de poliție. Nu le putem îngădui civililor să se plimbe de colo-colo.

— Ce se întâmplă? Unde mi-e telefonul?

— Telefonul tău este la mine, iar un alt detectiv va veni să stea de vorbă cu tine. El se ocupă de caz și crede că ai putea fi un martor destul de important. De fapt, cu el ar trebui să vorbești despre recompensă. Sunt sigură că te poate ajuta în această privință.

— Serios?

— Da, serios. Așadar, te rog să iei loc și să te calmezi. Iată chitanța pentru telefonul tău. Vreau să semnezi o copie și s-o păstrezi pe a doua. Detectivul Chastain ar trebui să ajungă aici în câteva minute.

Îi arată scaunul, iar el se îndepărtă de ușă. Se așeză și semnează chitanța cu pixul pe care i-l dădu ea. Ballard luă copia semnată și se retrase, închizând ușa și încuind-o din nou.

Chastain ajunse în cinci minute, venind dinspre holul din spate. Se îndreptă direct spre Ballard, care stătea la biroul ei.

— Unde este martorul meu?

— În camera doi. Îl cheamă Zander Speights. Acesta este telefonul lui.

Îl băgase deja într-o pungă de plastic. I-o întinse, iar el o luă.

— În regulă, mă duc să vorbesc cu el.

— Succes!

El se întoarce și o luă spre camera doi. Ballard îl opri.

— Ah, am înregistrat și obiectele personale ale victimei, dacă le vrei, zise ea. Când am vorbit adineauri cu părinții ei, tatăl mi-a spus că iubitul ei era traficant de droguri. A obligat-o să le vândă în club.

Chastain dădu afirmativ din cap.

— Interesant, dar probabil că n-are nicio legătură, zise el.

— Nici nu credeam, accentuă Ballard. Dar drogurile sunt împreună cu obiectele personale. Dacă nu le iei, vor fi trimise prin curier.

Chastain dădu din nou să plece spre sala de interogatoriu, apoi se răzgândi și se apropie de ea.

— Ce mai face Lola?

— E bine.

— Mă bucur.

Apoi, nimic. Dar Chastain nu se clintea din loc. Într-un final, Ballard își ridică privirea la el.

— Altceva? întrebă ea.

— Da, zise el. Știi, Renée, chiar îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat atunci.

Ballard îl privi o clipă înainte să răspundă.

— Ai avut nevoie de doi ani ca să spui asta? zise ea în cele din urmă.

El ridică din umeri.

— Cred că da.

— Ai uitat complet ceva ce mi-ai spus atunci.

— La ce te referi?

— Mi-ai spus să-mi retrag plângerea. Mi-ai spus că Olivas trecea printr-un divorț urât și că își pierdea jumătate din pensie, că nu proceda bine și toate rahaturile alea, de parcă toate acestea ar fi îndreptățit comportamentul pe care l-a avut față de mine.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu...

— Nici măcar nu mi-ai păstrat numărul în telefon, Kenny. Mi-ai întors spatele. Nu-ți pare rău de nimic. Ai văzut o oportunitate atunci și ai profitat de ea. Trebuia să te descotorosești de mine și n-ai ezitat să faci asta.

— Nu, te înșeli.

— Ba nu mă înșel. În cel mai bun caz te simți vinovat, dar nu regreti.

Se ridică de la birou ca să ajungă la același nivel cu el.

— Ce naiba m-o fi făcut să cred că vei lua decizia corectă și îți vei susține partenera? zise ea. Am fost o proastă că am avut încredere în tine, și-acum, iată-mă aici. Dar știi ceva? Prefer să lucrez în tura de noapte cu Jenkins decât cu tine la RHD. Măcar din partea lui știu la ce să mă aștept.

Chastain se holbă la ea o clipă, înroșindu-se. Ballard își aminti că se vedea pe fața lui atunci când cineva îl înfuria.

Iar ea îl înfuriase. Chastain zâmbi stânjenit și își șterse gura. Fosta lui parteneră atinsese o coardă sensibilă.

— Bine, atunci, zise el într-un final. Mersi pentru martor.

Se întoarse spre sala de interogatoriu.

— Oricând! strigă Ballard în urma lui.

Luă cana goală de cafea de pe birou și se îndreptă spre ieșire. Nu voia să se afle în preajma lui Chastain.

Din cauza orei suplimentare, Ballard prinse traficul intens de dimineață, care se deplasa spre vest, către plajă

Angajații din industria serviciilor mergeau dinspre est spre locurile lor de muncă din hoteluri și restaurante, plătite cu salariul minim sau mai puțin, aflate în cartiere unde ei nu își permiteau să locuiască. Lui Ballard îi luă o oră ca să ajungă în Venice. Se opri ca să o ia pe Lola de la persoana care avea grijă de ea pe timpul nopții, apoi se duseră împreună pe plajă.

Singurul avantaj al traficului intens din oraș era faptul că ceața de pe mare se ridicase deja când ajunse ea la plajă, iar apa din golf, de o culoare albastru-cobalt, era calmă. Ballard opri într-una dintre parcurile din capătul de nord al falezei și se duse în spatele dubiței. O lăsă pe Lola afară, luă o minge de tenis din coșul de lângă roata de rezervă și o aruncă în partea cealaltă a parcurii goale. Câinele o luă la fugă după ea și o prinse în trei secunde. I-o aduse ascultătoare înapoi, iar Ballard o mai aruncă de câteva ori, înainte să o pună la loc în coș. Câinele scheună, pentru că joaca fusese atât de scurtă.

— Ne jucăm mai târziu, îi promise Ballard.

Voia să iasă în larg înainte să se întetească vântul. Duba albă a lui Ballard era un Ford Transit Connect cumpărat la mâna a doua de la un spălător de geamuri care voia să se pensioneze și să își închidă afacerea. Avea peste 128.000 de kilometri la bord, dar fostul proprietar avusese mare grijă de

ea. Ballard păstrase suportul de deasupra ca să își poată transporta placa de surf și, la fel ca în cazul mașinii de serviciu pe care o împărțea cu Jenkins, partea din spate a dubei era compartimentată cu ajutorul unor cutii din carton.

Înainte să plece de la Secția din Hollywood, Ballard își luase o pereche de blugi prespălați și un hanorac roșu peste un costum de baie întreg și își lăsase costumul în vestiar. Se dezbracă până rămase în costumul de baie și își puse celelalte haine într-un rucsac, împreună cu lenjeria intimă, șosete și adidași New Balance. Apoi, luă un costum de neopren de pe un umeraș agățat pe peretele interior al dubei. Îl îmbracă și îi trase fermoarul din spate. Luă un prosop mare de plajă dintr-o cutie și îl îndesă în rucsac. Prinse sacul în care se afla cortul de partea laterală a rucsacului, apoi și-l puse în spate.

În cele din urmă, luă un baton energizant cu cereale și ciocolată dintr-o ladă frigorifică în care păstra mâncare. Închise și încuie duba, apoi își luă placa de pe suportul de pe mașină. Era o placă *One World*, lungă de doi metri și jumătate, iar de clemele de pe suprafața acesteia era prinsă o padelă. O dădu cu greu jos de pe acoperișul dubei și avu grijă să nu lovească înotătoarea de asfalt. Își băgă degetele în orificiul din mijloc și își așeză placa la subrațul drept, mușcând din batonul energizant pe care îl ținea în mâna stângă. Se îndreptă încet spre apă în picioarele goale, pășind cu grijă până când ieși din parcare și călcă pe nisip. Lola o urmă ascultătoare.

Instală cortul aproape de mal. Asamblarea lui nu îi luă mai mult de cinci minute. Își puse rucsacul în cort, ca să nu îl ia vântul, apoi trase fermoarul. Îngropă cheia de la mașină în nisip, lângă colțul drept din fața cortului, apoi arătă locul cu degetul până când câinele se postă acolo.

— Stai de pază, îi spuse ea.

Câinele își plecă o dată capul. Ballard ridică din nou placa de cincisprezece kilograme și o cără până la apă. Își înfășură curelușa în jurul gleznei drepte și o fixă cu o chingă Velcro, apoi împinse placa în fața ei.

Ballard cântărea doar 56 de kilograme și putea păși pe placă fără să își piardă echilibrul. Dădu de câteva ori din padelă ca să treacă de valurile mici, apoi, într-un final, începu să alunece ușor prin rămășițele ceții de dimineață. Îi aruncă o privire câinelui, deși știa că nu era nevoie. Lola stătea pe poziție, lângă colțul drept din fața cortului. Nu se va mișca de acolo până la întoarcerea stăpânei.

Ballard începuse să vâslească la scurt timp după ce fusese transferată în tura de noapte. Crescuse făcând surfing în apele din vestul insulei Maui, între Wailea și Lahaina, și călătorise împreună cu tatăl ei în căutarea celor mai bune valuri în Fiji, Australia și în alte locuri, însă renunțase când se mutase ca să urmeze o carieră în poliție. Apoi, într-o noapte, ea și Jenkins fuseseră chemați în zona rezidențială de pe dealurile de lângă Doheny Drive, unde avusese loc o spargere. Soții se întorseseră acasă după ce luaseră cina la restaurantul Spago și găsiseră ușa casei lor, în valoare de cinci milioane de dolari, întredeschisă, iar interiorul acesteia răscolit. Patrula de poliție sosise prima, apoi veniseră Ballard și Jenkins, deoarece comandantul considerase că victimele erau persoane importante. El voia ca detectivii să își desfășoare activitatea acolo, în același timp cu echipa de criminaliști.

La scurt timp după sosire, Jenkins supraveghea echipa de criminaliști la intrare, iar Ballard verifica locuința împreună cu stăpâna casei, încercând să determine ce anume fusese furat. În dormitorul matrimonial se afla un dressing uriaș, ascuns în spatele unor oglinzi de la podea până în tavan, iar polițiștii care verificaseră prima oară casa nu-l văzuseră. Pe jos fusese întinsă o haină de blană. Adunate grămadă pe

căptușeala de mătase a hainei se aflau mai multe bijuterii și trei perechi de pantofi cu talpă roșie și tocuri înalte. Ballard știa că fiecare pereche costa mai mult de o mie de dolari.

În acel moment, Ballard realizase că hoțul putea fi încă în casă. Chiar în acel moment, intrusul se năpustise asupra ei, de după niște haine, și o doborâse la pământ. Stăpâna casei se lipise de un perete de sticlă și încremenise locului, amuțind, în timp ce Ballard se lupta cu bărbatul care cântărea cu aproape 45 de kilograme mai mult decât ea.

Intrusul înșfăcase un pantof și încerca să îi bage tocul ascuțit în ochi. Ballard îi împinse brațul, dar știa că era prea puternic ca să îl poată imobiliza mai mult timp. Reușise să îl strige pe Jenkins când tocul se apropiase de fața ei. Își întoarse capul în ultimul moment, iar tocul îi zgâriase obrazul. Când intrusul încercase să îi nimerească din nou ochiul, fusese brusc lovit din spate de Jenkins, înarmat cu o statueta din bronz pe care o luase din dormitor. Bărbatul se prăbușise inconștient peste ea, iar statueta se spărsese în două.

Intrusul se dovedise a fi fiul schizofrenic al celor doi soți, care dispăruse de acasă cu câțiva ani în urmă și despre care se bănuia că ar fi locuit pe străzile din Santa Monica. Ballard se procopsise cu patru copci pe obraz, la spitalul Cedars-Sinai, iar Jenkins și departamentul fuseseră dați în judecată de soți și de fiul acestora pentru că folosiseră forța excesivă și distruseseră o operă de artă valoroasă. Tribunalul stabilise o amendă de un sfert de milion de dolari, iar Ballard se apucase de vâslit în picioare pe placă pentru a-și întări mușchii din partea superioară a corpului și ca să scape de amintirea că un toc ascuțit se aflase la doar câțiva centimetri de ochiul ei.

Cerul se făcu cenușiu pe măsură ce soarele se ascunse în spatele norilor, iar apa deveni de un albastru-închis, impenetrabil. Lui Ballard îi plăcea să întoarcă lama vâslei

într-o parte și să o privească atent cum lasă o dâră subțire în apă până când vârful său alb dispărea în întuneric. Apoi întorcea padela și începea să vâslească, placa și padela abia lăsând o urmă pe suprafața apei în timp ea aluneca. Ballard numea această manevră „vâslit pe furiș”.

Vâsli cu putere până când se îndepărtă la aproape trei sute de metri de țărm. Din când în când, arunca o privire spre cort, dar nu vedea pe nimeni apropiindu-se sau deranjând cortul ori câinele. Chiar de la depărtare, îl putea vedea pe salvamar la postul său, aflat la vreo șaptezeci de metri depărtare, pe plajă. Aaron Hayes era unul dintre preferații ei. Era paznicul ei, după Lola. Știa că el îi supraveghea lucrurile și că, probabil, îi va face o vizită mai târziu.

În timp ce vâslea, mintea îi rătăci la confruntarea pe care o avusese mai devreme cu Chastain în biroul detectivilor. Nu era mulțumită de cum reacționase. Așteptase doi ani ca să-și prezinte scuzele, însă nu fusese nici momentul, nici locul potrivit. Fusese prea afectată de trădarea lui, ca să își amintească singurul lucru important în prezent — uciderea a cinci persoane, inclusiv Cynthia Haddel.

Întoarse placa și vâsli și mai în larg. Se simțea vinovată. Nu conta că Haddel era o victimă colaterală — Ballard simțea că o dezamăgise prin faptul că pusese pe primul loc răfuiala ei cu Chastain. Era vorba despre legătura sacră care exista între victimele unei crime și detectivii care vorbeau în numele lor. Deși Ballard nu se ocupa de caz, Haddel era victima ei, iar acea legătură exista.

Ballard se lăsă brusc în genunchi și vâsli de câteva ori cu putere în timp ce voia să-și alunge din minte discuția avută cu Chastain. În schimb, se străduia să se gândească la Ramona Ramone și la ofițerul Taylor, care afirmase că acesta fusese în casa răsturnată. Ballard se întreba despre ce era vorba, iar acest gând deveni noua ei preocupare.

După o oră petrecută pe apă, Ballard simți cum transpiră sub costumul de neopren. Transpirația îi ținea de cald, dar simțea cum mușchii încep să i se încordeze. Umerii, coapsele și tendoanele o dureau, iar între omoplați simțea o durere ascuțită, ca și când acolo ar fi avut înfipt vârful unui creion. Se întoarse spre țărm și termină plimbarea cu mișcări rapide și lungi de vâslă. Ieși din apă atât de epuizată, încât își smulse legătura de la gleznă și târî placa prin nisip până la cort, chiar dacă știa că încălca primul lucru pe care o învățase tatăl ei: „Nu târî placa după tine. Afectează sticla”.

Lola nu se mișcase din postul ei de santinelă din fața cortului.

— Bravo, Lola! zise Ballard. Bravo, fetițo!

Așeză placa lângă cort și mângâie câinele. Trase fermoarul cortului și scoase rucsacul și o gustare pentru Lola. După ce îi dădu recompensa, îi spuse cățelușei să aștepte, apoi merse până la primul rând de dușuri publice din spatele terenurilor de tenis. Își dădu jos costumul de neopren și făcu duș în costumul de baie, fiind cu băgare de seamă la bărbații fără adăpost care începuseră să se trezească și să mișune în apropierea falezei. Faptul că ajunsese mai târziu interfera cu programul lor. De obicei, termina cu vâslitul și cu dușul înainte să apară cineva pe faleză.

Când se asigură că își scosese toată sarea din păr, opri apa și se șterse cu prosopul mare de plajă pe care îl avea în rucsac. Trase de pe umeri bretelele costumului de baie, apoi se înfășură în prosop. Se dezbracă de costumul de baie, lăsându-l să cadă pe jos, apoi își trase lenjeria intimă pe sub prosop. Se îmbrăca astfel pe plajă de pe vremea când făcea surfing înainte să înceapă orele la Liceul Lahainaluna. Când desfăcu prosopul, avea deja blugii și hanoracul pe ea. Își uscă părul în timp ce traversa plaja spre cort, o mângâie din nou pe Lola pe cap, apoi se furișă în adăpostul de nailon.

— Ușurel, fetițo, zise ea.

Lola se întinse cu botul pe labe, pe locul unde era îngropată cheia. Ballard scoase o altă gustare pentru câine și i-o aruncă. Câinele o prinse din aer, apoi își reluă poziția. Ballard zâmbi. O cumpărase pe Lola de la un om al străzii de pe faleză, în urmă cu doi ani. Animalul era costeliv și legat cu un lanț de un cărucior de cumpărături. Avea răni deschise, cu care părea să se fi pricopsit în urma încăierărilor cu alți câini. Ballard își dorise doar să o salveze, însă între ele se formase repede o legătură, iar cățelușa rămăsese cu ea. Participaseră împreună la câteva cursuri de dresaj și, în scurt timp, devenise clar că Lola părea să știe că Renée o salvase. Îi era loială lui Ballard, iar femeia nutrea același sentiment față de câine.

Ballard se pregăti de culcare și trase fermoarul cortului. Era ora 11.00. De obicei, dormea până la asfințit, dar de data aceasta potrivea alarma ceasului la ora 14.00. Își făcuse planuri pentru ziua aceea înainte să intre în tură la ora 23.00.

Spera să doarmă trei ore, dar abia reuși să doarmă două. La scurt timp după ora 13.00, fu trezită de mârâitul Lolei, care o avertiza că cineva pătrunsese în zona interzisă. Ballard deschise ochii, dar nu se mișcă.

— Haide, Lola. Nu mă mai iubești?

Deși era buimacă de somn, Ballard recunoscuse vocea. Era Aaron Hayes.

— Lola, zise ea. E în regulă. Care-i treaba, Aaron? Dormeam.

— Scuze. Ai nevoie de companie? Sunt în pauza de masă.

— Azi nu, Aaron. Trebuie să mă trezesc în curând și să mă apuc de treabă.

— În regulă. Scuze că te-am trezit. Apropo, astăzi ai fost fantastică. De parcă ai fi umblat pe apă. Mișcări lungi de vâslă.

— Sunt extenuată, dar mersi, Aaron. Noapte bună!

— Mda, noapte bună!

Ea îl auzi chicotind în timp ce se îndepărta pe nisip.

— Bravo, fetițo! îi spuse ea Lolei.

Ballard se întoarse pe spate și privi acoperișul cortului. Soarele era sus pe cer și atât de strălucitor, încât îl putea vedea prin nailon, închise ochii și încercă să își amintească dacă visase înainte să o trezească Aaron. Nu își putu aminti nimic, dar se gândi că existase ceva în tenebrele somnului. Avusese un vis. Doar că nu își amintea ce. Încercă să-l reia, dar știa că un ciclu de somn normal dura nouăzeci de minute. Pentru a adormi din nou și a intra într-un ciclu complet era nevoie de mai mult timp decât avea ea la dispoziție. Alarma urma să sune în mai puțin de o oră, iar ea intenționa să se trezească și să descopere cine o lovise cu boxuri pe Ramona Ramone în casa răsturnată și o lăsase aproape moartă într-o parcare din Hollywood.

Ieși din cort, îl strânse și-l împachetă, apoi se întoarse la mașină. Puse totul la loc și atârână costumul de neopren pe umeras. Era mai greu să pună placa pe mașină decât să o dea jos. Ballard avea 1,70 m și fu nevoită să deschidă portierele laterale și să se urce pe prag ca să o poată prinde cu curelele. Cea de-a doua curea trecea peste sigla *One World*, care se afla în partea interioară a plăcii. Aceasta reprezenta silueta întunecată a unui surfer care stătea pe partea din față a plăcii, cu mâinile și brațele deasupra capului, ca și când ar fi plonjat de pe un val uriaș și abrupt. Această siglă îi amintea mereu de tatăl ei și de ultimul val pe care acesta îl „călărise”. Cel care îl înghițise, iar pe ea o făcuse să fugă încolo și-ncoace pe plajă, neștiind ce să facă și încotro s-o ia, și să strige neajutorată înspre mare.

Ea și Lola străbătură pe jos faleza până la toneta *Poke-Poke*, unde Ballard comandă o supă Aloha cu alge pentru ea și o porție de *teriyaki* cu carne de vită și orez pentru cățelușă. În

timp ce aşteptau, Lola bău apă din castronul pentru câini de sub fereastra tonetei, iar bărbatul din spatele tejghelei îi dădu lui Ballard şi o gustare pentru ea.

După masa de prânz, merseră pe plajă şi îi aruncă Lolei mingea de câteva ori. Însă era pierdută în gânduri. Nu se mai ocupa oficial de cazul The Dancers, dar nu putea să nu se gândească la Cynthia Haddel. Ballard avea numele şi numărul de telefon ale traficantului care, conform spuselor părinţilor ei, o pusese să vândă droguri în club. În cazul în care cei de la RHD nu erau interesaţi, poate că cei de la Narcotice din cadrul secţiei Hollywood s-ar fi arătat interesaţi de pont şi ar lua măsuri în această privinţă. Îşi puse în gând să nu uite să treacă pe la departament atunci când se va întoarce la secţie.

Când plecă de pe plajă, Ballard trecu pe la pensiunea canină ca să o lase pe Lola. Se scuză pentru acea zi scurtă şi îi promise că se va revanşa faţă de ea. Lola îşi plecă o dată capul, semn că o ierta.

În drum spre Hollywood, Ballard verifică pe telefon ştirile din *Los Angeles Times* de fiecare dată când prindea lumina roşie a semaforului. Abia trecuseră douăsprezece ore de la împuşcăturile din The Dancers, prin urmare ziarul avea informaţii insuficiente. Ballard avea un avantaj faţă de mass-media, deşi nici ea nu reuşise să strângă prea multe informaţii în timpul turei. Cu toate acestea, ziarul menţiona că, din ultimele informaţii primite de la LAPD, nu existau arestări sau suspecti în cazul masacrului. Articolul îi asigura pe cititori că poliţia nu considera acest incident ca fiind un atac terorist, precum în cazul celor petrecute în alte cluburi de noapte din ţară sau din străinătate.

Ballard fu dezamăgită că ziarul nu făcuse publice numele celor trei bărbaţi împuşcaţi mortal în separeu. La acest aspect se gândea ea. Cine erau aceştia? Ce se întâmplase în separeu?

După ce citi știrile își verifică e-mailul, dar nu găsi niciun răspuns din partea locotenentului Olivas referitor la rapoartele pe care le trimisese. Din câte se părea, acestea fuseseră acceptate sau, poate, trecuseră neobservate. Oricum ar fi fost, ora la care trimisese e-mailul ar fi scutit-o de orice plângere din partea lui Olivas, cum că nu ar fi întocmit rapoartele la timp.

Folosind conexiunea prin Bluetooth din dubă, Ballard sună la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood și ceru să i se facă legătura cu asistenta de gardă de la secția de terapie intensivă. Răspunse o femeie care se prezentă ca fiind asistenta Randall, iar Ballard se prezentă și ea, spunând și numărul insignei.

— Victima unei agresiuni, Ramona Ramone, a fost adusă la spital noaptea trecută. Eu sunt detectivul care a supravegheat-o. A suferit o operație pe creier și am sunat să văd care este starea ei.

Ballard fu pusă în așteptare, iar când asistenta reveni, îi spuse că nu exista niciun pacient cu numele de Ramona Ramone în spital și că probabil se înșela.

— Aveți dreptate, zise Ballard. Puteți verifica un alt nume? Ramón Gutiérrez. Am uitat că acesta este numele adevărat al victimei.

Randall o puse din nou în așteptare, dar, de data aceasta, reveni mai repede pe fir.

— Da, e aici, iar starea lui este stabilă după operație, zise asistenta.

— Știți cumva dacă este conștient? o întreabă repede Ballard.

— Această informație v-o poate oferi doar doctorul curant al pacientului.

— Doctorul este disponibil?

— În acest moment, nu. Își face vizitele.

— Doamnă, eu investighez acest caz și încerc să descopăr cine l-a atacat pe domnul Gutiérrez. Dacă este conștient,

trebuie să las totul deoparte și să vin să vorbesc cu el. Dacă nu este conștient, atunci trebuie să continui investigația. Agresorul este periculos și umblă liber. Sunteți sigură că nu mă puteți ajuta prin a-mi răspunde la această întrebare simplă? Și-a recăpătat cunoștința?

Se lăsă o tăcere lungă, timp în care Randall se gândea dacă să încalce sau nu regulile.

— Nu, nu și-a recăpătat-o. Se află în continuare în comă indusă.

— Mulțumesc. Îmi puteți spune dacă au vizitat-o membri ai familiei sau prieteni? Dacă l-au vizitat, pardon.

— Nu scrie nimic aici despre asta. Nu a fost înregistrat niciun membru al familiei, iar la terapie intensivă nu sunt permise vizite din partea prietenilor.

— Mulțumesc, doamnă asistentă Randall.

Ballard închise. Hotărî să meargă direct la secția din Hollywood.

Ballard își ținea toate costumele de lucru în vestiarul de la secție și se îmbrăca acolo în fiecare seară înainte să intre în tură. Avea patru costume cu aceeași croială și în același stil, dar în culori și cu modele diferite. Ducea la curățătorie câte două costume deodată, astfel încât avea întotdeauna un costum disponibil și altul de rezervă. Sosi cu aproape opt ore înainte să intre în tură. Se schimbă în costumul gri, care era preferatul ei, și îl asortă cu o bluză albă. În dulap avea patru bluze albe și una albastru-închis.

Era vineri, iar acest lucru însemna că Ballard urma să lucreze singură. Ea și Jenkins trebuiau să acopere șapte ture pe săptămână, prin urmare Ballard alesese să lucreze de marți până sâmbătă, iar Jenkins, de duminică până joi, ceea ce însemna că lucrau împreună trei zile. Atunci când își luau vacanță, de obicei nu erau înlocuiți de nimeni. Dacă

era nevoie de un detectiv din secție la primele ore ale dimineții, atunci cineva era chemat de acasă.

Lui Ballard îi plăcea când lucra singură, deoarece nu trebuia să se consulte cu partenerul ei înainte de a lua vreo decizie. În acea zi, dacă ar fi știut ce planuri avea Ballard, Jenkins ar fi încercat să o oprească. Dar, pentru că era vineri, și urmau să lucreze împreună abia marțea viitoare, era liberă să acționeze cum voia.

După ce se îmbracă, Ballard se privi în oglinda de deasupra chiuvetelor din vestiar. Își trecu degetele prin păr. De obicei, doar atât trebuia să facă. Din cauza sării din apă și a expunerii constante la soare de-a lungul anilor, părul i se deteriorase și, de nevoie, îl păstra lung până la bărbie. Părul i se potrivea bine cu pielea bronzată și îi dădea un aer băiețesc, îi împiedica pe ceilalți polițiști să îi facă avansuri. Olivas fusese o excepție.

Ballard își puse în ochi câteva picături de Visine, deoarece i se înroșiseră din cauza apei sărate, și fu gata de plecare. Se duse în oficiu ca să își pregătească un espresso dublu la aparatul Keurig. Urma să lucreze din acel moment până a doua zi dimineață, după mai puțin de trei ore de somn așa că trebuia să facă plinul cu cafeină. Era atentă la ceasul de pe perete, deoarece voia să ajungă la biroul detectivilor cu puțin timp înainte de ora 16.00, când știa că detectivul-șef al departamentului se va uita și el la ceas, pregătindu-se să plece.

Deoarece avea cel puțin cincisprezece minute la dispoziție, urcă la etaj, unde se aflau birourile departamentului de Narcotice, alături de Moravuri. Sediul central al departamentului de Narcotice era situat în centrul orașului, dar fiecare secție avea propria sa echipă care acționa rapid și răspundea cetățenilor la plângerile referitoare la locurile unde se vindeau droguri. Nu avea legături cu agenții din acel departament, așa că se duse neinvitată. Sergentul de

serviciu notă informațiile pe care le deținea cu privire la iubitul/traficantul de droguri al Cynthiei Haddel. Sergentul îi spuse că numele pe care i-l dăduse tatăl Cynthiei le era cunoscut, individul fiind un traficant de droguri mărunț, care acționa în cluburile din Hollywood. Ballard se simți prost atunci când sergentul îi spuse că avea câte o iubită care lucra și vindea droguri pentru el în aproape toate cluburile. Ieși din birou întrebându-se dacă Haddel știuse acest lucru sau crezuse că ea era singura lui iubită.

La ora 15.50, Ballard intră în biroul detectivilor și căută un birou la care să lucreze. Biroul la care lucrase în noaptea precedentă era liber și se gândi că poate detectivul care îl folosea de obicei plecase mai devreme sau lucra în ture de 10 cu 4 și era liber vinerea. Când se așează pe scaun, își plimbă privirea prin încăpere și și-o fixă asupra celor patru birouri care formau departamentul CAP. Observă că toate birourile erau libere în afară de cel al Maxinei Rowland, șefa departamentului, care însă se pregătea și ea de plecare.

Ballard se apropie încet de ea.

— Salut, Max! zise ea.

— Renée, răspunse Rowland. Ai venit mai devreme. Trebuie să mergi la tribunal?

— Nu, am venit mai devreme pentru că mai am ceva de terminat. Am un caz pentru tine de azi-noapte, dar incidentul de la The Dancers a luat proporții și totul a fost amânat.

— Am înțeles. Despre ce caz este vorba?

— Răpire și agresiune. Victima este un bărbat transsexual, găsit aproape mort într-o parcare de lângă Santa Monica Boulevard. Este în comă la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood.

— Rahat!

Rowland își dădu seama că weekendul îi era ratat. Exact pe asta se baza și Ballard.

— A existat agresiune sexuală? Întrebă Rowland.

Ballard își dădu seama ce încerca să facă: să arunce cazul în cărca celor de la departamentul de agresiuni sexuale.

— Foarte probabil, dar victima și-a pierdut cunoștința înainte să fie interogată, răspunse ea.

— Rahat! exclamă din nou Rowland.

— Uite, tocmai am venit să întocmesc raportul referitor la acest caz. Mă gândeam că, înainte să intru în tură, voi avea ceva timp la dispoziție ca să dau niște telefoane. Ce-ar fi s-o ștergi de-aici și să mă lași pe mine să mă ocup de asta? Sunt de serviciu și mâine, așa că m-aș putea ocupa de el și în weekend și să îți dau informațiile necesare săptămâna viitoare.

— Ești sigură? Dacă-mi tragi țeapă, nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

— N-am s-o fac. Mă ocup eu. De când sunt în tura de noapte, n-am mai putut să rezolv cazuri. În cazul acesta, există niște piste, îți amintești vreun caz recent în care erau implicate boxuri?

— Boxuri... Nu.

— Dar răpiri de pe bulevard? Victima a fost dusă undeva și legată, apoi adusă înapoi. Nu cred că au trecut mai mult de două zile.

— Nu-mi amintesc, dar ar trebui să vorbești cu cei de la Moravuri.

— Știu. Ar fi următoarea mea oprire, în caz că ești de acord să preiau cazul. Dar „casa răsturnată”? Îți spune ceva?

— La ce te referi?

— Victima le-a menționat-o agenților de poliție. Și-a recăpătat pentru câteva clipe cunoștința în timp ce așteptau ambulanța. A spus că a fost atacată la casa răsturnată.

— Îmi pare rău. N-am auzit niciodată de ea.

— În regulă, ai mai avut cazuri asemănătoare? A mai fost cineva răpit de pe bulevard?

— Mă voi gândi, în momentul acesta nu-mi vine nimic în minte.

— Voi căuta în arhiva electronică. Să văd ce găsesc.

— Ești sigură că vrei să preiei cazul? Pot chema de-acasă câțiva oameni de-ai mei. Nu vor fi încântați, dar asta este situația.

— Da, îl preiau eu. Du-te acasă. Nu chema pe nimeni. Dacă vrei, te voi ține la curent în weekend.

— Să fiu sinceră, mai bine o lăsăm pe luni. Îmi voi petrece weekendul în Santa Barbara, împreună cu copiii. Cu cât mai puține griji, cu atât mai bine.

— S-a făcut.

— Să nu-mi tragi țeapă, Renée.

— Hei, ți-am spus că n-o voi face.

— Bine.

— Weekend plăcut!

Rowland era mereu directă, iar Ballard nu se supăra. Faptul că se ocupa de cazuri de agresiuni sexuale o făcuse insensibilă.

Ballard o lăsă să își termine de strâns lucrurile și coborî la etajul doi, intrând de data aceasta la departamentul de Moravuri. Asemenea polițiștilor de la Narcotice, și cei de la Moravuri aveau un program de lucru ciudat și nu aveai niciodată garanția că vei găsi pe cineva în departament. Intră și se aplecă peste teighea ca să vadă în încăperea unde stăteau sergenții. Avu noroc. Pete „Pistolul” Mendez stătea la unul dintre birouri și mânca un sandvici. Era singur.

— Ce vrei, Ballard? întrebă el. Vino pe dincolo.

Era modul lui obișnuit și necioplit de a saluta. Ballard își întinse mâna peste ușa olandeză și pipăi după încuietoare, apoi o deschise. Intră în încăpere și își trase un scaun în fața biroului lui Mendez.

— Ramón Gutiérrez, zise ea. Eu anchetez cazul. Ați auzit ceva despre el noaptea trecută?

— Nimic, răspunse Mendez. Eram în East Hollywood, dar e o cu totul altă mâncare de pește față de bulevardul „dragonilor”

— Corect. De când n-ai mai fost pe Santa Monica Boulevard?

— Cam de-o lună, pentru că nu s-a mai întâmplat mare lucru pe-acolo. Ăștia-s ca gândacii. Poți să-i afumi, că tot se strâng.

— Ai auzit de vreun impostor care răpește prostituatele și le torturează?

— N-am mai auzit de mult timp.

— Ramone a fost bătut cu boxuri. Agresorului îi place și să muște.

— Îi avem și noi pe „mușcătorii” noștri, dar nu-mi amintesc nimic despre boxuri. Victima va supraviețui?

— Asta rămâne de văzut. Pentru moment, e în comă la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood, dar o vor muta la spitalul de stat de îndată ce își vor da seama că n-are bani.

— Așa funcționează lucrurile. E o ea?

— Da, e o ea. Ai un dosar despre *Ramona*, pe care mi l-ai putea împrumuta?

— Da, ți-l aduc. Dar era denumit *Ramón* Gutiérrez, ultima oară când am verificat. Ce te-ar mai interesa?

— Ai auzit de un loc numit „casa răsturnată”? Ramona le-a pomenit despre ea primilor polițiști care au răspuns la apel. La fel ca Rowland, Mendez căzu pe gânduri, apoi scutură din cap.

— Nu știm nimic despre asta aici, răspunse el. Există un club clandestin de masochism numit *Vértigo*. Își schimbă mereu locația.

— Nu cred că este vorba despre el, zise Ballard. *Vértigo* înseamnă amețit, nu răsturnat. În plus, nu cred că este

vorba despre un club. E mai mult de-atât. Victima este norocoasă că a rămas în viață.

— Nu-mi vine altceva în cap. Mă duc să caut dosarul.

Se ridică de la birou, în timp ce Ballard rămase pe scaun. În lipsa lui, privi cu atenție orarul de pe avizierul de lângă birou. Departamentul de Moravuri părea să desfășoare operațiuni în aproape fiecare noapte, în diferite zone din Hollywood. Puneau agenți sub acoperire pe post de momeală și îi arestau pe cei care ofereau bani pentru sex. După cum spunea și Mendez, erau precum gândacii, nu dispăreau niciodată. Nici măcar internetul, care oferea conexiuni rapide pentru sex gratuit sau plătit, nu reușea să distrugă prostituția de stradă. Va exista mereu.

Îl auzea pe Mendez deschizând și închizând sertarele cu dosare în timp ce îl căuta pe cel al lui Gutierrez.

— Ați rezolvat ceva azi-noapte? întrebă ea.

— Nimic, răspunse Mendez din partea cealaltă a încăperii. Cred că incidentul din clubul de pe Sunset i-a speriat pe oameni. Am patrat pe străzi toată noaptea.

Reveni la birou și aruncă un dosar maro în fața lui Ballard.

— Asta-i tot ce avem, zise el. Probabil că ai fi găsit informațiile astea și în arhiva electronică.

— Prefer să le am pe hârtie, spuse Ballard.

Prefera oricând un dosar de hârtie în schimbul unui fișier din computer. Există mereu posibilitatea să găsești mai multe informații pe hârtie, adnotări, numere de telefon mângălite pe dosar, mai multe fotografii de la locul crimei. Nu era niciodată cazul fișierelor din computer.

Ballard îi mulțumi lui Mendez și îi spuse că îl va anunța dacă va apărea ceva nou referitor la caz. El îi promise că va fi cu ochii în patru pe străzi.

— Sper să-l prinzi pe făptaș, zise el.

Când se întoarse la primul etaj, Ballard mai avu de făcut o oprire înainte să se poată apuca de caz. Locotenentul care

conducea departamentul detectivilor avea un birou în capătul celălalt al încăperii. Acesta era prevăzut cu trei ferestre care dădeau spre încăpere, iar prin ele, Ballard îl văzu pe locotenentul Terry McAdams șezând la biroul lui, cufundat în muncă. Adeseori treceau săptămâni la rând fără ca ea să își vadă șeful direct din cauza turei în care lucra. De obicei, McAdams lucra de la 8.00 la 17.00, deoarece îi plăcea să sosească după ce veneau detectivii lui și își stabileau programul pe ziua respectivă și să plece ultimul de la lucru.

Bătu în ușa deschisă a biroului, iar McAdams o invită înăuntru.

— Nu te-am mai văzut de mult, Ballard, zise el. Am auzit că ai avut o tură distractivă azi-noapte.

— Depinde ce înțelegeți prin „distractiv”, zise ea. Am avut mult de lucru, asta-i clar.

— Da, am văzut în jurnal că înainte ca incidentul de la The Dancers să ia amploare, tu și Jenkins v-ați ocupat de un caz de răpire, dar n-am văzut niciun raport.

— Pentru că nu există. Despre asta voiam să vă vorbesc.

Îi povesti pe scurt despre cazul Ramonei Ramone și îi spuse că primise undă verde de la Maxine Rowland să se ocupe de el câteva zile. Practic, Ballard ar fi trebuit să înceapă prin a obține aprobarea de la McAdams, însă știa că, în calitate de administrator, lui McAdams îi plăcea să i se prezinte situația deja frumos ambalată. Îi ușura munca. Nu trebuia decât să pronunțe „da” sau „nu”.

McAdams spuse ceea ce Ballard știa deja.

— În regulă, dă-i bătaie, doar să nu-ți ignori sarcinile de serviciu, zise el. Dacă se va întâmpla asta, atunci vom avea o problemă, iar mie nu-mi plac problemele.

— Nu se va întâmpla asta, domnule locotenent. Îmi cunosc prioritățile.

Când ieși din biroul locotenentului, Ballard văzu un grup mic de detectivi adunați în fața celor trei ecrane de televizor montate pe peretele din spate al biroului. De obicei, televizoarele mergeau fără sonor, dar unul dintre bărbați dăduse volumul mai tare la ecranul din mijloc, ca să audă relatările referitoare la focurile de armă trase în clubul The Dancers, incident care deschisese știrile de la ora 17.00.

Ballard se apropie încet să privească. Pe ecran rula înregistrarea unei conferințe de presă ținută mai devreme în ziua aceea. Șeful poliției se afla pe podium, flancat de Olivas și de căpitanul Larry Gandle, comandantul Biroului Furturi și Omucideri. Șeful poliției asigura presa și publicul că incidentul de la clubul The Dancers nu fusese un act de terorism intern. Deși mobilul acestui masacru era încă necunoscut, detectivii își concentrau atenția asupra circumstanțelor care duseseră la acest act de violență extremă.

Când imaginea se mută înapoi la prezentatoarea de știri, aceasta relată că biroul medicului legist nu făcuse încă publice numele victimelor, dar că surse ale Canalului 9 afirmaseră că trei dintre victime, despre care se credea că fuseseră țintele directe ale atacatorului, aveau antecedente penale, începând cu trafic de droguri și terminând cu șantaj și acte de violență.

Apoi prezentatoarea trecu la următoarea știre, privind o altă conferință de presă ținută de LAPD, care anunța arestări făcute în cadrul unei anchete privind traficul de carne vie din portul orașului, unde, la începutul anului, fusese interceptat un container maritim folosit pentru a aduce femei tinere răpite din Europa de Est. Fu prezentată o înregistrare care arăta interiorul containerului și voluntari care ofereau victimelor apă și păături în timp ce acestea erau duse într-un loc sigur. Înregistrarea fu urmată de o alta care înfățișa câțiva bărbați încătușați, conduși de detectivi spre

un autobuz de închisoare. Însă știrea nu era despre Hollywood, iar detectivul cu telecomanda în mână își pierdu interesul. Apăsă pe butonul „mut”. Nimeni nu obiectă, iar cei strânși în fața televizoarelor începură să se risipească; unii se întoarseră la birourile lor, iar alții plecară de la secție, fiind liberi în weekend.

Când se întoarse la biroul ei, Ballard răsfoi dosarul pe care i-l împrumutase Mendez. Existau câteva rapoarte de arestare întocmite în urmă cu trei ani, precum și poze din momentul arestării, care arătau schimbările fizice din timpul transformării Ramonei Ramone. Nu erau doar transformări de natură cosmetică, de genul pensării sprâncenelor. Din pozele frontale și din profil era evident că avea buzele mai pline și că își răsese mărunțul lui Adam.

În interiorul dosarului erau prinse trei cartonașe ce conțineau notițe scrise de mână fie de agenții de patrulare, fie de cei de la Moravuri, în momentul în care o opriseră pe Ramone pe bulevard și o întrebaseră ce facea acolo. Denumite oficial „fișe de interogare” sau FI, acestora li se zicea adeseori „cartonașe”, deoarece Uniunea Libertăților Civile Americane se plânsese în nenumărate rânduri că interogările neautorizate ale persoanelor suspectate de poliție erau, de fapt, percheziții. Polițiștii de rând se încadrau în această descriere și continuau această practică de a opri și a interoga posibili suspecți, notând detalii referitoare la descrierea lor, tatuaje, apartenența la vreo bandă sau locuri frecventate.

Fișele despre Ramona Ramone conțineau, în general, același lucru și cele mai multe aveau informații pe care Ballard le știa deja. Unele notițe dezvăluiau mai multe despre personalitatea polițistului decât despre Ramona. Unul dintre polițiști scrisese: „Sfinte Sisoe, e bărbat!” Singura informație utilă pe care Ballard o găsi pe acele fișe fu aceea că Gutiérrez/Ramone nu avea permis de conducere, prin

urmare nu avea o adresă care putea fi verificată. În rapoartele oficiale apărea doar locul unde avusese loc arestarea, de cele mai multe ori acesta fiind pe Santa Monica Boulevard. Însă, în timpul interogatoriilor la fața locului, ea dăduse de două ori o adresă de pe Heliotrope Street. Pe cea de-a treia fișă scria: „Locuiește în rulotă, își face veacul prin zona 6”. Această informație era utilă, iar Ballard se bucură că apelase la Mendez.

După ce termină cu verificarea dosarului și a trecutului Ramonei, Ballard porni computerul și se apucă de lucru, căutând suspectul. Planul ei era să înceapă cu pași mărunți — să caute cazuri locale asemănătoare cu atacul asupra Ramonei. Dacă nu găsea nimic, atunci avea de gând să își extindă căutarea pe computer pentru cazuri similare în statul California, apoi în țară, ulterior chiar și în străinătate. Verificarea arhivelor electronice ale departamentului era o formă de artă. Oficial, sistemul purta numele DCTS⁸. O singură introducere greșită a unor parametri de căutare putea genera cu ușurință un răspuns de genul „niciun rezultat găsit”, chiar dacă exista un caz oarecum asemănător undeva în baza de date. Ballard făcu o listă scurtă cu detalii, pe care voia să le introducă până când obținea un rezultat. Transsexual Mușcătură Boxuri Masochism Prostituată Santa Monica Boulevard.

Le incluse în căutarea tuturor cazurilor din arhivă, dar primi repede răspunsul „niciun rezultat găsit”. Elimină „Santa Monica Boulevard” și caută din nou, dar primi același răspuns. Continuă căutarea, introducând cuvintele pe rând și încercând diferite combinații, adăugând variabile, folosind cuvinte ca: „legări” și „legat” în loc de „legători”,

⁸ Sistem de urmărire a cazurilor.

„escortă” în loc de „prostituată”. Dar nicio combinație nu generează vreun rezultat în baza de date.

Simțindu-se frustrată și începând să resimtă efectele lipsei de somn, Ballard se ridică de la birou și începu să se plimbe pe culoarele biroului, care acum era pustiu, pentru a-și pune sângele în mișcare. Deoarece voia să evite o durere de cap din cauza cofeinei, renunță la ideea de a merge în oficiu ca să își mai facă o cafea. Se opri o clipă în fața ecranelor de televizor și îl urmări pe bărbatul care stătea în fața unei hărți meteorologice ce nu prezenta niciun semn de vreme rea în L.A.

Era timpul să extindă căutarea în afara orașului. Acest lucru însemna multă muncă de birou pentru a căuta cazuri din zone îndepărtate care puteau avea legătură cu al ei. Era o sarcină anevoioasă, iar perspectiva, descurajantă. Reveni la birou și sună din nou la spital ca să verifice dacă nu cumva victima își revenise în mod miraculos și putea fi interogată, însă nu era nicio schimbare. Ramona Ramone se afla tot în comă indusă.

Ballard închise și se uită la lista de cuvinte care nu generase niciun rezultat în baza de date.

— Cuvinte-cheie, pe naiba, zise ea cu voce tare.

Hotărî să mai încerce o variantă.

California era unul dintre cele patru state unde posesia de boxuri de alamă — sau boxuri de metal, cum apăreau în legislație — era ilegală. În alte state existau restricții de vârstă și legi împotriva folosirii acestora în comiterea unei infracțiuni, dar în California acestea erau ilegale peste tot, iar încălcarea legii putea fi considerată infracțiune.

Ballard tastă încă o căutare în baza de date a LAPD, cerând afișarea tuturor cazurilor din ultimii cinci ani, în care fuseseră făcute arestări pentru posesie de boxuri de alamă, infracțiune sau delict.

Primi paisprezece răspunsuri despre cazuri separate, număr pe care îl consideră surprinzător de mare, având în vedere faptul că arma apăruse atât de rar în cazuri la care lucrase sau despre care auzise în cei zece ani de când era detectiv.

Ballard se uită la ceasul de pe perete și începuse să acceseze rapoartele detaliate despre cazuri, ca să vadă dacă în rapoartele de sinteză exista ceva care să aibă o vagă legătură cu modul de operare din cazul ei. Parcurse repede majoritatea cazurilor, deoarece acestea se refereau la arestări ale bandelor din sudul orașului Los Angeles, unde, după părerea lui Ballard, boxurile de alamă erau folosite în loc de arme de foc de către membrii acestora care, probabil, nu știau că erau ilegale.

Mai existau și alte cazuri în care fuseseră arestați proxeneți și membri ai mafiei pentru posesie de boxuri de metal, intenția lor de a le folosi pe post de armă fiind evidentă. Apoi, Ballard dădu peste un caz vechi de trei ani care îi atrase imediat atenția.

Un bărbat numit Thomas Trent fusese arestat pentru posesie de boxuri de alamă de către echipa de la Moravuri a Biroului din Valley. Cazul nu apăruse în timpul căutării anterioare, deoarece niciunul dintre cuvintele-cheie din combinațiile folosite de Ballard nu se potrivise. Trent fusese acuzat de posesie ilegală de boxuri de alamă.

Cu toate acestea, cazul aparținea departamentului Moravuri. Această contradicție îi atrăsese atenția lui Ballard. Când accesă fișierul electronic al cazului, află că Trent, care avea treizeci și nouă de ani la vremea respectivă, fusese arestat în timpul unui flagrant la un motel de pe Sepulveda Boulevard. În raport scria că bătuse la ușa unei camere de la Tallyho Lodge, lângă Sherman Way, unde echipa de la Moravuri îi trimitea pe bărbații care luau legătura pe internet cu un agent ce se dădea drept un minor hispanic dispus să joace rolul de supus. Trent nu făcuse nicio

rezervare la motel, iar agenții de la Moravuri nu putură să stabilească nicio legătură între el și bărbații care participaseră la conversațiile online.

Deși detectivii credeau că se număra printre pretendenții din spațiul virtual, neavând nicio dovadă, nu putuseră să îl acuze că abordase un minor. Însă nu mai fuseseră nevoiți să încerce să stabilească o legătură între el și flagrant, deoarece îi găsiseră în buzunar boxurile de alamă. Fusesse arestat pentru posesie ilegală de armă albă și trimis la închisoarea din Van Nuys.

În raport, ofițerul sub acoperire care îl arestase pe Trent apărea doar cu numărul de identificare. Ballard listă raportul la imprimanta din birou și sună de pe fix la departamentul de resurse umane al unității. Primi repede un nume care corespundea numărului de identificare al ofițerului de la Moravuri. Era Jorge Fernandez și activa încă în echipa de Moravuri a Biroului din Valley. Ballard sună la departamentul Moravuri din Valley și află că Fernandez era liber. Lăsa numărul de mobil și un mesaj, să o sune indiferent de oră.

Scotoci și mai adânc în arhiva electronică și selectă un rezumat despre cazul Trent. După ce fusesse arestat, Trent ajunsese la o înțelegere cu Procuratura, în care acceptase să nu conteste acuzația de posesie ilegală a unei arme albe, plătise o amendă de cinci sute de dolari și fusesse pus sub supraveghere timp de trei ani. Această înțelegere făcea parte dintr-un program de intervenție înainte de proces, care permitea ștergerea cazierului lui Trent, dacă acesta nu era arestat din nou în perioada de probă.

În registrul tribunalului, adresa de domiciliu a lui Trent figura pe Wrightwood Drive, în cartierul Studio City. Ballard caută adresa pe Google și găsi o hartă care arăta că Wrightwood deriva din Mulholland Drive, de pe versantul de nord al munților Santa Monica. Mută imaginea pe vedere

stradală și observă ceva ce semăna cu o casă de fermieri contemporană, prevăzută cu un garaj cu două uși. Însă își dădu seama de pe hartă că acea casă se afla în pantă și că era foarte probabil să aibă unul sau două niveluri. Era o arhitectură tipică pentru multe case construite pe dealuri. La etajul superior se afla zona comună — bucătăria, sufrageria, camera de zi și așa mai departe — în timp ce la etajele inferioare se aflau dormitoare. Existau scări sau, în unele cazuri, un lift care ducea la etajele inferioare.

Ballard își dădu seama că unora le-ar putea părea neobișnuite aceste case de pe versanții muntelui, deoarece dormitoare se aflau la etajele inferioare. În acest sens, casa lui Trent putea fi considerată ca fiind o casă răsturnată.

Odată cu această revelație, pe Ballard o inundă un val de adrenalină. Se apropie de ecranul computerului ca să privească mai atent poza lui Trent și raportul privind arestarea lui. Potrivit detaliilor personale din raport, Trent era vânzător de mașini și lucra la reprezentanța Acura de pe Van Nuys Boulevard. Prima întrebare care îi veni în minte în acel moment fu cum de își permitea un vânzător de mașini o casă pe deal, al cărei preț era format din șapte cifre.

Alese un alt motor de căutare, ce conținea arhivele publice și introduse numele și data de naștere a lui Trent. În scurt timp, găsi informații despre un divorț ce avusese loc la șapte luni după arestarea lui. În cererea de divorț, Béatrice Trent invocase diferențe ireconciliabile și se părea că Trent nu contestase acest lucru. Căsătoria de trei ani fusese dizolvată.

Mai exista un proces din 2011, în care Trent era reclamantul într-un caz de vătămare corporală împotriva unei companii numite Island Air și al asigurătorului acesteia. Dosarul conținea doar plângerea — pentru leziuni suferite în urma unui accident de elicopter survenit în Long Beach — dar nu și soluționarea cazului. Ballard bănuia că

acest lucru însemna că se ajunsese la o înțelegere înainte de proces.

Ballard listă toate aceste rapoarte, apoi ridică receptorul și sună la reprezentanța auto unde lucra Trent. Ceru cu el, și așteptă transferarea apelului.

O voce zise:

— Sunt Tom. Cu ce vă pot ajuta?

Ballard ezită, apoi închise. Se uită la ceas și văzu că era puțin trecut de ora 18.00, aproape de ora de vârf. I-ar fi luat o veșnicie să ajungă din Hollywood până în Valley.

Nu exista nicio garanție că Trent ar mai fi fost la serviciu când ajungea ea acolo, dar hotărî să încerce. Voia să îl vadă.

Reprezentanța Acura, unde lucra Thomas Trent, se afla la capătul unui șir lung de alte reprezentanțe concurente ce se întindeau spre nord, de-a lungul Van Nuys Boulevard, spre centrul cartierului Valley. Lui Ballard îi luă aproape o oră să ajungă acolo. Alesese să meargă cu duba ei, deoarece mașina pe care o foloseau ea și Jenkins aproape că striga POLIȚIA! din cauza vopselei maro, a capacelor de roți simple și a girofarului. Voia doar să îl vadă pe Trent și să îl observe, nu să îl alerteze și să îl facă să creadă că poliția era interesată de el.

Ballard descărcase pe telefon poza lui Trent, de la arestarea din urmă cu trei ani, și o afișă pe ecran. Parcă lângă bordură, pe Van Nuys Boulevard, o privi îndelung, apoi se uită cu atenție la vânzătorii din parcare cu mașini noi și folosite. Nu-l găsi. Mai exista o posibilitate, să fie înăuntru, dar, având în vedere faptul că birourile din separeuri erau aliniate de-a lungul peretelui din spate, nu îi putea vedea pe ocupanții acestora. Sună la numărul de telefon al reprezentanței auto și ceru din nou să vorbească cu Trent, doar ca să se asigure că acesta nu își terminase programul.

El răspunse din nou în același mod, dar de data aceasta Ballard nu închise.

— Sunt Tom, cu ce vă pot ajuta?

Vocea lui era încrezătoare, ca a oricărui comerciant.

— Voiam să vin și să mă uit la modelul RDX, dar din cauza traficului s-ar putea să îmi ia ceva timp, zise Ballard.

Citise denumirea modelului de pe parbrizul unui SUV ce se afla pe un pedestal la intrarea în parcare.

— Nicio problemă! exclamă Trent. Sunt aici până la ora închiderii. Cum te cheamă, scumpo?

— Stella.

— Ei, bine, Stella, vrei să cumperi sau să închiriezi?

— Să cumpăr.

— Atunci, ai noroc. Oferim un procent reducere luna aceasta, îmi aduci ceva la schimb?

— Ah, nu. Mă interesează doar să cumpăr.

Prin vitrina showroomului, Ballard văzu un bărbat ridicându-se în picioare de la unul dintre birourile din spate. Ținea la ureche receptorul unui telefon fix. Își puse brațul pe peretele despărțitor al separeului în timp ce vorbea la telefon.

— Avem tot ce te interesează, zise el.

Ballard auzi cuvintele în același timp în care le rosti bărbatul din showroom. Era Trent, deși se schimbase de când fusese arestat pe Sepulveda Boulevard. Acum era chel și purta ochelari de vedere. Din câte vedea ea, se mai îngrășase puțin. Materialul cămășii cu mânecă scurtă i se întindea pe umeri, și părea că avea gâtul prea gros, deoarece primul nasture îi era descheiat sub cravată.

Ballard observă ceva, băgă repede mâna în compartimentul din consola centrală și scoase un binoclu.

— Deci, când crezi că vei ajunge aici? întrebă Trent.

— Ăăă..., se bâlbâi Ballard.

Își puse telefonul în poală și se uită prin binoclu. Focaliză imaginea și îl văzu pentru prima oară clar pe Trent. Părea să aibă vânătăi pe articulațiile degetelor mâinii cu care ținea receptorul la ureche.

Luă telefonul în mână.

— Ajung în douăzeci de minute, zise ea. Ne vedem.

— Foarte bine, conchise Trent. Voi pregăti un RDX.

Ballard conduse două cvartale de-a lungul Van Nuys Boulevard, apoi viră la dreapta, pătrunzând în cartierul cu case din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Parcă în fața uneia care avea luminile stinse și urcă în spatele dubei. Își scoase arma, insigna și stația radio și le puse în seiful sudat de deasupra roții. Tot acolo puse și portmoneul scos din geantă — indiferent ce avea să se întâmple la reprezentanța auto, nu avea de gând să îi dea lui Trent permisul de conducere. Îi dăduse deja un nume fals și nu voia să riște ca el să îi afle numele adevărat și adresa.

Se dezbracă repede de costum și își trase pe ea o pereche de blugi care să se potrivească cu bluza. Blugii erau evazați, astfel încât putea să pună arma de rezervă în tocul de la gleznă, fără ca aceasta să iasă în evidență.

După ce încălță o pereche de adidași, se așeză din nou la volan. Se întoarse la reprezentanța auto, dar de data aceasta intră în curte și parcă în fața showroomului.

Înainte să apuce să coboare din mașină, un RDX argintiu apărui în spatele dubei ei și se opri — era un truc al vânzătorilor. O împiedica să plece. Trent coborî zâmbind din mașină și arătă cu degetul spre Ballard când aceasta coborî din dubă.

— Stella, corect?

Fără să aștepte confirmarea, el își ridică mâna ca să îi prezinte mașina.

— Iat-o!

Ballard se duse în spatele dubei. Se uită la RDX, deși voia să-l privească pe Trent.

— E frumoasă, zise ea. Este singura culoare pe care o aveți?

— Pentru moment, răspunse el. Dar pot să-ți fac rost de orice culoare dorești. În cel mult două zile.

Se uită la Trent și îi întinse mâna.

— Bună! zise ea.

El îi luă mâna, iar ea i-o strânse tare, cercetându-i cu atenție fața în timp ce îi apăsa articulațiile degetelor. Zâmbetul nu dispăru de pe buzele lui, însă îi citi durerea în obraji. Vânătăile erau proaspete. Ea știa că boxurile de alamă, dacă erau largi, puteau lăsa ușor vânătăi.

— Vrei să o conduci? o întrebă Trent.

— Sigur, răspunse Ballard.

— Perfect. Trebuie doar să fac o copie după permisul tău de conducere și după asigurare.

— Nicio problemă.

Își deschise geanta și începu să scotocească prin ea.

— La naiba! exclamă ea. Mi-am lăsat portofelul la birou. A fost rândul meu să plătesc pentru cafeaua de la Starbucks și cred că l-am uitat pe masă. Fir-ar să fie!

— Nicio problemă, zise Trent. Ce-ar fi să mergem cu RDX-ul până la biroul tău, apoi vom face copii după acte și conduci tu la întoarcere?

Ballard luase în considerare că el ar putea propune asta și își pregătise un răspuns.

— Nu, biroul meu este în Woodland Hills, iar eu locuiesc în Hollywood, explică ea. Ar dura prea mult. Soția mea mă va aștepta deja să ajung la cină. Ieșim în oraș în fiecare vineri.

— Soția..., zise Trent surprins. Păi...

Aruncă o privire prin geamul showroomului, ca și când ar fi căutat pe cineva.

— Uite cum facem, propuse el. Vom face o excepție de la regulă, dacă vrei să o conduci un pic. Apoi vom face o

programare pentru mâine și poți reveni cu permisul de conducere, cu asigurarea... și cu carnetul de cecuri. În regulă?

— În regulă, dar nu sunt prea convinsă că vreau mașina, zise Ballard. În plus, nu-mi place argintiu. Speram să găsesc pe alb.

— Pot să-ți fac rost de una albă duminică, cel târziu luni. Haide să dăm o tură!

Ocoli repede mașina spre locul pasagerului, legănându-și brațele de parcă ar fi alergat. Ballard se urcă la volan, scoase mașina pe Van Nuys Boulevard și o luă spre nord.

Trent îi spuse s-o ia pe Sherman Way apoi să vireze spre vest, pe autostrada 405 până la ieșirea pe Burbank Boulevard și să se întoarcă pe Nuys Boulevard, finalizând un circuit în urma căruia va putea observa cum se comporta mașina atât în oraș, cât și pe autostradă. Ballard știa că traseul trecea de două ori pe Sepulveda Boulevard, strada unde fusese arestat Trent în urmă cu trei ani.

Planul lui Trent întâmpină o problemă când intrară pe autostrada 405. Aceasta semăna cu o parcare plină cu mașinile navetiștilor. Ballard îi spuse că va ieși de pe autostradă mai repede, la ieșirea spre Vanowen. Până în acel moment, discutaseră mai mult despre modelul RDX și despre ce o interesa pe Ballard la o mașină. Avusese grijă să pomenească de soția ei de câteva ori, ca să vadă reacția lui Trent față de cuplurile de același sex, însă el nu mușcă momeala.

După ce ieșiră pe Vanowen, Ballard o luă spre sud, virând pe Sepulveda Boulevard. Acesta era paralel cu Van Nuys și îi ducea pe lângă „Tallyho Lodge”, fără să pară că se abătuse de la drum în mod intenționat.

Zona era înțesată de centre comerciale înghesuite, benzinării, magazine alimentare și hoteluri ieftine. Era teritoriul principal al operațiunilor celor de la Moravuri. În

timp ce conducea, Ballard cerceta din priviri trotuarele, dar știa că era prea devreme ca să zărească vreo prostituată. După ce traversară Victory Boulevard, prinseră culoarea roșie a semaforului, iar ea profită de acest răgaz ca să cerceteze zona și să comenteze.

— Nu mi-am dat seama că aceasta este o zonă cam dubioasă, zise ea.

Trent privi în jurul lui ca și când s-ar fi aflat acolo pentru prima oară înainte să comenteze.

— Da, am auzit că nu prea ai ce căuta pe-aici noaptea, spuse el. Proxeneți, traficanți de droguri. Prostituate de tot felul.

Ballard se prefăcu amuzată.

— Cum ar fi? întrebă ea.

— Ai fi surprinsă, răspunse Trent. Bărbați care se deghizează în femei, femei care au fost bărbați. Toată gama de creaturi dezgustătoare pe care ți-o poți imagina.

Ballard tăcu, iar Trent păru să își dea seama că își periclita vânzarea.

— Nu că aș judeca pe cineva, adăugă el. Fiecare își trăiește viața cum vrea, zic eu.

— Și eu la fel, afirmă Ballard.

După testul de conducere, Ballard îi spuse lui Trent că voia să se mai gândească la achiziție și că îl va suna într-o zi sau două. El o rugă să intre în showroom și să meargă la biroul lui ca să completeze un formular cu informații despre client. Ea refuză, zicând că întârziase deja la cină. Îi întinse din nou mâna, iar când el i-o scutură, ea i-o strânse tare între degetul mare și cel arătător, făcându-l pe Trent să tresară involuntar. Ballard îi întoarse ușor încheietura și se uită la mâna lui, prefacându-se că vedea vânătăile pentru prima oară.

— Oh, îmi cer scuze! N-am știut că ești rănit.

— Nu-i nimic. E doar o vânătăie.

— Ce s-a întâmplat?

— E o poveste mai lungă și plicticoasă. Aș prefera să vorbim despre cum aș putea să-ți fac rost de un nou RDX.

— Păi, mă voi gândi și te voi suna.

— Hei, dacă nu te superi, șeful meu este cam obsedat și înregistrează toate serviciile prestate de noi. Ca să fiu sincer, sunt luate în considerare la evaluarea angajatului. Oare te-aș putea convinge să-mi lași numărul tău de telefon ca să pot demonstra că am scos mașina din parcare conform documentelor? Altminteri, o să-mi scoată ochii că nu ți-am verificat permisul de conducere și asigurarea.

— Păi...

Ballard se gândi o clipă și hotărî că nu va fi o problemă. El nu va reuși să-i afle adevăratul nume prin intermediul numărului de telefon.

— Sigur.

Îi spuse numărul de telefon, iar el și-l notă pe spatele unei cărți de vizită, iar ei îi întinse una nouă.

— Să ai o seară frumoasă la întâlnire, Stella.

— Mulțumesc, Tom.

În timp ce Ballard își scotea Fordul cu spatele din parcare, Trent rămase pe loc și o privi, salutând-o prietenește cu mâna. Ea o luă în sus, pe Van Nuys Boulevard, și reveni pe străduța unde parcase înainte. Își scoase carnețelul și notă cât mai multe citate din conversația pe care o purtase cu Trent. În instanță, notițele scrise la scurt timp după o conversație aveau o greutate mai mare decât cele scrise mai târziu. Habar nu avea dacă întâlnirea ei sub acoperire cu Trent va face parte dintr-un caz la un moment dat, dar știa că proceda corect.

După ce își puse deoparte carnețelul, urcă în spatele dubei ca să-și ia arma, insigna și stația radio. Decise să se schimbe în costum când va ajunge la secție. Telefonul

începu să îi vibreze când urcă la volan. Era un număr care începea cu 818, iar ea răspunse. Era Trent.

— Tocmai am verificat în computer, Stella, zise el. Îți putem face rost de una albă. Le au peste tot — Bakersfield, Modesto, Downey, ai de unde alege. Toate au dotări complete, camere retrovizoare, tot ce vrei.

Ballard bănuî că el o sunase doar ca să verifice dacă îi dăduse un număr de telefon fals. Faptul că ea nu făcuse asta părea să îl entuziasmeze.

— În regulă, lasă-mă să mă gândesc, zise Ballard.

— Ești sigură că nu vrei să-ți comand una chiar acum? o întrebă Trent. Te vei califica pentru reducerea pe care o oferim la sfârșitul zilei. Adică cinci sute de dolari reducere la avans, Stella. Ai putea folosi acești bani ca să îți comanzi preșuri personalizate sau ca să modernizezi plafonul, dacă vrei. Sunt multe...

— Nu, Tom, încă nu, refuză Ballard pe un ton hotărât. Ți-am spus că vreau să mă mai gândesc și că te voi suna mâine sau duminică.

— Bine, Stella, zise Trent. Atunci, aștept telefonul tău.

Legătura se întrerupse. Ballard porni motorul și plecă. O luă spre sud, spre munți. Se uită la ceasul de pe bord. Dacă Trent lucra la reprezentanța auto până la ora 22.00, când se închidea aceasta, atunci mai avea două ore până să ajungă acasă. Timp suficient pentru ceea ce își pusese în gând să facă.

Ballard stătea în dubă pe Mulholland, un loc cu panoramă asupra orașului, care se afla la aproximativ două cvartale depărtare de Wrightwood Drive. Era o noapte senină, iar luminile din Valley se întindeau la nesfârșit spre nord. Stația radio era pornită pe frecvența dispeceratului secției North Hollywood. Nu fu nevoită să aștepte mult. Dispeceratul raportă o posibilă intrare prin efracție într-o

casă de pe Wrightwood. O patrulă răspunse la apel și întrebă unde trebuia să aștepte persoana care raportase incidentul. Dispecera spusese că apelul venise de la o șoferiță care era în trecere cu mașina prin zonă, dar care refuzase să își spună numele.

După alte treizeci de secunde, Ballard își activă stația radio. Anunță dispeceratul că era detectiv la secția din Hollywood, că se afla în zonă și că va răspunde și ea apelului. Dispeceratul repetă informația patrulei care răspunsese, astfel încât agenții de poliție să știe că un detectiv se afla în vecinătate. Apoi dispecera ceru un echipaj aerian care să survoleze cartierul de pe deal cu proiectorul său puternic.

Ballard părăsi punctul de observație și se îndreptă spre Wrightwood. Când coborî strada abruptă și luă prima curbă, văzu o mașină de patrulare — cu luminile albastre aprinse — parcată la un cvartal depărtare. Când se apropie, semnaliză și opri duba lângă mașina poliției. Doi agenți tocmai coborau din ea. Deoarece își conducea mașina personală, ea își scoase insigna pe geam, astfel încât aceștia să se poată asigura că era polițistă. Erau de la secția North Hollywood, prin urmare Ballard nu îi cunoștea.

— Salutare, băieți! spuse ea. Eram în trecere și am auzit apelul. Aveți nevoie de ajutor sau vă ocupați voi de problemă?

— Nu știu de ce problemă ar trebui să ne ocupăm, răspunse unul dintre agenți. Persoana care a sunat a dispărut, iar noi nu știm unde se află infractorul ăsta. Mie mi se pare că apelul a fost o farsă.

— Se poate, zise Ballard. Dar am câteva minute la dispoziție. Voi trage pe dreapta.

Ea parcă în spatele mașinii de poliție și coborî, ținând într-o mână o lanternă, iar în cealaltă, stația radio. După ce fură făcute prezentările, Ballard se oferă să o ia în sus pe stradă, să bată la uși și să verifice casele. Cei doi polițiști se vor

ocupa de cele din josul străzii. Tocmai se despărteau, când un elicopter își făcu apariția de după creasta muntelui și lumină strada cu proiectorul. Ballard își flutură lanterna spre el și o luă în sus pe stradă.

Casa lui Thomas Trent era a treia la rând. Nu văzu nicio lumină înăuntru. Lovi cu putere în ușă cu capătul de metal al lanternei. Așteptă, dar nu veni nimeni. Bătu din nou, iar când se convinse că nu era nimeni acasă, ieși din nou în stradă și începu să verifice cu lanterna partea din față a clădirii, ca și când ar fi controlat dacă existau semne de intrare prin efracție.

Ballard se întoarse și privi în josul străzii. Văzu luminile lanternelor celor doi agenți de poliție pe ambele părți ale străzii Wrightwood. Verificau casele și se îndepărtau din ce în ce mai mult de ea. Elicopterul se îndepărtase și el, iar acum înainta de-a lungul dealului, fixând lumina proiectorului în spatele caselor. Ballard zări o nișă unde erau ținute tomberoanele, dincolo de care se afla o poartă. Știa că aceasta bloca accesul spre niște scări care duceau în partea laterală a casei lui Trent. Normele de construcție cereau ca toate casele de pe deal să aibă o intrare secundară în caz de incendiu sau alte situații de urgență. Ocoli repede tomberoanele ca să vadă dacă Trent închisese poarta cu lacătul însă acesta n-o făcuse. O deschise și începu să coboare scările.

Mișcarea ei activă aprinse imediat becul cu senzor de mișcare care lumină scările. Își duse mâna la ochi ca să-i ferească de lumină, ca și când aceasta ar fi orbit-o. Privi în sus printre degetele răsfirate și verifică exteriorul casei în căutarea unor camere de supraveghere. Deoarece nu văzu niciuna, lăsă mâna în jos. Mulțumită că nu era filmată, începu să coboare scările.

Acestea erau prevăzute cu paliere la cele două etaje inferioare ale casei, care permiteau accesul pe terase ce

înconjurau construcția prin spate. Ballard pătrunse pe prima terasă și văzu că aici erau o mobilă de exterior și un grătar. Verifică și cele patru uși glisante, dar erau încuiate. Îndreptă lumina lanternei spre geamuri, dar cum draperiile interioare erau trase, nu putu vedea înăuntru.

Ballard reveni repede la scări și coborî la ultimul etaj, a cărui terasă era mult mai mică și unde existau doar două uși glisante. Când se apropie de geam, văzu că draperia era trasă doar pe jumătate. Îndreptă lumina lanternei spre crăpătură și văzu că încăperea era aproape goală. În mijloc se aflau un scaun din lemn, cu spătar drept și o măsuță. Nu părea să mai existe altă piesă de mobilier în încăpere.

Când plimbă lumina lanternei prin încăpere, tresări o clipă când zări o scânteiere, dar își dădu seama că tot peretele din dreapta era acoperit de o oglindă. Zărise lumina lanternei.

Ballard încercă ușa și descoperi că era descuiată. O trase puțin, însă aceasta se poticni. Îndreptă lumina lanternei în jos, spre șina ușii, și văzu o coadă de mătură retezată, poziționată în interior, pe șină, astfel încât să blocheze deschiderea ușii din exterior.

— Rahat! șopti Ballard.

Știa că nu avea prea mult timp la dispoziție, înainte ca agenții de patrulare să vină să vadă ce făcea. Mai plimbă încă o dată lumina lanternei prin încăpere, apoi merse câțiva pași pe terasă ca să vadă mai bine o ușă deschisă, aflată în cealaltă parte a încăperii. Prin ușa deschisă, văzu un hol și o parte din scările care duceau la etajul următor al casei. Observă o formă dreptunghiulară pe jos, într-o nișă mică de lângă scări. Se gândi că ar putea fi o trapă ce ducea la subsolul casei.

Ballard se apropie de marginea terasei și îndreptă lumina lanternei peste balustradă. Lumină o platformă pe care se afla aparatul de aer condiționat. Își dădu seama că se putea ajunge la aparat de undeva din subsolul casei.

— Ai găsit ceva?

Ballard se întoarse repede de la balustradă. Unul dintre agenți coborâse scările — era cel mai în vârstă, ofițerul superior, cel cu patru trese pe mânecă. Îl chema Sasso. Își ridică lanterna și o fixă asupra ei.

Ballard își ridică mâna ca să blocheze lumina.

— Te superi? zise ea.

El coborî lanterna.

— Scuze, zise el.

— Nu-i nimic, spuse ea. Poarta de sus era descuiată, așa că mi-am zis că poate cineva a coborât aici. Dar se pare că e pustiu.

Ea îndreptă lumina lanternei spre ușile de sticlă, lăsând să se vadă camera în care se aflau doar scaunul și masa. Sasso îndreptă și el lumina lanternei spre ușă, apoi o privi pe Ballard. Fața îi era acum în umbră.

— Așadar, erai doar în trecere pe-aici? o întrebă el.

— Am avut o întâlnire în Valley și urcam dealul, răspunse Ballard. Lucrez în tura de noapte și voiam să-mi încep treaba mai repede. Ai auzit de împușcăturile de azi-noapte din clubul de pe Sunset? Voiam să văd care este lista nominală.

— Și ai luat-o pe Wrightwood ca să ajungi în Hollywood?

În vocea lui se simțea bănuiala. Sasso avea douăzeci de ani de experiență, conform treselor de pe mâneci. Probabil că asistase la câteva apeluri false transmise de detectivi prin stațiile radio, astfel încât aceștia să aibă un motiv să cerceteze o casă. Această mișcare se numea „ghosting”.

— Era trafic intens în Laurel Canyon, așa că am luat-o pe Vineland și am ajuns aici, răspunse ea. Voiam să traversez Outpost și s-o iau pe-acolo.

Sasso încuviință din cap, însă Ballard bănuia că nu o credea.

— Noi plecăm, zise el. Ni se adună apelurile reale și trebuie să răspundem.

Era felul lui de a o admonesta pentru că îi făcuse să își irosească timpul.

— Sigur, zise ea. Plec și eu.

— Voi anula elicopterul, completă el.

Sasso o luă în sus pe scări. Ballard mai aruncă o privire peste balustrada terasei, înainte să îl urmeze. Îndreptă lumina lanternei în jos și văzu că nu exista cale de acces din exterior pe platforma unde se afla aparatul de aer condiționat. Era sigură că se putea ajunge atât din interior, cât și de sub casă.

Când ajunse sus, trase poarta în urma ei și așeză tomberoanele la loc, așa cum le găsisese. Apoi o luă în jos, pe stradă, spre dubă. Mașina de poliție din spatele ei întoarse și coborî dealul. Ballard auzi huruitul elicopterului pierzându-se în noapte. Îi trecu prin minte să se întoarcă la casa lui Trent și să încerce să coboare pe platforma tehnică, însă atitudinea bănuitoare a lui Sasso îi tăie avântul. El și partenerul lui se puteau întoarce să verifice dacă rămăsese în zonă.

Porni motorul și o luă în sus, spre Mulholland. Așa cum îi spusese lui Sasso, traversă Outpost, ce oferea priveliști intermitente asupra orașului luminat aflat în vale, apoi coborî spre Hollywood. Se afla pe Sunset Boulevard, la câteva cvartale distanță de Wilcox Boulevard, când telefonul începu să îi vibreze. Era Jorge Fernandez de la Moravuri, din cadrul secției din Valley. Ballard îi mulțumi pentru că o sunase înapoi și îi prezentă pe scurt cazul la care lucra, privind victima unei agresiuni cu care nu putea vorbi.

— Cu ce te pot ajuta? o întreabă Fernandez.

Când trecu pe lângă clubul The Dancers, Ballard observă o dubă FSD parcată în față, iar prin ușile deschise de la intrare, văzu luminile puternice din interior — genul de lumini folosite la locul crimei. Se întreabă ce se putea întâmpla acolo la douăzeci de ore după crimă.

— Hei, Ballard, ești acolo? zise Fernandez.

— Ah, da, scuze, răspuse ea. Este vorba de un tip. Nu m-aș grăbi să-l consider suspect încă. Hai să spunem că este persoană de interes.

— În regulă, și ce legătură are asta cu mine?

— L-ai arestat în urmă cu trei ani pe Sepulveda Boulevard, în limpui unui flagrant.

— I-am arestat pe mulți acolo. Cum îl cheamă?

Ballard o luă pe Wilcox, spre secție.

— Thomas Trent, zise ea.

Se așternu un moment de tăcere înainte ca Fernandez să răspundă.

— Nimic, răspuse el. Nu-mi spune nimic numele ăsta.

Ballard îi dădu data arestării, îi povesti ce se întâmplase la Tallyho și că Trent era tipul în buzunarele căruia se găsiseră boxuri de alamă.

— Ah, da, tipul ăla, zise Fernandez. Îmi amintesc de boxurile de alamă. Erau scrise niște cuvinte pe ele?

— Ce cuvinte? întrebă uimită Ballard. La ce te referi?

— Rahat! nu-mi amintesc. Dar fiecare avea inscripționat un cuvânt pe el, astfel încât să lase o urmă sau o vânătaie cu acel cuvânt.

— Nu există nicio descriere în raportul de arestare. Nu sunt menționate decât boxurile de alamă.

— Cred că...

— Erai cu partenerul tău? E posibil ca el să știe? Ar putea fi important.

— A fost un grup operativ. Toată unitatea a fost acolo. Îi pot întreba pe ceilalți, să văd dacă își amintește vreunul ceva.

— Atunci, povestește-mi despre arestare, dacă poți.

— Tipul ăsta și-a adus boxurile într-o cameră de motel, unde credea că va fi o prostituată minoră și a scăpat doar cu o perioadă de supraveghere.

— Cum așa?

— Cred că a avut un avocat bun.

— Serios? Nu-mi poți da alte informații?

— Păi, așteptam în cameră, pentru că trebuia să vină un ciudat la ora 22.00, dar am auzit o bătaie în ușă la ora 21.00. Era tipul tău — „Boxuri de alamă”. Am fost luați prin surprindere. Așa că l-am săltat și i-am găsit boxurile în buzunarul hainei. Îmi aduc aminte că a invocat o scuză — a zis că vindea mașini de mână a doua sau ceva de genul și făcea teste de conducere cu persoane dubioase, așa că trebuia să se protejeze.

— Boxuri de alamă?

— Îți spun ce ne-a zis el.

— Bine, bine — ce s-a întâmplat în continuare?

— Păi, tipul se eschiva. Noi am crezut că era probabil tipul de la ora 22.00, dar nu l-am putut plasa în scenariul nostru, așa că...

— Despre ce scenariu vorbești?

— Așa numeam noi conversațiile purtate pe internet. Adică nu puteam dovedi intenția. L-am sunat pe procuror și i-am spus ce aveam și că nu eram siguri că tipul era cel din scenariu. Procurorul ne-a îndemnat să-l arestăm pentru posesie de boxuri, iar dacă îl găseam vinovat ulterior, îl puteam acuza. Așa că l-am arestat după cum ni s-a spus și asta a fost tot.

— S-au făcut investigații ulterioare pentru a-l plasa în scenariu?

— Uite — Ballard te cheamă, nu?

— Da, Ballard.

— Ai habar cât timp îți ia să verifici fiecare computer? Tipul ăsta lucra la o reprezentanță auto unde avea acces la computerele de pe toate birourile. L-am arestat pentru posesie de boxuri și l-am acuzat de infracțiune. Atâta tot. Aveam alte treburi mai importante de făcut.

Ballard încuviință din cap. Știa cum funcționa sistemul. Existau prea multe cazuri, prea multe variabile, prea multe norme juridice. Îl arestaseră pe Trent pentru o infracțiune, scăpând străzile de încă un nemernic. Era timpul să-și vadă mai departe de treabă și să-l prindă pe următorul.

— În regulă, mersi că m-ai sunat înapoi, zise ea. Mi-ai fost de ajutor. Fă-mi o favoare — dacă cineva din unitate își amintește ce scria pe boxuri sau dacă cineva a făcut poze, anunță-mă. Ar putea ajuta cazul.

— S-a făcut, Ballard.

Detectivul opri în fața porții de la parcare din spatele secției și întinse legitimația prin fereastră către cititorul electronic. Peretele de oțel alunecă la o parte, iar ea intră și căută un loc de parcare. Adeseori, parcare era mai aglomerată noaptea, deoarece erau mai puține mașini pe teren.

Intră în secție pe ușa din spate și văzu doi bețivi prinși cu cătușele de bancă. Amândoi vomitaseră pe pardoseală, în fața lor. Ținându-și costumul în mână, merse de-a lungul culoarului din spate și urcă la vestiar ca să se schimbe.

Când ajunse acolo, biroul detectivilor era pustiu, ca de obicei. Deoarece nu avea propriul birou, trebuia să verifice la recepție dacă primise vreun mesaj. Găsi un bilețel roz: primise un apel telefonic la ora 16.00, de la un număr cu prefixul 888. Numele mâzgălit pe rândul apelantului semăna cu Nerf Cohen, un nume pe care nu îl recunoscuse. Ballard se duse la biroul pe care îl folosea de obicei și se așeză pe scaun.

Înainte să verifice mesajul, accesă albumul cu poze de pe telefon și trecu prin ele până când ajunse la pozele pe care le făcuse de aproape vânătăilor de pe corpul Ramonei Ramone. Mări fiecare poză, căutând un model în vânătăile despre care credea că proveneau de la boxurile de alamă. Nu era sigură dacă era influențată de informațiile pe care i le

dăduse Fernandez, dar acum i se părea că vedea ceea ce nu observase mai devreme la spital: modele distincte în vânătăile de pe trunchi. Nu suficient de vizibile încât să formeze cuvinte, dar i se părea că putea vedea litera „C” sau „O” în partea stângă și fie un „N”, fie un „V” pe partea dreaptă. Iar, dacă însemnele la care se uita erau cuvinte, atunci cel mai probabil apăreau invers în vânătăi dacă erau scrise corect pe pumnii agresorului.

Cu toate acestea, forma vânătăilor era importantă. Deși nu era o chestie științifică și nici măcar concludentă, putea fi o bucată din puzzle-ul ce părea să se potrivească bine cu Trent și, prin urmare, îi dădea un impuls. Hotărî că era timpul să își continue investigația — cea legală, cel puțin — în arhiva electronică. Se uită la ceasul de deasupra ecranelor de televizor de pe peretele din spate și văzu că mai avea o oră până când intra în tura de noapte. Putea face multe în acest timp. Se apucă de lucru și făcu o cronologie. Deși nu avea să fie singurul document din fișier, era piesa centrală scrisă a unui caz.

Lucra de o jumătate de oră, când telefonul începu să îi vibreze, afișând un număr ascuns, și răspunse.

— Ballard.

— „Good and evil.” Îi recunosc vocea lui Jorge Fernandez. Vocea îi trăda entuziasmul.

— Asta scria pe boxuri?

— Da. I-am întrebat pe băieți și cineva și-a amintit. „Bine și rău”, lupta constantă din sufletul omului. Te-ai prins?

— M-am prins.

— Te-ajută?

— Cred că da. Îmi poți spune numele agentului care și-a amintit? S-ar putea să am nevoie de el.

— Îl cheamă Dave Allmand „Spilcuitul”. Noi îi spunem așa, pentru că are un stil vestimentar aparte. Deși lucrează la

Moravuri, zici că participă la o afurisită de prezentare de modă.

— Am înțeles. Mersi, Fernandez. Îți rămân datoare.

— Vânătoare plăcută, Ballard!

După ce încheie convorbirea, Ballard caută din nou în telefon pozele cu vânătăile Ramonei. Acum vedea limpede: doi de „O” din GOOD și „V” din EVIL. Se citeau la fel atât invers, cât și normal.

Ballard știa că era puțin probabil ca Trent să își fi recuperat boxurile de alamă pe care le avusese asupra lui când fusese arestat. După trei ani, cei de la arhivă trebuia să le fi distrus. Însă dacă armele făceau parte dintr-un soi de perversiune — în acest caz, o fantezie sadomasochistă — atunci nu era exclus ca el să se fi întors la locul de unde făcuse rost de prima pereche, ca să cumpere alta.

Valul de adrenalină care o inundase mai devreme îi curgea acum cu repeziciune prin vene. În mintea ei, Trent nu mai era o simplă persoană de interes. Nu mai era cazul. Credea că el era făptașul și nimic nu se compara cu acest moment revelator. Era Sfântul Graal pentru un detectiv. Nu mai contau dovezile, procedura legală sau motivul. Asta îi spunea instinctul. Nimic din viața ei nu întrecea acest moment. Trecuse mult timp de când nu mai simțise asta în tura de noapte, dar acum știa în adâncul ei că acesta era motivul pentru care nu va renunța niciodată, indiferent unde o vor trimite sau ce vor spune despre ea.

Ballard urcă devreme în sala de informare de la etaj. Prindea întotdeauna bine să socializezi, să auzi bârfe de prin secție și să afli pulsul străzii. Când intră, acolo se aflau deja șapte agenți de poliție în uniformă care stăteau pe scaune, inclusiv Smith și Taylor. Mai erau două femei care erau în echipă și pe care Ballard le cunoștea deoarece se mai intersectaseră în vestiar. După cum era de așteptat, se

discuta despre crima cvadruplă din noaptea precedentă. Unul dintre agenți zicea despre cei de la RHD că fuseseră extrem de secretoși în privința cazului și nu făcuseră publice numele victimelor nici măcar după douăzeci și patru de ore de la comiterea crimei.

— Tu ai fost înăuntru, Renée, zise Herrera, una dintre femei. Ce știi despre victime? Cine erau?

Ballard ridică din umeri.

— Nu știu nimic, răspunse ea. Eu m-am ocupat de una dintre victimele colaterale, de chelneriță. Nu m-au lăsat în cercul interior. Am văzut trei tipi morți într-un separeu, dar nu știu cine erau.

— Bănuiesc că nu au vrut să te includă, dacă Olivas a fost șeful, zise Herrera.

Era o atenționare că într-o secție de poliție existau puține secrete. În decurs de o lună de la transferul ei la Hollywood, toată lumea din secție aflase că plângerea ei împotriva lui Olivas nu avusese câștig de cauză, deși problemele personale trebuiau să rămână secrete prin lege.

Ballard încercă să schimbe subiectul.

— În drum spre secție, i-am văzut pe cei de la FSD la club, zise ea. Au omis ceva azi-noapte?

— Am auzit că n-au plecat deloc, răspunse Smith. Cercetează locul crimei de aproape douăzeci și patru de ore.

— Cred că e un record, fu de părere Herrera.

— Recordul îl deține cazul Phil Spector — criminaliștii au analizat locul crimei timp de patruzeci de ore, comentă Smith. Și asta doar pentru un cadavru.

Spector era un producător muzical faimos, ce ucisese o femeie pe care o agățase într-un bar și o dusesese la el acasă. Biroul șerifului se ocupase de acel caz, dar Ballard hotărî să nu comenteze.

În curând, alți agenți intrară în sală, urmați de locotenentul Munroe, care se așeză în spatele pupitrului și începu

ședința, care fu lipsită de evenimente și plictisitoare, prezentând ca de obicei infracțiunile din zonă, inclusiv furtul cardului de credit de care se ocupase Ballard în noaptea precedentă. Munroe nu deținea informații despre cazul The Dancers, nici măcar o schiță a portretului vreunui suspect. Raportul lui dură mai puțin de zece minute. El încheie adresându-i-se lui Ballard.

— Renée, ai ceva de adăugat?

— Nu mare lucru. Azi-noapte am avut și cazul de agresiune. Victima se zbate între viață și moarte. S-a întâmplat pe bulevardul unde se afla el/ea, iar dacă cineva află ceva despre asta, e mai mult decât binevenit să spună. Trebuie să știți că suspectul a folosit boxuri de alamă. Puneți întrebări legate de acest aspect. În afară de asta și de cinci persoane ucise în clubul The Dancers, a fost o noapte liniștită.

Se auziră râsete.

— În regulă, zise Munroe.

Locotenentul trecu mai departe și făcu anunțuri referitoare la programări și instructajul privind folosirea camerelor video purtate de polițiști. Ballard vru să plece, dar știa că ar fi fost un gest nepoliticos, prin urmare își scoase telefonul și își verifică discret mesajele. Primise un mesaj de la Jenkins, care, așa cum le era obiceiul atunci când erau singuri în tură, voia să se asigure că era bine.

„Jenkins: Cum merge treaba?

Ballard: Cred că am găsit casa răsturnată.

Jenkins: Cum?

Ballard: Are legătură cu boxurile de alamă.

Jenkins: Super. Vrei să acționezi în seara asta?

Ballard: Nu, încă strâng informații. Te anunț eu.

Jenkins: Bine.”

Ședința se încheie și în același timp termină și ea schimbul de mesaje. Își băgă telefonul în buzunar și o luă spre scări. Munroe o strigă din urmă când ajunsese pe primul palier.

— Ballard, sper că nu te duci la The Dancers, nu? o întreabă el.

Ballard se opri și așteaptă ca el să vină la ea.

— Nu, de ce?

— Voiam doar să știu ce fac oamenii mei, răspunse Munroe. Teoretic, Ballard nu era unul dintre oamenii lui Munroe, dar preferă să nu facă această observație. El conducea echipa de patrulare a secției din tura de noapte, dar Ballard era detectiv și îi dădea raportul locotenentului McAdams, comandantul biroului din tura de zi.

— După cum am spus la ședință, mă ocup de cazul de agresiune de azi-noapte, spuse ea. McAdams mi l-a dat mie.

— N-am fost informat despre asta, zise Munroe.

— Dar ai primit ordin să mă ții departe de The Dancers?

— Nu, dar vreau să știu unde se află toți cei din tură.

— Ei, bine, acum știi la ce lucrez. Trebuie să trec pe la spital o clipă, dar voi fi prin zonă, dacă ai nevoie de mine.

Se întoarse și coborî ultimele trepte, apoi intră în biroul detectivilor. Se întreabă dacă Munroe ascundea ceva. De obicei, ea lucra independent, fără ca Munroe să îi sufle în ceafă. Oare Olivas sau cineva de la sediul central îi ceruse să o țină departe de club și de anchetă?

Conversația cu Munroe o neliniști, însă alungă acest gând. Trebuia să se concentreze asupra cazului de care se ocupa în acel moment. Luă cheile mașinii de serviciu de la recepție, apoi scoase din încărcător o baterie plină pentru stația radio. Se întoarse la birou după geantă și după stația radio, apoi ieși din secție. În mașină, își dădu seama că cineva o folosisese în timpul zilei — cineva care încălcase regula care interzicea fumatul în mașinile de serviciu. Deschise toate

geamurile când ieși pe poarta parării și o luă spre nord, pe Wilcox, către Sunset.

Când ajunse la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood, scoase legitimația și trecu pe lângă un paznic și două posturi ale asistentelor medicale ca să poată ajunge la salonul în care Ramona Ramone zăcea în comă. Ballard îi ceru unei asistente pe care o chema Natasha să o însoțească, în caz că va avea nevoie de un martor în instanță.

Victima arăta mai rău decât în noaptea precedentă. Părul era parțial ras, iar fața umflată și de nerecunoscut, în urma operației pentru repararea fracturii craniene și oprirea edemului cerebral. Victima zăcea în mijlocul unui mușuroi de tuburi, perfuzii și aparate de monitorizare.

— Vreau să-i desfaci halatul ca să îi pot fotografia rănille de pe trunchi, zise Ballard.

— Nu s-a făcut treaba asta noaptea precedentă? întrebă Natasha.

— Ba da. Dar vânătăile arată diferit azi.

— Nu înțeleg.

— Nici nu trebuie, Natasha. Desfă-i halatul!

Ballard știa că vânătăile apăreau atunci când vasele de sânge de sub piele se spărgeau în urma unui impact, iar globulele roșii pătrundeau în țesuturile înconjurătoare. Uneori, vânătăile se măreau și deveneau mai închise la culoare în decurs de douăzeci și patru de ore de la provocarea rănille, deoarece sângele continua să se scurgă din vasele de sânge afectate. Ballard spera ca rănille Ramonei Ramone să fie acum mai bine conturate și, posibil, chiar lizibile.

Asistenta înlătură câteva tuburi, apoi dădu la o parte pătura termică ce acoperea pacientul și desfăcu nasturii halatului albastru-deschis, lăsându-i la vedere trupul gol. În zona inghinală era prins un cateter, iar urina din tubul de plastic

avea o nuanță roșiatică din cauza hemoragiei interne. Asistenta trase pătura încet la loc, însă Ballard nu știa dacă era un semn de respect sau de repulsie.

Trunchiul era acoperit în întregime de vânătăi închise la culoare. Marginile bine conturate ale urmelor roșii lăsate de lovituri pe care le văzuse în noaptea precedentă erau acum estompate, deoarece sângele continua să se răspândească pe sub piele. Dacă rănilor ar fi fost văzute pentru prima oară acum, ar fi fost imposibil pentru oricine să își dea seama că fuseseră provocate de boxuri de alamă. Din partea stângă a patului, Ballard se aplecă să privească mai atent vânătăile. Identifică două cercuri vineții alăturate pe fundalul mai deschis al vânătăii. I se păru că erau cei doi „o” din cuvântul „GOOD”.

— Natasha, vrei să te uiți puțin?

Ballard se îndreptă și făcu un pas în stânga, astfel încât asistenta să se poată apropia de pat și îi arată modelul cu degetul.

— Ce vezi? o întrebă Ballard.

— Vă referiți la vânătăile? zise Natasha.

— Există un model. Îl vezi?

— Cred că da. Vă referiți la cercuri?

— Exact. Stai să le fotografiez.

Ballard își scoase telefonul și se apropie din nou de pat, iar Natasha făcu un pas în spate. În timp ce făcea poze, se gândea la panourile ce împânzeau orașul și făceau reclamă la uimitoarele poze profesionale pe care le făcea camera foto a noului model de iPhone. Astfel de fotografii nu vor ajunge niciodată pe un panou publicitar.

— Sunt lăsate de armă? o întrebă Natasha. Poate că agresorul avea două inele mari pe degete când l-a lovit pe bărbatul acesta.

Ballard continuă să facă poze, cu bliț, apoi fără bliț.

— Ceva de genul, răspunse ea.

Trecu în partea cealaltă a patului și privi cu atenție vânătăile de pe partea stângă a trunchiului Ramonei Ramone. Aici, vânătăile erau și mai închise la culoare, iar Ballard nu găsi niciun model care să indice cuvântul „EVIL”. Știa că o culoare mai închisă însemna o rană mai profundă și că diferențele dintre cele două părți ale trunchiului indicau faptul că agresorul era dreptaci. Încercă să își amintească dacă Thomas Trent făcuse ceva în timpul interacțiunii dintre ei și în timpul testului de conducere de mai devreme, care să indice faptul că era dreptaci. Fusesse clar că articulațiile degetelor de la mâna dreaptă îi erau pline de vânătăi. Apoi își aminti că el îi notase numărul de telefon cu mâna dreaptă.

Ballard fotografie partea stângă a trunchiului, doar ca să poată dovedi cât de extinse erau rănille.

— O poți acoperi, Natasha, zise ea. Am terminat pentru moment.

Natasha începu să încheie nasturii halatului.

— Ați văzut că este bărbat, nu? o întrebă asistenta.

— Biologic, da, răspunse Ballard. Dar a ales să ducă o viață de femeie. Eu acest aspect îl iau în considerare.

— Oh, făcu Natasha.

— Știi cumva dacă a vizitat-o cineva? Dacă are familie?

— Din câte știu eu, nu.

— O vor transfera?

— Nu știu. Probabil.

Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood era un spital particular. Dacă Ramone nu avea familie sau asigurare, va fi transferată într-un spital de stat, unde nu ar fi la fel de bine îngrijită.

Ballard îi mulțumi Natashei pentru ajutor și ieși din salon.

După ce plecă de la spital, Ballard conduse până într-un cartier ce se afla în umbra unei secțiuni înalte a autostrăzii 101. Ramona Ramone nu avea permis de conducere nici cu

numele actual, nici cu cel de dinainte și singura adresă pe care o găsisese Ballard era pe Heliotrope Drive. Adresa fusese notată pe două fișe din dosarul de la Moravuri, cea pe care o dăduse ea atunci când fusese arestată ultima oară.

Ballard credea că, cel mai probabil, era o adresă falsă, nu pentru că nu ar fi existat în Hollywood o stradă denumită Heliotrope, ci pentru că învățase câte ceva despre plante și flori în timpul copilăriei petrecute în Hawaii. Lucrase adeseori împreună cu familia ei la serele de roșii și în pepinierele de pe versanții munților din Maui. Heliotropul era o plantă parfumată, cu flori mov și albastre, care își întorcea petalele după soare. Lui Ballard i se părea o metaforă, de parcă Ramona Ramone alesese această denumire a străzii, deoarece se potrivea cu dorința ei de a se schimba și de a-și întoarce petalele după soare.

Acum, în timp ce urma drumul spre autostradă, văzu că adresa corespundea unui șir de rulote vechi, parcate unele după celelalte sub pasaj. Era una dintre multele tabere improvizate de oamenii fără adăpost din L.A., iar dincolo de rablele înșirate pe stradă, văzu sub pasaj corturi și adăposturi construite din prelate albastre și alte materiale.

Parcă mașina și coborî.

Ballard știa câte ceva despre structura socială a acestor tabere ce împânzeau orașul. Atât primăria, cât și departamentul fuseseră atacate și date în judecată de grupurile ce militau pentru drepturile civile, fiindcă gestionau greșit întâlnirile cu oamenii fără adăpost și cu comunitățile din care aceștia făceau parte. Acest lucru dusesese la organizarea de cursuri de sensibilizare și aflare a motivelor care duseseră la această politică de neimplicare. Învățase în timpul cursurilor respective că o tabără de oameni fără adăpost evolua la fel ca un oraș, avea nevoie de o ierarhie socială și guvernamentală care să ofere siguranță,

care să ia decizii și să se ocupe de gestionarea deșeurilor. În multe existau indivizi care îndeplineau rolul de primari, șerifi sau judecători. Când intră în tabăra Heliotrope, Ballard îl caută pe șerif.

În afară de vuietul constant provocat de traficul de pe autostrada de deasupra, în tabără domnea liniștea. Era trecut de miezul nopții, temperatura scăzuse la 10°C, iar majoritatea locatarilor stăteau la adăpost, pregătindu-se pentru încă o noapte în care trebuiau să înfrunte vremea, în spatele unor pereți din folii de plastic sau, dacă aveau noroc, în rulote de aluminiu.

Ballard observă un bărbat care se mișca prin ceea ce părea a fi o groapă de gunoi, unde oamenii care trăiau din gunoaiile altora își aruncau propriul gunoi. Tocmai își încheia cureaua, iar fermoarul pantalonilor îi era desfăcut. Când își ridică privirea de la ceea ce făcea și o văzu pe Ballard, tresări.

— Cine naiba ești?

— LAPD. Cine naiba ești tu?

— Păi, eu trăiesc aici.

— Ești șeriful? Caut pe cineva din conducere.

— Nu sunt șeriful, dar sunt paznicul de noapte.

— Serios? Ești de la securitate?

— Da.

Ballard își desprinsese insigna de la curea și o ridică în aer.

— Ballard, LAPD.

— Denver. Lumea îmi spune Denver.

— În regulă, Denver. Nu vreau să deranjez pe nimeni. Am doar nevoie de ajutorul tău.

— Bine.

Denver făcu un pas în față și întinse mâna. Ballard se abținu să nu facă o grimasă. Din fericire, ținea în mâna dreaptă stația radio, evitând mâna întinsă.

— Ne salutăm cu cotul, Denver, zise ea.

Întinse cotul, dar Denver nu știa ce să facă.

— Bine, s-o lăsăm baltă, spuse ea. Hai să stăm de vorbă. Sunt aici deoarece cred că una dintre locatările voastre se află în spital, grav rănită. Vreau să aflu situația ei de aici. Mă poți ajuta?

— Despre cine este vorba? Oamenii vin și pleacă. Uneori, își lasă aici doar lucrurile.

— O cheamă Ramona Ramone. O fată hispanică, minionă? A zis că locuiește aici.

— Da, o știu pe Ramona. Dar ar trebui să știi ceva — ea este un el.

— Da, știu asta. S-a născut bărbat, dar se identifică drept femeie.

Aceste cuvinte păreau să îl nedumirească pe Denver, așadar Ballard continuă.

— Deci, locuiește aici?

— A locuit. A lipsit o săptămână și nu credeam că se va mai întoarce. După cum ziceam, oamenii vin și pleacă, și lasă lucrurile în urmă.

Cineva i-a luat locul, înțelegi ce vreau să spun? Așa funcționează lucrurile aici. Cine pleacă la plimbare pierde locul de onoare.

— Care era locul ei?

— Rulota din '74, din fața vagonului de tren.

Arată spre șirul de rulote rablagite, înșirate de-a lungul trotuarului din fața taberei. Primul vehicul era o rulotă albă, murdară, legată de o dubă Dodge. Pe partea laterală avea o bandă portocalie decolorată și un steag american din plastic, întins ca o prelată peste marginea din spate a acoperișului. Din exterior, vehiculul își arăta cei patruzeci de ani ai săi.

— Am auzit că a cumpărat-o de la fostul proprietar cu patru sute de parai, iar el s-a mutat în junglă.

Denver arată cu degetul spre tabără. Era evident că rulotele, oricât de rablagite și de stricate ar fi fost, erau locuințele preferate de cei din comunitate. De curând, înflorise o industrie a locuințelor, în care rulote vechi și nefuncționale erau luate din cimitirele de mașini sau din curți și tractate până la parcările de sub autostrăzi sau în zonele industriale și vândute la preț de nimic sau chiar închiriate oamenilor fără adăpost. Acestea erau date de la unul la altul și deveneau adeseori motiv de ceartă privind proprietatea și evacuările ilegale. Departamentul era pe punctul de a înființa un grup operativ care să se ocupe de aceste aspecte, precum și de multe alte probleme legate de oamenii fără adăpost din oraș, al căror număr creștea pe zi ce trecea — cea mai numeroasă populație de oameni fără adăpost la vest de orașul New York.

— Cât timp a locuit acolo? întrebă curioasă Ballard.

— Cam un an, răspunse Denver.

— Acum locuiește cineva acolo?

— Da, un tip. Stormy Monday⁹.

— Acesta este numele pe care îl folosește?

— Da. Pe-aici, oamenii folosesc o mulțime de nume diferite, știi? Au renunțat la cele reale.

— Am înțeles. Hai să vorbim cu Stormy. Trebuie să arunc o privire înăuntru.

— Nu e un tip prea plăcut dacă îl trezești din somn. I se spune „Stormy Monday”, dar se comportă ca un nemernic în fiecare zi.

— Cunoscut genul. Ne descurcăm noi cu asta, Denver.

În timp ce se îndreptau spre partea din față a șirului de rulote, ceru întâriri prin stație. Un echipaj urma să ajungă în patru minute.

⁹ Lunea furtunoasă (n.tr.)

— Știi, oamenii se cam supără când poliția își bagă nasul pe-aici, îi spuse Denver după ce detectivul termină cu stația radio.

— Înțeleg, continuă Ballard. Nu vrem să creăm probleme. Însă asta va depinde de Stormy Monday.

Ballard avea o lanternă mică în buzunar, pe care o scosese din torpedoul mașinii. În capătul mânerului avea un vârf ascuțit din oțel. Îl folosi ca să bată în ușa rulotei Dodge Midas. Apoi se dădu în spate și spre stânga, la o distanță confortabilă. Observă că ușa nu avea mâner, doar două găuri prin care trecea un lanț din oțel. Era o modalitate de a-ți încuia vehiculul atât atunci când te aflai înăuntru, cât și atunci când plecai.

Nu primi niciun răspuns și nu se auzi nicio mișcare înăuntru.

— Se pare că cineva s-a încuiat înăuntru, zise Ballard.

— Da, e înăuntru, aprobă Denver.

De data aceasta, Ballard bătu mai tare la ușă. Sunetul își găsi ecoul în betonul de deasupra și putu fi auzit peste vuietul de pe autostradă.

— Hei, Stormy! strigă Denver. Ia ieși un minut.

O mașină de poliție înainta încet pe Heliotrope, iar Ballard îi făcu semne cu lanterna. Mașina opri pe stradă, lângă Midas. Cele două polițiște de la ședință coborâră din mașină. Herrera era șefa, iar partenera ei era Dyson.

— Ballard, ce avem aici? o întrebă Herrera.

— Trebuie să scoatem un tip cu forța de acolo, răspunse Ballard. Denver zice că nu va fi prea încântat.

Arcurile rulotei se stricaseră după atâtea decenii de folosire. Vehiculul începu să scârțâie și să se clatine de îndată ce se simți mișcare înăuntru. Apoi, o voce se auzi de dincolo de ușă.

— Ce vrei?

Denver interveni neinvitat.

— Hei, Stormy, e poliția afară. Vor să vadă interiorul bârlogului, pe motiv că Ramona a locuit acolo.

— Păi acum nu mai locuiește, răspuse Stormy. Dorm.

— Deschideți ușa, domnule, zise Ballard cu voce tare.

— Aveți mandat? Îmi cunosc drepturile.

— Nu avem nevoie de mandat. Dacă nu deschideți ușa, vehiculul va fi tractat până la secția de poliție, unde ușa va fi deschisă cu forța, iar dumneavoastră veți fi arestat pentru obstrucționarea anchetei. Veți fi închis, iar locuința asta de lux va ajunge la altcineva. Asta vreți, domnule?

Ballard fu de părere că spusese totul. Așteptă. Herrera se îndepărtă puțin ca să asculte un apel în stația de pe umăr. Dyson rămase alături de Ballard. După treizeci de secunde, Ballard auzi zăngănitul lanțului în interior. Stormy Monday deschidea ușa.

Având în vedere porecla lui pompoasă și avertizările despre faptul că era un tip furios, Ballard se aștepta ca din rulotă să iasă o matahală pregătită de confruntare. În schimb, ieși afară cu mâinile ridicate un bărbat mărunțel, cu ochelari și barbă căruntă. Ballard îi spuse să lase mâinile jos și îl conduse la Dyson și Herrera, care li se alăturase între timp. Ballard îi puse întrebări despre cum ajunsese în posesia rulotei și al obiectelor dinăuntru. Bărbatul, care se prezentă cu numele de Cecil Beatty, spuse că se mutase în urmă cu două zile, după ce alții scotociseră prin rulotă. Nu credea că mai existau înăuntru bunuri personale ale Ramonei Ramone.

Ballard le spuse polițistelor să îl supravegheze pe Beatty în timp ce ea verifică interiorul rulotei. Își trase pe mâini mănuși de lătex, urcă cele două trepte, apoi pătrunse înăuntru. Inspectă cu lanterna spațiul mic, cu două încăperi, care era presărat cu tot felul de gunoaie și unde plutea un miros la fel de acru ca în celula cu bețivi a secției din Hollywood într-o dimineață de duminică. Ballard își vârî

nasul în îndoitura cotului în timp ce se deplasa printre gunoaiile ce acopereau fiecare centimetru de suprafață și de pardoseală. Nu văzu niciun obiect care părea să-i aparțină Ramonei Ramone. Traversă prima încăpere și ajunse în cea din spate, în care se afla un pat pe care stăteau grămadă așternuturi negre și pătate și pături. Aproape se pierdu cu firea când grămada de așternuturi începu brusc să se miște, apoi își dădu seama că era cineva în pat.

— Dyson, vino aici! strigă ea. Acum!

Ballard o auzi intrând în rulotă în urma ei. Ținea lumina lanternei ațintită pe fața femeii din pat. Era murdară, iar părul soios îi era împletit în codițe. Pe față și pe gât avea cruste. Era o drogată fără speranțe.

— Scoate-o de-aici, zise Ballard.

Dyson intră în cameră, azvârli cât colo așternuturile și o trase jos din pat pe femeia care era îmbrăcată cu mai multe pulovere și jachete. O conduse afară, iar Ballard își continuă căutarea.

Negăsind nimic valoros pentru anchetă, ieși din dormitor. Vizavi de ceea ce fusese odinioară baia, care nu mai era de mult folosită, se afla o chicinetă. Aragazul cu două ochiuri era probabil folosit acum pentru pregătirea lingurilor cu heroină sau amfetamină. Ballard începu să deschidă dulapurile de deasupra, așteptându-se oarecum să dea peste șobolani care să fugă în toate părțile. În schimb, descoperi o cutiuță goală în care se aflase cândva un telefon cu cartelă. Cutia părea a fi destul de nouă, spre deosebire de restul obiectelor inutile din rulotă.

Ballard ieși afară și se adresă lui Beatty și femeii, care stăteau cu capetele plecate lângă cei doi agenți de poliție.

— Este a ta? întrebă ea.

Beatty se uită la ea, apoi în altă direcție.

— Nu, nu-i a mea, răspunse el. A fost acolo.

— A fost a Ramonei?

— Poate. Nu știu. N-am mai văzut-o până acum.

Ballard bănuia că acea cutie era a Ramonei. Dacă va găsi ceva pe sau în cutie, care să dezvăluie un număr de serie sau de producție, atunci avea șansa să descopere apelurile făcute cu acel telefon, chiar dacă telefonul în sine lipsea sau era teoretic nedetectabil. Dacă existau apeluri care să facă legătura între Ramona și Trent, atunci dovada putea fi folosită în instanță, iar întreaga aventură precum și faptul că inspirase mirosul puturos din rulotă nu ar fi fost în zadar.

— În regulă, mulțumesc pentru cooperare, zise ea.

Le făcu un semn cu capul lui Herrera și lui Dyson să le dea drumul celor doi locatari ai rulotei, iar aceștia se grăbiră să intre. Apoi se întoarse spre Denver și îi făcu semn să vină la ea.

— Mulțumesc pentru ajutor, Denver. Apreciez asta.

— Nicio problemă. Asta este treaba mea aici.

— Când am vorbit prima oară despre Ramona, ai spus că lipsea de o săptămână.

— Da, noi avem o regulă. Nimeni nu se instalează în locul altcuiva decât dacă trec patru zile de când persoana respectivă nu a mai dat pe-aici. Știi, se întâmplă ca oamenii să fie arestați și asta înseamnă că pot lipsi șaptezeci și două de ore. Așa că așteptăm patru zile până când locul devine disponibil.

— Ești sigur că ea a lipsit patru zile înainte ca Stormy să se mute în rulota ei acum două zile?

— Sunt sigur. Da.

Ballard încuviință din cap. Era un indiciu că era posibil ca Ramona să fi fost ținută captivă de agresorul ei cinci zile, timp în care acesta o torturase înainte să o abandoneze noaptea trecută aproape moartă în parcare. Era un gând tulburător.

Ballard îi mulțumi din nou lui Denver și de data aceasta dădu mâna cu el. Nu era sigură dacă el observase că nu își dăduse jos mănușile de latex.

Pe la 1.30, când ajunse la secția din Hollywood, Ballard trecu mai întâi pe la biroul de supraveghere, înainte să se întoarcă în biroul detectivilor. Munroe stătea la biroul lui și un alt agent de poliție la biroul din celălalt capăt al încăperii.

— Ceva nou? întrebă ea.

— E liniște, răspunse Munroe. După noaptea precedentă, e binevenită.

— Criminaliștii sunt tot la The Dancers?

— Nu știu. Departamentul de criminalistică nu mi se subordonează mie.

— Păi, dacă tot nu sunt evenimente, mă duc până acolo să văd dacă nu au nevoie de ajutorul meu.

— Nu este cazul nostru, Ballard. Trebuie să rămâi aici pentru orice eventualitate.

— Pentru ce eventualitate?

— Eventualitatea în care vom avea nevoie de tine.

Ballard nu avea nicio intenție să treacă pe la The Dancers. Voise doar să vadă reacția lui Munroe, iar starea lui de agitație și răspunsul lui rapid îi confirmau faptul că primise ordin să o țină pe ea și, posibil, întreg personalul secției din Hollywood, departe de locul crimei.

Munroe încercă să schimbe subiectul.

— Cum se simte victima ta? o întrebă el.

— Rezistă, răspunse Ballard. Despre asta voiam să vă vorbesc. Se pare că va supraviețui. Îmi fac griji ca suspectul să nu afle și să încerce să termine ce-a început.

— Ce-o să facă? O să se furișeze în spital? O să sufoce victima cu o pernă?

— Nu știu, poate. Nu s-a scris în presă despre caz, dar...

— Te-ai uitat de prea multe ori la *Nașul*. Dacă vrei să-mi ceri să pun pe cineva la ușa acestei târfe, n-o să se întâmple, Ballard. Nu și dacă mă întrebi pe mine. N-am oameni disponibili pentru așa ceva. N-am de gând să-mi iau oamenii de pe străzi ca să taie frunze la câini sau să-și piardă vremea stând la taclale cu asistentele. Poți să încerci la Departamentul Metropolitan, dar dacă mă întrebi pe mine, ei vor evalua cazul și vor spune și ei „pas”.

— Bine. Am înțeles.

Când se întoarce la biroul ei de împrumut din camera detectivilor, Ballard puse jos cutia pe care o luase din rulotă, gata să-și petreacă restul orelor de lucru încercând să găsească telefonul ce se aflase în ea. Apoi văzu bilețelul roz cu mesaj pe care îl luase mai devreme. Se așeză și ridică receptorul. Nu ezită să formeze numărul de telefon în toiul nopții. Era un număr de telefon fără taxă, ceea ce însemna că, probabil, era de la o firmă. Aceasta era fie deschisă, fie închisă, prin urmare nu avea să trezească pe nimeni în toiul nopții.

În timp ce aștepta să se facă legătura, încercă din nou să descifreze numele scris pe bilețel. Era imposibil. Însă, de îndată ce i se răspunse, își dădu imediat seama cine sunase și lăsase mesajul.

— Serviciul carduri. Cu ce vă pot ajuta?

Auzi un accent englez-indian care semăna cu cel al bărbatului din Mumbai, cu care vorbise de pe telefonul doamnei Lantana cu o noapte în urmă.

— Aș putea vorbi cu Irfan?

— Cu care dintre ei? Avem trei.

Ballard se uită la bilețelul roz. Părea să scrie „Cohen” pe el, însă transformă litera „C” în „K”

— Khan. Irfan Khan.

— Rămâneți pe fir, vă rog.

După treizeci de secunde se auzi o altă voce pe fir, iar lui Ballard i se păru că o recunoaște.

— Aici detectivul Ballard de la Poliția din Los Angeles. Mi-ați lăsat un mesaj.

— Da, doamnă detectiv. Am vorbit la telefon în urmă cu aproximativ douăzeci și patru de ore. Am dat de urma dumneavoastră.

— Da, așa este. De ce?

— Pentru că am primit aprobarea să vă comunic adresa de livrare pentru achiziția făcută cu cardul de credit furat.

— De la tribunal?

— Nu, șeful departamentului mi-a dat aprobarea. M-am dus la el și i-am spus că ar trebui să facem asta pentru că ați fost foarte insistentă, înțelegeți?

— Să fiu sinceră, sunt surprinsă. Vă mulțumesc că m-ați căutat.

— Nicio problemă. Mă bucur că pot fi de ajutor.

— Atunci, care este adresa?

Khan îi dădu un număr de apartament și o adresă de pe Santa Monica Boulevard, iar Ballard își dădu seama că nu era departe de El Centro și de casa lui Leslie Anne Lantana. Probabil că distanța putea fi parcursă pe jos.

Ballard se abținu să îi spună lui Khan că o posibilă arestare era îngreunată de faptul că obținuse adresa cu o întârziere de douăzeci și patru de ore. Îi mulțumi pentru că abordase acest subiect cu șeful departamentului, apoi termină convorbirea.

Își luă stația radio și cheia mașinii și se îndreptă spre ușă.

Adresa furnizată din Mumbai corespundea unui motel dărăpănat numit Siesta Village. Era un complex cu două etaje, în formă de „U”, cu parcare în interiorul formei, o piscină mică și o recepție. Pe tăblia din față scria „WI-FI ȘI HBO GRATUITE” Ballard intră în parcare și se plimbă cu

mașina pe acolo. Fiecare cameră era prevăzută cu o fereastră mare, ce dădea spre centrul complexului. Era genul de loc în care puteai încă găsi televizoare demodate în fiecare cameră, prinse de birou cu o ramă de metal.

Ballard găsi camera 18, dar nu văzu lumină în spatele draperiilor. Observă o camionetă Ford veche parcată în fața ușii. Era ultima cameră înainte de o nișă luminată, unde se aflau un aparat de gheață și un automat de *Cola* încorporat într-o cușcă de oțel, prevăzută cu fante pentru monede și pentru scoaterea băuturilor. Își văzu mai departe de drum și parcă mașina în partea cealaltă a recepției, astfel încât să nu fie văzută în caz că cineva din camera 18 ar fi dat draperia la o parte și ar fi privit pe fereastră. Se vedea de la o poștă că era o mașină de poliție.

Înainte să coboare, ceru prin stația radio o verificare a camionetei. Nu existau antecedente și era înmatriculată pe numele de Judith Nettles din Poway, un orașel despre care Ballard știa că se afla în zona San Diego. Nettles nu avea cazier și nici nu se emisese vreun mandat pe numele ei.

Ballard porni pe jos spre recepția motelului. Apăsă pe butonul de pe ușa de sticlă și așteptă până când un bărbat ieși dintr-o încăpere din spatele tejghelei. Ballard își arăta deja insigna, iar el o lăsă să intre.

— Bună seara! zisea ea când intră. Sunt detectivul Ballard, de la secția din Hollywood. Mă întrebam dacă aș putea să vă pun câteva întrebări.

— Bună seara! salută și recepționarul. Întrebați-mă!

Bărbatul se așează pe un scaun înăbușindu-și un căscat. Pe peretele din spatele lui se aflau câteva ceasuri care arătau ora din diferite orașe ale lumii, de parcă acel loc ar fi fost destinat călătorilor străini ce trebuiau să țină cont de afacerile din lumea întreagă. Ballard auzi sunetul unui televizor ce răzbătea din camera din spate. Era râsetul publicului unei emisiuni de noapte.

- Aveți un oaspete în camera 18 în noaptea aceasta?
- Da, camera 18 este ocupată, răspunse bărbatul.
- Care este numele oaspetelui?
- Nu aveți nevoie de un mandat ca să puneți această întrebare?

Ballard își puse mâinile pe tejghea și se aplecă spre bărbat.

- Vă uitați prea mult la televizor, acolo în camera din spate, domnule. Nu am nevoie de un mandat ca să pun întrebări, iar dumneavoastră nu trebuie să vi se prezinte unul ca să răspundeți la ele. În acest moment, trebuie să alegeți fie să ajutați LAPD cu o investigație, fie să o obstrucționați.

El se holbă la ea o clipă, apoi se învârti cu scaunul până când ajunse în fața unui ecran de computer ce se afla în partea dreaptă. Apăsă pe bara de spațiu și ecranul prinse viață. Accesă tabelul cu camerele motelului și făcu clic pe camera 18.

- Îl cheamă Christopher Nettles, zise el.

- E singur? vru să știe Ballard.

- Așa ar trebui. A trecut o singură persoană.

- De când este aici?

Bărbatul se uită din nou la ecran.

- De nouă zile.

- Spuneți-mi pe litere prenumele și numele lui.

După ce obținu numele, Ballard îi spuse recepționarului că va reveni imediat. Luă câteva broșuri care prezentau un tur cu autobuzul, intitulat „Casele starurilor”, din teancul de pe tejghea și le folosi ca să împiedice ușa să se închidă. Apoi ieși în parcare ca să nu o audă recepționarul și ceru prin stația radio verificarea lui Christopher Nettles. Acesta nu avea cazier, dar Ballard mai încercă ceva. Își scoase telefonul și sună la biroul de supraveghere al secției din Hollywood, cerându-i polițistului de serviciu să verifice un nume în baza națională de date a infractorilor.

În timp ce aștepta rezultatele, se plimba de colo-colo și observă că în piscină nu era apă. Merse până la colțul recepției ca să mai arunce o privire spre camera 18. În spatele draperiilor domnea în continuare întunericul. Se uită la camionetă și aproximară că avea cel puțin douăzeci de ani. Cel mai probabil că nu avea alarmă, deci nu se va putea folosi de ea ca să-l scoată pe Nettles din cameră.

Ofițerul de serviciu reveni și îi spuse că apărea în sistem un Christopher Nettles care fusese condamnat în 2014 pentru mai multe acuzații de furt, inclusiv intrarea prin efracție într-o locuință. Acest Christopher Nettles era caucazian, avea douăzeci și patru de ani și fusese eliberat condiționat după ce fusese închis doi ani în închisoarea de stat.

Ballard îi ceru polițistului să îi facă legătura cu locotenentul Munroe.

— Domnule locotenent, sunt Ballard. Mă aflu la Siesta Village și am găsit un suspect în cazul 459 de azi-noapte de pe El Centro. Puteți trimite un echipaj?

— Pot să fac asta. Toate echipajele au fost la un caz de violență domestică, dar lucrurile s-au calmat, așa că pot să-ți trimit o mașină.

— În regulă, spuneți-le să oprească mai în spate cu un cvartal și să treacă pe frecvența Tactica 4, îi voi chema eu. Vreau să încerc să-l scot pe individ afară din cameră.

— Recepționat, Ballard. Ai un nume?

Cerea numele suspectului, în caz că lucrurile mergeau prost, iar ei erau nevoiți să îl vâneze fără ajutorul lui Ballard. Ea îi oferă detaliile legate de Nettles, apoi închise. Schimbă frecvența stației radio pe Tactica 4 și intră din nou în birou, unde o aștepta recepționarul.

— Cum plătește camera domnul Nettles? îl întrebă ea.

— Plătește în numerar, răspunse recepționarul. Tot la trei zile plătește în avans pentru trei zile. Trebuie să plătească luni.

- Primește livrări aici?
 - Livrări?
 - Cutii, corespondență. I-au fost trimise chestii?
 - N-am de unde să știu. Eu lucrez noaptea. Singurele livrări sunt cele de pizza. Că tot veni vorba, cred că Nettles a comandat pizza acum câteva ore.
 - Deci, l-ați văzut? Știți cum arată?
 - Da, a venit de câteva ori și a plătit camera seara.
 - Câți ani are?
 - Nu știu. Cam douăzeci de ani, aș zice. E tânăr. Nu mă pricep la chestii de-astea.
 - Corpolent sau slăbuț?
 - Corpolent, aș zice. Pare să facă exerciții fizice.
 - Spuneți-mi despre Wi-Fi-ul gratuit.
 - Ce să vă spun? E gratuit. Asta-i tot.
 - Există un router în fiecare cameră sau aveți un router principal pentru tot complexul?
 - Avem aparatura aici, în camera din spate.
- El arată cu degetul mare peste umăr spre camera din spatele lui. Ballard știa că istoricul routerului putea fi considerat dovadă că Nettles încercase să facă achiziții online cu cardul de credit al lui Leslie Anne Lantana, dar acest lucru necesita un mandat și o investiție de timp și bani din partea Unității de Infracțiuni Comerciale a departamentului, ce depășea importanța acestui caz. Acest lucru nu avea să se întâmple decât dacă Ballard sau cineva de la departamentul furturi, care lucra în tura de zi, se va ocupa de acest caz.
- Dar telefoane? Există linii telefonice în camere?
 - Da, avem telefoane. Cu excepția câtorva camere, de unde au fost furate. Nu le-am înlocuit.
 - Există telefon în camera 18?
 - Da, există telefon.

Ballard încuviință din cap în timp ce își făcea un plan prin care să îl facă pe Nettles să iasă din cameră, ca să îl poată interoga și aresta, dacă era cazul.

— Puteți stinge lumina în nișa unde se află automatul de *Cola*?

— Da. Am un întrerupător aici. Dar stinge lumina și în nișa de la etajul doi.

— Nicio problemă, stingeți-le pe amândouă. Apoi vreau să sunați în camera lui și să îi spuneți să vină la recepție.

— Cum să fac asta? Este aproape ora trei dimineața.

El arată cu degetul peste umăr spre ceasurile de pe perete, ca să sublinieze faptul că era prea târziu ca să sune în camera lui Nettles. Ca la un semn, stația radio cârâi, iar ea își auzi indicativul. Ridică stația radio ca să răspundă.

— Șase-William-douăzeci-și-șase, sunteți pe poziție?

— Confirmat.

Recunoscuse vocea. Era Smith. Știa că avea ca întăriri un polițist de nădejde și un entuziast.

— OK, rămâneți pe poziție. Când vă chem, veniți la intrarea principală și nu lăsați pe nimeni să iasă. Suspectul are un Ford 150 argintiu din 1990.

— Recepționat. Arme?

— Fără arme cunoscute.

Smith apăsă butonul de două ori în semn de confirmare.

— În regulă, în cinci minute, zise Ballard. Vă voi da un semnal să așteptați, urmat de unul pentru undă verde.

Recepționarul o privea cu ochii cășcați când Ballard se întoarse spre el.

— În regulă, vreau să sunați în camera 18 și să îi spuneți lui Nettles că poliția a trecut pe-aici și a întrebat de el, îi spuse ea.

— De ce-aș face asta? Întrebă recepționarul.

— Pentru că tocmai s-a întâmplat asta și pentru că vreți să continuați să cooperați cu LAPD.

Recepționarul nu spuse nimic. Părea foarte îngrijorat că va fi implicat în ceva urât.

— Uitați care-i treaba, zise Ballard. Nu îl mințiți pe tip. Îi spuneți exact ceea ce tocmai s-a întâmplat. Nu vă complicați. Spuneți-i ceva de genul: „Îmi cer scuze că te-am trezit, dar un detectiv tocmai a trecut pe-aici și a întrebat de tine”. Apoi, el vă va întreba dacă polițiștii mai sunt aici, iar dumneavoastră îi veți spune că probabil au plecat. Atâta tot. Dacă vă mai întreabă ceva, spuneți-i că mai aveți un apel și că trebuie să închideți. Scurt și la obiect.

— Dar cum se face că vreți ca el să știe că ați fost aici? o întreabă recepționarul.

— Încerc doar să îl sperii și să îl faci să iasă din cameră ca să îl pot aborda în siguranță. Am nevoie de trei minute, după care îl puteți suna. Sunteți bine?

— Cred că da.

— Bun. Cooperarea dumneavoastră este extrem de apreciată de departamentul de poliție.

Ballard ieși din birou și străbătu aleea din fața camerelor până când ajunse în dreptul camerei 18. Trecu pe lângă ea și intră în nișa din partea dreaptă a ferestrei. Lumina de deasupra era stinsă, dar partea din față a automatului era puternic luminată, iar Ballard avea nevoie să se ascundă, nu să fie văzută. Întinse mâna în spatele aparatului și îl scoase din priză, cufundând nișa în întuneric. Se retrase în umbră, așteptând trecerea celor trei minute.

Deodată auzi un telefon sunând în cameră. Soneria se auzi de patru ori, înainte să răspundă o voce înăbușită, dar aspră. Apăsă de două ori pe butonul microfonului stației radio, transmitând semnalul de așteptare pentru echipajul de intervenție aflat în stradă.

Auzi în continuare vocea înăbușită prin perete și bănuî că Nettles îi punea întrebări recepționarului. Se apropie de marginea nișei, astfel încât să poată vedea camioneta. Exact

atunci auzi ușa camerei deschizându-se. Înainte să se uite, se ascunse în umbră o clipă, deschise microfonul stației radio și zise în șoaptă:

— Undă verde. Avem undă verde.

Când se apropie din nou de marginea nișei, Ballard văzu un bărbat care purta doar o pereche de blugi, îndesând o cutie de carton pe bancheta din spate a camionetei. Era cu spatele la ea, iar Ballard zări mânerul unui pistol negru băgat la spate, în blugi.

Asta schimba lucrurile. Își scoase repede arma din tocul de la șold și ieși din nișă. Bărbatul, care se chinuia cu cutia grea, nu o văzu apropiindu-se. Ea își ridică arma și își duse stația radio la gură.

— Suspectul este înarmat, suspectul este înarmat.

Aruncă stația radio pe jos și luă o poziție de luptă, ținând arma cu ambele mâini îndreptată spre suspect. În acel moment, își dădu seama ce greșeală tactică făcuse. Nu putea supraveghea în același timp și pe bărbatul de lângă camionetă și ușa camerei 18. Dacă mai exista cineva în cameră, persoana respectivă avea un avantaj asupra ei. Începu să se deplaseze într-o parte, astfel încât să închidă unghiul între cele două posibile amenințări.

— Poliția! strigă ea. Să-ți văd mâinile!

Bărbatul incremeni locului, dar nu se conformă. Își țină în continuare mâinile pe cutie.

— Pune-ți mâinile pe capotă! strigă Ballard.

— Nu pot, strigă la rândul lui bărbatul. Dacă o voi face, cutia va cădea. Trebuie să...

O mașină de poliție intră în viteză în parcare de pe stradă. Ballard își țină privirea ațintită asupra bărbatului de lângă camionetă, dar zărea cu coada ochiului mașina de poliție. Simți un val de ușurare. Știa însă că nu se afla încă în siguranță. Așteptă astfel încât să fie trei arme ațintite asupra suspectului.

— Jos! ordonă Smith.

— La pământ! strigă Taylor.

— Hotărâți-vă! strigă și bărbatul de lângă camionetă. Ea a spus să pun mâinile pe capotă. Voi spuneți să mă întind pe jos.

— Întinde-te naibii pe jos, dobitocule, dacă nu, te trântim noi! ridică glasul Smith.

Vocea lui Smith era suficient de încordată ca să arate că își pierduse răbdarea, iar bărbatul de lângă camionetă era suficient de inteligent încât să înțeleagă.

Bărbatul făcu un pas în spate și lăsă cutia să cadă pe jos. Ceva de sticlă din cutie se sparse. Bărbatul se întoarse spre Ballard cu mâinile ridicate. Deși nu mai vedea arma, ea nu își luă privirea de la mâinile lui.

— Nemernicilor, zise el. M-ați făcut să-mi sparg lucrurile.

— În genunchi! se răsti Smith. Acum!

Suspectul se lăsă în genunchi, apoi se aplecă în față ca să se întindă pe asfalt. Își duse mâinile la ceafa. Cunoștea procedura.

— Ballard, preia-l tu! strigă Smith.

Ballard se mișcă din loc, își băgă arma în toc și scoase cătușele. Puse o mână pe spatele bărbatului ca să îl ținutiască locului, iar cu cealaltă îi scoase arma de la spate. Împinse arma pe asfalt, în direcția polițiștilor. Apoi se ridică, își propti un genunchi pe șalele lui și îi trase în jos pe rând mâinile ca să i le prindă la spate cu cătușele. În momentul în care închise cătușele, le strigă celorlalți agenți de poliție:

— Cod patru! Gata!

Bărbatul pe care îl arestase Ballard fu identificat ca fiind Christopher Nettles. Și asta din acte, nu de la el. În momentul în care îi pusese cătușele, el anunțase că voia un avocat și refuzase să mai spună ceva. Ballard îl predă lui Smith și lui Taylor, apoi se îndreptă spre camera 18. Își

scoase din nou arma, deoarece trebuia să verifice camera și să se asigure că înăuntru nu se ascundea un alt suspect. Fusese deja luată prin surprindere o dată în noaptea aceea, de colega de cameră a lui Stormy Monday. Nu avea de gând să mai permită acest lucru.

Când intră, descoperi că încăperea era plină de cutii și produse comandate de la magazinele on-line. Nettles desfășura o adevărată operațiune, fura carduri de credit și cumpăra marfă pe care o putea amaneta sau vinde. Ballard văzu că nu mai era nimeni în cameră și se retrase.

Deoarece Nettles fusese eliberat condiționat, Ballard nu mai era nevoită să treacă prin toate prevederile constituționale prin care cetățenii erau protejați de percheziționare și arestare ilegală. Conform legii, deși fusese eliberat condiționat din închisoare, Nettles se afla în continuare în custodia statului. Prin faptul că acceptase eliberarea condiționată, el renunțase la drepturile lui. Ofițerul supraveghetor avea acces la casa lui, la mașina lui și la locul lui de muncă fără să ceară aprobarea unui judecător.

Ballard își scoase telefonul și îl sună pe Rob Compton, ofițerul supraveghetor desemnat secției din Hollywood, pe care îl trezi din somn. Mai făcuse treaba asta de câteva ori, prin urmare știa cum va reacționa.

— Robby, trezește-te, zise ea. Unul dintre clienții tăi își face de cap în Hollywood.

— Renée? spuse el cu o voce adormită. Ballard, e vineri noaptea, ce naiba! Cât e ceasul?

— E timpul să-ți câștigi existența.

El înjură din nou, iar Ballard îl lăsă câteva secunde ca să-și revină.

— Te-ai trezit acum? Îl știi pe Christopher Nettles?

— Nu, nu e al meu.

— Pentru că a venit aici din districtul San Diego. Sunt convinsă că acolo e cunoscut, dar acum e în Hollywood, așa că este problema ta.

— Cine-i tipul?

— Are o condamnare de doi ani pentru spargere, dar a ieșit mai repede și se pare că își pune aptitudinile în aplicare pe aici de vreo două săptămâni. Am o cameră de motel plină de cutii de la Amazon și Target și am nevoie să-l preiei tu ca să pot intra și să-i scotocesc prin lucruri.

— Ce motel?

— Siesta Village de pe Santa Monica. Sunt sigură că știi locul.

— Da, am fost acolo de câteva ori.

— Atunci, ce-ar fi să vii aici în noaptea asta și să mă ajuți cu tipul ăsta?

— Nu, Ballard. Dormeam buștean, iar mâine trebuie să mă duc la pescuit cu băieții mei.

Compton era divorțat și avea trei fii pe care îi vedea doar la sfârșitul săptămânii. Ballard aflase acest lucru într-o dimineață când mersese acasă cu el după ce lucraseră toată noaptea la un caz.

— Haide, Robby, locul ăsta seamănă cu un depozit de la Best Buy. Și, am uitat, era înarmat. Îți rămân datorii dacă mă ajuți.

Era una dintre dățile în care Ballard apela fără ezitare la farmecul ei. Dacă o ajuta să îi convingă pe agenții bărbați să facă tot ceea ce trebuiau să facă, atunci nu se dădea în lături să și-l folosească. Compton era bun în meseria lui, dar ezita mereu să iasă noaptea din casă. Trebuia să își respecte programul normal de lucru, indiferent de activitățile pe care le desfășura în afara serviciului. În plus, lui Ballard îi plăcea să fie în compania lui în afara programului de lucru. Era atrăgător și îngrijit, de obicei respirația îi era proaspătă și

avea un simț al umorului pe care majoritatea polițiștilor cu care lucra ea și-l pierduseră demult.

— Dă-mi o jumătate de oră, zise el într-un final.

— S-a făcut, răspunse repede Ballard. Până atunci, mă voi ocupa de el. Mersi, Robby.

— După cum ziceai, îmi rămâi datoare, Renée.

— Vândută.

Ballard știa că ultimul schimb de replici îl va aduce cu zece minute mai repede decât jumătatea de oră pe care o ceruse. Se bucură că îl convinsese. Implicarea departamentului de probațiune va simplifica lucrurile considerabil. Compton avea autoritatea de a revoca eliberarea condiționată a lui Nettles, ceea ce ar fi dus la suspendarea drepturilor legale ale acestuia. Nu era nevoită să aibă de-a face cu Procuratura sau cu morocănosul judecător de serviciu ca să obțină un mandat pentru a percheziționa camera de motel. Aveau acces atât la cameră, cât și la camionetă, ca să facă toate cercetările de care era nevoie.

De asemenea, îl puteau închide pe suspect fără posibilitatea de a fi eliberat pe cauțiune. Nettles va fi scos din circulație și va ajunge din nou la închisoare înainte ca măcar să fie formulate acuzațiile. Uneori, întoarcerea în închisoare și rezolvarea cazurilor erau suficiente pentru ca sistemul să treacă mai departe. Ballard știa că aplicarea unor sentințe mai ușoare pentru infracțiunile fără violență, din cauză că închisorile erau supraaglomerate, i-ar fi adus lui Nettles mai mulți ani de închisoare pentru încălcarea eliberării condiționate decât dacă ar fi fost acuzat pentru spargerile comise. Adevărul era că acuzația de port de armă ar fi singurul aspect ce ar putea determina Procuratura să ia cazul în considerare.

După ce încheie convorbirea telefonică cu Compton, se duse la Smith și la Taylor și le spuse că îl puteau duce pe Nettles la secție să-l închidă sub acuzația de fost condamnat aflat în

posesia unei arme de foc. Le spuse că ea va rămâne acolo și va aștepta să sosească ofițerul supraveghetor, înainte să verifice camera de motel.

Smith nu răspunse. Se mișca încet, iar Ballard nu își putea da seama ce îl frământa.

— S-a întâmplat ceva, Smitty? îl întrebă ea.

El continuă să se apropie de mașina ei ca să îl ia pe Nettles, care fusese așezat pe bancheta din spate.

— Smitty? întrebă ea.

— Tactica, răspunse el fără privească înapoi.

— Despre ce vorbești? îl întrebă ea din nou.

Deoarece nu îi răspunse, îl urmă. Ballard știa că lucrurile nu trebuiau lăsate nelămurite când venea vorba despre un ofițer bărbat, mai ales de un ofițer instructor. Aceștia aveau un cuvânt de spus. Ea se întreba dacă era vorba despre tactica greșită pe care o alesese atunci când ieșise din nișă, dar nu credea că polițistul ajunsese la timp ca să o vadă.

— Vorbește cu mine, Smitty. Ce e cu tactica?

Smith își ridică mâinile în aer de parcă ar fi vrut să întrerupă discuția pe care o începuse.

— Nu, frate, tu ai deschis subiectul, insistă Ballard. Individul este pe bancheta din spate, nimeni n-a fost rănit, n-au fost trase focuri de armă, ce are strategia mea?

Smith se întoarse spre ea. Taylor se opri și el în loc, însă era evident că habar nu avea de ce se plângea partenerul lui.

— Unde ți-e haina de razie? întrebă Smith. Și îmi dau seama că nu porți vestă antiglonț. În primul rând, ar fi trebuit să le porți, Ballard. În al doilea rând, ar fi trebuit să fim aici să facem arestarea, nu să venim să-ți salvăm pielea.

Ballard încuviință din cap când înțelese despre ce era vorba.

— Vorbești prostii, ripostă ea. Îmi faci morală pentru o haină și o vestă?

— Cine a spus că-ți fac morală? zise Smith. Îmi exprim părerea, atâta tot. N-ai urmat procedura.

— L-am prins pe individ, asta contează.

— Siguranța polițistului contează. Încerc să îl învăț pe bobocul ăsta cum să acționeze în stradă, iar tu nu ești un exemplu bun.

— Iar tu ai fost un exemplu bun noaptea trecută când ai decis să nu izolezi locul crimei de pe Santa Monica?

— Ce, te referi la transsexualul ăla? Ballard, acum tu vorbești prostii.

— Spun doar că am arestat un infractor care avea asupra lui o armă de foc și nimeni nu a fost rănit. Eu cred că puștiul a învățat ceva, dar dacă tu vrei să îi bagi în cap doar prostii, n-ai decât.

Smith deschise portiera din spate a mașinii lui Ballard, punând capăt disputei. Știa că nu era bine să continue discuția de față cu suspectul. Ballard dădu din mână a lehamite și se întoarse la camera 18.

Compton ajunse la cincisprezece minute după ce Smith și Taylor plecară de la motel cu Nettles. Până atunci, Ballard reuși să se calmeze, plimbându-se înapoi și-ncolo în fața ușii deschise a camerei. Deși se calmase considerabil, știa că va fi afectată câteva zile de observațiile făcute de Smith, care îi vor umbri sentimentul de satisfacție oferit de arestarea lui Nettles.

Compton era un bărbat solid, care obișnuia să poarte cămăși strâmte pentru a-și scoate mușchii în evidență și pentru a-i impresiona sau intimida pe deținuții eliberați condiționat pe care avea sarcina să îi supravegheze. Însă în noaptea aceea el purta o cămașă din flanelă, largă, cu mâneci lungi, care îi ascundea însușirile fizice.

— Ești bine? o întrebă el.

— Da, sunt bine, răspunse ea. De ce?

— Ești roșie la față. Unde-i omul meu?

— Spiritele s-au cam încins când l-am arestat. Polițiștii l-au dus la secție. Pot să-ți fac legătura cu comandantul de

serviciu, dacă nu vrei să fie eliberat pe cauțiune. Le-am spus că asta vrei.

— E în regulă. Cum vrei să procedăm?

— Sunt multe lucruri în cameră. Cred c-ar trebui să începem de acolo. Camioneta este goală, cu excepția cutiei pe care el o încărca în momentul în care l-am arestat. Era un televizor cu ecran plat, dar s-a spart.

— Atunci, să-i dăm bătaie.

— L-am sunat pe comandantul de serviciu și va veni cineva cu duba de supraveghere pe care o avem la secție. Să sperăm că vor încăpea toate lucrurile în ea.

— Mi se pare un plan bun.

Munciră toată noaptea, inventariind toate obiectele din camera 18 și încărcând cutiile, precum și alte bunuri personale în dubă. Se înțelegeau bine, deoarece mai lucraseră împreună și cu alte ocazii. La un moment dat, găsiră un teanc de carduri de credit cu opt nume diferite pe ele, printre care și cardul de credit furat din geanta lui Leslie Anne Lantana. Mai descoperiră și alte două arme de foc ascunse sub salteaua patului.

Când se întoarse la secție, Ballard reuși să facă legătura dintre alte cinci nume de pe cardurile de credit și spargerii raportate la secția din Hollywood în ultimele șapte zile. În tot acest timp, Compton împrumută un birou și un computer și începu să caute cele trei arme în arhiva ATF¹⁰. Niciuna dintre arme nu apăruse în rapoartele privind spargerile pe care le găsisese Ballard, însă Compton află că pistolul Glock — arma pe care Nettles o ținuse la spate — fusese declarată furată din Texas în urmă cu doi ani. Detaliile referitoare la furt nu erau disponibile în computer. Compton făcu o cerere către ATF pentru informații suplimentare, însă amândoi știau că acest lucru va dura zile, dacă nu chiar săptămâni.

¹⁰ Biroul Federal pentru Alcool, Tutun, Arme de Foc și Explosibili.

Până la ora 6.00, toată marfa recuperată din camera de motel fusese pusă în containerul aflat lângă ușa din spate a secției, camioneta fusese confiscată și tractată și un inventar, precum și un raport complet, referitor la arestarea lui Nettles, fuseseră așezate pe biroul șefului departamentului de furturi. Deși acesta nu venea la serviciu decât luni dimineața, nu era nicio grabă, deoarece Nettles nu pleca nicăieri. Compton făcuse o cerere oficială ca acesta să nu fie eliberat pe cauțiune.

Cele trei pistoale recuperate fură ultimele obiecte de care se ocupară. Toate armele de foc erau păstrate în cutii speciale înainte să fie puse în dulapurile pentru arme de foc din camera de depozitare a probelor. Ballard îl lăsă pe Compton în biroul detectivilor și duse armele înapoi. Trânti ușa dulapului pentru arme, și îi atrase atenția locotenentului Munroe, care străbătu coridorul și își băgă capul în cameră.

— Ballard, ai făcut o treabă bună în noaptea asta.

— Mersi, domnule locotenent.

— Câte capete de acuzare crezi că va primi?

— Am opt nume diferite pe cardurile de credit, care au legătură cu șase cazuri până acum. Cred că toți vor fi victime.

— Și armele de foc?

— Una a fost declarată furată din Dallas, în urmă cu doi ani. Le-am cerut detalii celor de la ATF. Să sperăm că vom avea mai multe informații săptămâna viitoare.

— Un infractor prolific, ai? Frumoasă arestare. Căpitanului îi va plăcea.

— Căpitanul nu mă place, așa că n-are importanță.

— Lui îi place de oricine rezolvă cazurile și nu îi lasă în libertate pe ticăloși. Ciudat este că individul ăsta, Nettles, a refuzat sala de recreere.

Prin asta, Munroe îi spunea de fapt că Nettles negase că era dependent de droguri și refuzase o celulă de închisoare

căptușită, destinată deținuților care treceau prin sevrăj. Era un lucru neobișnuit. Majoritatea spargerilor erau motivate de nevoia de bani pentru a cumpăra droguri și pentru a hrăni dependențele. Poate că Nettles era diferit. Ballard nu observase niciun indiciu fizic, cum că ar fi fost dependent de droguri în scurta perioadă în care se ocupase de el în timpul arestării.

— Strângea bani pentru ceva, zise ea. Avea două mii șase sute de dolari în buzunar. Am mai găsit o mie de dolari în camionetă, plus un teanc de chitanțe de amanet. Fura cardurile de credit, comanda lucruri de pe internet înainte să fie blocate conturile, apoi le amaneta în schimbul banilor.

— Care casă de amanet?

— Sunt mai multe. A mers la mai multe, ca să nu fie prins. Interesant este faptul că nu am găsit niciun laptop în cameră sau în camionetă.

— Poate că a mers la un centru și a folosit computere de închiriat.

— Se poate. Sau poate că a avut un partener. Cei de la departamentul de furturi vor face luni aceste cercetări.

Munroe încuviință din cap, apoi se așternu o tăcere stânjenitoare. Ballard știa că el voia să mai spună ceva și își dădu seama ce anume.

— Deci, zise ea, Smitty m-a turnat?

— A pomenit ceva de strategie, da, răspunse Munroe. Dar nu-mi fac griji în privința lui. În tura mea, dacă obții rezultate, ești absolvit de alte lucruri.

— Mersi, domnule locotenent.

— Asta nu înseamnă că nu îmi fac griji în privința ta.

— Domnule locotenent, a fost cel mai bun mod de a-l aresta pe individ. Chiar și acum, dacă ar trebui s-o fac din nou, aș proceda la fel — l-aș momi afară din cameră. Doar că mi-aș pune o vestă antiglonț și o jachetă, ca Smitty să nu mai fie atât de debusolat.

— Ușurel, Ballard. Câteodată ești ca o pisică sălbatică. Smitty n-a fost debusolat, OK? Voia doar ca recrutul lui să vadă cum se face.

— În fine. Ați spus că n-o să-mi întocmiți raport.

— Așa este. I-am zis lui Smitty că voi vorbi cu tine și am facut-o. Atâta tot. Învață din asta, Ballard.

Ea ezită înainte să răspundă. Își dădea seama că el voia ca ea să-și recunoască greșeala înainte să închidă acel subiect. Însă îi era greu să recunoască, mai ales că știa că avea dreptate.

— În regulă, voi învăța, zise ea în cele din urmă.

— Bine, conchise Munroe.

Locotenentul se întoarse în camera de supraveghere, iar Ballard în biroul detectivilor. I se terminase tura și regreta că nu avusese timp să se ocupe de cazul Ramona Ramone. Se simțea epuizată și știa că trebuia să doarmă înainte să se gândească la ce măsuri să ia în continuare în privința lui Thomas Trent.

Când intră în birou, Compton o aștepta acolo.

— Să mergem! îi zise ea.

— Unde? întrebă el.

— Acasă la tine.

Ballard era cufundată într-un vis urât. Părul lung și barba neîngrijită a tatălui ei pluteau în jurul lui. Avea ochii deschiși. Apa era caldută. O bulă de aer i se formă în gură, apoi se ridică deasupra lor, în lumina neclară.

Deschise ochii.

Compton stătea pe marginea patului și pusese o mână pe umărul ei. O scutura ușor ca să o trezească. Avea părul ud, deoarece făcuse duș, și era complet îmbrăcat.

— Renée, trebuie să plec, zise el.

— Poftim? întrebă ea. Cât este ceasul?

Încercă să alunge coșmarul și să se dezmeticească.

— Este 10.40, răspunse Compton. Poți dormi în continuare. Voiam doar să-ți spun că trebuie să plec. Trebuie să-i iau pe băieți.

— Bine, zise ea.

Se întoarse pe spate și se uită la tavan. Încerca să se dezmeticească. Se frecă la ochi cu ambele mâini. Își aminti că se întorseseră acasă cu mașina lui. Duba ei rămăsese la secție.

— Ce-ai visat? o întrebă Compton.

— De ce, am vorbit în somn? îl întrebă ea.

— Nu, doar că ai... părea foarte intens.

— Cred că l-am visat pe tata.

— Unde este?

— A murit. S-a înecat.

— Oh, îmi pare rău.

— S-a întâmplat demult. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de-atunci.

Un crâmpoi din vis reveni. Își aminti bula de aer ieșită la suprafață ca un strigăt de ajutor.

— Vrei să vii la pescuit cu noi? o întrebă Compton.

— Ăă, nu, mă duc să vâslesc, apoi voi mai lucra puțin, răspunse Ballard. Dar, mersi. Într-o zi, mi-ar plăcea să îi cunosc pe fiii tăi.

Compton se ridică de pe pat și se apropie de comodă. Își puse portmoneul și banii în buzunarele blugilor. Ballard îl privea. Avea spatelul lat și musculos, iar de sub gulerul tricoului se iveau vârfurile razelor soarelui tatuat pe piele.

— Unde-i duci? îl întrebă ea.

— Pe lângă stâncile de la intrarea în port, răspunse el.

— Pescuitul este legal acolo?

El îi arătă insigna, apoi și-o prinse de curea. Aluzia era evidentă. Dacă vreun salvamar sau altcineva ar încerca să îi spună că pescuitul era ilegal pe stâncile de la intrarea în

Marina del Rey, va apela la excepția de la regulă ce se aplica forțelor de ordine.

— Poate trec pe-acolo când ies la vâslit, zise ea. Mă voi uita după voi.

— Da, să treci pe-acolo, spuse el. Vom încerca să nu te agățăm în cârlig.

Se întoarse zâmbind și pregătit de plecare.

— Găsești suc de portocale în frigider, zise el. Îmi pare rău, dar cafea n-am.

— E în regulă, spuse ea. Voi trece pe la Starbucks.

El veni și se așeză din nou pe pat.

— Așadar, erai doar un copil când s-a înecat tatăl tău.

— Aveam paisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Făcea surfing, a intrat sub un val și n-a mai ieșit la suprafață.

— Erai de față?

— Da, dar n-am putut face nimic. Fugeam de colo-colo pe plajă, țipând.

— Nasol. Și mama ta?

— Ea nu era acolo. Nu prea a făcut parte din viața mea. Nici atunci, nici acum.

— Ce-ai făcut după moartea lui?

— Păi, am trăit așa cum am făcut-o mereu. Pe plajă, pe canapelele prietenilor atunci când se făcea frig. Apoi, după un an, a venit bunica, m-a găsit și m-a adus aici, în Ventura, de unde era tatăl meu. Aveam șaisprezece ani.

Compton încuviință din cap. Erau cât se poate de intimi din punct de vedere fizic, dar niciunul nu împărtășise vreodată chestii intime din viața sa. Ballard nu îi cunoscuse niciodată fiii și nici măcar nu știa cum îi chema. Nu îl întrebase niciodată despre divorț. Știa că momentul acela fie îi va apropia mai mult, fie îi va îndepărta.

Ea se ridică în capul oaselor și se îmbrățișară.

— Ne mai vedem, ok? zise el. Sună-mă — și nu doar când vine vorba de muncă.

— În regulă, șopti ea. Mersi pentru noaptea trecută.

— Oricând pentru tine, Renée.

El dădu să o sărute, dar ea își ascunse fața în umărul lui.

— Tu te-ai spălat pe dinți. Eu, nu, spuse ea.

Îi sărută umărul.

— Sper să prinzi pește azi.

— Ți voi trimite o poză dacă vom prinde ceva.

Se ridică în picioare și ieși din cameră. Ballard auzi ușa de la intrare închizându-se, apoi huruitul motorului mașinii parcate în fața casei. Căzu pe gânduri câteva minute, apoi se duse să facă un duș. O dureau toți mușchii. Sexul la sfârșitul turei nu era niciodată de calitate. Era rapid, superficial, adeseori dur, deoarece ținea de un instinct primar de reafirmare a triumfului vieții prin satisfacție trupească. Ballard și Compton nu făcuseră dragoste. Luaseră pur și simplu ceea ce aveau nevoie unul de la celălalt.

Când ieși de la duș, nu avu de ales decât să se îmbrace cu hainele pe care le purtase în noaptea precedentă. Simți mirosul de transpirație cauzată de valul de adrenalină ce o copleșise atunci când Nettles ieșise din cameră, iar ea văzuse că era înarmat. Se opri o clipă ca să re trăiască acel moment intens. Senzația dădea dependență și era periculoasă, iar Ballard se întrebă dacă nu cumva era ceva în neregulă cu ea pentru că tânjea după așa ceva.

Continuă să se îmbrace, știind că va purta un costum curat înainte să intre în tură. Țelul ei pentru ziua respectivă era să dea de urma fostei soții a lui Thomas Trent, femeia care îl părăsise la câteva luni după ce fusese arestat pe Sepulveda Boulevard și care probabil că îi cunoștea multe secrete. Trebuia să decidă dacă să o interogheze direct sau să inițieze o conversație fără să îi spună că era polițistă.

În timp ce se privea în oglindă și își trecea degetele prin păr, simți telefonul vibrând. Mirată că încă mai avea baterie, scoase telefonul din buzunarul sacoului și verifică ecranul. Avea un apel ratat de la Jenkins, care o sunase când era la duș, și un mesaj de la Sarah, îngrijitoarea de câini, care o întreba dacă avea de gând să vină în curând după Lola.

Mai întâi, îi trimise un mesaj lui Sarah, scuzându-se pentru că întârziase și spunându-i că va veni după Lola într-o oră. Apoi, îl sună pe Jenkins, gândindu-se că el o căutase ca să o întrebe cum decurseseră lucrurile în noaptea precedentă.

— Care-i treaba, partenere? vru să știe ea.

— Te-am sunat să-ți transmit condoleanțe, răspunse Jenkins. Asta chiar că este o veste proastă.

— Despre ce vorbești?

— Despre Chastain. N-ai primit alerta RACER¹¹?

RACER trimitea un e-mail tuturor angajaților departamentului de detectivi atunci când avea loc o infracțiune majoră sau o activitate civică. Ballard nu își verificase încă e-mailul în dimineața aceea.

— Nu, nu m-am uitat, răspunse ea. Ce-a pățit Chastain?

Începu să simtă un gol în stomac.

— Păi, e mort, răspunse Jenkins. Soția lui l-a găsit în garaj azi-dimineață.

Ballard se așeză pe pat. Se aplecă în față, cu genunchii la piept.

— Dumnezeu! reuși ea să spună.

Își reaminti discuția pe care o avuseseră în biroul detectivilor în urmă cu două nopți. Acea confruntare gen monolog. Îi trecu prin minte gândul că poate Chastain fusese cuprins de remușcări și că își luase viața. Apoi își

¹¹ Departamentul de Analiză în Timp Real și Intervenție în Caz de Urgență (n.tr.)

aminti că nu erau trimise alerte referitoare la polițiștii sinucigași.

— Stai puțin, zise ea. Cum a fost omorât? Doar nu s-a sinucis, nu?

— Nu, a fost omorât, spuse Jenkins. Cineva l-a surprins în garaj pe când cobora din mașină. În alertă se spune că a fost executat.

— Dumnezeuule!

Ballard era șocată. Chastain o trădase, într-adevăr, însă ea trecuse peste asta și își amintea doar cei cinci ani de parteneriat. Chastain era un anchetator priceput și hotărât. Era de cinci ani la RHD înainte să vină Ballard, iar el o învățase multe. Acum el nu mai era și, în scurt timp, insigna și numele lui vor apărea alături de cele ale tatălui său pe memorialul închinat ofițerilor căzuți, memorial aflat în fața Clădirii Administrative a Poliției.

— Renée, ești bine? o întreabă Jenkins.

— Sunt bine, răspunse ea. Dar trebuie să plec. Mă duc acolo.

— Nu cred că e o idee bună, Renée.

Încheie convorbirea și chemă un Uber să o ducă la secția din Hollywood.

Chastain locuise împreună cu soția și cu fiul lor adolescent în Chatsworth, în punctul cel mai nordic al orașului. Deși era cam departe de centru și de sediu, cartierul făcea parte din oraș. Majoritatea polițiștilor scăpau de oraș când ieșeau din tură, deoarece locuiau în suburbii, dar Chastain fusese ambițios și crezuse mereu că acest lucru merita, deoarece va putea spune că locuise dintotdeauna în orașul în care își desfășurase activitatea de polițist.

Când ajunse la secție, Ballard îmbracă repede un costum curat, apoi urcă în mașina desemnată turei de noapte și o luă spre nord, străbătând trei autostrăzi diferite ca să ajungă în Chatsworth. La o oră după apelul lui Jenkins, ea

trăgea pe dreapta, în spatele unui șir lung de mașini de poliție și mașini nemarcate ce împânzeau înfundătura din capătul Trigger Street. Când trecu pe lângă indicatorul străzii, Ballard își aminti cum Chastain obișnuia să glumească pe seama faptului că era un polițist care locuia pe Trigger Street¹².

Acum părea a fi o ironie tristă.

Primul lucru pe care îl observă când coborî din mașină fu acela că la locul crimei nu părea să fi apărut niciun jurnalist. Cumva, niciunul dintre reporterii care scriau despre L.A. nu aflase sau nu primise vreun pont referitor la acest incident. Probabil pentru că era sâmbătă dimineața, iar presa își pornea motoarele mai târziu.

Își atârnă insigna la gât când se apropie de banda galbenă de pe alee. Îi văzu pe toți cei care veneau de obicei la locul crimei: detectivi, agenți de patrulare, criminaliști și medici legiști. Casa era una stil fermă, de la mijlocul secolului trecut, construită în perioada în care Chatsworth nu era o zonă rezidențială a orașului. Ușa dublă a garajului era deschisă, lăsând să se vadă forfota dinăuntru.

Un ofițer de patrulare de la secția din Devonshire, aflat lângă banda galbenă, ținea evidența celor prezenți la locul crimei. Ballard își spuse numele și numărul insignei, apoi trecu pe sub bandă. Pe măsură ce înainta pe aleea ce ducea la garaj, un detectiv cu care lucrase la RHD ieși și îi veni în întâmpinare cu mâinile ridicate ca să o oprească. Îl chema Corey Steadman, iar Ballard nu avusese niciodată vreo problemă cu el.

— Renée, așteaptă, zise el. Ce cauți aici?

Ballard se opri în fața lui.

¹² Trigger – trăgaci (în limba engleză)

— A fost partenerul meu, răspunse Ballard. De ce crezi că mă aflu aici?

— Locotenentul va scoate flăcări pe nas dacă te va vedea, spuse Steadman. Nu te pot lăsa înăuntru.

— Olivas? De ce se ocupă echipa lui de asta? Nu este un conflict de interese?

— Pentru că are legătură cu cazul The Dancers. Punem lucrurile cap la cap.

Ballard dădu să îl ocolească, dar Steadman făcu repede un pas în lateral și îi blocă trecerea. Ridică din nou mâna în fața ei.

— Nu pot, Renée, repetă el.

— Bine, atunci spune-mi ce s-a întâmplat, zise Ballard. De ce e în garaj?

— Credem că a fost omorât azi-noapte când a ajuns acasă. Agresorul aștepta înăuntru sau, cel mai probabil, aștepta afară și a intrat în urma mașinii lui, în unghiul mort.

— Când s-a întâmplat asta?

— Soția s-a dus la culcare la ora 23.00. Primise un mesaj de la Kenny, care îi spunea că va lucra cel puțin până la miezul nopții. Când s-a trezit dimineată, a văzut că nu ajunsese acasă. I-a trimis un mesaj, dar nu i-a răspuns. A dus gunoiul la tomberonul din garaj și l-a găsit acolo. Asta s-a întâmplat pe la ora 9.00.

— Unde a fost omorât?

— Pe scaunul șoferului, cu un glonț în tâmpla stângă. Sperăm că a fost luat prin surprindere.

Ballard tăcu o clipă, simțindu-se copleșită de un val de furie și tristețe.

— Și Shelby n-a auzit împușcătura? Dar Tyler?

— Tyler petrece weekendul cu un prieten din echipa de volei. Shelby n-a auzit nimic. Credem că atacatorul a folosit un amortizor improvizat. Am găsit câteva fibre de hârtie și reziduuri lichide pe scaun și pe cadavru. Sunt lipicioase.

Credem că este suc de portocale, dar cei de la laborator vor stabili asta.

Ballard încuviință din cap. Steadman se referea la metoda prin care se prindea cu bandă adezivă o doză de suc de țeava armei. Se golea lichidul și se umplea doza cu vată, prosop de hârtie, orice. Acest amortizor improvizat înăbușea considerabil sunetul împușcăturii, dar expulza, de asemenea, particule din conținutul dozei, însă era bun pentru o singură încercare. Agresorul trebuie să fi fost sigur pe el că își va face bine treaba.

— Unde-a fost azi-noapte? Ce-a făcut?

— De fapt, locotenentul l-a trimis acasă la ora 18.00, răspunse Steadman. A lucrat neîntrerupt timp de optsprezece ore, iar locotenentul i-a spus să facă o pauză. Dar nu s-a întors acasă. Shelby a zis că i-a trimis un mesaj în care o anunța că trebuia să meargă să descoasă un martor și că va veni acasă mai târziu.

— Acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit în mesaj? „Descoasă?”

— Asta am auzit, da.

Ballard îl auzise pe Chastain folosind acest cuvânt de nenumărate ori când fuseseră parteneri. Ea știa că pentru el „a descoase un martor” însemna că avea de rezolvat o situație complicată. Aceasta putea fi complicată din mai multe motive, dar de cele mai multe ori însemna că mergea în căutarea unui martor reticent, unul care trebuia controlat și convins să vină în instanță sau să dea o declarație.

— Cine era martorul?

— Nu știu. Cineva despre care aflate sau căruia îi luase urma.

— Și lucra de unul singur?

— Era adjunctul echipei. Știi, de când ai fost tu... transferată.

Adjunctul era mâna dreaptă a locotenentului. Adeseori era cineva care aștepta să fie promovat și căruia nu îi fusese desemnat un partener. Acest lucru explica de ce Chastain ar fi acționat pe cont propriu.

— Cum se simte Shelby? întrebă repede Ballard.

— Nu știu, răspunse Steadman. Nu am vorbit cu ea. Locotenentul este cu ea înăuntru.

Pomenirea numelui lui Olivas păru să-l invoce. Uitându-se peste umărul lui Steadman, Ballard îl văzu pe locotenent ieșind din garaj și venind spre ei. Era fără sacou, cu mânecile cămășii albe suflecate, iar tocul de la umăr îi era la vedere, cu arma în partea stângă și două încărcătoare în partea dreaptă. Îl avertiză pe Steadman în șoaptă.

— Vezi că vine, îi zise ea. Spune-mi să plec de-aici. Cu voce tare.

Steadman avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă avertismentul.

— Ți-am spus, se răsti el. N-ai ce căuta aici. Trebuie să te întorci la...

— Corey! lătră Olivas din spatele lui. Mă ocup eu de ea.

Steadman se întoarse de parcă tocmai atunci își dăduse seama că Olivas se afla în spatele lui.

— Tocmai pleca, domnule locotenent, spuse el. Nu vă faceți griji.

— Nu, du-te înăuntru, zise Olivas. Vreau să vorbesc cu Ballard.

Olivas așteptă până când Steadman se întoarse în garaj. Ballard îl privea fix, pregătindu-se pentru un atac verbal.

— Ballard, ai vorbit ieri cu Chastain? o întrebă el.

— Nu, de când i-am predat un martor în dimineața de după împușcături, răspunse Ballard. Atâta tot.

— Bine, atunci trebuie să pleci. Nu ești bine-venită aici.

— A fost partenerul meu.

— Cândva. Până când ai încercat să îl influențezi cu minciunile tale. Nici să nu te gândești că te vei putea revanșa pentru asta acum.

Ballard își desfăcu brațele și privi în jurul ei ca și când ar fi întrebat cine i-ar putea auzi acolo, pe alee.

— De ce minți? Nu mai este nimeni aici. Să nu-mi spui că ți-ai repetat de atâtea ori lucrul acesta, încât ai ajuns să îl crezi.

— Ballard, tu...

— Amândoi știm exact ce s-a întâmplat. Ai spus tare și răspicat nu o dată că avansarea mea în departament depindea de tine și că trebuia să accept, altminteri voi fi eliminată. Apoi, în timpul petrecerii de Crăciun, m-ai lipit de un perete și ai încercat să mă săruți. Crezi că mințindu-mă în față vei putea să mă convingi că nu s-a întâmplat?

Olivas părea șocat de vocea ei aspră.

— Pleacă sau voi pune pe cineva să te scoată de pe proprietate.

— Și Shelby?

— Ce-i cu ea?

— Ai lăsat-o singură înăuntru? Are nevoie de cineva să-i fie alături.

— Tu? Niciodată!

— Eram apropiate. Am fost partenera soțului ei, iar ea a avut încredere în mine că nu mă voi da la el. Ți-aș putea fi de ajutor aici.

Olivas păru să cadă o clipă pe gânduri.

— Noi avem grijă de ai noștri, dar tu nu ești una dintre noi. Dă dovadă de integritate, Ballard. Dă dovadă de respect. Ai treizeci de secunde la dispoziție înainte să îi spun unui agent să te scoată de pe proprietate.

Zicând acestea, Olivas se întoarse și porni spre ușa deschisă a garajului. Ballard privi dincolo de el și văzu că unele persoane din garaj urmăriseră cu interes confruntarea lor.

Văzu, de asemenea, mașina de serviciu a fostului ei partener parcată în partea dreaptă. Portbagajul era deschis, iar ea se întrebă dacă pentru a fi cercetat sau pentru a nu lăsa să se vadă trupul prăbușit de pe scaunul șoferului.

Chastain trădase parteneriatul lor în cel mai urât mod posibil. Era inacceptabil și de neiertat, dar Ballard înțelegea, având în vedere ambițiile lui. Cu toate acestea, crezuse mereu că el se va da pe brazdă și că, în cele din urmă, va proceda corect, că o va susține și că va spune tuturor ceea ce îl văzuse pe Olivas făcând. Acum, acest lucru ieșea din discuție. Ballard simțea că îl pierduse atât pe Chastain, cât și pe ea însăși.

Se întoarse și străbătu aleea care ducea spre stradă. Trecu pe lângă un SUV negru parcat lângă trotuar, despre care știa că îl transporta pe șeful poliției. Când ajunse la mașina ei, avea deja ochii înlăcrimați.

Ballard o luă pe Lola, scuzându-se față de Sarah, apoi se duse pe plajă. La început, se așezară pe nisip și priviră asfințitul. Hotărî să nu vâslească. Știa că la asfințit rechinii dădeau târcoale aproape de țărm în căutare de mâncare.

Își aminti momentul în care Chastain îi spusese adevărata poveste a tatălui lui, cum acesta lucrase la Control Intern, că fusese scos din mașină și ucis de o gloată în timpul unor revolte rasiale la care contribuisese prin acțiunile sale. Chastain nu aflate adevărul decât după ce devenise polițist și dobândise suficientă influență încât să aibă acces la dosarul confidențial referitor la moartea tatălui său. Îi mărturisise lui Ballard că lucrul care îl făcuse să fie atât de mândru în copilărie îl făcuse în cele din urmă să se simtă profund umilit ca polițist. Acest lucru îi stârnise ambiția de a avansa în rang și de a restabili cumva onoarea tatălui său și a lui.

Singura problemă era că, în ascensiunea sa, o călcase în picioare pe Ballard.

— Renée?

Ballard își ridică privirea. Aaron, salvamarul, stătea în picioare lângă ea.

— Te simți bine? o întrebă el.

— Da, răspunse ea.

Își șterse lacrimile de pe obraji.

— Cineva care m-a distrus a murit azi, zise ea.

— Atunci, de ce ești tristă? o întrebă el. La naiba cu el. Dacă este vorba de un el.

— Nu știu. Pentru că asta înseamnă că tot ceea ce a făcut el nu mai poate fi schimbat niciodată, bănuiesc. Moartea lui face ca acest lucru să fie permanent.

— Cred că înțeleg.

— Este complicat.

Purta o haină roșie de nailon pe care scria „SALVARE”. Temperatura scădea odată cu soarele ce tocmai se cufunda în ocean. Cerul era de un roz aprins.

— Sper că n-ai de gând să dormi aici în noaptea asta? o întrebă Aaron. Patrula de noapte circulă des pe-aici sâmbăta.

— Nu, răspunse Ballard. Plec la muncă. Voiam doar să văd apusul.

Aaron îi ură noapte bună și o luă de-a lungul plajei spre turnul de salvamar, unde trebuia să rămână până la lăsarea întunericului. Ballard privi cum soarele se scufundă în apa întunecată, apoi se ridică în picioare. Cumpără din nou de mâncare pentru ea și pentru Lola de pe faleză și se așează pe o bancă din apropiere ca să mănânce. Cum nu prea avea poftă de mâncare, îi dădu jumătate din porția de fasole neagră cu orez galben și banane lui Nate, un om al străzii pe care îl știa. Era un artist stradal care, până în ianuarie, își câștigase existența vânzând portrete ale foștilor președinți.

El îi spusese lui Ballard că portretele noului președinte nu se vindeau, deoarece susținătorii lui nu veneau pe plaja Venice.

O duse pe Lola acasă la Sarah, scuzându-se atât față de câine, cât și față de îngrijitoare, apoi o luă spre est, întorcându-se în oraș și la cazurile ei. Ajunse la secția din Hollywood cu trei ore înainte de începerea turei. În vestiar, după ce se schimbă în costum, scoase banda neagră elastică din spatele insignei și o întinse peste partea din față.

Odată ajunsă în biroul detectivilor, își relua locul obișnuit și începu să lucreze la computer, începând cu pagina web a ziarului *Los Angeles Times*. Știa că putea folosi rețeaua de informații a departamentului — informațiile de bază referitoare la anchete erau încărcate online pentru acces intern — dar ar fi lăsat o urmă de înregistrare. Voia să afle numele celor trei bărbați uciși în separeul din clubul The Dancers și spera că presa le aflase deja, la aproape patruzeci și opt de ore de la masacru.

Nu se înșelase. Găsi repede un articol în care se afirma faptul că Biroul Medicului Legist dezvăluise numele celor decedați, după notificarea rudelor și efectuarea autopsiilor. În articol, Cynthia Haddel și Marcus Wilbanks erau identificați ca fiind angajați ai clubului, uciși de pistolarul necunoscut, iar Cordell Abbott, Gordon Fabian și Gino Santangelo, cei trei clienți uciși în separeu.

După ce le află numele, începu să le verifice antecedentele, accesând baza de date referitoare la infracțiuni și arhivele DMV¹³. Dacă proceda astfel, căutările ei lăsau urme, dar nu la fel de ușor de detectat ca în cazul în care ar fi accesat fișierele online referitoare la cazurile departamentului. Dacă

¹³ DMV — Departamentul de Autovehicule (n.tr.)

ar fi ales această variantă, ar fi alertat imediat anchetatorii care se ocupau de caz.

Cercetă cele trei nume rând pe rând și strânse informații despre fiecare. După cum se anunțase la știri în noaptea precedentă, toți trei aveau antecedente penale. Ceea ce îi stârnea interesul lui Ballard era faptul că aceștia păreau să provină din zone diferite ale lumii interlope, ceea ce făcea ca întâlnirea lor să fie neobișnuită.

Cordell Abbott erau un bărbat de culoare, în vârstă de treizeci și nouă de ani, condamnat de patru ori pentru infracțiuni legate de jocurile de noroc. În fiecare dintre aceste cazuri, fusese acuzat că organizase jocuri de noroc ilegale. În termeni uzuali, el era agent de pariuri. Făcea pariuri sportive, de la curse de cai până la meciuri de baseball ale echipei *Dodgers*. Se părea că, în ciuda faptului că primise patru condamnări, nu fusese niciodată închis într-o închisoare de stat. În cel mai rău caz, infracțiunile îl duseseră o perioadă în închisorile districtuale, dar săptămâni sau luni, nu ani.

Și Gordon Fabian scăpase de închisoare, deși avea o listă lungă de condamnări pentru diferite infracțiuni legate de droguri. Fabian era caucazian și, la cincizeci și doi de ani, era cel mai în vârstă dintre cei trei. Ballard numără nouăsprezece arestări în cazierul lui, care data din anul 1980. Toate aveau legătură cu drogurile — consum personal sau vânzare la scară mică. În cele mai multe cazuri, obținuse eliberarea condiționată sau sentințe cu executare. În altele, se renunțase la acuzații. Cu toate acestea, la momentul uciderii sale, Fabian ajunsese în sfârșit în liga profesioniștilor și aștepta începerea unui proces la Tribunalul Federal pentru posesia unui kilogram de cocaină. Deși ieșise pe cauciune, îl așteptau ani grei de închisoare dacă era condamnat.

Cea de-a treia victimă, Gino Santangelo, era un bărbat caucazian în vârstă de patruzeci și trei de ani și singurul dintre cei trei care avea antecedente de violență. Fusesse acuzat de agresiune de trei ori în cincisprezece ani. Unul dintre cazuri implica o armă de foc, cu care împușcase, dar nu ucisese victima, iar în celelalte două dăți, acuzațiile includeau vătămare corporală gravă, adăugată de procurorul general. În fiecare dintre cazuri, Santangelo pledase vinovat la acuzații ușoare și primise sentințe la fel. Prima lui condamnare implicase folosirea unei arme de foc și îi aduse trei ani într-o închisoare de stat. După aceea, se pare că se deșteptase și renunțase să mai folosească arme de foc, deoarece acest lucru i-ar fi adus ani în plus la pedeapsa penală. În cazul arestărilor ulterioare, își folosisese pumnii și picioarele ca să își agreseze victimele și astfel putuse pleda pentru acuzații mai puțin grave, cum ar fi ultraj și tulburarea liniștii publice, care duseseră la sentințe sub un an în închisoarea districtuală. Fără a avea detaliile referitoare la fiecare caz în fața ei, Ballard înțelese că Santangelo era gorila mafiei. Accesă cel de-al treilea caz, în care fusesse acuzat de agresiune și vătămare corporală gravă. Acuzațiile fuseseră reduse până la ultraj. Pentru a se renunța la un astfel de caz, Ballard știa că trebuia să existe o problemă referitoare la martori sau la victimă. Deși Santangelo avea antecedente de violență, victima sau, poate, martorul se temuse și refuzase să depună mărturie. Rezultatul fusese o sentință de treizeci de zile, redusă la o săptămână într-o închisoare districtuală.

Ballard putea deduce multe citind printre rânduri, chiar dacă avea doar fragmente din rapoartele cazului, însă nu avea acces la rezumatele detaliate, ce plasau infracțiunile și indivizii în context. Pentru asta, ar fi trebuit să pună mâna pe dosarele reale, iar acest lucru nu avea să se întâmple într-o noapte de sâmbătă. Se uită însă la pozele din

momentul arestării celor trei, lucru care îi permise să-i plaseze în separeul în care fuseseră uciși.

Cordell Abbott era ușor de localizat, fiind singura victimă de culoare. Ballard își aminti că îi văzuse trupul în partea stângă, chiar lângă intrarea în separeu. Asta însemna că se aflase lângă agresor.

Poza din profil a lui Gordon Fabian arăta un bărbat cu părul cărunț, prins în coadă de cal, iar acest lucru îl plasă cu ușurință pe locul din fața agresorului. El era victima căzută pe jumătate afară din separeu, vârful cozii lui fiind înmuiat în propriul sânge, ca o pensulă.

Asta însemna că Gino Santangelo stătuse în mijloc.

Ballard se lăsă pe spătarul scaunului și se gândi la ceea ce știa și ceea ce putea presupune. Patru bărbați într-un separeu. Oare își aleseseră locurile aleatoriu sau existase un aranjament în funcție de relațiile dintre ei? Un agent de pariuri, un bătauș, un traficant de droguri și, în lipsa unor informații concludente, un asasin.

Pe lângă toate acestea, mai exista o necunoscută privind împușcăturile. Deși nu avea acces la rapoartele privind crima și dovezile, dacă ar fi trebuit să aleagă o altă persoană înarmată în afară de agresor, ea ar fi pariat pe Santangelo. Acesta mai fusese condamnat pentru atacuri armate și, chiar dacă păruse să își fi schimbat tactica, trecând de la arme la forța fizică, era puțin probabil că renunțase complet la ele. Din cazierul lui reieșea că era criminal de carieră, iar arma de foc era unealta muncii.

Aceste aspecte duceau la următoarea întrebare. Înregistrarea de o fracțiune de secundă oferită de martorul Alexander Speights îl surprinsese clar pe agresor împușcându-l prima dată pe Fabian, traficantul de droguri. De ce ar fi făcut asta dacă știa cine era Santangelo și că, mai mult ca sigur, acesta era înarmat?

Ballard trase câteva concluzii din informațiile incomplete pe care le deținea. Prima era aceea că bărbații din separeu nu se cunoșteau toți între ei. Dacă ar fi cunoscut pe cineva, cel mai probabil agresorul îl cunoștea pe Abbott, deoarece stătea lângă el. Bănuia că acesta îl împușcase prima oară pe traficanțul de droguri din răutate sau sub impulsul momentului. Răutate, dacă îl considerase vinovat pe traficanțul de droguri pentru situația ce degenerase în separeu. Sub impulsul momentului, dacă alesese să îi împuște pur și simplu pe ceilalți bărbați rând pe rând. Ar fi fost cea mai rapidă și mai sigură variantă, cu condiția să nu fi știut că Santangelo era înarmat.

Ballard știa că nu ajungea nicăieri făcând presupuneri. Existau o mulțime de alte posibilități și factori. Poate că agresorul îi verificase pe ceilalți, înainte de întâlnire, ca să nu aibă arme asupra lor, iar felul în care se așezaseră fusese dictat pur și simplu de momentul în care sosiseră. Nu avea cum să fie sigură, iar concluzia ei finală fu aceea că se învârtea în jurul cozii într-un caz care nu era al ei și în care i se ordonase clar să nu se amestece.

Cu toate acestea, nu putea renunța. O atrăgea din cauza lui Chastain. Iar acum se gândea să facă o mutare în urma căreia ar fi fost cu siguranță concediată dacă departamentul ar fi aflat.

Ballard și Chastain fuseseră parteneri timp de aproape cinci ani, înainte de scandalul legat de plângerea ei împotriva lui Olivas. În toată acea perioadă, lucraseră cot la cot în anchete extrem de importante și adeseori periculoase. Acest lucru îi apropiase și, în multe privințe, parteneriatul lor fusese asemenea unei căsnicii, deși nu depășiseră niciodată limitele relației lor profesionale. Cu toate acestea, împărtășiseră toate aspectele legate de muncă. Ballard știa până și parola pe care o folosea Chastain ca să acceseze sistemul informatic al departamentului. Stătuse lângă el de

prea multe ori atunci când acesta accesase sistemul, ca să nu îi vadă parola sau să nu și-o amintească. Era adevărat că departamentul le cerea detectivilor să își schimbe parola în fiecare lună, însă anchetatorii erau sclavi ai obișnuinței și le era mai simplu să schimbe ultimele trei cifre ale unei parole prestabilite, folosind luna și anul.

Așa că, era puțin probabil ca el să își fi schimbat parola principală după desfacerea parteneriatului lor. Ballard nu și-o schimbase pe a ei, pentru că era ușor de ținut minte — era numele tatălui ei scris invers — și nu voia să își bată capul cu memorarea unei combinații de litere și cifre care nu ar fi avut nicio semnificație pentru ea. Știa că parola lui Chastain era data în care se căsătorise, urmată de inițialele lui și ale soției, luna și anul curent.

Ballard se îndoia că numele de utilizator al lui Chastain fusese deja șters în urma a decesului său. Într-o birocrație ca aceea din LAPD, puteau trece câteva luni până când departamentul de informatică să îi șteargă contul din sistem. Dar știa că, în cazul în care în acel moment se înregistra drept Chastain, se putea descoperi de la ce computer fusese accesat contul. Nu avea importanță faptul că, practic, nu era computerul sau biroul lui Ballard. Ea ar deveni suspectul principal, iar acest lucru ar duce la excluderea ei din forțele de ordine, dacă nu la urmărirea ei penală pentru că îi spărsese contul.

leși din contul ei și accesă câmpul de căutare. Bătu darabana cu degetele pe birou câteva secunde, așteptând ca vocea interioară să o avertizeze în legătură cu ce voia să facă. Dar nu o auzi. Tastă numele de utilizator al lui Chastain și parola, apoi așteptă.

Se conectă. Acum putea să meargă pe urmele fantomei fostului ei partener în sistem, iar ea profită și deschise fișierele referitoare la cazul The Dancers. Accesă diferite rapoarte referitoare la locul crimei și la dovezi, rezumate

referitoare la martori, precum și jurnalele cronologice ținute de anchetatorii cazului. Ballard aruncă o privire peste rapoarte, ca să își dea seama despre ce era vorba, apoi le listă la imprimanta din biroul detectivilor, ca să le poată citi mai târziu. Se simțea de parcă ar fi intrat prin efracție în casa cuiva și trebuia să plece înainte să fie descoperită.

Cincisprezece minute mai târziu, ieși din cont. Se duse în încăperea unde se afla imprimanta și scoase un teanc de hârtii gros de aproape cinci centimetri.

Timp de o oră, citi documentele fără să se grăbească. Majoritatea erau documente de rutină, dar unele rapoarte ofereau mai multe detalii despre crimă și despre rolurile pe care le jucaseră indivizii. Cele mai importante erau rapoartele ce ofereau informații despre cele trei victime din separeu. Biografia lui Santangelo spunea că era cămătar și recuperator renumit, apropiat al unui grup infracțional localizat în Las Vegas. În plus, în raportul referitor la locul crimei scria că fusese într-adevăr găsit asupra lui un pistol de calibrul 45. Arma fusese furată dintr-o casă din Summerland, Nevada, în 2013.

Un document ce surprindea prin lipsa conținutului, era un raport de supraveghere video. În el scria că, în urma vizionării înregistrărilor surprinse de camerele de supraveghere de la intrarea în club, precum și a celor preluate de la camerele de supraveghere aparținând celorlalte firme de pe Sunset Boulevard și din vecinătate, nu se descoperiseră imagini cu agresorul sau cu vehiculul acestuia. Departamentul video nu putea oferi nici cea mai vagă descriere a unui vehicul sau a direcției de deplasare — est sau vest — pe care o alesese ucigașul. Lui Ballard i se părea că acesta știuse că nu existau camere de supraveghere sau alesese locul întâlnirii, bazându-se pe deficiențele sistemului de supraveghere, pe care îl putea păcăli.

Dezamăgită, Ballard trecu mai departe și termină cu cronologiile anchetei. Erau cinci detectivi care se ocupau de caz, plus locotenentul Olivas. Acest lucru însemna trei cronologii ținute de cele două echipe de detectivi și Chastain, coordonatorul grupului. Nu exista încă niciun raport făcut de Olivas.

Din aceste documente, Ballard putu să vadă etapele urmate și să înțeleagă că ancheta pune accentul pe Santangelo. Se credea că era posibil ca masacrul să fi fost un atac asupra acestuia și că toate celelalte patru persoane erau victime colaterale. O echipă de detectivi fusese trimisă în Las Vegas ca să urmărească această pistă.

Ballard știa că totul se va schimba, probabil, odată cu uciderea lui Chastain. Prioritățile anchetei vor fi altele. Dacă exista o legătură din punct de vedere criminalistic sau prin intermediul altor dovezi între uciderea detectivului și masacrul de la The Dancers, atunci era evident că ucigașul se afla în continuare în Los Angeles.

Ballard citi cronologia întocmită de Chastain la urmă. Văzu că raportase vizita la secția din Hollywood cu scopul de a se consulta cu ea și de a-l prelua pe martorul Alexander Speights. În cronologie mai scria că îl identificase ulterior pe Metro, prietenul și colegul cu care Speights fusese la club, ca fiind Matthew Robison, de douăzeci și cinci de ani, care locuia pe La Jolla Avenue, în Hollywood. Chastain îl interogase pe Robison vineri dimineața în apartamentul său, după ce obținuse informația de la managerul magazinului Slick Kicks. În cronologie exista o notă, *DSS*, iar Ballard își aminti că aceasta era prescurtarea pe care o folosea Chastain pentru un martor despre care se presupunea că nu văzuse nimic.

Nici Speights, nici Robison nu erau martori edificatori, dar înregistrarea de o fracțiune de secundă pe care o oferise Speights era în continuare extrem de valoroasă. Dacă în

urma anchetei vor rezulta acuzații și un proces, atunci Speights devenea martor, fie doar și pentru selfie-ul în care fusese surprins primul foc de armă. Dacă apărarea îi va contesta mărturia, atunci amicul lui, Robison, putea fi chemat să depună mărturie ca să îi susțină povestea.

Cronologia lui Chastain conținea două apeluri telefonice care o intrigară pe Ballard. Primul fusese vineri, la ora 13.10. Chastain îl sunase pe un anume Dean Towson. Al doilea reprezenta ultima însemnare din cronologie, un apel telefonic primit la ora 17.10, de la Matthew Robison, martorul despre care se presupunea că nu văzuse nimic. În cronologie nu existau alte explicații referitoare la cele două apeluri telefonice. Probabil că Chastain intenționase să dea detalii ulterior. Însă Chastain primise apelul și îl înregistrase cu puțin timp înainte ca Olivas să îi spună că era liber în seara respectivă.

Numele de Dean Towson îi era cunoscut lui Ballard, dar nu își amintea de unde. Îl căută pe Google și, în curând, ajunse pe o pagină web a unui avocat de drept penal, specializat în cazuri federale.

— Fabian, zise Ballard cu voce tare.

Brusc înțelese. Fabian era acuzat de posesie de droguri. Towson era specializat în cazuri federale. Era posibil ca acesta să fi fost avocatul lui Fabian în cazul privind kilogramul de cocaină, iar Chastain luase legătura cu el ca să vadă dacă acesta știa de ce clientul lui se afla într-un separeu din clubul The Dancers când începuseră împușcăturile.

Ballard se uită la ceasul de deasupra ecranelor de televizor și văzu că era aproape 22.00. Știa că putea obține adresa de domiciliu a lui Townson de la DMV, ca să meargă până acolo, dar era sâmbătă seara târziu, iar ea hotărî că probabil era mai potrivit să îl abordeze pe avocat în timpul zilei. Așadar renunță la această idee și, în schimb, sună la

numărul de telefon de pe care Robison îl sunase pe Chastain. În cronologie era notat prefixul 213. Nu îi răspunse nimeni, apoi auzi un bip și apoi liniște. Lăsa un mesaj.

„Domnule Robison, sunt detectivul Ballard de la LAPD. Vă sun referitor la conversația telefonică pe care ați avut-o vineri cu detectivul Chastain. Ați putea să mă sunați cât se poate de repede?”

Tocmai lăsa numărul de telefon în mesaj, când văzu pe unul dintre ecrane o înregistrare video din fața casei lui Ken Chastain. În cele din urmă, presa fusese alertată despre incident. Deși volumul era redus, Ballard îl vedea în imagine pe șeful poliției, care se adresa câtorva reporteri, în timp ce Olivas stătea în partea stângă, în spatele lui. Șeful poliției părea afectat, ca și când știa că incidentul din separeul clubului The Dancers își extinsese tentaculele și în departamentul lui, provocând daune iremediabile.

Ballard nu trebuia să îi audă declarația ca să știe acest lucru.

Ultimul set de documente peste care se uită erau însemnările pe care le făcuse Chastain referitor la autopsii. Le transferase într-un fișier electronic, cu scopul de a pregăti rapoartele ce urmau să fie incluse în dosarul general al cazului. Murise înainte să apuce să facă acest lucru.

Deoarece cazul era de prioritate maximă — suficient încât să o facă pe Dr. J, medicul legist, să meargă ea însăși la locul crimei — examinarea cadavrelor avusese loc în dimineața zilei de vineri, la morgă, unde Dr. J supraveghease câțiva medici legiști desemnați — pentru fiecare cadavru. Deși existau puține dubii referitoare la, cauza morții victimelor, recuperarea gloanțelor din trupuri era o etapă importantă a anchetei, conferind astfel cazurilor individuale un statut prioritar. De obicei, autopsiile nici măcar nu erau

programate în primele 24 — 48 de ore. Acestea fuseseră efectuate la mai puțin de douăsprezece ore de la deces.

Dr. J făcuse ea însăși autopsia lui Fabian. Deși raportul autopsiei urma să fie întocmit în câteva zile, Chastain luase notițe în calitate de anchetator participant. Printre acestea, Ballard dădu peste o frază și o întrebare care o făcură să gândească acest caz dintr-o altă perspectivă.

Conform notițelor lui Chastain, Dr. J etichetase o rană din pieptul lui Fabian ca fiind o arsură de gradul I, apărută în momentul decesului, dar care nu fusese provocată de armă. Chastain adăugase o a doua adnotare la această concluzie: „Arsură provocată de o baterie?”

Ballard încremeni când își aminti că îi văzuse pe Chastain, pe Dr. J și pe locotenentul Olivas, strânși în jurul trupului lui Fabian, la locul crimei, inspectându-i cu atenție pieptul. Acum știa de ce. Fabian avea o arsură pe piept, ce ar fi putut fi provocată de o baterie.

Ballard se întoarse la raportul privind dovezile găsite în cazul Fabian, dar nu găsi nimic referitor la vreun obiect descoperit lângă trup, care ar fi putut explica leziunea. Indiferent ce obiect îi provocase arsura în momentul împușcăturilor, acesta fusese luat de la locul crimei — pare-se de către agresor.

Ballard începu să pună lucrurile cap la cap. Probabil că Fabian purta un dispozitiv de ascultare. Purta microfon în timpul întâlnirii de la The Dancers, iar bateria dispozitivului începuse să îl ardă. Era un risc bine-cunoscut în munca sub acoperire. Dispozitivele de ascultare compacte se supraîncălesc, iar transpirația și uleiurile de pe corp pot crea o legătură electrică cu bateria. Agenții sub acoperire profesioniști iau măsuri pentru a se apăra de ceea ce numesc ei „arsură de microfon”, învelind dispozitivul în cauciuc și ferindu-l de glandele sudoripare.

În raportul despre Fabian, Ballard nu găsisese nicio informație care să îi indice faptul că acesta lucrase sub acoperire. Însă avea o arsură pe piept ce indica altceva în masacrul de la clubul The Dancers.

Ballard ajunsese la concluzia că fostul ei partener descoperise ceva, iar această descoperire era motivul pentru care fusese ucis.

Duminică dimineată la ora 9.00, Ballard bătu la ușa lui Dean Towson. Tocmai luase micul dejun la Du-Par's în Studio City, după o tură de noapte relativ ușoară. Avusese doar două apeluri, primul, să înregistreze o sinucidere, iar al doilea, să dea o mână de ajutor în căutarea unui bărbat în vârstă, bolnav de Alzheimer, care dispăruse de acasă. Acesta fusese găsit în garajul unui vecin, înainte ca ea să ajungă la fața locului.

Abia reușise să se abțină să nu îl contacteze pe avocat în toiul nopții. Cu cât lua mai mult în considerare notițele lui Ken Chastain referitoare la autopsie, cu atât mai mult credea că Towson ar putea deține cheia rezolvării misterului ce învăluia incidentul din clubul The Dancers.

Dar se abținuse și folosisese timpul dintre cele două apeluri ca să sape și mai adânc în baza de date disponibilă a poliției, în căutare de detalii despre cei trei bărbați uciși în separeul de la The Dancers. Căutările ei dăduseră roade cu puțin timp înainte de ivirea zorilor. Confruntând antecedentele penale ale celor trei, precum și închisorile pe unde aceștia trecuseră, reușise să găsească numitorul comun — locul unde s-ar fi putut cunoaște și ar fi putut interacționa în trecut. În urmă cu cinci ani, toți trei fuseseră închiși în Centrul de Detenție „Peter J. Pitchess” din Castaic.

Centrul „Pitchess” făcea parte din vastul sistem penitenciar al districtului Los Angeles. Cu decenii în urmă, acesta fusese un centru de dezalcoolizare de minimă securitate,

unde pungașii stăteau pe uscat și își ispășeau pedepsele pentru conducerea unui vehicul în stare de ebrietate și tulburarea liniștii publice. Acum, era cea mai mare unitate din sistemul districtului și funcționa în condiții de maximă securitate. Acolo, aproape opt mii de deținuți bărbați așteptau începerea procesului sau ca să ispășească pedepse mai mici de un an. În mai 2012, Santangelo se afla la „Pitchess”, ispășind o pedeapsă de douăzeci de zile pentru ultraj, Fabian, o pedeapsă de treizeci de zile pentru posesie de droguri, iar Abbott își încheia pedeapsa de șase luni pentru o condamnare privind jocuri de noroc ilegale. După calculele lui Ballard, pedepsele celor trei bărbați se suprapuseseră timp de trei săptămâni.

„Pitchess” era o închisoare mare. Ballard fusese acolo de nenumărate ori ca să interogheze deținuți. Dar știa că existau metode de a identifica grupurile din care făceau parte cei trei bărbați din separeu. Bandele erau separate în funcție de rasă și de apartenență, iar dormitoarele dedicate bandelor de la „Pitchess” ocupau jumătate din capacitatea unității. Ballard nu descoperise nicio informație potrivit căreia cei trei bărbați din separeu ar fi aparținut vreunei bande de stradă.

Cealaltă jumătate a unității era împărțită în dormitoare pentru deținuții care așteptau începerea procesului sau a audierilor și pentru cei condamnați deja, care își ispășeau pedepsele. Santangelo, Fabian și Abbott se aflau în grupul din urmă — fuseseră condamnați deja. Asta însemna că grupul din care făceau parte număra aproximativ două mii de deținuți. Era un număr suficient de mic astfel încât cei trei bărbați să fi putut interacționa. Toți trei erau implicați în infracțiuni ce țineau de Moravuri — jocuri de noroc, cămătărie și droguri — și era posibil să își fi continuat activitățile chiar din spatele gratiilor. Concluzia era că Ballard avea motive întemeiate să creadă că Santangelo,

Fabian și Abbott se cunoscuseră cu cinci ani înainte de întâlnirea fatală de la The Dancers.

Nimic din rapoartele legate de caz pe care le citise Ballard nu indica faptul că ancheta oficială referitoare la masacrul din The Dancers ajunsese la aceeași concluzie despre victimele din separeu.

Ballard avea acum o dilemă — dacă ar trebui sau nu să găsească o modalitate prin care să le împărtășească anchetatorilor informațiile pe care le avea, chiar dacă aceștia erau conduși de bărbatul care făcuse tot posibilul să o excludă din poliție.

În plus, concluziile ei despre cei trei bărbați se puteau răsfrânge asupra celui de-al patrulea bărbat necunoscut din separeu — agresorul. Oare fusese și el la „Pitchess” împreună cu ceilalți trei? Fusese și el un traficant aflat în vizorul celor de la Moravuri? Sau era cineva a cărui legătură cu ceilalți bărbați venea dintr-o direcție complet diferită?

Când ieși din tură și se duse să ia micul dejun, Ballard hotărî că își va continua investigația și va găsi o modalitate prin care să includă informațiile descoperite în ancheta oficială. Cumva, simțea că îi era datorare lui Chastain.

Cu stomacul plin, era pregătită să îl înfrunte pe Towson înainte ca acesta să plece de acasă. Ar fi preferat ora 8.00, dar îl mai lăsă să doarmă o oră, deoarece era duminică. Se baza pe cooperarea lui, iar acea oră de somn în plus putea da roade.

Spera, de asemenea, să îl prindă înainte ca el să apuce să citească ziarul *Times*, pentru că acolo exista un articol despre uciderea lui Chastain. Dacă Towson știa de crimă, putea refuza să-i vorbească, de teamă că persoana care îl luase în vizor pe Chastain ar putea veni după el.

Ballard știa că toate mișcările pe care le făcuse Chastain în ultimele două zile vor fi verificate de detectivii care anchetau uciderea lui. În articolul din *Times*, pe care îl citise la Du-

Par's, scria că omorul era inclus în ancheta referitoare la cazul The Dancers, dar că echipa care se ocupa de caz va fi sprijinită de detectivi de la Brigada de Crime Majore.

Ballard aflase adresa lui Towson din baza de date a DMV, așa că, după micul dejun, o luă spre Sherman Oaks, ducând cu ea două pahare de cafea pe o tavă de carton.

Avocatul locuia într-o casă pe Dickens, ce se afla la un cvartal sud de Ventura Boulevard. Locul avea o parcare subterană și o intrare securizată din stradă. Ballard aștepta pe trotuar și intra atunci când cineva ieși pe poartă ca să-și plimbe câinele.

— Mi-am uitat cheile, bolborosi ea.

Găsi ușa lui Towson și bătut. Își scoase insigna de la curea, ținând-o sus. El deschise ușa îmbrăcat în ceea ce ea bănuia că ar fi pijama: pantaloni de trening și un tricou cu emblema Nike. Avea cam cincizeci de ani și era scund, cu burtă, purta ochelari și avea barbă căruntă.

— Domnule Towson, LAPD. Vreau să vă pun câteva întrebări.

— Cum ați intrat în clădire?

— Ușa securizată era întredeschisă. Am intrat pur și simplu.

— Are un arc. Ar fi trebuit să se închidă automat. În fine, am vorbit deja cu LAPD și e duminică dimineața. Nu poate aștepta până mâine? Nu am procese. Voi fi la birou toată ziua.

— Nu, domnule, nu poate aștepta. După cum știți, desfășurăm o anchetă importantă și ne corelăm interogatoriile.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Detectivi diferiți care acoperă aceeași arie. Uneori, unul descoperă ceva ce a omis un altul. Martorii își amintesc detalii noi.

— Eu nu sunt martor.

— Dar dețineți informații importante.

— Știți cu ce seamănă „corelarea” asta? Cu ce faceți atunci când nu știți nimic.

Ballard nu răspunse. Voia ca el să creadă asta. Îl va face să se simtă important și mai deschis. Era evident că nu știa de Chastain că era mort. Întinse tava de carton.

— V-am adus cafea, zise ea.

— Nu, mulțumesc, refuză el. Îmi fac singur cafeaua.

Făcu un pas în spate, iar Ballard intra.

Towson o invită să ia loc în bucătărie, astfel încât să poată discuta în timp ce el își pregătea cafeaua. Ballard bău din cafeaua cumpărată de la Du-Par's. Nu dormise de aproape douăzeci și patru de ore și avea nevoie de cafea.

— Locuiți singur? îl întrebă ea.

— Da, răspunse el. Sunt singur-cuc. Dumneavoastră?

Era o întrebare ciudată. Ea stabilea perimetrul: cine era în casă și cum trebuia să își desfășoare interogatoriul. Întrebarea pe care i-o adresase el nu era un răspuns adecvat, însă ea întrezări o oportunitate pentru o posibilă cooperare și pentru a obține de la el ceea ce avea nevoie.

— Nimic serios, răspunse ea. Am un program de lucru ciudat și este greu să întrețin o relație.

Iată, ea îi arătase oportunitatea. Era timpul să treacă la subiect.

— Vă ocupați de apărarea lui Gordon Fabian în cazul federal privind drogurile, continuă ea.

— Corect, aprobă Towson. Știu că pare o ironie, dar uciderea lui m-a salvat de la un eșec, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Vreți să spuneți că urma să pierdeți în instanță?

— Corect. El urma să intre la pârnaie.

— Fabian știa asta?

— I-am spus. L-au prins cu un kilogram de cocaină în torpedoul mașinii pe care o conducea, era singur, iar mașina înmatriculată pe numele lui. N-avea cum să scape.

A fost oprit pentru motive întemeiate și cât se poate de legal. N-am avut de ce să mă agăț. Urma procesul, care avea să se termine rapid cu un verdict de vinovăție.

— Nu era interesant să se cadă la o înțelegere?

— Nu i s-a propus niciuna. Kilogramul era marcat cu însemnele cartelului. Procurorul ar fi acceptat o înțelegere doar dacă Fabian și-ar fi turnat persoanele de contact. Ceea ce nu avea de gând să facă, deoarece a zis că prefera să facă cinci ani de închisoare — aceasta este sentința minimă obligatorie — decât să fie eliminat de cei din Cartelul Sinaloa pentru că i-a turnat.

— A fost eliberat pe cauțiune. O sută de mii de parai. De unde a făcut rost de bani pentru cauțiune ca să vă plătească și pe dumneavoastră? Sunteți unul dintre cei mai buni și mai scumpi avocați din oraș.

— Dacă este un compliment, atunci vă mulțumesc. Fabian a vândut casa mamei lui, plus alte bunuri de valoare. A fost suficient ca să acopere onorariul meu și garanția de 10%.

Ballard încuviință din cap și luă o gură sănătoasă de cafea caldută, îl văzu pe Towson verificându-și pe furiș reflexia în sticla dulapului de deasupra și netezindu-și părul. Ea îl făcuse să spună mai mult decât ar fi trebuit despre caz. Poate pentru că Fabian era mort și nu mai avea importanță. Poate pentru că era interesat de ea și știa că una dintre cele mai bune căi de a ajunge la inima unui detectiv era cooperarea. Știa și că trebuia să îi spună motivul vizitei ei.

— Colegul meu, detectivul Chastain, v-a sunat vineri.

— Corect, zise Towson. Și i-am spus același lucru, ca și dumneavoastră acum. Nu știu nimic despre ceea ce s-a întâmplat.

— Nu știți de ce se afla Fabian la clubul The Dancers joi seara?

— Nu prea. Știu doar că era disperat. Oameni de genul ăsta fac lucruri disperate.

— Cum ar fi?

— Nu știu.

— V-a pomenit vreodată numele de Cordell Abbott sau de Gino Santangelo?

— Atingem aspecte legate de confidențialitatea dintre avocat și client, care rămân în vigoare chiar și în caz de deces. Dar vă spun ceva: răspunsul este nu, nu mi-a pomenit niciodată de ei, deși este evident că îi cunoștea. La urma urmei, a fost ucis împreună cu ei.

Ballard hotărî să treacă la subiect. Towson fie era dispus să încalce regulile privind confidențialitatea, fie nu.

— De ce purta Fabian microfon la întâlnirea din club? îl întrebă ea.

Towson se holbă la ea o secundă înainte de a răspunde. Ballard își dădu seama că întrebarea atinsese o coardă sensibilă. Însemna ceva.

— Interesant, zise Towson.

— Serios? De ce este interesant?

— Pentru că, după cum am stabilit deja, el era terminat. La un moment dat, în timpul colaborării noastre, i-am spus că, dacă nu voia să renunțe la cartel, singura lui opțiune ar putea fi să toarne pe altcineva.

— Și cum a reacționat la asta?

Towson expiră îndelung.

— Știți ce, cred că va trebui să invoc clauza de confidențialitate avocat-client. Am ajuns prea departe cu discuțiile private dintre...

— Vă rog, au murit șase oameni. Dacă știți ceva, trebuie să-mi spuneți.

— Credeam că sunt cinci.

Ballard își dădu seama că făcuse o greșală și îl indusesese și pe Chastian în numărătoare.

— Cinci, da. Ce a zis Fabian când l-ați întrebat dacă putea să toarne pe altcineva?

Towson începu să-și toarne, într-un final, cafea în cană. Ballard îl privi și așteptă.

— Știți că am lucrat pentru procurorul general la începuturile mele avocățești? o întrebă el.

— Nu, n-am știut asta, răspunse Ballard.

Ballard se certă în gând pentru că nu îl verificase pe Towson atunci când cercetase antecedentele clientului său.

— Da, am lucrat timp de opt ani acolo ca procuror adjunct, continuă el. Ultimii patru ani am fost în J-SID. Știți la ce mă refer, nu?

El pronunță „Jay-Sid”. Toată lumea îi spunea așa și toată lumea știa ce însemna. Departamentul privind Integritatea Sistemului de Justiție, câinele de pază al procurorului general.

— Ați anchetat polițiști, spuse Ballard.

Towson încuviință din cap, apoi se rezemă de blat și rămase în picioare în timp ce sorbea din cafea. Ballard credea că era o chestie a masculilor. Dacă stăteau în picioare, dominau conversația.

— Corect, zise el. Și am folosit multe microfoane, știți? Cea mai bună metodă de a prinde un polițist corupt este să-l înregistrezi. Acesta iese mereu din joc dacă știe că propriile lui cuvinte vor fi difuzate în instanță. Cuvintele lui incriminatoare.

El tăcu, iar Ballard nu spuse nimic. Își dădu seama că încerca să îi transmită ceva fără să încalce clauzele de confidențialitate ce îl priveau pe clientul lui mort. Ballard așteptă, iar Towson mai luă o gură de cafea înainte să continue.

— Vreau să încep prin a spune din nou că nu știu de ce Fabian se afla în clubul acela joi noaptea și că habar n-am cu cine s-a întâlnit sau despre ce era vorba. Dar i-am explicat că dacă avea de gând să toarne pe cineva în schimbul unei înțelegeri, persoana respectivă trebuia să fie

cineva mai important decât el. Este evident că așa funcționează lucrurile. Trebuia să toarne pe cineva de care Procuratura să fie mai interesată decât de el.

— În regulă. Iar el ce-a spus?

— Atât: „Ce zici de un polițist?”

Towson făcu un gest cu cana de cafea, îndepărtându-și brațul de corp ca și când ar fi vrut să spună, „înțelegi tu mai departe”.

Ballard se liniști și își adună gândurile. Ceea ce spunea Towson se potrivea cu teoria la care se gândise toată noaptea: că Fabian purtase microfon la întâlnirea din The Dancers, iar cel de-al patrulea bărbat din separeu era polițist. Era singura explicație pentru comportamentul lui Chastain, care continuase să lucreze la caz vineri noaptea, chiar după ce i se spusese să plece acasă.

— Să recapitulăm, zise ea. Când ați discutat cu Fabian despre asta?

— În urmă cu o lună, răspunse Towson. A fost ultima oară când am vorbit cu el.

— Și dumneavoastră ce i-ați zis când v-a întrebat: „Ce zici de un polițist?”

— I-am spus că știam din vremea când lucram la J-SID că agenților federali le place să prindă polițiști. Îmi pare rău, dar acesta este adevărul. Mai multe titluri de articole, mai multe aprecieri din partea politicianilor. Traficanții de droguri sunt la ordinea zilei. Urmărirea penală a unui polițist îl face pe procurorul general să saliveze.

— Așadar, i-ați spus toate acestea. L-ați îndemnat să poarte microfon?

— Nu, n-am zis niciodată asta. L-am avertizat. I-am spus că polițiștii corupți sunt deosebit de periculoși pentru că au foarte multe de pierdut.

— L-ați întrebat cine era polițistul?

— Nu, nu l-am întrebat. Trebuie să înțelegeți că a fost o conversație foarte generală, nu una strategică. Nu a spus: „Știi un polițist corupt”. Ci: „Dacă aș denunța un polițist?” Iar eu, în termeni foarte generali, i-am răspuns: „Da, un polițist ar merge”. Și asta a fost tot. Nu l-am îndemnat să poarte microfon, dar se poate să-i fi sugerat ceva asemănător, adică să se asigure că avea ceva concret. Asta a fost tot și a fost ultima oară când am vorbit. Nu l-am mai văzut de-atunci.

Ballard credea că acum știa care era mobilul masacrului și motivul pentru care agresorul îl împușcase mai întâi pe Fabian — pentru că era trădător. Asasinul îi eliminase pe toți cei din separeu, apoi băgase mâna pe sub cămașa lui Fabian și îi smulsese aparatul de înregistrat.

Întrebarea era, de unde știa de microfon? Lui Ballard i se părea evident. Aparatul de înregistrat începuse să-i ardă pielea lui Fabian, iar acesta se dăduse de gol fie schimonosindu-se, fie încercând să-și desprindă microfonul de pe piele. Trebuie să fi existat un indiciu pe care să-l fi surprins polițistul din separeu. Și acționase repede și hotărât atunci când își dăduse seama că întâlnirea era o capcană.

Ballard se uită la Towson și se gândi cât de mult ar trebui să îi dezvăluie și ea.

— V-a pus detectivul Chastain întrebări despre acest subiect, vineri?

— Nu, n-a făcut-o. N-a pomenit nimic despre asta.

— Bine.

— Bine? De ce este bine?

— Ați văzut sau ați citit știrile seara trecută sau în dimineața aceasta, domnule Towson?

— Doar ce m-am trezit. N-am văzut nimic.

— De fapt, acum sunt șase victime. Detectivul Chastain a fost omorât vineri seara, târziu.

Towson făcu ochii mari de mirare la auzul acestei vești și ajunse imediat la concluzia lui Ballard.

— Sunt în pericol? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Ballard. Dar ar trebui să vă luați toate măsurile de precauție.

— Glumiți?

— Mi-aș fi dorit asta.

— Să nu mă implicați în treaba asta. I-am făcut o sugestie unui client, atâta tot.

— Înțeleg acest lucru și, în ceea ce mă privește, această conversație a fost una neoficială. Nu va ajunge în niciun raport sau dosar. Vă promit.

— Iisuse Hristoase! Ar fi trebuit să-mi spuneți că cineva i-a făcut de petrecanie lui Chastain.

— V-am spus.

— Da, după ce ați obținut ce ați vrut de la mine.

Cinci minute mai târziu, după ce îl asigurase pe Towson că nu îl va pune în pericol, Ballard își puse ochelarii de soare la ochi și se îndreptă spre duba ei. Când ajunse lângă portieră, se prefăcu că își caută cheile în timp ce verifică pe furiș împrejurimile.

Îl băgase în sperieți pe Towson și, în același timp, și pe ea însăși. Era timpul să-și asculte propriile sfaturi și să-și ia toate măsurile de precauție.

Ballard avea nevoie de somn, dar se forță să continue. După ce plecă de la Towson, făcu cale întoarsă peste deal și coborî spre West Hollywood. Următoarea ei oprire era casa lui Matthew „Metro” Robison. Îi lăsase trei mesaje în timpul nopții, dar el nu o sunase înapoi.

Adresa lui Robison, ce apărea la DMV, era într-un complex de apartamente de pe La Jolla, la sud de Santa Monica. Când trecu pe-acolo, zări o mașină de detectivi parcată în față, lângă trotuar. Își continuă drumul și parcă puțin mai

departe. Steadman îi spusese lui Ballard că detectivul Chastain îi trimisese un mesaj soției lui spunându-i că merge să „descoasă” un martor. Identificarea și găsirea acelui martor ar fi fost prioritatea numărul unu și, având în vedere că ultimul pas în ancheta lui Chastain era înregistrarea apelului de la Robison, se părea că vânzătorul de pantofi era de interes pentru grupul operativ.

Ballard își potrivea oglinda laterală astfel încât să poată urmări mașina de detectivi. După douăzeci de minute, văzu doi detectivi ieșind din clădirea în care locuia Robison și urcând în mașină. Îi recunoscuse. Erau Corey Steadman și partenerul lui, Jerry Rudolph. Nu erau însoțiți de nimeni, ceea ce însemna fie că Robison nu fusese acasă, fie era acasă și le răspunsese satisfăcător la întrebări. Judecând după lipsa unui răspuns din partea lui Robison, din noaptea precedentă, Ballard își zise că, probabil, acesta nu fusese acasă.

Detectivul așteptă ca Steadman și Rudolph să plece, înainte să coboare din mașină și să străbată pe jos distanța până la complexul de apartamente. Nu exista ușă securizată. Ajunse în fața ușii lui Robison și fu surprinsă că i se răspunse atunci când bătuse la ușă. O femeie minionă, care nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, se uita la ea din spatele unui ușor prins cu un lanț de siguranță. Ballard îi arătă insigna.

— Ești iubita lui Metro? o întrebă ea.

Spera să obțină mai multe rezultate decât cei doi detectivi care tocmai plecaseră de acolo, datorită faptului că era femeie, dar și avea o atitudine prietenoasă.

— Ce-i cu asta? întrebă tânăra.

— Îl caut și eu, ca și cei doi bărbați care au fost aici, zise Ballard. Dar din motive diferite.

— Ce motive aveți?

— Îmi fac griji în privința lui. Vineri l-a sunat pe partenerul meu, care acum este mort. Nu vreau ca Metro să pățească și el ceva.

— Îl cunoașteți pe Metro?

— Nu prea. Am încercat cât am putut de mult să nu-i implic în asta pe el și pe Zander, prietenul lui. Știi unde este?

Fata strânse din buze, iar Ballard observă că abia se abține să nu plângă.

— Nu, răspunse fata cu voce sugrumată.

— Când a fost ultima oară acasă? o întreabă repede Ballard.

— Vineri. Eu eram la lucru și când am ieșit, la 22.00, el nu era aici și n-a răspuns nici la mesaje. A dispărut, iar eu îl tot aștept.

— Trebuia să lucreze la Kicks, ieri?

— Da, dar nu s-a dus la muncă. Am fost acolo și am vorbit cu Zander, iar el mi-a spus că n-a venit deloc la muncă. Mi-au zis că îl vor concedia dacă nu ajunge azi. Sunt foarte speriată.

— Eu sunt Renée, continuă Ballard. Pe tine cum te cheamă?

— Alicia, răspunse fata.

— Le-ai spus toate astea celor doi detectivi care au fost aici, Alicia?

— Nu. M-au speriat. Le-am zis doar că n-a dat pe-acasă. Au venit și aseară și mi-au pus aceleași întrebări.

— În regulă, să ne întoarcem la ziua de vineri. Metro l-a sunat pe partenerul meu cam pe la ora 17.00. Erai cu el atunci?

— Nu, eu intru în tură la 16.00.

— Unde lucrezi?

— La Starbucks, pe Santa Monica.

— Unde l-ai văzut ultima oară pe Metro?

— Aici. A fost liber vineri și era acasă când am plecat la serviciu.

— Ce făcea?

— Nimic. Stătea pe canapea și se uita la televizor.

Fata se întoarse de la ușa întredeschisă, ca și când ar fi vrut să verifice canapeaua din spatele ei. Apoi reveni la Ballard.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă ea cu disperare în voce.

— Aici suntem în West Hollywood, zise Ballard. L-ai dat dispărut la biroul șerifului?

— Încă nu.

— Atunci, cred că ar trebui să îl dai dispărut. Au trecut două nopți, iar el nu a venit acasă și nu s-a dus nici la muncă. Sună la subsecția din West Hollywood și declară-l dispărut.

— Nu vor face nimic.

— Vor face tot ce vor putea, Alicia. Dar, dacă Metro se ascunde pentru că îi este teamă, va fi greu de găsit.

— Dacă se ascunde, de ce nu-mi trimite un mesaj?

Ballard nu știa ce să-i răspundă și se temea să nu i se citească pe față adevărata teorie pe care o avea despre soarta lui Metro.

— Nu este adevărat, zise ea. Poate îți va scrie. Poate că și-a închis telefonul pentru că se teme ca alții să nu-i dea de urmă prin intermediul lui.

Cuvintele nu ajutau.

— Trebuie să plec, spuse Alicia.

Închise ușa încet, dar Ballard întinse mâna și o opri.

— Lasă-mă să-ți dau o carte de vizită, insistă ea. Dacă vorbești cu Metro, spune-i să mă sune neapărat. Spune-i că detectivul Chastain și cu mine am fost parteneri și că el avea încredere în mine.

Scoase o carte de vizită și o băgă prin deschizătură. Alicia o luă fără să mai scoată vreun cuvânt, apoi închise ușa.

Ballard se urcă în mașină și își încrucișă brațele peste volan. Își lipi fruntea de ele și închise ochii. Era epuizată, dar mintea nu voia să renunțe la caz. Inițial, Matthew Robison fusese un martor clasificat ca *DSS* — „n—a văzut

nimic". Apoi, vineri, la ora 17.10, el îl sunase pe Chastain. În câteva ore, unul era mort, iar celălalt, dispărut. Ce se întâmplase? Ce știa Metro?

Ballard tresări când îi sună telefonul. Își ridică ușor capul și se uită la ecran. Era bunica ei.

— Tutu?

— Bună, Renée!

— E totul în regulă, Tutu?

— Totul este bine. Dar a venit aici un bărbat. Zicea că este de la poliție și că te caută. M-am gândit că ar trebui să știi.

— Sigur. Ți-a spus cum îl cheamă, ți-a arătat insignă?

Încercă să nu lase să se simtă îngrijorarea în vocea ei. Bunica ei avea optzeci și doi de ani.

— Avea o insignă și mi-a lăsat o carte de vizită. A spus că trebuie să îl suni.

— Bine, o voi face. Îmi spui numele și numărul lui de telefon?

— Da, este Rogers, cu „s” la sfârșit, Carr, scris cu doi de „r”.

— Rogers Carr. Dar un număr de telefon, ca să-l pot suna?

Ballard luă un pix de pe bordul mașinii și scrisese, pe o chitanță veche de parcare, un număr care începea cu 213. Nu recunoștea nici numele, nici numărul de telefon.

— Tutu, scrie sub numele lui unde lucrează? Ce departament?

— Da, scrie „Brigada Crime Majore”.

Ballard înțelese ce se întâmpla.

— Perfect, Tutu. Îl voi suna. Era singur când a bătut la ușă?

— Da, singur. Treci pe la mine în seara asta?

— Aăă, nu, nu cred că ajung săptămâna asta. Lucrez la un caz, Tutu.

— Renée, e rândul tău weekendul acesta.

— Știu, știu, dar sunt de serviciu. Poate voi obține o zi liberă în plus săptămâna viitoare, dacă vom rezolva cazul. Ai ieșit afară în ultima vreme să vezi valurile?

— Mă plimb pe plajă în fiecare zi. Sunt o mulțime de băieți pe apă. Trebuie să fie bună.

Bunica lui Ballard locuia în Ventura, nu departe de plajele Solimar și Mussel Shoals, locurile unde fiul ei — tatăl lui Renée — crescuse făcând surfing.

— Ei, bine, sper să fie la fel de bună și săptămâna viitoare, zise Ballard. Acum trebuie să-l sun pe tipul acesta, Tutu, să văd ce vrea. Te sun săptămâna viitoare și te anunț când vin.

— Bine, Renée. Ai grijă de tine.

— Știu, Tutu.

Ballard închise și se uită la ceasul de pe ecran. Era ora 11.11, iar asta însemna că magazinele de pe Melrose Avenue erau deschise. Conform celor spuse de Alicia, Zander Speights nu dispăruse. Vorbise cu el sâmbătă la Kicks, când se dusese să îl caute pe Metro.

Ballard porni motorul și băgă în viteză. O luă în jos pe La Jolla spre Melrose. În ciuda a ceea ce îi spusese bunicii ei, nu avea nicio intenție să îl sune pe Rogers Carr. Știa ce punea acesta la cale și ce voia. Cei de la Crime Majore erau implicați în anchetele privind The Dancers/Chastain și, la fel ca Steadman și Rudolph, Carr încerca probabil să descopere ce făcuse Chastain. Asta includea și vizita pe care o făcuse la secția din Hollywood, ca să îl preia pe Zander Speights și telefonul acestuia. De asemenea, asta includea și ultima conversație dintre ea și Chastain. Era un lucru personal și intim, iar ea nu voia să îl împărtășească.

Ballard trecuse adresa bunicii ei ca domiciliu permanent pe toate documentele de la resurse umane. Avea o cameră în bungaloul micuț și își petrecea majoritatea zilelor libere acolo, ademenită de mâncarea gătită de Tutu, de conversațiile pe care le purtau, de valurile din apropiere și de mașina de spălat și cea de uscat din garaj. Însă nimeni în afară de partenerul ei, Jenkins, nu știa exact unde își petrecea ea zilele libere. Deoarece Carr condusesese timp de

nouăzeci de minute până la casa din Ventura, însemna că el îi accesase dosarul, iar acest lucru o deranja. Hotărî că, în cazul în care Carr voia să-i vorbească, atunci trebuia s-o găsească.

Kicks semăna cu multele magazine înșirate de-a lungul Melrose Avenue, între Fairfax și La Brea. Era un magazin minimalist, elegant și scump. Era, practic, un magazin unde se vindea încălțăminte de sport personalizată. Pantofi sport ale unor mărci cunoscute, precum Nike, Adidas și New Balance erau modificați cu vopsea, ace, fermoare și paiete, cruci și rozarii cusute, apoi vânduți cu câteva sute de dolari mai mult decât prețul de achiziție. Și, din câte își dădu seama Ballard după ce intră, acest lucru nu deranja pe nimeni. În spatele casei de marcat exista o tăbliță pe care scria: „Pantoful este o artă”.

Ballard se simțea ca un supraveghetor la un bal de liceeni. Cercetă din priviri magazinul deja aglomerat și îl văzu pe Speights deschizând o cutie de pantofi pentru o clientă interesată de o pereche de adidași Nike, cu buze roz aplicate pe ei. El tocmai lauda încălțăminte când o văzu pe Ballard dându-i târcoale.

— Vin imediat, doamnă detectiv, zise el.

Bărbatul rosti aceste cuvinte suficient de tare, încât să le atragă atenția clienților din magazin asupra lui Ballard. Ea ignoră privirile și luă un pantof de pe suportul din plastic transparent. Era un baschet roșu Converse, care avea o platformă de doi centimetri și jumătate.

— V-ar sta minunat cu ei, doamnă detectiv.

Ballard se întoarse. Era Speights. Se îndepărtase de clienta lui, care se plimba în fața oglinzii și se uita la pantofii Nike cu buze pe care îi proba.

— Nu cred că vor rezista la un contraatac, zise ea.

Pe fața lui Speights se citea că nu înțelesese gluma. Ballard schimbă subiectul.

— Zander, vreau să vorbim câteva minute. Există vreun birou în spate, unde am putea vorbi între patru ochi?

Speights făcu un gest către clienta lui.

— Sunt în timpul programului de lucru și muncesc pe comision, explică el. Azi avem reduceri, iar eu trebuie să vând. Nu pot, pur și simplu...

— Bine, am înțeles, zise Ballard. Spune-mi despre Metro. Unde este?

— Nu știu unde este Metro, frate. Ar trebui să fie aici. Nici ieri n-a venit la muncă, iar când l-am sunat, nu mi-a răspuns.

— Dacă ar fi să se ascundă, unde ar merge?

— Poftim? Nu știu. De ce s-ar da la fund? E atât de ciudat.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— În noaptea aceea, când am plecat de la club. Mă așteaptă clienta.

— Las-o să se mai admire câteva minute. Dar vineri? Nu l-ai văzut vineri?

— Nu, amândoi suntem liberi vinerea. De aceea am ieșit în oraș joi noaptea.

— Prin urmare, nu știi ce a făcut vineri? Nu l-ai sunat să-i spui că ai fost la secție și că poliția ți-a confiscat telefonul? Nu l-ai avertizat că s-ar putea să vrem să vorbim cu el?

— Nu, pentru că el n-a văzut nimic în noaptea aceea. Niciunul dintre noi n-a văzut nimic. Și-apoi, n-aveam cum să-l sun, pentru că dumneavoastră și detectivul acela mi-ați confiscat telefonul.

— Atunci de ce a sunat la poliție vineri la ora 5.00? Ce știa?

— Habar nu am de ce a sunat sau ce știa, iar eu sunt pe punctul să pierd o vânzare. Trebuie să plec.

Speights se îndepărtă de Ballard și se duse la clienta lui, care își scotea încălțăminte. Ballard nu credea că va exista o vânzare. Își dădu seama că încă ținea în mână tenisul Converse, cu paltforma de doi centimetri și jumătate. Se

uită pe talpa pantofului și văzu o etichetă pe care scria 395 de dolari. Îl așeză cu grijă pe suport, lăsându-l acolo ca pe o lucrare de artă.

Ballard se îndreptă spre Venice, apoi avea de gând să se odihnească puțin. O luă pe Lola și își instalează cortul la aproximativ cincizeci de metri nord de turnul salvamarilor de pe Rose Avenue. Era atât de obosită, încât hotărî mai întâi să doarmă, apoi să vâslească.

Somnul îi fu întrerupt în mod repetat de o serie de apeluri telefonice care veneau de la un număr ce începea cu 213, care se potrivea cifră cu cifră cu numărul de telefon pe care i-l citise bunica ei de pe cartea de vizită pe care i-o dăduse Rogers Carr. Deoarece nu răspundea, el continuă să o sune o dată la o jumătate de oră sau patruzeci de minute, fără să lase vreun mesaj. După a treia întrerupere, Ballard puse telefonul pe mut.

După aceea, dormi neîntrerupt timp de trei ore și se trezi cu brațul în jurul gâtului Lolei. Se uită la telefon și văzu încă două apeluri de la Carr și, într-un final, după ultimul apel, un mesaj:

„Doamnă detectiv Ballard, sunt detectivul Rogers Carr de la Crime Majore. Ascultați, trebuie să vorbim. Sunt în echipa care investighează uciderea colegului nostru, Ken Chastain. Mă puteți suna ca să stabilim o întâlnire?”

Îi lăsase două numere de telefon: numărul personal de mobil, pe care Ballard îl avea deja, și numărul de fix de la PAB. Pe Ballard o enervau oamenii care subliniau ce urmau să spună cu cuvântul „ascultă”.

„Ascultați, trebuie să vorbim.

Ascultați, ba nu, nu trebuie să ascult”.

Hotărî să nu îl sune încă. Se presupunea că era ziua ei liberă, iar ea pierdea lumina. Verifică apa prin deschizătura cortului și văzu că vântul de după-amiază se întetise puțin.

Se uită la soare și estimează că putea vâsli o oră până la asfințit, când își făceau apariția rechinii.

Cincisprezece minute mai târziu, Ballard se afla pe apă însoțită de un pasager. Lola stătea în fund, trăgând în jos partea din față a plăcii, care pătrundea în apă. Ballard vâslea spre nord, împotriva vântului, astfel încât acesta să sufle din spate la întoarcere, când se va simți obosită.

Scufunda vâsla adânc în apă, efectuând mișcări ample și regulate. În timp ce vâslea, se gândi la detaliile legate de cazul The Dancers. Încercă să delimiteze ceea ce știa, ceea ce putea presupune și ceea ce nu știa. Dacă presupunea că al patrulea bărbat din separeu era polițist, acest lucru însemna o întâlnire a indivizilor ce aveau experiență în câteva domenii care țineau de moravuri și de aplicarea legii: jocuri de noroc, cămătărie și droguri. Fabian, traficanțul de droguri, îi menționase avocatului său despre turnarea unui polițist în schimbul unei înțelegeri în cazul său. Acest lucru indica faptul că el cunoștea un polițist implicat în activități ilegale. Poate că era vorba despre un polițist care acceptase mită sau care intervenea în cazuri. Poate că era vorba despre un polițist care datora bani.

Ballard își imagina un scenariu în care un polițist care datora bani unui agent de pariuri era prezentat unui cămătar prin intermediul traficantului de droguri. Un alt scenariu care îi trecea prin minte era acela că polițistul le era deja dator agentului de pariuri și cămătarului și făcuse cunoștință cu traficanțul de droguri pentru a stabili o înțelegere ce avea să îi anuleze datoriile.

Existau multe variante plauzibile, dar ea nu le putea restrânge fără mai multe informații. Schimbă direcția plăcii și își îndreaptă atenția asupra lui Chastain. Acțiunile lui indicau faptul că și el urmase același fir ca și ea, lucru care îi adusese moartea. Întrebarea era, cum ajunsese acolo atât de repede? El nu avusese informațiile pe care le obținuse

Ballard de la Towson și, cu toate acestea, ceva îi spusese că în separeu se aflase un polițist.

Reveni la momentul în care fusese anunțat cazul. Revizui repede pașii pe care îi făcuse ea în timpul anchetei, începând cu Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood și terminând cu momentul în care Olivas o alungase de la locul crimei. Analiză fiecare moment, de parcă ar fi fost un film, fiind interesată de tot ce cuprindea acesta.

Într-un final, își dădu seama că nu se potrivea ceva. Era acel ultim moment de la locul crimei când Olivas o confruntase, insultând-o și spunându-i să plece. Ea aruncase atunci o privire peste umărul lui, căutând solidaritate. Mai întâi se uitase la medicul legist, apoi la fostul ei partener. Însă Dr. J privise în altă direcție, iar Chastain fusese ocupat cu punerea dovezilor în pungi. El nici măcar nu se uitase la ea.

Ballard își dădu seama că acela era momentul. Chastain pune ceva într-o pungă — Ballard crezuse că era un nasture negru — în timp ce Olivas stătea cu spatele la el și o privea pe ea.. Chastain stătuse și el cu spatele la Dr. J, astfel încât aceasta să nu vadă ce făcea.

Detectivii nu puneau dovezile în pungi la locul crimei. Criminaliștii făceau asta. În plus, fusese prea devreme ca dovezile să fie deja culese și puse în pungi. Incidentul se întâmplase de curând, cadavrele erau nemișcate, iar camera de filmare 3D nici măcar nu fusese instalată. Ce făcuse Chastain? De ce încălcase protocolul și înlăturase dovezi de la locul crimei, înainte ca acestea să fie notate, înregistrate și clasificate?

Deși era extenuată, Ballard înteți ritmul, forțându-se tot mai tare cu fiecare mișcare de vâslă. Mușchii umerilor, ai brațelor și ai coapselor erau încordați. Trebuia să se întoarcă la țarm. Trebuia să se întoarcă la dosarul lui Chastain ca să vadă ce omisese.

Când ajunse la țarm, uită și de durere și de planurile pe care și le făcuse când văzu un bărbat stând lângă cortul ei. Purta blugi, o geacă de piele neagră și ochelari de soare negri. Știu că era polițist, înainte să-i vadă insigna prinsă la curea.

Ballard ieși din apă și scoase repede legătorea plăcii. Apoi, prinse cureaua Velcro pentru gleznă de inelul de la zgarda Lolei. Știa că Lola ar fi rupt-o cu ușurință dacă ar fi vrut, dar spera că va simți smucitura curelei și va ști că Ballard era stăpâna.

— Calm, fetițo, îi spuse Ballard.

Cu placa la subrașul stâng, se apropie încet de bărbatul cu ochelari de soare. Îi părea cunoscut, dar nu știa de unde să-l ia. Poate era doar din cauza ochelarilor de soare. Erau folosiți de majoritatea polițiștilor.

Bărbatul vorbi înaintea lui Ballard.

— Renée Ballard? Am încercat să dau de tine. Roger Carr, Crime Majore.

— Cum m-ai găsit?

— Păi, sunt detectiv. Și, crezi sau nu, unii oameni spun că sunt destul de priceput.

— Nu face glume cu mine. Spune-mi cum m-ai găsit, dacă nu, n-ai decât să te cari.

Carr își ridică mâinile în aer în semn de apărare.

— Hei, scuze! N-am vrut să enervez pe nimeni. Ți-am dat în urmărire duba, iar doi polițiști pe biciclete au văzut-o în parcare. Am venit, am pus câteva întrebări. Am ajuns aici.

Ballard puse placa pe jos, lângă cort. Auzi un huruit înfundat, ca al unui tunet îndepărtat, ce răzbătea din pieptul Lolei. Câinele îi preluase starea de spirit.

— Mi-ai dat în urmărire duba? întrebă ea. Nici măcar nu este înmatriculată pe numele meu.

— Știu asta, răspunse Carr. Dar m-am întâlnit azi cu Julia Ballard. Cred că este bunica ta? I-am verificat numele la

vehicule înmatriculate și-am găsit duba. Am aflat că-ți place să faci surfing, iar restul le-am pus cap la cap.

El făcu un gest spre ocean de parcă acesta i-ar fi confirmat logica.

— Vâslesc în picioare pe placă, explică Ballard. Nu este surfing. Ce vrei?

— Să vorbim, zise Carr. Ai ascultat mesajul pe care ți l-am lăsat pe telefon?

—Nu.

— Ei, bine, ți-am lăsat un mesaj.

— Sunt liberă azi. Mi-am închis telefonul.

— Mă ocup de cazul Chastain și încercăm să aflăm ce a făcut în ultimele patruzeci și opt de ore. Ai interacționat cu el și trebuie să te întreb despre asta. Atâta tot. Nimic neobișnuit, doar o chestie de rutină. Dar trebuie să fac asta. Ballard se aplecă și o bătu ușor pe coamă pe Lola, anunțând-o că totul era în regulă.

— Există un local pe Dudley numit Candle, zise ea. Este pe faleză. Ne întâlnim acolo în cincisprezece minute.

— De ce nu putem pleca acum? întrebă Carr.

— Pentru că trebuie să fac un duș și să curăț sarea de pe picioarele câinelui. Maximum douăzeci de minute. Poți avea încredere în mine, Carr. Voi veni.

— Am de ales?

— Nu și dacă este vorba despre o chestie de rutină, așa cum susții. Încearcă *taco mahi-mahi*, este gustos.

— Ne vedem acolo.

— Ocupă o masă pe terasă. Vin cu câinele.

Carr aștepta la o masă de lângă balustrada exterioară a terasei laterale a restaurantului când sosi Ballard. Aceasta legă lesa de balustradă, astfel încât Lola să stea lângă masa lor, dar pe trotuar, în fața restaurantului. Apoi, se duse la intrarea pe terasă, trecând prin spatele lui Carr, și se așeză

în fața detectivului, își puse telefonul pe masă. Când trecuse prin spatele lui, pornise aplicația de înregistrare pe care o folosea atunci când interoga pe cineva.

Carr nu părea să bănuiască nimic. Mulți oameni își puneau telefoanele pe masă, un obicei des întâlnit, deși grosolan. El îi zâmbi când ea se așeză. Carr se uită la câinele ei, rămas pe trotuar.

— E pitbull? o întrebă el.

— Pe jumătate boxer, răspunse ea. Să începem cu începutul, Carr. Sunt suspectă în vreo anchetă penală sau internă? Dacă e așa, vreau un avocat.

Carr dădu negativ din cap.

— Nu, deloc, zise el. Dacă ai fi suspectă, am purta această conversație într-o sală de interogatoriu de la secția Pacific. Este așa cum ți-am spus. Mă ocup de cazul Chastain și fac parte dintr-o echipă care încearcă să afle ce a făcut acesta în ultimele patruzeci și opt de ore din viață.

— Bănuiesc că n-aveți nimic, spuse ea.

— E o bănuială corectă. Nu avem suspecti în cazul The Dancers, nu avem suspecti în cazul Chastain.

— Ești sigur că există o legătură între ele?

— Așa se pare, dar nu suntem siguri de nimic. În plus, nu eu sunt cel care decide. Eu sunt un simplu mesager. Ieri dimineață arestam niște ticăloși est-europeni pentru trafic de carne vie. Am fost luat de-acolo și pus să lucrez la cazul acesta.

Ballard își aminti unde îl mai văzuse. Apăruse în înregistrarea video a reportajului despre împușcăturile de la The Dancers, pe care îl urmărise vineri la secție. Tocmai voia să îi pună o întrebare despre caz, când veni chelnerița și o întrebă dacă voia ceva de băut. Comandă un ceai rece. Când i se oferă meniul, îl refuză, iar chelnerița se îndepărtă.

— Ești sigură? o întrebă Carr. Eu am comandat taco cu pește.

— Nu mi-e foame, răspunse Ballard.

— Ei, bine, eu am alergat toată ziua și am nevoie de „combustibil”. Și-apoi, tu mi l-ai recomandat.

— Aceasta nu este o întâlnire, Carr. Să trecem la întrebări. Ce vrei?

Carr își ridică din nou mâinile în semn de apărare, iar Ballard își spuse că era un obicei al lui.

— Vreau să-mi povestești despre ultima interacțiune dintre tine și Chastain, spuse el. Dar, mai întâi, vreau o imagine de ansamblu. Voi doi ați fost parteneri, corect?

— Corect, răspunse Ballard.

Carr așteptă mai multe detalii, dar realizează în scurt timp că Ballard avea de gând să îi dea doar răspunsuri monosilabice, în cazul în care nu găsea o cale prin care să schimbe asta.

— Cât timp ați lucrat împreună? o întrebă el.

— Aproape cinci ani, răspunse Ballard.

— Iar parteneriatul vostru a luat sfârșit în urmă cu douăzeci și șase de luni.

— Așa este.

— Tu ești cea care l-a enervat pe Olivas, nu?

Polițiștii o trădaseră din nou pe Ballard. Conflictul dintre ea și Olivas era o chestiune personală ce trebuia să fie confidențială. Dar așa cum polițiștii din secția din Hollywood știau povestea, la fel o știau și detectivii de la Crime Majore.

— Ce legătură are treaba aia cu asta? vru să știe Ballard.

— Niciuna, probabil, zise Carr. Dar tu ești detectiv. Știi că este bine să cunoști toate aspectele. Am aflat că atunci când Chastain a venit să te vadă la secția din Hollywood, în dimineața de vineri, situația a fost cam tensionată.

— Și aceste afirmații pe ce se bazează? A depus plângere?

— Se bazează pe conversația pe care a avut-o el ulterior cu o terță parte.

— Lasă-mă să ghicesc. Olivas.

— Nu pot discuta asta. Dar n-are importanță ce-a spus Chastain. Cum ai descrie întâlnirea de la secția din Hollywood?

— Nici măcar nu aș descrie-o ca pe o întâlnire. El a venit să ridice un martor ce se prezentase la secție și pe care l-am interogat eu. Îl cheamă Alexander Speights. El a făcut o poză cu telefonul lui, în care a surprins exact momentul primului foc de armă de la The Dancers. Kenny a venit să îl preia atât pe martor, cât și telefonul acestuia.

— Kenny?

— Da, am fost parteneri cândva, ai uitat? Eu îi spuneam Kenny. Eram foarte apropiați, dar nu ne-o trăgeam, dacă asta urmează să mă întreb.

— Nu asta voiam să te întreb.

— Bravo ție.

— Despre ce a fost confruntarea? Ulterior, el i-a spus terței părți, citez: „Este încă destul de supărată”.

Ballard scutură din cap, enervată. Simțea cum se înfură din ce în ce mai tare. Se uită din instinct peste balustradă, la câinele ei. Lola stătea întinsă pe asfalt, cu limba scoasă, și privea trecătorii de pe trotuar. Mulțimea venea de pe plajă după asfințitul soarelui.

Lola suferise mult înainte să o salveze Ballard. Maltratare, înfometare, frică, dar își păstra mereu calmul, asta până când apărea o amenințare întemeiată pentru ea sau pentru stăpâna ei.

Ballard se calmă.

— Este în regulă să discutăm chestiuni personale pentru că tu crezi că acestea au o oarecare importanță pentru ancheta ta? întrebă ea.

— Cred că da, răspunse Carr.

— În regulă, atunci așa-zisa confruntare a avut loc atunci când Ken Chastain mi-a oferit o scuză de doi bani pentru că

mi-a tras țeapă atunci când am depus plângere, în urmă cu doi ani. Scrie asta în raportul tău.

— A spus că îi pare rău. Pentru ce?

— Pentru că nu a procedat cum trebuie. Nu m-a susținut, deși a știut că ar fi trebuit s-o facă. După doi ani, după ce eu am fost dată afară de la RHD și pusă în tura de noapte în Hollywood, el se trezește să-mi ceară scuze. Hai să spunem că nu i-am acceptat scuzele.

— Așadar, asta a fost doar o paranteză. Nu a avut nicio legătură cu martorul sau cu ancheta de la The Dancers.

— Am spus asta de la început.

Ballard se lăsă pe spate când chelnerița aduse ceaiul pentru ea și mâncarea pentru Carr. Ea își stoarse lămâia în pahar, în timp ce el începu să mănânce.

— Vrei și tu? se offeri el.

— Ți-am spus că nu mi-e foame, răspunse Ballard.

Faptul că el începuse să mănânce îi dădu timp de gândire. Își dădu seama că renunțase la planul pe care și-l făcuse referitor la acea conversație. Intrase în defensivă, în mare parte din cauza furiei ce o cuprinsese, și uitase ce voia să obțină în urma acestui interogatoriu, adică să strângă mai multe informații decât furniza ea. Ballard bănuia că detectivul Carr dusesse în mod intenționat discuția în această direcție, surprinzând-o încă de la începutul discuției cu întrebări despre care știa și el că erau irelevante. Acest lucru o făcea să devină vulnerabilă în fața întrebărilor care urmau.

Îl privi pe Carr cum ronțăia un taco și știu că trebuia să fie extrem de precaută.

— Așadar, continuă Carr cu gura plină. De ce l-ai sunat pe Matthew Robison?

Așa deci, Carr trecea la subiect. Ballard își dădu seama că el se afla acolo ca să transmită un mesaj.

— De unde știi că l-am sunat pe Matthew Robison? întrebă ea.

— De cazul acesta se ocupă opt anchetatori și doi supraveghetori, zise Carr. Nu știu cum este obținută fiecare informație sau dovadă. Nu știu decât că l-ai sunat aseară — de mai multe ori — și vreau să știu de ce. Dacă nu vrei să răspunzi, atunci vom rezerva sala de interogatoriu din secția Pacific și vom sta la discuții acolo.

El lăasă o bucată de *taco*, pe jumătate mâncată, să cadă în farfurie. Brusc, situația devenise foarte serioasă.

— L-am sunat pe Robison ca să văd ce face, răspunse Ballard. M-am simțit responsabilă. I l-am predat pe Speights lui Chastain, iar Speights i-a spus de Robison. Acum Chastain este mort. M-am dus acasă la Kenny. Nu m-au lăsat să mă apropiu, dar am aflat câteva informații. Ultimul lucru pe care îl știau despre Kenny era că el ieșise vineri seara ca să încerce să descoasă un martor. Știu ce înseamnă să „descoși un martor” și m-am gândit la Robison. M-am gândit că el era individul pe care Kenny — scuze, Chastain — încerca să îl descoasă. Așa că l-am sunat și i-am lăsat mesaje, dar el nu m-a sunat înapoi. Atâta tot.

Își alesese cuvintele cu mare grijă, astfel încât să nu își divulge activitățile din afara programului de lucru, inclusiv faptul că accesase fără autorizație fișierele electronice ale fostului său partener decedat. Din câte știa ea, Carr o putea înregistra, așa cum făcea și ea. Ballard trebuia să se asigure că nu spunea nimic care să-i aducă pe cei de la Interne pe capul ei.

Carr își șterse sosul *guacamole* de la colțul gurii cu șervețelul, apoi o privi.

— Ești fără adăpost, detectiv Ballard? o întrebă el.

— Cum adică? îl întrebă ea, indignată.

— Ai trecut în fișa personală ca domiciliu casa aceea care se află la o distanță de două ore de mers cu mașina pe

autostradă. Aceeași adresă apare și pe permisul de conducere. Dar nu cred că dai pe-acolo prea des. Doamna cu care am vorbit nu părea să știe când te vei întoarce.

— „Doamna” aceea nu oferă informații străinilor, cu sau fără insignă. Uite, lucrez în tura de noapte. Programul meu de lucru începe când se termină al tău. Ce contează unde dorm sau când dorm? Îmi fac treaba. Departamentul îmi cere să am o adresă permanentă, iar eu am una. Dacă o iau de-a lungul coastei, sunt mai puțin de două ore, atunci când conduc eu. Întrebări bune n-ai?

— Ba da, am.

Carr luă farfuria în mână și i-o dădu unui piccolo care trecea pe lângă masa lor.

— În regulă, zise el. Că veni vorba, spune-mi ce ai făcut vineri noaptea?

— Acum vrei să-ți dau un alibi? îl întrebă ea.

— Dacă ai unul. Dar după cum am spus de la bun început, nu ești suspectă. Cunoaștem traiectoria glonțului care l-a ucis pe Chastain. Ar fi trebuit să urci pe un scăunel ca să îl împuști.

— Aveți și ora decesului?

— Între 23.00 și 1.00.

— E simplu. Eram de serviciu. M-am dus la ședință la ora 23.00, apoi mi-am început tura.

— Ai plecat de la secție?

Ballard încercă să își amintească tot ce făcuse. Se întâmplaseră atât de multe în ultimele șaptezeci și două de ore, încât era greu să își amintească ordinea lor. Dar când își făcu o idee, totul începu să se lege.

— Da, am plecat, răspunse ea. Imediat după ce s-a terminat ședința, am plecat de la secție și m-am dus la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood, să văd cum se simte victima dintr-un caz de tentativă de omor la care lucrez. Am făcut poze, iar asistenta de acolo, pe care o cheamă

Natasha, m-a ajutat. Îmi pare rău, nu îi știu numele de familie. Nu m-am gândit că aş avea nevoie de el ca să confirm un alibi.

— E în regulă, zise Carr. Când ai plecat de la spital?

— Cu puțin timp după miezul nopții. După aceea, m-am dus să caut casa victimei mele. Aveam o adresă pe Heliotrope și s-a dovedit a fi o tabără pentru oameni fără adăpost. Locuia acolo, într-o rulotă, dar cineva se mutase în ea și se baricadase înăuntru, așa că am chemat întăriri ca să pot arunca o privire. Agenții de poliție Herrera și Dyson au răspuns la apel.

— OK. Și după aceea?

— M-am întors la secție pe la ora 1.30. Îmi amintesc că am trecut cu mașina pe lângă The Dancers și am văzut dubele criminaliștilor, care erau încă acolo. Când am ajuns la secție, m-am dus în biroul de supraveghere, ca să văd ce știa locotenentul despre asta. Îmi amintesc că m-am uitat la ceasul de acolo și că era ora 1.30.

Carr încuviință din cap.

— Și ai rămas la secție tot restul nopții? o întrebă el.

— Nu, răspunse Ballard. Am primit un apel telefonic din India, de la un birou privind securitatea cardurilor de credit, referitor la o cameră de motel folosită ca depozit pentru achizițiile făcute cu un card de credit furat. M-am dus acolo și-am arestat un individ. De data aceasta, m-au ajutat agenții de poliție Taylor și Smith, iar după aceea a venit și ofițerul supraveghetor al suspectului. Îl cheamă Compton, dacă ai nevoie de nume. Până am inventariat toate obiectele din camera de motel și l-am arestat pe suspect s-a făcut dimineață și mi s-a terminat tura.

— Minunat, toate pot fi ușor de verificat.

— Da, pentru cineva care nu este nici măcar suspect, mă bucur că nu am fost acasă, dormind toată noaptea. Aș fi dat de bucluc.

— Ascultă, știu că ești nervoasă, dar aceasta este procedura. Dacă vom aresta un individ în cazul Chastain, primul lucru pe care îl va face avocatul acestuia va fi să verifice dacă am desfășurat o anchetă și dacă am verificat toate posibilitățile. Tu și Chastain ați avut un conflict. Un avocat al apărării bun ar putea profita de acest lucru în timpul procesului, iar eu nu fac decât să înlătur această posibilitate. Nu sunt personajul negativ. Nu fac decât să dau o mână de ajutor, să fim siguri că vom obține un verdict de vinovăție pentru cel care a făcut asta.

Explicația lui părea plauzibilă, dar Ballard nu își permitea să se lase păcălită. Trebuia să țină minte faptul că el făcea parte dintr-o echipă condusă de locotenentul Olivas, un bărbat care nu s-ar fi supărat dacă ea ar fi fost exclusă complet din departament.

— Ah, m-am liniștit, zise ea.

— Mersi pentru sarcasm, zise Carr. Nu știu dacă are vreo importanță, dar cred că ai încasat-o rău în conflictul tău cu Olivas. Eu știu asta, toată lumea știe asta, așa cum toată lumea știe că el este genul de bărbat care ar face tot ceea ce susții tu că a făcut.

El își ridică din nou mâinile în aer.

— Oare aș spune asta dacă aș fi personajul negativ? vorbi el. Mai ales când știu că înregistrezi fiecare cuvânt pe care îl spun?

Arată cu capul spre telefonul ei de pe masă.

Ballard luă telefonul în mână și închise aplicația de înregistrare, își băgă telefonul pe jumătate în buzunarul de la spate.

— Ești mulțumit acum? îl întrebă ea.

— Nu-mi pasă dacă m-ai înregistrat sau nu, zise el.

Ea îl privi o clipă.

— Care-i povestea ta, Carr?

El ridică din umeri.

— Nu e nicio poveste, răspunse el. Sunt polițist. Și, ciudat, dar nu-mi place când sunt uciși polițiști. Vreau să-mi aduc aportul, dar ei m-au pus să mă ocup de tine, iar eu știu că e o abureală, dar acesta este rolul pe care trebuie să-l joc, așa că mi-l voi juca.

— Care ei?

— Olivas și locotenentul meu.

— În afară de faptul că îmi irosesc timpul cu mine, mai au altceva?

— Din câte știu eu, nimic. Habar n-au ce caută.

Ballard încuviință din cap și se gândi cât de mult ar putea sau ar trebui să se încreadă în Carr. Ceea ce spusese el despre plângerea împotriva lui Olivas fusese pe placul ei. Dar știa că polițistul fie nu avea toate informațiile referitoare la caz, fie le ascundea. Dacă era prima variantă, atunci era ceva tipic. Grupurile operative implicate într-o anchetă erau adeseori compartimentate. Dacă era a doua variantă, atunci ea vorbea cu un om în care nu putea avea încredere.

Ballard hotărî să continue, ca să vadă cum va reacționa el.

— S-a pomenit ceva despre posibilitatea să fi fost un polițist? îl întrebă ea. În separeu și în cazul Chastain.

— Pe bune? întrebă Carr. Nu, nimic. Eu n-am auzit nimic. Dar am ajuns târziu la petrecere și există o separare evidentă între cei de la Omucideri și noi, cei de la Crime Majore. În cazul acesta, trebuie să lucrăm împreună.

Ballard încuviință din cap.

— De ce, tu ce știi? o întrebă Carr.

— Arsura de pe pieptul lui Fabian, zise Ballard. Există teoria că acesta ar fi purtat microfon.

— Pentru cei de la Control Intern? întrebă el.

— Pentru el. Îl așteptau cinci ani în închisoarea federală dacă nu găsea ceva să dea la schimb.

— Tu de unde știi asta?

Ballard se confrunta acum cu o problemă. Nu voia să îl deconspire pe Towson, dar ei aveau să ajungă la el oricum, deoarece unul dintre ultimele apeluri telefonice ale lui Chastain fusese către acesta. Dacă mergeau la el, iar Towson pomenea despre vizita lui Ballard, atunci ea va trebui să îl înfrunte pe locotenentul Olivas.

— Trebuie să-mi oferi protecție, zise ea. Informațiile pe care le am te vor ajuta.

— La dracu, Ballard, nu știu ce să zic, vorbi Carr. Nu mă implica în ceva în care voi rămâne blocat.

— Ziceai că refaceți traseul lui Chastain, corect?

— Eu și ceilalți, da.

— Ei, bine, cineva va vorbi cu avocatul lui Fabian. Chastain a luat legătura vineri cu el. Sună-l pe cel care trasează sarcinile și anunță că te vei ocupa tu de asta.

— Păi, în primul rând, eu am sarcina aceasta. Dean Towson este pe lista mea. Dar, mai important, de unde știi că doar Chastain a vorbit cu el și de unde știi toate chestiile astea? Arsura de pe piept, microfonul, avocatul — cu ce te-ai ocupat în ultima vreme, Ballard?

— Am fost la locul crimei joi noaptea. Am fost acolo când au descoperit arsura. Când Chastain a fost ucis, am dat câteva telefoane. Partenerul meu m-a învățat multe. Îi sunt datorare.

Carr clătină din cap, negăsind o justificare pentru acțiunile ei.

— Uite, zise el, eu mă ocup de cazul Chastain. Nu știu nimic despre vreo arsură sau vreun microfon. Dar, chiar dacă Fabian purta microfon, asta nu înseamnă că înregistra un polițist. Poate i-a înregistrat pe ceilalți nenorociți din separeu. Erau cu toții infractori.

Ballard ridică din umeri.

— Nu erau suficient de valoroși pentru agenții federali, zise ea. Vorbește cu Towson. A fost vorba despre un polițist.

Carr se încruntă. Ballard continuă.

— Că veni vorba despre ceilalți nenorociți din separeu, au descoperit legătura dintre ei? întrebă ea.

— Nu știu, zise Carr. Eu mă ocup de cazul Chastain.

— Nu erau străini unii de ceilalți. Au fost toți închiși la „Pitchess”, în urmă cu cinci ani. În aceeași lună.

— Asta nu înseamnă nimic. „Pitchess” este o închisoare mare.

— Dacă cineva ar face săpături, cred că ar descoperi că se aflau în același dormitor. Asta reduce posibilitățile.

Carr o privi în ochi.

— Serios, Ballard, ce naiba ai făcut în ultima vreme?

— Mi-am făcut treaba. Am mult timp liber în tura de noapte. Și cred că se poate spune că îți semăn. Nimeni n-ar trebui să elimine un polițist și să scape nepedepsit. Am avut divergențele mele cu Kenny, dar a fost partenerul meu timp de aproape cinci ani și mi-a fost apropiat. Am învățat multe de la el. Dar, hei, nu eu mă ocup de caz, ci tu. Îți pot furniza toate informațiile pe care le aflu. Tu trebuie doar să îmi oferi protecție.

— Știu și eu? Dacă vor afla că dai târcoale, acest lucru s-ar putea răsfărânge asupra mea. Eu cred că ar trebui să stai departe, Ballard. Voi lucra cu ce informații mi-ai dat, dar tu trebuie să stai pe tușă. Acesta este mesajul pe care trebuia să ți-l transmit.

Ballard se ridică în picioare.

— Bine. În fine. Mesajul a fost primit. Am alte cazuri de rezolvat.

— Hei, nu te enerva.

Plecă de la masă și trecu prin despărțitura din balustradă. Desfăcu lesa cățelușei. Îi mai aruncă o privire lui Carr.

— Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești.

— Sigur.

Își luă câinele și plecă. Întinericul învăluisese deja plaja, iar vântul care bătea dinspre mare era din ce în ce mai rece.

Prima oprire a lui Ballard fu la casa îngrijitoarei, lângă Abbot Kinney Boulevard. Sarah ezită să ia câinele, chiar dacă era plătită suplimentar atunci când Lola petrecea mai mult de o noapte la ea.

— Este deprimată, zise ea. Îi este dor de tine.

Sarah stătea de mult timp în Venice și vindea ochelari de soare pe trotuar. Se oferise să dea o mână de ajutor atunci când Ballard o salvase pe Lola din mâinile boschetarului care o maltrata. Cățelușa avea, astfel, un loc unde să stea cât timp Ballard lucra în tura de noapte, însă acest program se schimbasesse complet în ultimele zile.

— Știu, zise Ballard. Nu este corect, dar cred că în curând lucrurile vor reveni la normal. Doar că acum am mai multe cazuri de rezolvat deodată.

— Dacă va continua astfel, poate ar trebui să o duci să stea la bunica ta, îi sugera Sarah. Ca să fie cu aceeași persoană.

— E o idee bună, zise Ballard. Dar sper ca în curând lucrurile să se așeze pe făgașul normal.

Ballard conduse spre est, către Hollywood, încercând să își alunge frustrările provocate de conversațiile avute cu Sarah și cu Carr. În ceea ce îl privea pe Carr, era în mod deosebit stresată, deoarece prin dezvăluirile pe care le făcuse riscase și nu primise din partea lui niciun semnal clar, că va merge mai departe cu cazul. Deși mesajul era că trebuie să stea pe tușă, Ballard nu știa dacă acest lucru însemna că el avea de gând să continue sau că nu va face nimic.

Când ajunsese la secție, lăsă pentru moment departe ancheta în cazul Chastain și se apucă de cazul Ramona Ramone. Primul lucru pe care îl făcu fu să sune la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood să vadă care mai era starea de sănătate a victimei. După ce așteptă câteva

minute, începu să își facă griji că starea de sănătate a Ramonei se înrăutățise și murise din cauza rănilor suferite. În cele din urmă, Ballard vorbi cu șeful de tură, care îi spuse că, în ziua aceea, mai devreme, pacienta fusese transferată la Spitalul Universitar USC din Los Angeles. Ballard întrebă dacă transferul însemna că Ramona își revenise din comă, însă șeful de tură refuză să îi ofere detalii despre condiția ei medicală, invocând clauza de confidențialitate. Cu toate acestea, Ballard știa că existau legi care preveneau părăsirea pacientului, iar ea nu credea că era permisă mutarea unui pacient aflat în comă. Acest lucru îi dădea speranța că Ramona Ramone ar putea, în sfârșit, să fie implicată în anchetă.

Ballard hotărî să meargă la USC de îndată ce va putea, pentru a verifica starea victimei, siguranța și dacă putea fi martor. Dar, pentru moment, se concentra în continuare asupra lui Thomas Trent. Sosise vremea să revină asupra cazului și să își continue munca.

Ballard încă voia să stea de vorbă cu fosta soție a lui Trent. Faptul că aceasta pusese capăt căsniciei după ce el fusese arestat și, aparent, luase hotărârea să nu mai lupte pentru a primi o parte din casa de pe deal, indica faptul că era o femeie care voise pur și simplu să scape de un tip periculos și de o greșeală uriașă. Ballard credea că fosta soție ar putea vorbi despre Trent fără ca apoi să îl anunțe că poliția era interesată de el. Își putea lua și alte măsuri de precauție, dar Ballard era încrezătoare în decizia ei de a vorbi direct cu fosta doamnă Trent.

Când o căută pe Béatrice Trent în baza de date a DMV, Ballard descoperi trei adrese și o schimbare a numelui după divorț. Acum se numea Béatrice Beaupre, iar când căută mai departe, află că acela era numele pe care îi fusese emis în California primul permis de conducere, în urmă cu două decenii. Avea patruzeci și patru de ani acum și era

înregistrată în arhivele DMV cu o adresă din cartierul Canoga Park.

Înainte să plece de la secție, luă câteva poze de cazier, care includeau și poza lui Thomas Trent, de când fusese arestat pentru port ilegal de boxuri de alamă. Spera ca până la sfârșitul turei să îi poată arăta Ramonei Ramone pozele cu suspiecții.

Duminica seara traficul era lejer, iar Ballard ajunse în Canoga Park înainte de ora 21.00. Era târziu să bată pe neașteptate la ușa lui Béatrice Beaupre, dar nu chiar atât de târziu. Fie că era ora 9.00, fie că era ora 21.00, lui Ballard îi plăcea să facă vizite neașteptate la ore ciudate. Îi lua prin surprindere pe oameni și îi făcea să vorbească mai ușor.

Însă Ballard fu cea luată prin surprindere când ajunse la adresa de pe Owensmouth Avenue, ce apărea drept adresa de domiciliu a lui Beaupre. Se afla în mijlocul unui cartier industrial pustiu, unde întreprinderile mici și fabricanții funcționau în timpul zilei, dar închideau pe timp de noapte. Opri în fața unei clădiri cu peretele lateral din aluminiu, pe a cărei ușă era scris doar un număr. Lângă ușă erau parcate alte cinci mașini și o dubă, iar deasupra era aprins un bec roșu. Ballard știa suficient de multe despre cele mai prospere industrii din Valley, ca să își dea seama că în interiorul depozitului se turna un film porno. Lumina roșie însemna „accesul interzis” până când se termina filmarea.

Ballard rămase în mașină timp de douăzeci de minute privind becul și întrebându-se dacă oamenii din interior făceau sex atât de mult timp. De îndată ce becul se stinse, coborî din mașină și ajunse la ușă înainte ca acesta să se reaprindă. Ușa era încuiată, așa că ciocăni. Își ținea deja insigna pregătită când ușa se deschise și un bărbat care purta o căciulă de lână privi afară.

— Care-i treaba? zise el. Verifici dacă folosim prezervative?

— Nu mă interesează prezervativele, răspunse Ballard. Vreau să vorbesc cu Béatrice Beaupre. O chemi, te rog?

— Nu-i nimeni cu numele ăsta aici, răspunse bărbatul.

Dădu să închidă ușa, însă Ballard o prinse și începu să o descrie pe Beaupre așa cum își amintea că apărea în arhiva DMV.

— Femeie de culoare, de 1,77 m, patruzeci și patru de ani. S-ar putea să nu folosească numele de Béatrice.

— Ar putea fi Sadie. Așteaptă!

De data aceasta, Ballard îl lăsă să închidă ușa. Își prinse insigna la curea și se întoarse cu spatele la ușă în timp ce aștepta. Observă că nici două dintre depozitele de pe partea cealaltă a străzii nu aveau panouri, însă unul dintre ele avea un bec deasupra ușii. Ballard se afla în nucleul industriei de miliarde de dolari, despre care se spunea că făcea să duduie economia orașului Los Angeles.

Într-un final, ușa se deschise și își făcu apariția o femeie care se potrivea descrierii din arhiva DMV. Era nemachiată, părul îi era prins la spate într-un coc neglijent și purta un tricou și pantaloni de trening largi. Nu semăna deloc cu o starletă porno, așa cum se aștepta Ballard.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă polițist?

— Sunt detectiv. Sunteți Béatrice Beaupre?

— Da, și sunt la muncă. Spuneți-mi ce vreți sau plecați.

— Aș vrea să vorbim despre Thomas Trent.

Beaupre rămase blocată pentru o secundă.

— Nu mai știu nimic de el, zise ea. Trebuie să plec.

Se întoarse și vru să tragă ușa în urma ei. Ballard știa că avea o singură șansă, care putea însă periclita întreaga anchetă.

— Cred că a rănit pe cineva, zise ea. Rău.

Beaupre ezită cu mâna pe clanță.

— Și o va face din nou, continuă Ballard.

Asta spunea tot. Ballard aștepta.

— La naiba, spuse Beaupre într-un final. Intrați.

Ballard o urmă într-un vestibul slab luminat, cu coridoare în stânga și în dreapta. Un indicator cu săgeată arăta că platourile de filmare erau în stânga, iar birourile și sala de protocol, în dreapta. Ele o luară în dreapta, iar pe drum trecură pe lângă bărbatul care îi deschisese ușa lui Ballard.

— Billy, spune-le că facem o pauză de cincisprezece minute, îi spuse Beaupre. Fix cincisprezece minute. Să nu lași pe nimeni să plece de pe platoul de filmare. Peste zece minute, pune-o pe Danielle să-i excite. Filmăm de îndată ce mă întorc.

Trecură pe lângă o nișă în care se afla un blat de bucătărie pe care se aflau coșuri pline cu gustări și bomboane, precum și o cafetieră. Alături era o ladă frigorifică lungă, plină cu sticle de apă și doze de suc. Intrară într-un birou pe ușa căruia scria Shady Sadie. Pereții erau acoperiți de postere cu imagini din filme pentru adulți, care îi înfățișau pe actori aproape goi, în poziții provocatoare. Din titluri, costume — extrem de sumare — și poziții, Ballard își dădu seama că filmele înclinau spre *bondage* și fetișuri sadomasochiste. Majoritatea erau cu femei dominatoare.

— Luați loc, o invită Beaupre. Putem vorbi cincisprezece minute, apoi trebuie să mă întorc la filmare. Altfel, n-o să-i mai pot ține sub control.

Beaupre se așeză la birou, iar Ballard luă loc pe scaunul din fața ei.

— Sunteți regizor? o întrebă uimită Ballard.

— Regizor, scenarist, producător, cineast — ce vreți, răspunse Beaupre. Aș bicyui și m-aș regula, dar sunt prea bătrână. Pe cine a rănit Thomas?

— Deocamdată este persoană de interes. Victima este o prostituată transsexuală care cred că a fost răpită, violată și torturată timp de patru zile, apoi abandonată aproape moartă.

— La naiba! Am știut că o va face într-o bună zi.

— Ce să facă?

— Că-și va pune în practică fanteziile. De aceea l-am părăsit. N-am vrut să și le pună în practică și cu mine.

— Doamnă Beaupre, înainte să continuăm, vreau să-mi promiteți că tot ceea ce vom discuta aici va rămâne confidențial. În special în ceea ce îl privește pe el.

— Glumiți? Nu vorbesc cu omul ăla. Este ultimul om de pe pământ cu care aș vorbi.

Ballard o privi cu atenție ca să vadă dacă mințea. Nu observă nimic care să o împiedice să continue. Doar că nu știa de unde să înceapă. Își scoase telefonul.

— Vă deranjează dacă înregistrez conversația? Întrebă ea.

— Da, mă deranjează, răspunse Beaupre. Nu vreau să fiu implicată în asta și nu vreau să existe o înregistrare pe care el ar putea-o auzi într-o bună zi.

Ballard își puse telefonul deoparte. Se așteptase la răspunsul lui Beaupre. Continuă fără să înregistreze conversația.

— Încerc să îl înțeleg pe fostul dumneavoastră soț, începu ea. Ce fel de om este. Ce l-ar determina să comită o astfel de infracțiune. Dacă el este făptașul.

— E nebun, zise Beaupre. Pur și simplu. Eu fac filme sadomaso. Acțiunea este falsă. Durerea nu este reală. Mulți oameni știu asta și mulți nu vor să știe asta. Vor să fie reală. El se numără printre aceștia.

— V-ați cunoscut pentru că el era interesat de filmele dumneavoastră?

— Nu, ne-am cunoscut pentru că voiam să-mi cumpăr o mașină.

— El era vânzătorul?

— Corect. Cred că m-a recunoscut, deși a susținut că nu mă știe.

— Ca regizor?

— Nu, pe vremea aceea jucam în filme. Cred că m-a văzut pe camere și a dat fuga la mine, știți, ca să încerce să-mi găsească imediat ceva frumos. Deși a negat mereu, cred că îmi urmărise filmele.

Ballard arată cu degetul mare spre ușă.

— Shady Sadie, acesta este numele dumneavoastră de scenă?

— Unul dintre ele. Am avut multe nume și înfățișări. Mă reinventez oarecum la interval de câțiva ani, așa cum o face și publicul. În acest moment, sunt Shady Sadie, regizorul. Să vedem, am fost Ebony Nights, Shaquilla Shackles, B.B. Black, Stormy Monday și alte câteva nume. Ce e, m-ați văzut?

Observă că Ballard zâmbea.

— Nu, e doar vorba despre o coincidență ciudată, răspunse Ballard. Acum două nopți am întâlnit un bărbat care îmi spunea Stormy Monday.

— Lucrează în industria pornografică? Întrebă Beaupre.

— Nu, este vorba de cu totul altceva. Așadar, ați spus că Trent avea fantezii.

— Era nebun. Îi plăcea durerea. Voia să provoace durere, să o citească în ochii lor.

— În ochii lor? Despre cine vorbiți?

— Vorbesc despre fanteziile lui. Ce îi plăcea din filmele mele, ce voia să facă în viața reală.

— Vreți să spuneți că nu și le-a pus niciodată în practică?

— Nu cu mine. Nu știu ce a făcut cu altele. Dar a fost arestat și avea asupra lui boxuri de metal. Asta înseamnă că a întrecut măsura.

— De aceea ați plecat?

— Din cauza întregii povești. Nu numai că s-a dus acolo ca să rănească pe cineva, dar poliția a spus că era vorba despre un băiat. Când am aflat asta, a trebuit să plec. Era o perversitate prea mare chiar și pentru mine.

— Ce părere aveți despre aspectul psihologic?

— Ce naiba mai înseamnă și asta?

— Victima mea este hispanică. Fostul dumneavoastră soț se ducea să se vadă cu un bărbat hispanic, având în buzunar boxurile de damă. Fosta lui soție este de culoare, dar mulatră. Există un tipar al victimei și...

— Eu nu sunt victimă.

— Scuze, m-am exprimat greșit. Dar el preferă un anume tip. Face parte din ceea ce se cheamă „parafilie”. Face parte din apetitul lui sexual, ca să zic așa.

— Face parte din obsesia lui pentru subjugare și dominare. În filmele mele, eu eram șefa, eu eram dominatoarea. În căsnicia noastră, el voia să mă domine, să mă subjuge. Ca și când aș fi fost o provocare pentru el.

— Dar nu a fost violent?

— Nu a fost. Cel puțin nu față de mine, pentru că aș fi plecat. Dar asta nu înseamnă că nu a apelat la intimidare și la condiția lui fizică pentru a controla lucrurile. Te poți folosi de condiția fizică fără să abuzezi fizic.

— Cât de des viziona filme porno?

— Să nu deschidem acest subiect: că pornografia l-a determinat s-o facă. Noi furnizăm un serviciu. Oamenii vizionează aceste filme, iar acest lucru îi ține sub control, îi ține în tărâmul fanteziilor.

Ballard nu era convinsă că Beaupre credea ce spunea. Ballard putea să creadă că pornografia era o cale de acces pentru un comportament aberant, însă știa că acum nu era cazul. Avea nevoie de această femeie, ca sursă și potențial martor. Nu putea să se lege de stilul ei de viață și de ocupația ei.

— Trebuie să mă întorc pe platoul de filmare, zise Beaupre brusc. Nu se poate amâna. Una dintre actrițele mele trebuie să plece la miezul nopții. Are școală mâine.

Ballard se grăbi să vorbească.

— Doar câteva minute, vă rog. Ați locuit cu el în casa de pe Wrightwood Drive?

— Da, avea casa când l-am cunoscut, răspunse Beaupre. M-am mutat la el.

— Cum și-a permis să cumpere o casă ca aceea doar din vânzarea de mașini?

— Nu și-a cumpărat-o vânzând mașini. A susținut că suferise răni grave în urma unui accident de elicopter când venea din Catalina. L-a pus pe un doctor de doi bani să îl susțină și a intentat proces. A primit opt sute de mii de dolari și a cumpărat casa răsturnată.

Ballard se aplecă spre ea. Voia să continue cu precauție, fără să influențeze răspunsurile lui Beaupre.

— Casa era ipotecată, adică? o întreabă ea. Proprietarii întârziaseră cu rata?

— Nu, nu, era la propriu răsturnată, răspunse Beaupre. Dormitoarele erau la parter în loc să fie la etaj. Tom îi spunea mereu „casa răsturnată”.

— Așa o descria și altor persoane? Musafirilor? „Casa răsturnată?”

— Da. Lui i se părea interesant. Zicea că era „o casă răsturnată într-o lume cu susul în jos”.

Era o informație esențială, iar faptul că Beaupre o oferise de bună voie, o facea cu atât mai convingătoare. Ballard continuă.

— Haideți să vorbim despre boxurile de alamă, zise ea. Ce știți despre ele?

— Știam că le are, răspunse Beaupre. Dar nu mă gândeam că le va folosi. A avea tot felul de arme: cuțite, stelute ninja, boxuri de metal. El le spunea boxuri de metal, pentru că, practic, nu toate erau din alamă.

— Deci avea mai multe perechi?

— Oh, da. A avea o colecție întreagă.

— Avea duplicate? Pe perechea pe care o avea când a fost arestat erau inscripționate cuvintele „bine” și „rău”. Mai avea o pereche asemănătoare?

— Avea o grămadă și pe majoritatea erau inscripționate cuvintele acestea. Era obsedat de ele. Ar fi vrut să-și tatueze aceste cuvinte pe articulațiile degetelor, doar că, probabil, ar fi rămas fără slujbă din cauza aceasta.

Ballard știa că era o pistă importantă. Béatrice îi furniza dovezi pentru caz.

— Își ținea armele în casă?

— Da, în casă.

— Arme de foc?

— Arme de foc, nu. Nu știu de ce, dar nu îi plăceau. Spunea că îi plac „armele cu margini”.

— Ce mai era în casă?

— Nu știu. N-am mai trecut de mult pe-acolo. Dar știu un lucru, și-a folosit toți banii ca să cumpere casa, pentru că zicea că era mai bine să investești în imobiliare decât să ții banii în bancă, dar asta însemna că nu i-au mai rămas prea mulți pentru mobilarea casei. Câteva dormitoare erau goale, cel puțin cât timp am locuit eu acolo.

Ballard se gândi la camera pe care o văzuse de pe terasa inferioară. Beaupre se ridică în picioare.

— Uitați, terminăm la miezul nopții, zise ea. Vreți să rămâneți și să priviți sau reveniți atunci și mai stăm de vorbă? Eu trebuie să plec. Timpul înseamnă bani în industria asta.

— Corect, spuse Ballard. În regulă.

Hotărî să meargă la nimereală.

— Ați păstrat vreo cheie? întrebă ea.

— Poftim? zise Beaupre.

— Când ați divorțat, ați păstrat o cheie de la casă? Mulți oameni care trec printr-un divorț păstrează o cheie.

Beaupre o privi indignată pe Ballard.

— V-am spus, nu voiam să mai am de-a face cu el. Nici atunci, nici acum. Nu am păstrat o cheie, pentru că nu voiam să mă mai apropiu de locul acela vreodată.

— În regulă. Dacă ați făcut-o, aș putea-o folosi. În caz de urgență, știți. Tipul care mi-a rănit victima nu este genul care o face o singură dată. Dacă are impresia că a scăpat basma curată? O va face din nou.

— Foarte rău.

Beaupre rămase lângă ușa, poftind-o afară pe Ballard. Străbătură holul, iar când trecură pe lângă nișa unde se aflau gustările, Ballard văzu o femeie goală-pușcă, exceptând cizmele deasupra genunchilor, care se oprise să-și ia niște bomboane.

— Bella, filmăm, zise Beaupre. Mă întorc imediat.

Bella nu răspunse. Beaupre o conduse pe Ballard până la ușa de la intrare și o pofti afară, urându-i succes cu ancheta. Ballard îi întinse o carte de vizită, rugând-o să o sune dacă își mai amintea ceva.

— La DMV, domiciliul dumneavoastră apare la această adresă, zise Ballard. Este adevărat?

— Casa nu este locul unde mănânci, ți-o tragi și dormi? zise Beaupre.

— Poate. Deci, nu există altă locuință?

— Nu am nevoie de altă locuință, doamnă detectiv.

Beaupre închise ușa.

Ballard porni motorul mașinii, apoi își deschise carnețelul și începu să noteze tot ce își amintea din timpul discuției. Ținându-și capul plecat, concentrată la ce scria, Ballard tresări când auzi o bătaie puternică în geamul mașinii. Când își ridică privirea, îl văzu pe Billy, paznicul cu căciulă de lână. Lăsă geamul în jos.

— Doamnă detectiv, Shady a spus că ați uitat asta.

El îi întinse o cheie. Nu avea breloc. Era doar cheia.

— Oh! exclamă Ballard. Corect. Mulțumesc.

Luă cheia și ridică geamul.

Ballard se îndreptă spre autostrada 101 și o luă înspre sud, spre centrul orașului. Conducea din inerție. Nu avea nicio dovadă directă, însă discuția pe care o avusese cu Béatrice Beaupre îl făcea pe Thomas Trent să fie mai mult suspect decât persoană de interes. Devenise acum singura ei preocupare și nu se gândea decât cum să construiască un caz solid împotriva lui.

Tocmai luase curba spre Cahuenga Pass, când telefonul începu să îi vibreze. Era Jenkins. Își conectă căștile și răspunse.

— Hei, partenere, voiam doar să văd ce faci, înainte să intru în tură. Mi-ai lăsat ceva de rezolvat?

Jenkins era de serviciu de unul singur în următoarele două nopți. Trebuia să fie weekendul liber al lui Ballard.

— Nu prea, răspunse ea. Să sperăm că vei avea o tură liniștită.

— Nu m-ar deranja să stau la birou toată noaptea, zise Jenkins.

— Ei, bine, cel puțin o oră și ceva. Mașina este la mine.

— Poftim? Trebuia să fii în Ventura și să faci surfing. Ce se întâmplă?

— Tocmai am avut o discuție cu fosta soție a suspectului din cazul Ramona Ramone. El este, fără nicio îndoială. El este omul nostru. Și-a botezat cuibul „casa răsturnată”, întocmai cum le-a spus victima lui Taylor și lui Smith.

— În regulă.

Ea își dădu seama din tonul și din cuvintele lui că nu era la fel de convins.

— De asemenea, colecționează și seturi de boxuri de alamă, adăugă ea. Cu „bine” și „rău” inscripționate pe ele. Literele sunt vizibile pe vânătăile de pe trupul Ramonei. M-am dus să verific și să fac poze.

La început, Jenkins tăcu. Acestea erau informații noi pentru el și un indiciu că era obsedată de acel caz. Într-un final, vorbi:

— Ai suficiente dovezi pentru un mandat de percheziție?

— N-am ajuns încă acolo. Dar victima a fost transferată la spitalul de stat, ceea ce nu cred că ar fi putut fi posibil dacă ar fi fost tot în comă. Mă duc acolo și dacă este trează, o voi pune să se uite la niște poze. Dacă identifică pe cineva, atunci îi voi spune dimineată lui McAdams și vom face un plan.

Jenkins păstră tăcerea de parcă tocmai își dăduse seama că rămăsese pe peron în timp ce trenul trecuse în viteză pe lângă el.

— În regulă, zise el într-un final. Vrei să las totul deoparte și să ne întâlnim la spital?

— Nu, cred că mă descurc și singură, răspunse Ballard. Du-te la birou și participă la ședință, să vezi ce se întâmplă. Te anunț când mă întorc cu mașina.

În trecut, spitalul arăta îngrozitor, dar în ultimii ani fusese renovat și zugrăvit și nu mai era un loc atât de trist ca odinioară. Personalul medical era fără îndoială la fel de dedicat și de priceput precum cel din oricare spital privat din oraș, dar, ca în cazul oricărei instituții mari, birocratice, totul se rezuma la buget. Prima dată, Ballard se opri la biroul de pază, unde își arătă insigna și încercă să îl convingă pe șeful din tura de noapte, pe care îl chema Roosevelt, să o supravegheze mai atent pe Ramona Ramone. Roosevelt, un bărbat înalt și subțire, care era aproape de vârsta pensionării, părea mai interesat de ceea ce vedea pe ecranul computerului decât de rugămintea lui Ballard.

— Nu se poate, zise el pe șleau. Dacă pun un om lângă ușa salonului, trebuie să-l iau de lângă ușa de la Urgență, iar

asistentele nu mă vor lăsa nici în ruptul capului să fac asta. Mă vor jupui de viu dacă le las fără protecție.

— Vrei să-mi spui că ai doar un om la Urgență și atâta tot? se miră Ballard.

— Nu, am doi. Unul înăuntru, altul afară. Însă 99% din cazurile de violență se întâmplă la Urgență. Așa că avem un program de protecție în doi pași: un om care îi supraveghează pe cei care intră în spital și un altul care se ocupă de cei aduși cu ambulanța. Nu pot renunța la niciunul.

— Și, între timp, victima mea este sus, în salon, fără nicio protecție.

— Avem camere de supraveghere pe holurile unde se află lifturile, iar eu le urmăresc. Dacă vrei pază suplimentară pentru victimă, îți sugerez să apelezi la LAPD.

— N-o vor face.

— Atunci, îmi pare rău.

— Ți-am reținut numele, Roosevelt. Dacă se va întâmpla ceva, asta va apărea în raport.

— Asigură-te că îl scrii corect. Mă cheamă ca pe președinte. Ballard urcă la etaj, la secția de terapie intensivă, unde Ramone primea îngrijiri. Rămase dezamăgită când află că, deși pacienta fusese conștientă și semitrează când fusese transportată de la Centrul Medical Prezbiterian din Hollywood, în urma înrăutățirii stării de sănătate fusese sedată și intubată. Deoarece Ballard alesese mai întâi să o caute pe Beaupre și să discute cu ea, ratase ocazia să comunice cu victima. Cu toate acestea, o vizită pe Ramone și îi făcu poze cu telefonul mobil, pentru a strânge dovezi referitoare la gravitatea rănilor și la tratament. Spera ca într-o zi să le poată arăta juraților.

După aceea, Ballard se opri la recepția secției și îi dădu asistentei medicale de serviciu câteva cărți de vizită.

— Le puteți împărți pe acestea și să țineți una lângă telefon? o întrebă ea. Dacă vine cineva să viziteze pacienta din salonul 307, trebuie să știu. Dacă sună cineva să întrebe despre starea ei, trebuie să știu. Notați numele și numărul meu de telefon și spuneți-i că veți reveni cu un telefon. Apoi, sunați-mă pe mine.

— Pacienta este în pericol?

— A fost victima unui atac brutal, fiind părăsită aproape moartă. Am vorbit cu agentul de securitate, dar a refuzat să ofere pază suplimentară. Așa că, tot ceea ce spun este să fiți cu băgare de seamă.

Apoi, Ballard plecă, sperând că va obține rezultate dacă o prevenise pe asistentă. Serviciului de pază al spitalului îi va fi mai greu decât polițiștilor de la LAPD să ignore îngrijorările privind securitatea internă.

Ajunsă la secție, la miezul nopții, când străbatea holul din spate care ducea spre biroul detectivilor, se întâlni cu Jenkins, care tocmai cobora scările din sala de ședințe și intrară împreună în birou.

— Se întâmplă ceva? îl întrebă ea.

— E liniște pe frontul de vest, răspunse Jenkins.

Întinse mâna, iar ea îi puse cheile în palmă.

— Ramona s-a uitat la poze? o întrebă Jenkins.

— Nu, răspunse Ballard. Am ratat ocazia. Sunt furioasă pe mine. Ar fi trebuit să fiu acolo când a fost trează.

— Nu te învinovăți. Cu leziuni pe creier ca acelea, există șanse mari ca ea să nu-și mai amintească nimic. Și chiar dacă și-ar aminti, un avocat al apărării va face tot posibilul să obțină o identificare.

— Se poate.

— Te duci pe coastă acum?

— Încă nu. Vreau să scriu un rezumat despre martora din seara aceasta.

— Te comporți de parcă ți-ar fi plătite orele suplimentare.

— Aș vrea eu.

— În regulă, atunci termină-ți treaba și șterge-o de-aici.

— Așa am să fac. Dar tu?

— Munroe zice că trebuie să scriu un raport despre autobuzul pentru martori de alaltăseară. Cineva vrea să dea în judecată departamentul, pentru durerea și umilința îndurate pentru că au fost închiși în autobuzul de închisoare. Trebuie să spun că nu au fost închiși acolo.

— Cred că glumești.

— Aș vrea eu.

Fiecare se duse în colțul său din încăpere. Ballard începu să scrie o declarație de martor conform discuției avute cu Béatrice Beaupre, subliniind în mod deosebit faptul că Thomas Trent se referea adeseori la casa lui ca fiind „casa răsturnată”. Acest sumar avea să fie inclus în dosarul de acuzare, dacă Ramona Ramone îl va identifica vreodată pe Trent.

După treizeci de minute, termină de întocmit raportul. De asemenea, terminase munca pe seara respectivă, dar își aminti că voia să verifice raportul privind dovezile găsite în cazul The Dancers. Se duse la fișetul ei și căută în teancul gros de documente pe care le listase când căutase în fișierele lui Chastain. Găsi raportul preliminar și se întoarse cu el la birou. Lista cu dovezile se întindea pe șapte pagini. Nu era raportul oficial al dovezilor întocmit de criminaliști, ci doar un registru pe care îl țineau detectivii RPD cât timp se aflau la locul crimei. Acesta servea ca referință pentru anchetatori, privind dovezile ce fuseseră strânse cât timp așteptau raportul oficial. Ballard îl citi de două ori, dar nu văzu înregistrat nimic care să semene cu nasturele mic și negru pe care Chastain îl pusese în punga de dovezii. Era convinsă că fostul ei partener luase o dovadă de la locul crimei fără să o înregistreze. Era ceva care îi dăduse de

bănuir și îl determinase să desfășoare propria anchetă. O anchetă ce îi adusese moartea.

Ballard stătea nemișcată în timp ce și-l amintea pe Chastain la locul crimei. Apoi, atenția îi fu atrasă în partea cealaltă a încăperii când îl observă pe locotenentul Munroe intrând în birou din holul principal și îndreptându-se spre biroul lui Jenkins.

Ballard crezu că probabil Munroe urma să îl trimită pe partenerul ei într-o misiune. Luă lista cu dovezile și se ridică în picioare ca să tragă cu urechea, în caz că Jenkins avea nevoie de ajutor. Își luă stația și se îndreptă spre ei.

Deși birourile pe care le foloseau Jenkins și Ballard erau în colțuri opuse ale sălii, pe diagonală, nu exista un culoar direct între ele. Ballard trebui să străbată culoarul din fața sălii, apoi să o ia pe un al doilea culoar ca să ajungă în spatele lui Munroe. Când se apropie, văzu o expresie stingherită pe fața partenerului ei, în timp ce acesta se uita la comandant, iar ea își dădu seama că Munroe nu îl trimitea într-o misiune.

—... spun doar că tu ești liderul, tu decizi, ține-o în lesă și... Stația din mână lui Ballard începu să emită un apel. Munroe tăcu și, când se întoarse, o văzu pe Ballard lângă el.

— Și ce, domnule locotenent? întrebă ea.

Pe fața lui Munroe se citi pentru o clipă uimirea, apoi îi aruncă o privire acuzatoare lui Jenkins, fiindcă nu îl avertizase de venirea ei.

— Uite, Ballard..., începu el.

— Deci, mă vreți în lesă? îl întrebă ea din nou. Sau sunteți doar mesagerul?

Munroe își ridică ambele mâini, ca și când ar fi vrut să oprească un atac din partea ei.

— Ballard, ascultă-mă, nu... nu știam că ești aici, se bâlbâi el. Trebuia să fii liberă. Adică, dacă aș fi știut că ești aici, ți-aș fi spus același lucru pe care i l-am spus și lui Jenks.

— Și anume? întrebă ea.

— Uite, sunt persoane care se tem că vei strica totul, Ballard, care se tem că vei sări calul în cazul Chastain. Nu este cazul tău și trebuie să stai naibii deoparte.

— Și care sunt aceste persoane, domnule locotenent? Olivas? Își face griji în privința mea sau a lui?

— Uite, nu arăt cu degetul spre nimeni. Eu doar...

— Arătați cu degetul spre mine. Ați venit la partenerul meu și i-ați spus: „Ține-o pe Ballard în lesă”.

— După cum ziceai și tu, eu nu sunt decât un mesager. Iar mesajul a fost transmis. Atâta tot.

Se întoarse și o luă spre holul din spate, preferând să aleagă calea mai lungă spre birou decât să treacă pe lângă Ballard. Când rămaseră singuri, Ballard se uită la Jenkins.

— Ticălosul, zise ea.

— Laș afurisit, completă Jenkins. Te-a ocolit.

— Ce i-ai fi spus dacă n-aș fi apărut eu?

— Nu știu. Poate i-aș fi spus: „Dacă ai ceva să-i spui lui Ballard, spune-i ei”. Poate i-aș fi spus: „Du-te naibii!”

— Sper, partener.

— Ce-ai făcut, mai exact, de i-ai scos din pepeni?

— Tocmai asta e. Habar n-am. Dar acesta este al doilea așa-zis mesaj pe care l-am primit azi. Un tip de la Crime Majore s-a dus în Ventura, apoi a venit pe plajă să mă caute și să-mi spună același lucru. Iar eu nici măcar nu știu ce-am făcut.

Jenkins se strâmbă. Era bănuitor și îngrijorat. Nu credea că ea nu știa ce făcuse și era îngrijorat că va continua să o facă.

— Ai grijă de tine, puștoaico. Țștia nu se joacă.

— Știu asta deja.

El încuviință din cap. Ballard se apropie de biroul lui și îi dădu stația radio.

— Mă duc sus, în apartament, zise ea. Anunță-mă dacă ai nevoie de mine. Dacă nu, te voi prinde probabil înainte să pleci acasă.

— Nu-ți bate capul, rosti Jenkins. Dormi până târziu dacă poți. Ai nevoie de somn.

— Mă scoate din sărite faptul că el a venit la tine pentru că a crezut că eu eram liberă.

— I-am citit lui Marcie despre Japonia, iar acolo circulă o zicală: „Cuiul...”

— Eu vorbesc despre ăștia, iar tu îmi povestești despre Japonia?

— Vrei să mă asculți? Eu nu sunt unul dintre „ăștia”, bine? Îi citesc cărți despre locuri pe care nu am apucat să le vizităm. În prezent, ea este interesată de istoria Japoniei, așa că îi citesc despre asta. Japonezii au o zicală despre societatea conformistă: „Cuiul ce iese afară trebuie bătut la loc”.

— Ok, și ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că sunt o mulțime de tipi în departamentul acesta, cu ciocane. Fii cu ochii în patru.

— Nu trebuie să-mi spui asta.

— Știu și eu? Câteodată am impresia că trebuie.

— În fine. Plec. Brusc, m-am săturat de toate astea.

— Odihnește-te!

Jenkins își ridică solemn pumnul, iar Ballard i-l lovi cu al ei. Era un mod de a spune că totul era în regulă între ei.

Ballard puse raportul cu probele la loc în dulapul ei, pe care îl încuie, apoi ieși din birou. O luă pe coridorul din spate și urcă scările până la etajul al doilea al secției, unde, vizavi de sala de ședințe, se afla o încăpere cunoscută sub denumirea de „Apartamentul nupțial”. Era un dormitor cu două rânduri a câte trei paturi suprapuse, lipite de pereții opuși. Funcționa după considerentul „primul venit, primul servit”, iar pe teigheaua aflată într-o parte a încăperii se afla o stivă

de pachete cu articole pentru dormit, învelite în plastic: două cearșafuri, o pernă și o pătură subțire.

Tăblița de pe ușă zicea „Ocupat”. Ballard își scoase telefonul, aprinse lanterna acestuia, deschise încet ușa și intră în încăpere, întrerupătorul luminii fusese fixat cu bandă adezivă în poziția de închis, astfel încât nimeni să nu îi deranjeze pe cei care dormeau. Ballard aprinse lanterna telefonului și verifică cele două paturi din mijloc. Erau ocupate, una dintre cele două persoane sforăind încet. Își scoase pantofii și îi puse de-o parte, apoi luă două pachete cu articole pentru dormit și le aruncă pe unul dintre paturile de sus. Urcă scara și întoarse salteaua, înainte să se înghesuie în spațiul de dormit. Avu nevoie de cinci minute ca să întindă așternuturile și să se bage sub pătură. Punându-și cele două perne în jurul capului, ca să nu audă sforăielile, încercă să adoarmă.

În timp ce stătea pe întuneric, se gândi la cele două avertismente de a sta departe, pe care le primise în timpul zilei. Știa că acestea erau cumva rezultatul acțiunilor ei din ziua precedentă. Își revizui pașii, încercând să își amintească fiecare detaliu al fiecărei mișcări pe care o făcuse, însă tot nu își dădea seama pe ce mină părea să fi călcat.

Luptându-se cu somnul, rememoră de mai multe ori evenimentele care se petrecuseră începând cu vineri noaptea. De data aceasta, nimeri ceva care nu ieșise în evidență înainte, pentru că păruse a fi o fundătură. După ce verificase cronologia lui Chastain, încercase să ia legătura cu Matthew „Metro” Robison, ca să vadă dacă el era martorul pe care încercase să îl „descoasă” Chastain înainte să fie ucis. Nu dăduse de Robison, dar îi lăsase cel puțin trei mesaje pe telefon.

Robison dispăruse, iar grupul operativ îl căuta. Când Carr venise să îi pună întrebări pe plajă, știa că ea îl sunase.

Ceea ce o tulbura pe Ballard acum era faptul că, dacă Robison, oriunde s-ar fi aflat, avea telefonul la el — și, cel mai probabil îl avea —, de unde știa Carr și grupul operativ că ea îl sunase în timpul nopții?

Își aminti că îi pusese lui Carr această întrebare, dar el nu îi dăduse un răspuns. Încercase să se eschiveze, spunând că primise această informație.

Ceva nu se lega. Acest lucru o măcina până când, în sfârșit, adormi.

Un hohot de râs zgomotos răzbătu din sala de ședințe și ajunsese până în „apartamentul nupțial”, trezind-o. Era buimacă și fu cât pe ce să se lovească cu capul de tavan când dădu să se ridice. Își scoase telefonul și verifică ora. Fu șocată când descoperi că dormise până la ora 10.00, și știa că ar fi dormit mai mult dacă ședința turei de dimineață nu ar fi avut loc pe hol.

Își strânse așternuturile, pătura și pernele și coborî cu grijă din patul de sus. Rămăsese singură în încăpere. După ce aruncă totul într-un coș de rufe, se încălță și străbătu coridorul până la vestiarul femeilor.

Își reveni sub dușul fierbinte și încercă să își amintească evenimentele din noaptea trecută. Își aminti că adormise cu o întrebare: De unde știa Rogers Carr că ea îl sunase pe Matthew Robison, care dispăruse? Deși era luni, ziua ei liberă, hotărî să afle răspunsul la acea întrebare până la sfârșitul zilei.

După ce se îmbracă cu haine curate din dulap, Ballard se așează pe o bancă și îi scrisese un mesaj lui Carr.

„Trebuie să vorbim. Ești prin zonă?”

Ezită o clipă, dar îl trimise. Știa că detectivul l-ar putea arăta altora și ar putea discuta cu ei cum să procedeze. Dar se baza pe el să n-o facă. Știa că dacă primea repede un

răspuns din partea lui, acest lucru însemna că nu i-l arătase altcuiva.

„Între patru ochi? Unde? Nu la PAB”.

Căzu o clipă pe gânduri și îi răspunse la mesaj, stabilind o întâlnire. Alese drept locație etajul paisprezece al clădirii Tribunalului Penal, deoarece era un loc firesc unde puteau fi văzuți detectivii. Dacă cineva de la Crime Majore sau PAB îl întreba pe Carr unde pleca, el putea spune că mergea la tribunal și nu ar fi stârnit bănuieli. De asemenea, clădirea se afla în apropierea spitalului universitar, unde spera ca mai târziu să o găsească pe Ramona Ramone trează.

Înainte să plece de la secție, intră în biroul locotenentului McAdams și îi aduse la cunoștință noutățile privind ancheta referitoare la Ramona Ramone. Acesta fu reținut în privința colecției de boxuri de alamă a lui Trent și a folosirii parafrazei „casa răsturnată” pentru a-și descrie domiciliul. McAdams o atenționează că dovezile erau indirecte și îi reaminti că entuziasmul ei se baza pe declarațiile fostei soții.

— Vei avea nevoie de mai multe dovezi, zise McAdams.

— Știu, afirmă Ballard. Le voi obține.

După ce găsi o mașină de serviciu, Ballard o luă spre centru, pe autostrada 101. Întârzie douăzeci de minute la întâlnirea cu Carr, din cauza traficului intens spre centru, și pentru că fusese nevoită mai întâi să își caute un loc de parcare și apoi să aștepte liftul din clădirea tribunalului, dar îl găsi pe detectivul de la Crime Majore stând pe o bancă lângă ușa unei săli de judecată și verificându-și mesajele.

Se așeză lângă el, pe banca din lemn.

— Îmi cer scuze că am întârziat. Totul a mers pe dos. Traficul, parcare, a trebuit să aștept zece minute pentru afurisitul ăsta de lift.

— Mi-ai fi putut trimite un mesaj, dar nu mai are importanță. Despre ce este vorba?

— Ieri ți-am pus o întrebare, dar nu mi-ai răspuns la ea. Ne-a fost distrasă atenția sau ai trecut-o cu vederea, dar nu mi-ai dat un răspuns complet.

— Ce întrebare?

— M-ai întrebat de ce l-am sunat pe Matthew Robison, iar eu te-am întrebat de unde știai că am făcut-o.

— Ba ți-am răspuns. Ți-am spus că am primit informația că încercai să dai de el.

— Nu neg. Dar cine ți-a spus că l-am sunat?

— Nu înțeleg. Ce importanță are?

— Ia gândește-te. Robison a dispărut, corect?

Carr nu răspunse imediat. Părea să cântărească cu mare atenție ce informații să îi divulge.

— Îl căutăm, da, răspunse el într-un final.

— Bănuiesc că, oriunde ar fi, dacă este în viață, are telefonul mobil la el, corect? Întrebă ea repede. Sau a fost găsit acasă la el sau altundeva?

— Din câte știu eu, nu.

— Atunci, dacă se ascunde pe undeva, înseamnă că are telefonul la el. Dacă este mort, atunci făptașul are telefonul lui. Oricum ar fi, de unde se știe că l-am sunat? Vrei să-mi spui că au făcut rost atât de repede de lista apelurilor? Eu n-am reușit niciodată să obțin un mandat pentru o companie de telefonie mai repede de o zi, darămite într-o sâmbătă, când nu este program de lucru. În plus, este martor, nu suspect și nu există niciun motiv întemeiat pentru a cere un mandat de accesare a listei de apeluri.

Carr nu răspunse.

— Bănuiesc că alternativa ar fi că ei au lista mea de apeluri sau îmi ascultă convorbirile telefonice, dar toate acestea nu au nicio logică, decât dacă tu m-ai mințit ieri, iar eu sunt, de fapt, suspectul principal. Dacă este așa, atunci nu m-ai fi lăsat să înregistrez conversația noastră. Și nu ai fi vorbit cu mine fără să-mi spui că sunt arestată.

— Nu ești suspectă, Ballard. Ți-am mai spus asta.

— În regulă, atunci revenim la întrebarea mea. De unde știți că l-am sunat pe Robison?

Carr clătină frustrat din cap.

— Uite, nu știu, răspunse el. Poate că a fost un mandat provizoriu. El a dispărut, iar ei au obținut un mandat ca să-i acceseze lista de apeluri, deoarece erau îngrijorați că ar putea avea probleme.

— M-am gândit deja la asta, dar nu funcționează, zise Ballard. Dacă ar fi vrut să îl găsească ca să se asigure că n-a pățit nimic, i-ar fi urmărit telefonul ca să îl localizeze și să îl verifice. Este vorba despre altceva. Cineva știe că l-am sunat. Cine ți-a spus?

— Ascultă-mă. Tot ce știu este că locotenentul meu a ieșit din ședință și mi-a spus că l-ai sunat pe Robison, iar eu trebuia să aflu motivul și să te opresc. Atâta tot.

— Cine este locotenentul tău?

— Blackwelder.

— În regulă, la ce ședință a participat Blackwelder?

— Poftim?

— Tocmai ai spus că a ieșit dintr-o ședință și ți-a dat instrucțiuni în ceea ce mă privește. Nu face pe prostul. La ce ședință a participat?

— A fost într-o ședință cu Olivas și cu câțiva tipi de la RHD. Departamentul de Crime Majore a fost implicat după ce a fost ucis Chastain, iar în timpul acelei ședințe, Olivas l-a pus pe Blackwelder la curent.

— Deci Olivas este sursa. Cumva a știut că l-am sunat pe Robison.

Carr își plimbă privirea pe holul aglomerat, ca să se asigure că nu îi vedea cineva. Oamenii treceau pe lângă ei, dar nimeni nu părea să fie interesat de ei.

— Posibil, zise el. Dar nu a fost singurul individ din încăpere.

— Mai mult decât posibil, completă Ballard. Gândește-te! De unde a știut Olivas că l-am sunat pe Robison dacă nu are telefonul lui?

Ballard așteaptă, dar Carr nu spuse nimic.

— Ceva nu se leagă, zise ea.

— Asta face parte din teoria ta legată de polițist, nu-i așa? spuse Carr, în cele din urmă. Vrei să pui asta în cârca unui polițist.

— Vreau să pun asta în cârca persoanei vinovate. Atâta tot.

— Ei, bine, atunci care ar fi următorul pas?

— Nu știu. Dar cred că ar trebui să fii precaut.

— Ascultă, Ballard, am înțeles. Olivas ți-a tras-o. Dar să sugerezi fără nici cea mai mică dovadă că el știe despre asta sau că deține informații despre...

— Nu asta fac.

— Mie așa mi se pare.

Frustrată, Ballard privi în jurul ei în timp ce se hotăra ce să facă.

— Trebuie să plec, zise ea în cele din urmă.

— Unde? întrebă Carr. Nu te băga în treaba asta.

— Am un caz al meu de rezolvat, așa că nu-ți face griji.

Ea se ridică în picioare și își coborî privirea la Carr.

— Nu te uita la mine așa, zise el. Nu ai nicio dovadă. Ai o teorie. Chiar dacă ai dreptate și este implicat un polițist, nimeni din departament nu va crede, mai ales când încerci să dai vina pe un tip despre care toți știu că este dușmanul tău, Ballard.

— Nu încă, spuse Ballard și se îndepărtă.

— Ballard, vino înapoi, strigă Carr.

Ea se întoarce și își coborî din nou privirea la el.

— De ce? vru să știe ea. Tu oricum n-ai de gând să faci nimic, iar eu am un caz de rezolvat.

— Vrei să iei loc un minut? o rugă Carr.

Se așeză fără tragere de inimă.

— Ai făcut asta și ieri, zise Carr. „Am un caz de rezolvat. La revedere”. De ce este atât de important cazul acesta?

— Este un tip în libertate care rănește oameni din plăcere, răspunse Ballard. Este un om malefic, iar eu am de gând să-l opresc.

— Thomas Trent?

— De unde naiba știi asta?

Clătină din cap. Nu avea nevoie de răspuns, deși Carr i-l dădu.

— Știi că de fiecare dată când accesezi NCIC¹⁴ trebuie să te autentifici, explică el. Am văzut că le-ai verificat pe cele trei victime din separeu și pe acest Thomas Trent. M-am întrebat cine era tipul acesta și ce legătură avea cu toate astea.

— Acum știi, zise Ballard. Nu are nicio legătură. Voi... Cazul acela nu are nicio legătură cu Chastain sau cu The Dancers ori cu altceva.

— E bine de știut.

— Uite, ai de gând să folosești informațiile pe care ți le-am dat sau nu?

— Le voi folosi, Ballard, dar gândește-te ce sugerezi. Că un locotenent de poliție omoară cinci persoane într-un bar, apoi îl elimină pe unul dintre oamenii lui? Pentru ce? Pentru că acesta are — ce? Datorii la jocurile de noroc? Este al naibii de exagerat.

— Nu există o explicație de ce oamenii ucid. Știi bine asta. Și dacă întreci măsura, ce te oprește să treci de la o victimă la șase?

Privi de-a lungul coridorului. Cu o sală de tribunal mai încolo, zări un bărbat care își luă imediat privirea de la ea.

¹⁴ Centrul de Informații privind Criminalitatea Națională (n.tr.)

Deși purta costum, semăna mai mult cu un polițist decât cu un avocat.

Ballard se uită liniștită la Carr.

— Ne urmărește cineva, zise ea. Bărbat de culoare, îndesat, costum maro, pe partea cealaltă a coridorului, o sală de tribunal mai încolo.

— Stai calmă, o liniști Carr. Este Quick¹⁵, partenerul meu.

— Ai venit cu partenerul?

— Pentru că ești imprevizibilă, Ballard. Voiam să mă asigur că totul va decurge bine.

— A fost și ieri acolo, când am avut „întâlnire la cină”?

— A fost prin apropiere, da.

Ballard se uită din nou la partenerul lui Carr.

— Mie nu mi se pare a fi chiar atât de rapid, zise ea.

Carr râse.

— Îl cheamă Quinton Kennedy, îi explică el. Noi îi spunem „Quick”.

Ballard încuviință din cap.

— Voi ține cont de toate astea, bine? zise Carr. Mă voi duce și voi vorbi cu locotenentul meu și vom lămuri problema referitoare la telefonul lui Robison. Voi descoperi cum am aflat noi că tu l-ai sunat. Dacă este așa cum crezi tu, atunci te voi anunța, apoi vom vorbi în ce direcție vom face următorul pas.

— Îl vom face spre procurorul general, zise Ballard. Îl vom face spre J-SID.

— Hai să nu ne entuziasmăm prea tare. Avem nevoie de mai multe decât să știu despre apelurile tale telefonice. Ar putea exista, totuși, o explicație rezonabilă.

¹⁵ Rapid (n.tr.)

— Tu continuă să te amăgești, Carr. Și pune-l pe Quick să-ți păzească spatele. Nu vrei să ai aceeași soartă cu a fostului meu partener.

Ballard se ridică din nou în picioare. Fără să mai scoată un cuvânt, se îndreaptă spre lift. Îl salută batjocoritor pe Quick, iar el o privi cu ochi mijiți, de parcă n-ar fi cunoscut-o. Dar era prea târziu pentru asta.

Ballard primi atât vești bune, cât și proaste când ajunse la secția de terapie intensivă de la etajul trei al spitalului USC. Vestea bună pe care o primi fu aceea că Ramona Ramone era trează și conștientă și că starea ei de sănătate se îmbunătățise. Vestea proastă era că rămânea în continuare intubată, nu putea vorbi, iar din limbajul semnelor părea să nu știe de ce se afla în spital sau ce i se întâmplase.

Lui Ballard i se permise să o viziteze, iar când intră în salon, Ramona deschise puțin ochii încă umflați și se privi pentru prima oară. Era tulburător să vezi că victima se trezește și conștientizează starea deplorabilă în care se află. În ochii ei se citea frica. Frica de necunoscut.

— Ramona, începu Ballard. Eu sunt Renée. Sunt detectiv în cadrul Departamentului de Poliție din Los Angeles și am de gând să îl găsesc pe cel care ți-a făcut asta.

Ballard puse dosarul pe care îl ținea în mână pe noptieră și rămase în picioare lângă pat. Ochii Ramonei erau agitați și se mișcau repede. Obrazul drept îi era în continuare foarte umflat, deformându-i fața. Ballard se întinse și îi luă mâna, punându-și degetul mare în palma ei.

— Acum ești în siguranță, zise ea. Nimeni nu-ți va mai face vreun rău. Ceea ce vreau să faci acum este să mă strângi de degetul mare dacă înțelegi ce îți spun.

Ballard așteptă și, în scurt timp, simți strângerea.

— Bine. E bine, Ramona. Uite cum facem: îți voi pune întrebări la care să răspunzi cu „da” sau „nu”, în regulă?

Dacă răspunsul tău este „da”, atunci mă strângi de deget o dată. Dacă răspunsul tău este „nu”, atunci mă strângi de două ori. În regulă?

Ea așteaptă și simți o strângere.

— Bine. Asistenta medicală mi-a spus că nu reușești să îți amintești ce ți s-a întâmplat. Este un gol total?

Două strângeri.

— Așadar, îți amintești ceva?

O strângere.

— În regulă, hai să-ți spun ce știm noi și pornim de-acolo. Azi este luni. Joi noaptea ai fost găsită într-o parcare de pe Santa Monica Boulevard, aproape de Highland Avenue. S-a primit un apel anonim, iar polițiștii care au răspuns la apel au crezut inițial că ești moartă. Atât de rău arătai.

Ramona închise ochii și rămase așa. Ballard continuă.

— Ai fost conștientă o clipă, când polițiștii așteptau să vină ambulanța. Ai menționat ceva despre o casă răsturnată, apoi ți-ai pierdut cunoștința. A fost singura informație cu care am lucrat. De atunci, eu am fost la rulota în care ai locuit, iar cei de acolo mi-au spus că lipseai de cinci zile. Cred că cineva te-a ținut ostatică în tot acest timp, Ramona. Și te-a rănit foarte rău.

Ballard văzu o lacrimă formându-se în colțul ochiului Ramonei. Ea clipi ca să o alunge, apoi se uită la Ballard. Sosise momentul să înceapă să-i pună întrebări.

— Ramona, îți amintești de casa răsturnată?

Două strângeri.

— În regulă. Dar bărbatul care te-a rănit? Pe el ți-l amintești?

Ballard așteaptă, dar nu simți nicio reacție din partea Ramonei.

— Asta înseamnă că totul este neclar?

O strângere.

— Este în regulă. Este în regulă. Atunci, hai să începem cu niște chestiuni elementare. Îți amintești rasa bărbatului?

O strângere.

Ballard trebuia să aibă grijă să nu o influențeze. Avocatul apărării ar putea-o sfâșia în boxa martorilor, dacă facea o mișcare greșită.

— În regulă, eu îți voi da câteva opțiuni, iar tu mă vei strânge o dată sau de două ori, în funcție de răspunsul tău. Bine?

O strângere.

— Era hispanic?

Două strângeri.

— Era de culoare?

Două strângeri.

— Era alb?

O strângere îndelungată.

— În regulă, era un bărbat alb. Mulțumesc. Hai să încercăm să îl descriem. Aspectul lui fizic ieșea în evidență într-un fel sau altul?

Două strângeri.

— Purta ochelari?

Două strângeri.

— Avea mustață sau barbă?

Două strângeri.

— Era înalt?

O strângere.

— Peste 1,80 m?

Ramona își agită mâna, adăugând un al treilea semn în conversație.

— Asta înseamnă că nu ești sigură?

O strângere.

— În regulă, am înțeles. Bine. Poți să agiți mâna ori de câte ori nu ești sigură. Am niște poze pe care aș vrea să ți le arăt. Se numește „identificare a suspectilor” și vreau să văd dacă

unul dintre acești bărbați seamănă cu cel care te-a rănit.
Pot să ți le arăt?

O strângere.

— Îți voi arăta șase poze deodată. Uită-te la ele fără să te grăbești, iar apoi te voi întreba dacă recunoști vreo poză. În regulă?

O strângere.

Ballard o lăasă pe Ramona de mână și se întoarse spre noptieră ca să ia dosarul. Întoarse coperta. Șase poze erau aranjate în ferestre separate dispuse într-un al doilea dosar. Sub fiecare poză era un număr. Ea ținea dosarul deasupra patului, la treizeci de centimetri de ochii Ramonei. Ea privea în timp ce ochii victimei alunecau peste poze, în ei citindu-se teama și reținerea. Ballard ținu dosarul în mână, aproape un minut, fără să vorbească.

— În regulă, zise ea.

Ea își puse din nou degetul mare în palma Ramonei.

— Seamănă vreunul dintre bărbații din poze cu cel care te-a rănit, Ramona?

Ballard așteptă și, în cele din urmă, Ramona își agită mâna.

— Nu ești sigură?

O strângere.

— În regulă, hai să trecem prin ele. Bărbatul din poza marcată cu numărul unu seamănă cu cel care te-a rănit?

Două strângeri.

— Bărbatul din poza marcată cu numărul doi seamănă cu acel bărbat?

Două strângeri.

— În regulă, dar numărul trei? Seamănă cu bărbatul care te-a rănit?

De data aceasta, Ramona își agită mâna.

— Nu ești sigură, dar există o oarecare asemănare.

O strângere.

— În regulă. Să trecem la următorul. La bărbatul din poza numărul patru.

Ramona își agită din nou mâna.

— Și numărul patru seamănă.

O strângere.

— Dar numărul cinci, Ramona? Ar putea fi bărbatul care te-a rănit?

Ramona își agită încet mâna, ezitând.

— Și numărul cinci este o posibilitate. Să ne uităm la numărul șase. Ar putea fi bărbatul care te-a rănit?

Două strângeri îndelungate.

— În regulă, categoric nu.

Ballard lăsa coperta să cadă și așeză dosarul pe noptieră. Ramona găsisese o asemănare la trei din cele șase poze, dar nu o identificare directă. Poza lui Trent era a cincea. În celelalte două poze erau doi bărbați care erau închiși în acel moment și niciunul nu putea fi agresorul.

Nu era un răspuns bun, iar Ballard fu nevoită să își ascundă dezamăgirea. Ramona suferea de leziuni cerebrale și se afla încă în convalescență. Ballard știa că astfel de răni se vindeau în timp și că victima își putea reaminti în cel mai mic detaliu ceva ce acum omitea. Exista și posibilitatea să nu își recapete niciodată memoria. Era un joc al așteptării, dar ea nu voia să aștepte. Indiferent că fusese sau nu Trent, cel care o rănisese pe Ramona putea acționa din nou în timp ce Ballard aștepta ca aceasta să se vindece.

Ballard zâmbi când se întoarse spre victimă.

— Te-ai descurcat bine, Ramona. Lucrul cel mai important este că începi să te vindeci și vom vedea dacă îți vei aminti mai multe.

Ballard se întinse și o strânse de mână.

— Voi trece mâine pe aici să văd ce faci.

Ramona îi strânse mâna la rândul ei.

În drum spre scări, Ballard zări un paznic în uniformă care dădea târcoale recepției. Nu îl mai văzuse până atunci. Se duse să-i vorbească, arătându-și insigna când se apropie.

— Ballard, LAPD. Stai mereu la etajul acesta?

— Nu, asistenta-șefă a cerut pază suplimentară pentru victimele care se află aici, sus.

— Bine. A fost autorizată de Roosevelt?

— Nu, Roosevelt este supraveghetorul din tura de noapte.

Ballard scoase o carte de vizită și i-o dădu paznicului.

— Stai cu ochii pe pacienta din salonul 307. Dacă se întâmplă ceva, anunță-mă, bine?

Paznicul studie o clipă cartea de vizită.

— S-a făcut.

După ce ieși pe ușile spitalului, Ballard se opri și analizează situația. Realiză cu tristețe că anchetele ei stagnau pe toate fronturile. Deoarece Ramona Ramone nu reușise să îl identifice pe agresorul ei, nu exista nicio dovadă și niciun caz împotriva lui Trent, indiferent cât de convinsă era Ballard că el fusese cel care o răpise.

În ceea ce privea ancheta Chastain/Dancers, nu era cazul ei, iar Carr, legătura ei cu ea, nu părea dispus să urmeze piste importante pe care i le furnizase ea.

Toate acestea o indispuneau și o făceau să se simtă neputincioasă. Băgă mâna în buzunar și își trecu degetul mare peste dinții cheii pe care Béatrice Beaupre i-o dăduse cu o seară înainte. Încercă să își țină în frâu dorința de a merge la casa răsturnată ca să vadă ce se afla înăuntru. Ar fi întrecut măsura, iar ea știa că se gândea la acest lucru din cauza frustrărilor.

Lăsă cheia în buzunar și scoase telefonul mobil. Sună la reprezentanța Acura din Valley și ceru cu Thomas Trent. Dacă tot avea să întreacă măsura, trebuia să se asigure că acesta se afla într-o locație ce putea fi verificată.

— Îmi pare rău, Tom este liber azi, zise centralista. Vreți să lăsați un mesaj?

— Nu, niciun mesaj, răspunse Ballard.

Închise și simți un val de ușurare că trebuia să își înfrâneze dorința de a da târcoale casei lui Trent. Ar fi fost prea periculos, deoarece el era liber. Chiar dacă nu era acasă, ar fi putut veni oricând. O idee care păruse a fi o posibilitate, devenise o cauză pierdută.

— La naiba, spuse Ballard.

Era abia ora 14.00 și era ziua ei liberă. Urma să intre în tură abia la miezul nopții în ziua următoare. Hotărî să facă singurul lucru care i-ar fi permis să-și limpezească mințile și să alunge senzația de nedumerire.

Se hotărî să plece în nord.

Până la ora 16.00, Ballard predase mașina de serviciu, își luase duba, înfulecase prânzul, apoi plecase spre Venice să-și ia câinele. Acum se afla pe Pacific Coast și se îndrepta spre nord, spre Ventura. Geamurile erau coborâte, iar briza mării pătrundea înăuntru. Lăsă în urmă gândurile legate de cazuri. Lola stătea pe scaunul din dreapta, cu botul pe geam, în bătaia vântului.

Totul se schimbă după o oră, imediat după ce trecu de Point Mugu, când primi un apel de pe un număr de telefon cu prefixul 818. Era din Valley. Deși nu recunoscuseră numărul, răspunse.

Era Trent.

— Salutare! Începu el pe un ton vesel. Sunt Tom Trent. Ghici la ce mă uit?

— Habar n-am, răspunse Ballard, ezitând.

— La modelul RDX 2017 alb Arctic, echipat complet și gata de condus. Când vrei să treci pe la reprezentanță?

— Păi, ești acolo acum?

— Da.

Ballard nu înțelegea, deoarece sunase în urmă cu câteva ore și i se spusese că era liber. Trent păru să îi simtă nedumerirea.

— Trebuia să fiu liber azi, zise el, dar m-au sunat cei de la departamentul de recepție a vehiculelor și mi-au spus că au un RDX alb, așa că am venit imediat la serviciu. Vreau să mă asigur că nu ne va sufla nimeni mașina de sub nas. Ce oră îți convine în seara asta?

Ballard știa că putea stabili o întâlnire, apoi să meargă la el acasă cât timp o aștepta la reprezentanță. Însă în intervalul de timp de când ea plecase de la spital, Ballard renunțase la planul acela și nu era convinsă că voia să îl mai pună în aplicare. De asemenea, o sunase deja pe bunica ei și îi spusese că venea la cină.

— Nu pot veni în seara aceasta, îi zise.

— Stella, am adus-o pentru tine, spuse Trent. Este frumoasă. Are și cameră pe spate, de toate. Ce-ar fi să te oprești pe-aici, în drum spre casă, de la muncă?

— Nu merg acasă în seara asta, Tom. Sunt plecată din oraș.

— Serios? Te duci să faci surfing cu duba aia a ta?

Ballard încremeni, apoi își aminti că intrase cu duba în parcare atunci când făcuse testul de conducere, iar placa fusese prinsă pe acoperișul mașinii.

— Nu, Tom, nu fac surfing. Sunt plecată din oraș cu treabă și te voi anunța când mă voi întoarce. Îmi pare rău pentru neînțelegere.

Ea închise înainte ca el să apuce să răspundă. Ceva în legătură cu apelul telefonic o înspăimânta — atitudinea lui degajată după un singur test de conducere.

— La naiba, zise ea.

Lola se întoarse de la fereastră și se uită la ea.

Telefonul începu să îi vibreze din nou, iar ea simți imediat cum o cuprinde un val de furie. Crezu că era Trent care o suna din nou.

Dar nu era Trent, era Rogers Carr.

— A existat un mandat, spuse el. Cei de la RHD l-au obținut pentru lista apelurilor lui.

Se referea la telefonul lui Robison și la apelurile pe care i le dăduse Ballard. Încă nu era convinsă.

— Cum au trecut de cauza probabilă? El este martor, nu suspect.

— N-au spus că ar fi suspect. Au invocat circumstanțe deosebite și faptul că posesorul telefonului s-ar putea afla în pericol. Atâta tot.

— Ai mai aflat altceva? Cine l-a mai sunat sau pe cine a sunat el?

— Nu, Ballard, n-am mai aflat nimic. Nici măcar nu am întrebat, pentru că nu are legătură cu ancheta care mi s-a dat.

— Firește că nu. Adică, de ce ai depune eforturi când poți să te faci că plouă?

— Ballard...

Ea închise și conduse restul drumului până în Ventura în tăcere, simțindu-se frustrată că era doar un observator care privea din exterior.

În seara aceea, la cină, bunica încercă să o înveselească, gătindu-i mâncarea preferată din copilărie: fasole neagră și orez cu guacamole și banane fripte. Lui Ballard îi plăcu mâncarea, însă nu spuse prea multe, cu excepția câtorva complimente pentru bucătăreasă. Aceasta fu cea care vorbi mai mult și îi puse întrebări.

Tutu era o femeie minionă și părea să se facă din ce în ce mai mică odată cu trecerea anilor. Pielea îi era măslinie și aspră, deoarece petrecuse mult timp la soare, mai întâi învățându-l pe fiul ei să facă surfing, apoi străbătând plajele

din lumea întreagă ca să îl urmărească la concursuri. Cu toate acestea, avea ochi ageri și își cunoștea nepoata mai bine decât oricine.

— Lucrezi la un caz? o întrebă ea.

— Am lucrat, răspunse Ballard. M-am cam poticnit.

— Dar lucrezi la ceva. Îmi dau seama. Ești atât de tăcută.

— Bănuiesc că da. Îmi cer scuze.

— Munca ta este importantă. E în regulă.

— Ba nu este. Trebuie să uit de toate o vreme. Dacă nu te superi, după cină, merg în garaj să spăl niște rufe și să ceruiesc o placă pe care vreau să o folosesc mâine.

— Nu vei vâsli?

— Cred că am nevoie de o schimbare de ritm.

— Fă ceea ce simți, scumpo. După ce spăl vasele, merg la culcare.

— Bine, Tutu.

— Dar spune-mi, ai mai primit vești în ultima vreme de la Makani?

— Nu, de la Crăciun.

— Păcat.

— Nu chiar. Lucrurile sunt așa cum sunt. Ea sună de Crăciun și atunci când are nevoie de ceva. Este în regulă.

Makani era mama lui Ballard. Din câte știa, femeia era în viață și locuia la o fermă izolată din Kaupo, Maui. Nu avea nici telefon, nici internet. Și nu avea nicio intenție să țină legătura în mod regulat cu fiica ei, pe care o lăsase pe continent în urmă cu douăzeci de ani, ca să locuiască în casa unde crescuse și tatăl ei. Nu ținuseră legătura nici măcar atunci când Ballard revenise în Hawaii, unde se născuse, ca să urmeze facultatea. Ea crezuse mereu că acest lucru era din cauza faptului că ea îi amintea prea mult de bărbatul pe care Makani îl pierduse în valuri.

Ballard rămase în bucătărie ca să dea o mână de ajutor cu vasele, așa cum făcea mereu, cot la cot cu bunica ei, în fața

chiuvetei. Apoi, o îmbrățișă și îi ură noapte bună. O scoase pe Lola în curtea din față și privi cerul senin cât timp cățelușa își făcu treburile. După aceea, o duse la culcușul ei și merse în cameră să ia sacul cu rufe pe care îl adusesese mai devreme din dubă.

Ballard intră în garaj și își aruncă hainele murdare în mașina de spălat, apoi îi dădu drumul. Se duse la raftul cu plăci, care era fixat de peretele din spate al garajului. Opt plăci erau aranjate în fante, după mărime: era colecția ei strânsă de-a lungul timpului. Nu le schimba niciodată, deoarece aveau valoare sentimentală.

Trase o placă scurtă din prima fantă și o duse la o masă de călcat pusă invers, pe care o folosea drept suport pentru ceruire și curățare. Placa era modelul Biscuit by Slick Sled, lungă de 1,80 m, cu margini roz și suprafață violet. Era prima ei placă, pe care tatăl ei i-o cumpărase când avea treisprezece ani și care fusese aleasă mai degrabă pentru culorile ei vii decât pentru model. Soarele și sarea șterseseră culorile, dar placa mai făcea încă față valurilor, la fel de bine ca un model mai nou. Pe măsură ce creștea, părea să aleagă de cele mai multe ori această placă.

Încă din prima zi, lui Ballard îi plăcuse să ceruiască și să curețe placa și să o pregătească pentru ieșirea următoare. Tatăl ei o învățase că o zi bună de surfing începea cu seara de dinainte. Ea știa detectivi de la secția din Hollywood care petreceau multe ore lustruindu-și pantofii și ungându-și tocurile din piele ale pistoalelor și curelele. Era nevoie de o anumită concentrare, lucru care îi făcea să uite de greutatea cazurilor. Îi ajuta să își limpezească mințile și să se revigoreze. Ceruirea unei plăci de surfing avea același efect asupra lui Ballard. Putea să uite de tot.

Mai întâi, luă un pieptene de ceară din trusa de unelte de pe un banc din apropiere și începu să îndepărteze ceara veche de pe suprafața plăcii. O lăsa să cadă pe pardoseală

asemenea unor fulgi de zăpadă, cu gândul că o va strânge mai târziu. Ultimul pas al procesului era curățarea.

Odată ce îndepărtă cea mai mare parte din ceară, luă un bidon de soluție Firewater, de pe un raft, turnă soluția de curățat pe o cârpă și șterse suprafața plăcii până când lumina de deasupra capului se oglindi în ea. Se duse și apăsă pe întrerupătorul de pe perete, ce deschidea ușa garajului, astfel încât vaporii chimici emanați de soluție să se risipească.

Se întoarse la placă, o șterse cu o bucată de pânză veche, apoi luă o cutie nedesfacută de Sex Wax de pe raft. Întinse cu grijă un strat de bază, apoi un strat mai gros pe suprafața plăcii. Întotdeauna stătea pe placă având piciorul drept în față, prin urmare, avu grijă să întindă mai multă ceară în partea din spate, ca să își poată așeza mai bine călcâiul stâng.

Fiecare surfer avea modul său special de a întinde ceara. Ballard urmăsea întotdeauna exemplul tatălui său și o întindea din față către spate, lăsând șanțuri care urmau suprafața apei.

„Lasă-te purtată de val”, îi zicea el.

După ce termină, întoarse placa pe suport, ca să termine treaba cu cea mai importantă acțiune a întregului proces: curățarea și lustruirea părții de dedesubt, care atinge apa.

Mai întâi, se aplecă să privească un petic vechi de fibră de sticlă de pe vârful plăcii. Aceasta fusese zgâriată în husă în timpul unei călătorii pe insula Tavarua din Fiji. În douăzeci de ani, fusese peste tot în lume, iar singurul ei cusur era cărpeala tatălui ei. Observă că fibrele începeau să se desprindă și știa că trebuia să ducă în curând placa într-un atelier specializat. Însă o mai putea folosi cel puțin o zi pe plajă.

Apoi, luă o cheie dintr-o cutie de pe banc și strânse aripa dorsal. În cele din urmă, turnă din nou ceară pe placă și

curăță întreaga suprafață, apoi o uscă. Era atât de alunecoasă și de lucioasă, încât își văzu reflexia în ea când o înclină ca să o ducă la dubă.

Dintr-odată, zări o mișcare neașteptată în spatele ei. Înainte să apuce să reacționeze, se trezi cu o pungă neagră trasă pe cap și strânsă în jurul gâtului. Scăpă placa din mâini și începu să se zbată. Trase de pungă și de mâinile care o țineau strâns. Apoi simți un braț puternic în jurul gâtului, care i-l strângea ca într-o menghină. Un antebraț îi împingea ceafa, strângând-o și mai tare. Simți cum picioarele i se desprind de sol când atacatorul ei se lăsă pe spate, folosindu-și pieptul pe post de suport ca să o poată ridica.

Începu să dea din picioare în gol, iar mâinile nu reușiră și să se prindă de ceva.

Apoi, o învălui întunericul.

Ballard deschise ochii și încercă să-și ridice capul. Din spatele ei răzbătea o lumină slabă. Încercă să se orienteze și își dădu seama că fusese sedată. Când își întoarse capul, vederea i se încețoșă, apoi începu să îi revină treptat. Strânse din ochi cu putere, apoi îi deschise din nou. Nicio schimbare.

Își dădu seama că era dezbrăcată și că o dureau în anumite părți ale corpului. La gură avea un căluș bine strâns. Nu se putea mișca. Stătea pe un scaun din lemn cu spătar drept. Mâinile îi erau întinse pe lângă corp, legate de picioarele din spate ale scaunului. Stătuse legată atât de strâns și de atât timp, încât degetele îi amorțiseră. Peste piept trecea o curea ce o ținea imobilizată de spătarul scaunului. Gleznele îi erau legate de picioarele din față ale scaunului.

Încercă să își aducă aminte ce i se întâmplase. Fusese bătută? Fusese violată? Îi era greu să își controleze starea de neliniște și, cu cât încerca mai mult să respire prin căluș,

cu atât mai mult pieptul i se umfla, iar cureaua ce îi trecea pe sub sâni îi tăia respirația.

Își ridică din nou capul și cercetă din priviri spațiul. Când se uită în stânga, își văzu reflexia neclară într-o oglindă de mărime naturală aflată pe perete. Era legată la încheieturi și la glezne cu niște coliere negre din plastic.

Tot în partea stângă se mai afla o măsuță pe care se afla o cheie, în capătul celălalt al camerei, draperiile ce atârnav din tavan până pe podea erau trase, însă văzu lumina pătrunzând pe margini, dar nu își dădu seama dacă era lumina soarelui, lumina lunii sau lumină artificială. Își văzu în schimb hainele strânse grămadă pe jos, lângă draperii. Păreau să îi fi fost smulse sau tăiate.

Știa unde se afla. În camera de jos din casa răsturnată a lui Thomas Trent. Acum o vedea din partea cealaltă a ferestrei. Simți cum o cuprinde groaza când avu această sumbră revelație. Se încordă din nou, dar nu se putu mișca din cauza colierelor.

Începu să respire adânc pe nas. Cu cât îi ajungea mai mult oxigen în sânge, cu atât mai repede otrava — sau cu ce o fi fost sedată — avea să dispară. Se chinui să-și amintească ce se întâmplase. Revăzu placa de surf și garajul. Fusesse atacată din spate. Își aminti că fusesse sugrumată și simți repulsie.

Tutu. Oare bunica ei fusesse răpită sau rănită? De unde știa Trent de Ventura?

Își aminti că vorbise cu Trent despre mașină în timp ce conducea. El o sunase, iar ea refuzase invitația de a merge la reprezentanță. Oare apelul fusesse o farsă? Oare o urmărisese? Cum aflase că era polițistă?

Părea să existe doar un răspuns la aceste întrebări, iar ea simți din nou cum o cuprinde teama.

Béatrice.

Ballard își dădu seama că se înșelase în privința fostei soții. Béatrice îi spusese lui Trent despre ea.

Dar asta tot nu explica de unde știa el despre Ventura, despre faptul că nu o chema Stella, ci Ballard. Ea nu îi spusese nimic lui Béatrice despre faptul că fusese la reprezentanță și că vorbise cu Trent.

Apoi își aminti de apelul pe care îl primise când se aflate pe Pacific Coast, când îi spusese lui Trent că era plecată din oraș. El pomenise ceva despre surfing. Oare îi dăduse de urmă prin intermediul dubei? Se încordă din nou, dar nu reuși să se miște.

Apoi îi auzi vocea și simți cum o străbate un fior.

— Nu te obosi, Renée. Nu le poți rupe.

Ballard se uită în oglindă, dar nu îl văzu în cameră. Trent ieși dintr-o nișă, trecu pe lângă ea, apoi se întoarse să o privească. Brusc, îi trase cu ambele mâini călușul peste bărbie, lăsându-l să atârne în jurul gâtului.

— Unde este bunica? îl întreabă Ballard, cu vocea sugrumată de teamă. Ce i-ai făcut?

Trent o privi îndelung, părând să îi savureze teama.

— Cred că doarme liniștită în patul ei, răspunse el într-un final. Ar trebui să-ți faci mai multe griji pentru tine.

— Ce mi-ai dat? M-ai sedat.

— Injecție cu ketamină. O țin pentru ocazii speciale. A trebuit să mă asigur că nu îmi vei crea probleme pe drum înapoi.

Asta era în sfârșit o veste bună. Ballard știa despre ketamină. De-a lungul anilor, citise și studiasse cu sârguință toate buletinele informative ale departamentului privind gama de droguri ale violului la modă și care apăreau în cazuri de agresiune sexuală. Ketamina era folosită în principal ca anestezic, iar efectele acesteia nu durau mult. Simțea deja că ieșea din starea de letargie în care se trezise în urmă cu câteva minute. În scurt timp, își va reveni

complet. Spera că Trent făcuse o greșeală, iar o greșeală însemna speranță.

— Luate-ar naiba, Trent, zise ea. Crezi că vei scăpa nepedepsit? Nicio șansă. Există persoane care știu despre existența ta, persoane cu care am vorbit. Am întocmit rapoarte. Am un partener. Am un locotenent. Povestea asta s-a terminat. Tu ești terminat, indiferent ce mi-ai face.

El se încruntă și clătină din cap.

— Nu prea cred, Renée, zise el. Îți vor găsi duba parcată pe plajă, departe de aici, și nu te vor găsi nicăieri. Vor afla că ești nefericită. Până și bunica ta va trebui să spună că păraii distantă și ușor deprimată.

Ballard se întrebă dacă el se ascunsese în casa bunicii ei tot timpul cât fusese acolo. Oare ascultase vaga conversație pe care ea o purtase cu Tutu în timpul cinei?

— Între timp, ar putea veni să vorbească și cu mine, dar ce vor avea, Renée? Nimic. Nu vor avea nimic. Eu voi avea martori care m-au auzit când te-am sunat și ți-am spus că a sosit mașina pe care ai comandat-o. Vor spune că te-am rugat insistent să vii la reprezentanță, dar că tu ai refuzat, deoarece nu o mai voiai.

Făcu o pauză teatrală.

— Tu ești detectivul, zise el într-un final. Cum crezi că va fi? Fără cadavru, fără dovezi, nu va fi niciun caz.

Ea nu răspunse, așa că el se apropie și se aplecă, rezemându-se cu mâna de spătarul scaunului, în stânga ei. Își trecu cealaltă mână de-a lungul coapselor ei, apoi și-o băgă între ele. Ea încremeni.

— Ești a mea acum, îi șopti el.

Ea își întoarse capul și încercă să se lase pe spătarul scaunului, dar nu avea unde să se retragă. El își ridică mâna și o strânse de bicepsul drept ca și când ar fi vrut să-i verifice forța.

— Îmi place o luptă pe cinste, zise el. Am știut de prima oară când te-am văzut că ești bățăioasă. Mă voi distra cu tine. Apoi se ridică având un zâmbet pe buze, mângâindu-i sfârcul drept.

— Știi ce-mi mai place? Ești bronzată uniform. Am observat asta când te-am văzut la reprezentanță. Pielea ta fină și ciocolatie — ce ești? Ești polineziană? Poate jumătate albă, jumătate polineziană? Poate puțin mexicană?

— Du-te-n mă-ta! Eu sunt cea care-ți va veni de hac. El râse când auzi aceste cuvinte.

— Vom vedea, Renée, zise el. Putem vorbi despre asta mai târziu. Dar acum, am o întrebare importantă pentru tine. Se întinse și luă cheia de pe masă. O țină în fața ochilor ei. Ballard o recunoscuse. Era cheia pe care i-o dăduse Béatrice. O avusese în buzunarul blugilor.

— De unde o ai? o întrebă Trent.

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse Ballard. Nu este a mea.

— Păi, știu că nu este a ta, pentru că este cheia de la casa mea. Am încercat-o la ușa de la intrare. Dar am găsit-o în buzunarul tău și vreau să știu de unde o ai.

— Ți-am spus, nu...

Brusc, Trent întinse brațul stâng și o apucă de gât. O împinse cu toată puterea în spătarul scaunului și o imobiliză acolo. Se aplecă, și ea îi simți respirația în față.

— Să nu mă minți.

Nu putea răspunde. Strânsoarea lui îi blocase căile respiratorii. Simțea apropierea întunericului, însă Trent îi dădu drumul.

Își dresă vocea, însă o dureaua gâtul.

— Ți-am spus, nu este cheia mea.

— Am găsit-o în hainele tale! Ți-am scotocit prin buzunare și am găsit o cheie de la casa mea...

El tăcu brusc. Se uită la cheie, iar Ballard văzu cum se întunecă la față când își dădu seama.

— Târfa aia, zise el. Ea ți-a dat-o. Ai vorbit cu fosta mea soție, cu târfa aia, nu-i așa?

— Nu, Trent, răspunse Ballard. Nici măcar nu știu despre cine vorbești.

Trent flutură cheia la câțiva centimetri de față ei.

— Mincinoaso, țipă el. Ea ți-a dat-o. A păstrat-o și ți-a dat-o ție, ca să poți intra în casa mea. Târfă nenorocită!

Se îndepărtă și își duse pumnii la tâmpile. Ballard vedea furia din ochii lui. Se întoarse brusc spre ea.

— Ei, bine, știi ceva? vorbi el, sugrumat de furie. Voi organiza o reuniune restrânsă, doar cu noi trei, Renée. Va fi amuzant.

— Trent, așteaptă, strigă Ballard. Nu vrei să faci asta. Dacă îi vei face ei ceva, vei aduce poliția la ușa ta. Știi că un fost soț este suspectul principal atunci când o femeie este ucisă. În cazul meu, s-ar putea să ai șansa să scapi. Dar nu și în cazul ei. Las-o în pace.

Trent azvârli cheia pe masă și se postă în fața lui Ballard. Se aplecă și își propti pumnii în șolduri.

— Ce drăguț din partea ta că încerci să o salvezi. Dar ce se va întâmpla dacă, întocmai ca fata cu placa de surf, soția va dispărea pur și simplu fără urmă?

— Același lucru. Vor veni aici.

— Nu prea cred. Nu atunci când soția este o regină a filmelor porno sadomasochiste. Știi ce cred eu? Eu cred că vor spune: „îi dorim călătorie sprâncenată”.

— Trent, nu face asta. Ea nu are nici...

Ballard nu apucă să termine. Trent se aplecă și, cu ambele mâini, îi trase călușul cu brutalitate peste gură. Apoi, își duse mâna la buzunarul din spate și scoase un toc negru de ochelari. Când îl deschise, lăsă la vedere o seringă și o sticlută de culoarea chihlimbarului, cu o etichetă pe ea.

Ballard știa că era ketamină și că avea de gând să o sedeze din nou.

— Trebuie să te adorm pentru puțin timp, zise Trent. Iar după ce mă voi întoarce, vom da o mică petrecere împreună cu mireasa mea.

Ballard se zbătu, dar fu în zadar. Încercă să vorbească, dar nu reuși să articuleze cuvintele. Trent băgă acul seringii în capacul de cauciuc al sticluței și trase lichidul transparent.

— Chestia asta se folosește pe pisici și pe câini, îi explică el. Dar funcționează destul de bine și la oameni.

El puse sticluța și tocul de ochelari pe masă, apoi ținu acul sus și lovi seringă cu degetul.

— Nu vrem să intre aer, nu-i așa?

Ballard simți cum i se adună lacrimile în ochi. Nu putea face nimic, decât să îl privească. El se aplecă și își puse din nou o mână pe spătarul scaunului. Îi băgă repede acul în coapsa stângă. Ballard se smuci, însă doar atât putu face. Trent împinse încet pistonul cu degetul mare, iar ea simți cum lichidul îi pătrunde în trup.

— Își face efectul destul de repede, spuse el. Durează cel mult două minute.

Făcu un pas în spate și puse seringă și sticluța la locul lor în toc.

— S-ar putea să le folosesc și pe târfa aia, zise el. E destul de bătoasă.

Ballard îl privea de la depărtare, de parcă s-ar fi aflat într-un tunel. Simțea deja cum ketamina îi curgea prin vene și începea să își facă efectul. Încercă să își încordeze mușchii sub strânsoarea legăturilor, dar nu mai putu să facă nici măcar asta. Era neajutorată. Trent observă și se uită la ea după ce închise cu zgomot tocul de ochelari. Zâmbi.

— Ți dai o senzație plăcută, nu-i așa?

Ballard se zgâi la el în timp ce simțea cum adoarme. În scurt timp, tunelul se prăbuși și se transformă într-un punct de lumină. Apoi și acesta dispăru.

Ballard simți gust de sânge. Deschise ochii, dar era dezorientată. Apoi își aminti: casa răsturnată, scaunul, legăturile, Trent. Călușul îi sfâșiasse ambele colțuri ale gurii atunci când i-l pusese din nou în gură. Își simțea gâtul înțepenit și îi era greu să și-l miște, iar vederea îi era din nou încețoșată.

În cameră era întuneric. Trent stinsese lumina când plecase. Nu vedea decât marginile slab luminate ale draperiilor din partea cealaltă a încăperii. Habar nu avea cât timp fusese inconștientă sau cât timp va mai trece până să se întoarcă Trent.

Privi în jur și își văzu silueta neagră în oglindă, legată în continuare. Își încordă mușchii și își dădu seama că legăturile erau la fel de strânse ca înainte. Încercă să își pună gândurile în ordine și să nu se lase copleșită de panică.

Începu cu Béatrice. Trent plecase să pună mâna pe ea. Ballard știa unde era casa răsturnată și unde locuia și muncea Béatrice. Era un drum de minimum douăzeci și cinci de minute cu mașina, în ambele sensuri, ținând cont de trafic. Dacă era în toiul nopții, va parcurge distanța mult mai repede. Dacă era miezul zilei, îi va lua mult mai mult. De asemenea, Trent trebuia să găsească o cale să o răpească și să o controleze pe Béatrice. Dacă era singură la depozit, atunci era altceva. Dacă era în toiul filmărilor, atunci vor fi acolo și alte persoane, iar acest lucru complica situația considerabil și îi va lua mai mult timp.

Existau prea multe necunoscute și niciuna nu avea importanță, deoarece habar n-avea cât timp fusese inconștientă. Singurul lucru pe care îl știa îi dădea o rază de

speranță. Era singură în acel moment, iar Trent făcuse o greșeală. Mai devreme, când se privise în oglindă, observase că era prinsă de scaun cu legători negre din plastic, probabil cumpărate de la un magazin de bricolaj. Erau subțiri, din cele folosite pentru legarea cablurilor sau în alte scopuri industriale ori menajere, nu de tipul celor utilizate de poliție pentru a-i lega pe infractori.

Indiferent de scopul și rezistența lor, Ballard știa că toate legăturile de plastic aveau un lucru în comun: se supuneau în totalitate legilor fizicii.

În poliție, colierele din plastic sau cătușele flexibile erau considerate dispozitive de imobilizare temporară. Nu făceau parte din categoria „cătușe”, din simplul motiv că unele erau confecționate din plastic, iar celelalte din oțel. Circulau suficiente povești și avertismente în înștiințările oficiale, în sălile de ședințe și printre cei care stăteau la taclale pe coridoarele secției. Mesajul era simplu: fii mereu cu ochii pe un arestat imobilizat cu cătușe flexibile. Nu avea importanță cât de rezistente erau. Plasticul se supune legilor fizicii. Frecarea produce căldură. Căldura face ca plasticul să se întindă.

Ballard încercă să își miște încheieturile, însă de data aceasta nu încercă să le forțeze, ci să își miște mâinile în sus și în jos de-a lungul barelor verticale ale scaunului. Legăturile erau atât de strânse, încât ea nu reuși să le miște mai mult de un centimetru, indiferent de sens. Însă un centimetru în sus și un centimetru în jos era suficient. Începu să își miște brațele ca niște pistoane, în sus și în jos, în sus și în jos, cât putu de repede, creând frecare între plastic și lemn. Aproape imediat, plasticul tare începu să îi taie pielea, provocându-i durere. Însă în scurt timp, simți și căldura pe care o crea, iar acest lucru o determină să își miște brațele din ce în ce mai repede.

Durerea deveni aproape insuportabilă și, în scurt timp, simți cum sângele îi șiroia din încheieturi pe mâini. Însă nu se opri. În curând, un centimetru deveni doi centimetri, apoi cinci centimetri, iar ea simți cum plasticul începea să cedeze.

Mușcă din căluș, iar lacrimile îi brăzdară obrazii, însă continuă, cu pauză din două în două minute, după numărătoarea ei, ca să verifice repede circumferința legătorilor. Făcea același efort cu ambele mâini, dar în scurt timp deveni evident faptul că legătoarea de la încheietura stângă răspundea mai repede datorită frecării și căldurii. Încetă să mai depună efort în partea dreaptă și îl dublă în partea stângă, concentrându-și toată forța în mișcarea brațului.

Simțea durerea până la umăr și gât, dar continua să-și miște brațul. În curând, sângele și transpirația de pe încheietură și de pe mână le făcură să devină alunecoase și, brusc, când trase în sus, mâna îi trecu prin legătoare, marginile acesteia zgâriindu-i pielea de pe părțile laterale ale palmei.

Avea o mână liberă și asta o făcu să țipe în căluș, un țipăt sălbatic de eliberare. Își ridică mâna însângerată, cu degetele amorțite, și reuși să își tragă călușul peste bărbie.

— Nenorocitul! țipă ea în cameră.

Trent lăsase cheia pe masă. Ballard o vedea strălucind în lumina ce pătrundea prin ușa glisantă. Se întinse spre masă, dar aceasta era la vreo treizeci de centimetri depărtare. Folosindu-și brațul liber, se legănă cu scaunul până când acesta se înclină. Atunci dădu să înșface cheia, dar rată și căzu cu fața în jos, cu tot cu scaun.

Întinsă pe pardoseală, putea ajunge cu ușurință la piciorul mesei. Așa că o trase și reuși să o încline. Cheia căzu pe jos, la îndemână. O atinse, însă degetele îi erau atât de amorțite, încât nu o putu lua.

Își scutură mâna stângă, încercând să scape de amorteală, în timp ce continua să își miște brațul drept în sus și în jos, de-a lungul barei scaunului. În curând, mâna stângă i se dezmoțî suficient cât să o poată apuca și folosi ca pe un fierăstrău ca să taie plasticul moale ce îi ținea mâna dreaptă imobilizată. În câteva clipe, cea de-a doua legătoare de plastic se rupse și acum avea ambele mâini libere.

Întinsă în continuare pe o parte, desprinsă cureaua care o ținea legată de spătarul scaunului. Gleznele îi erau în continuare prinse de scaun. Se întoarse pe partea stângă și, aplecându-se într-o parte, reuși să apuce una dintre barele transversale dintre picioarele din față și cele din spate ale scaunului. Încercă să o smulgă, dar era bine fixată. Folosindu-și podul palmei deja însângerat, lovi bara, dar fără a reuși să o miște. O lovi în repetate rânduri, fără niciun rezultat.

Își puse toată forța în următoarea lovitură și nu își dădu seama dacă trosnitura pe care o auzi fusese provocată de lemn sau de osul mâinii.

— Fir-ar să fie!

Se odihni o clipă, până când o mai lăsă durerea, apoi apucă bara și trase. Lemnul crăpase și, trăgându-l de mijloc, reuși să îl rupă. Apoi trase legătura în jos, de-a lungul piciorului, și scăpă de scaun.

Cu un singur membru legat, Ballard reuși să miște scaunul și să îl proptească în perete. Apoi, lovi bara cu călcâiul piciorului liber, fără să mai simtă durere, deoarece piciorul îi era complet amorțit.

Liberă în sfârșit, se așeză pe jos și încercă să scape de amorteală, ffectându-și încheieturile și gleznele. Pe măsură ce îi reveneau simțurile, începură să pulseze, însoțite de o durere puternică. Încercă să se ridice în picioare și să umble, dar se dezechilibra și căzu. Se târî până în partea cealaltă a camerei, unde hainele erau puse grămadă.

Hainele îi erau tăiate în atât de multe locuri, încât nu le mai putea folosi. Speranța că își va găsi acolo telefonul mobil i se risipi când își aduse aminte că îl lăsase la încărcat în camera ei atunci când coborâse în garaj.

Știa că trebuia să caute un telefon mobil și haine. Încercă din nou să se ridice în picioare, întinzându-și mâinile și folosind drept suport peretele din oglindă, unde lăsă o urmă însângерată.

Trase draperia cu cealaltă mână și văzu că lumina ce se strecura pe lângă margini provenea de la becul de pe verandă. Afară era întuneric. Părea să fie miezul nopții.

Tocmai când realizează că acest lucru însemna că Trent putea străbate străzile pustii din Valley mai repede decât sperase ea, casa păru să se scuture din cauza unei vibrații puternice care venea de deasupra.

Se deschidea ușa garajului.

Ballard simți un val de adrenalină. Traversă încăperea, încă nesigură pe picioare. Deschise ușa camerei și ieși pe un hol mic. Văzu niște scări care duceau undeva sus și o trapă în podea. Ezită, apoi intră înapoi în cameră și închise ușa. Știa în ce loc din casă se afla, dar nu cunoștea planul casei dincolo de camera aceea. Știa că putea ieși pe ușa glisantă și că putea urca scările exterioare. Asta ar fi însemnat să umble goală-pușcă pe străzi. Putea bate la uși până când găsea un telefon ca să sune la 911¹⁶.

Dar cum rămânea cu Béatrice? Datoria lui Ballard era să protejeze și să servească. Dacă Trent o răpise pe fosta soție, oare Ballard ar fi putut cere ajutoare care să vină la casă și să o salveze la timp?

Auzi o ușă închizându-se cu zgomot la etaj. Trent era acum în casă.

¹⁶ 911— numărul unic pentru apeluri de urgență (n.red.)

Ballard privi în jurul ei și ochii îi căzură pe una dintre barele rupte din scaun. Aceasta se rupsese pe lungime și avea un vârf ascuțit. Se aplecă repede și o luă în mână, apoi îi verifică vârful cu degetul mare. Era ascuțit și putea străpunge pielea. Trebuia să îl țină bine în mână și să-l înfigă cu putere.

Se ascunse în spatele ușii, ținând în mână noua armă. Aproape imediat, își dădu seama că nu era o idee bună. Mâinile și picioarele îi erau pe jumătate amorțite și o dureau. Arma pe care o ținea în mână necesita un atac de aproape, iar Trent era mult mai mare și mai puternic decât ea. Deși avea de partea ei elementul surpriză, chiar dacă l-ar fi înjunghiat în spate, era puțin probabil că l-ar fi doborât, și apoi ar fi fost nevoită să lupte corp la corp cu un inamic mult mai puternic.

Se auziră pași grei coborând scările. Bănuia că erau două seturi de scări din garaj până la nivelul inferior.

Se lipi de perete și se pregăti să acționeze în singurul mod în care putea. Dar își aminti ceva și se duse pe furiș în partea cealaltă a camerei, unde se aflau draperiile. Le dădu la o parte și scoase coada de mătură din șina ușii glisante. Apoi se întoarse și luă din mers din grămada de haine distruse ceea ce mai rămăsese din sutienul ei.

Rezemă coada de mătură de peretele de lângă ușă și se puse repede pe treabă. Pașii lui Trent se opriră pe scări, apoi îl auzi deplasându-se la etajul de deasupra ei. Pașii îi erau greoi, iar ea bănuia că o căra pe Béatrice.

Sutienul fusese tăiat între cupele de mătase și bretele, și părea să-i fi fost smuls de pe trup. Clema era încă închisă. Ballard își legă strâns sutienul în jurul coapsei drepte și băgă pumnalul improvizat din lemn.

Auzi pașii lui Trent pe scările ce duceau la nivelul inferior. În curând avea să intre în cameră. Apucă repede coada de

mătură și se îndepărtă de perete, postându-se în unghiul mort al ușii, unde avea loc să-și ia avânt.

Ușa se deschise. Primul lucru pe care îl văzu Ballard fu o pereche de picioare goale, deoarece Trent o căra pe Béatrice, inconștientă.

— Iubito, sunt...

Trent se opri când văzu urma de mână însângerată pe oglinda de pe perete. Apoi își plimbă privirea prin încăpere și ochii îi căzură pe scaunul și masa răsturnate. Fără să se gândească deloc la Béatrice, o lăsă să cadă pe jos și dădu să se întoarcă spre ușă.

Ballard îl luă prin surprindere. Când se întoarse, prima ei lovitură îl nimeri peste obrazul drept. Se auzi un trosnet, iar ea crezu că îi spărsese pomeții.

Nu așteptă să vadă care fusese impactul loviturii. Ridică din nou coada de mătură și ținti mai jos, lovindu-l pe Trent peste coaste. De data aceasta, sunetul fu mai puternic, ca atunci când lovești cu pumnul într-un sac de box. Trent icni și se îndoi. Ballard își luă din nou avânt, pregătindu-se să îl lovească cu putere în moalele capului.

Coada de mătură se rupse în două din cauza impactului, capătul desprins zburând în partea cealaltă a camerei și nimerind oglinda, însă cumva, Trent rămase în picioare. Își duse ambele mâini la cap și se dădu în spate, împleticindu-se. Era ca un luptător amețit, pe punctul de a se prăbuși, dar își reveni și începu să se îndrepte.

— Târfă afurisită! țipă el.

Ballard azvârli corida de mătură ruptă și se năpusti asupra lui Trent, izbindu-l cu spatele de perete. Își împinse umărul în el, imobilizându-l. Însă el o cuprinse cu brațele chiar când ea reuși să smulgă pumnalul din teaca improvizată.

Apucă arma strâns și o înfipse în stomacul lui Trent. Apoi se retrase și îl mai înjunghie repede de trei ori în stomac. Trent

țipă de durere și îi dădu drumul. Ballard se dădu în spate și își ridică brațul, pregătită să îl atace din nou cu pumnalul.

Trent se holba la ea, cu gura deschisă și cu o expresie mirată pe față. Apoi alunecă de-a lungul peretelui până când ajunse în șezut, încercând să-și țină măruntaiele înăuntru. Sângele i se prelingea printre degete.

— Ajută-mă, șopti el.

— Să te ajut? zise Ballard. Du-te naibii!

Pășind în lateral, ca să nu îl scape din vedere, Ballard se duse la Béatrice și se lăsă pe vine lângă ea. Îi verifică pulsul la gât. Béatrice era în viață, dar inconștientă, cel mai probabil sedată și ea cu ketamină. Obrazul drept îi era umflat și o buză îi era crăpată. Nu se lăsase ușor.

Trent stătea acum înclinat înspre stânga. Își pierduse forța din mâini, lăsându-le să cadă în poală. Sângele îi șiroia neconținut din fiecare împunsătură. Privirea îi era fixă și sângera abundant. Cu pumnalul improvizat în mână, Ballard se apropie de el și începu să îi verifice buzunarele pantalonilor îmbibați cu sânge, în căutarea unui telefon. Nu găsi niciunul.

Îl împinse pe Trent, răsturnându-l cu fața în jos. El scoase un suspin. Își desfăcu sutienul din jurul coapsei și îl folosi ca să îi lege mâinile la spate. Bănuia că era mort sau aproape mort, însă nu voia să își asume niciun risc.

leși din cameră și urcă la etaj ca să caute un telefon și haine. Cel mai important era să ceară ajutor pentru Béatrice. Urcă până la primul etaj, sperând că va găsi un telefon în bucătărie.

Pe perete era montat un telefon fix. Ballard sună la 911.

— Aici detectivul Ballard, secția din Hollywood. Am nevoie de ajutor. Wrightwood Drive, 1002. Repet, am nevoie de ajutor. Am un suspect la pământ, o victimă la pământ și un ofițer rănit.

Ballard nu închise, dar lăsă receptorul să atârne. Își privi trupul gol. Brațele, picioarele și șoldul stâng îi erau pline de sânge. În mare parte era al ei, dar o parte era și al lui Trent. Ieși din bucătărie și dădu să coboare la etajul următor, unde ar fi găsit niște haine în dormitorul lui Trent. Însă când străbătu holul, văzu ușa deschisă la garaj. Duba ei era parcată acolo.

Își dădu seama că Trent o adusese din Ventura în duba ei. Planul lui fusese să-i mute cadavrul într-un loc ferit, apoi să abandoneze duba undeva pe coastă. Bănuia că mașina lui se afla undeva aproape de casa bunicii ei, și că plănuise să și-o recupereze înainte să se întoarcă în Los Angeles.

Ballard intră în garaj și descoperi că duba nu era încuiată. Trase ușa laterală și se întinse după hainele de plajă pe care le lăsase atârdate în cui, lângă roata de rezervă. Se îmbracă cu o pereche de pantaloni de trening și un maiou negru. Pe deasupra, își trase o haină din nailon cu emblema Slick Sled. Apoi, deschise seiful și își luă arma și insigna. Tocmai și le băga în buzunare, când auzi prima sirenă apropiindu-se.

Apoi o auzi pe Béatrice țipând în camera de jos.

Ballard coborî repede scările.

— Béatrice! strigă ea. Este în regulă! Este în regulă!

Ajunse în cameră. Béatrice stătea pe jos, cu mâinile la gură, privind cu ochii cășcați în partea cealaltă a camerei, unde se afla trupul fostului ei soț. Ballard îi prinse mâinile ca să o liniștească.

— Totul este în regulă, Béatrice. Acum ești în siguranță. Ești în siguranță.

Ballard se duse la Trent și se aplecă să-i verifice pulsul. În spatele ei, Béatrice țipa isteric.

— Dumnezeu, Dumnezeu, nu se poate!

Trent nu avea puls. Ballard se întoarse spre Béatrice și se lăsă în genunchi.

— E mort, zise ea. N-o să-ți mai faci rău nici ție, nici altcuiva.

Béatrice o îmbrățișă strâns.

— Voia să mă omoare, hohoti ea. Mi-a spus asta.

Ballard o îmbrățișă la rândul ei.

— Nu mai poate, răspunse Ballard.

Mașinile de poliție ale secției North Hollywood sosiră primele, urmate de o mașină de pompieri și de două ambulanțe. Paramedicii îi verificară pulsul și pupilele lui Trent, dar era mort. Îl lăsară așa cum îl găsiseră, pentru anchetatorii care urmau să vină de la biroul medicului legist și de la LAPD.

Celălalt echipaj îi oferă îngrijiri lui Béatrice Beaupre pentru rănilor superficiale de pe față și coaste și constatară că nu mai existau urme de ketamină. Apoi, trecură la Ballard și îi îngrijiră rănilor de la încheieturi și de la gură. Îi bandajară încheieturile cu tifon, pe care îl fixară cu leucoplast, făcând-o să semene cu o sinucigașă. Îi verificară vânătăia de pe gât, de când Trent încercase să o sugrume, dar nu găsiră alte răni.

Ballard o rugă pe femeia paramedic să îi fotografieze rănilor cu telefonul ei, apoi să i le trimită pe e-mail. De asemenea, își trase pantalonii de trening în jos, ca să îi poată fotografia și sângele de pe șold. Îi venea să vomite, dar știa că nu se putea curăța de sângele lui Trent. Era considerat probă. Nu pentru acuzarea lui, deoarece nu avea să existe un proces, ci pentru a-și susține povestea pe care urma să o spună.

Primii detectivi care sosiră erau de la secția din North Hollywood, deși era limpede că acest caz va fi preluat de FID¹⁷, din moment ce era vorba despre un deces cauzat de

¹⁷ FID – Direcția de Investigare a Incidentelor care implică un ofițer de poliție (n.red.)

un ofițer de poliție. Conform protocolului, unul dintre detectivii locali sună la FID cu raportul inițial și primi ordin să o rețină pe Ballard și să o trimită pe Béatrice cu o mașină la sediul PAB, unde urma să fie interogată de o echipă a FID.

Ballard fu scoasă din casă și pusă într-o altă mașină, unde așteptă mai mult de o oră până când membrii echipei de teren ai FID se strânseseră după ce fuseseră treziți din somn. În timp ce așteptă, ea admiră răsăritul peste Valley. Împrumută un telefon de la un detectiv și sună la departamentul de poliție din Ventura ca să le ceară să meargă acasă la bunica ei. După o jumătate de oră, în timp ce ea continua să aștepte pe bancheta din spate, detectivul deschise portiera și îi spuse că departamentul de poliție din Ventura sunase înapoi, raportând că bunica ei se afla în siguranță.

Echipa FID era formată din patru detectivi, un locotenent și un post de comandă mobil, de fapt o rulotă cu spații de lucru, computere, imprimante, ecrane de televizor și Wi-Fi, precum și o sală de interogatoriu cu cameră de supraveghere.

Pe locotenent îl chema Joseph Feltzer. Ballard îl știa din cazul Spago, așa cum îi spunea ea, încurcătura pe care ea și Jenkins o avuseseră cu hoțul din casa FIVC de pe Doheny Drive. Acesta fusese corect în timpul anchetei, deși nu se grăbise să îi disculpe pe polițiști pentru că făcuseră greșeli. Însă, în mare parte, aceea fusese o anchetă asupra lui Jenkins, pentru că îl cotonogise pe hoțul care o atacase pe Ballard. De data aceasta, toată atenția va fi concentrată asupra ei, și știa că din cauza plângerii împotriva lui Olivas, se urmărea excluderea ei din departament. Trebuia să fie foarte atentă până afla dacă Feltzer era corect.

În timp ce toți cei patru detectivi ai lui își puneau botoșeii și mănușile înainte să intre în casă, Feltzer deschise portiera

mașinii și o invită pe Ballard în postul de comandă mobil. Nu scoaseră o vorbă până când nu se așezară față în față la masa din sala de interogatoriu.

— Cum vă simțiți, doamnă detectiv? Începu Feltzer.

— Destul de amorțită, răspunse Ballard.

Era o evaluare corectă. Trecuse de la suprasolicitare, cât timp fusese captivă, la pilot automat în timpul evadării, iar ulterior la hotărâri, până când se asigură că bunica ei și Beaupre se aflau în siguranță. Se simțea amețită, ca și când ar fi urmărit pe altcineva care era interogat.

Feltzer încuviință din cap.

— E de înțeles, zise el. Trebuie să vă întreb, aveți asupra dumneavoastră o armă?

— De fapt, e în buzunarul meu, răspunse Ballard. N-ai cum să fixezi un toc de armă pe pantalonii aceștia de trening.

— Trebuie să mi-o predați înainte să începem.

— Serios? Nu l-am împușcat pe individ. L-am înjunghiat.

— Acesta este protocolul. Îmi dați arma, vă rog?

Ballard își scoase pistolul Kimber din haină și i-l întinse peste masă. Feltzer verifică piedica, îl puse într-o pungă de plastic, apoi scrise ceva pe ea și o băgă într-o pungă maro de hârtie pe care o puse pe jos.

— Aveți și o armă de rezervă? o întrebă el.

— Nu am, răspunse ea.

— În regulă, să începem. Sunt convins că știți care este procedura, doamnă detectiv Ballard, dar vă voi spune oricum, înainte să începem înregistrarea. Eu vă voi citi drepturile, iar dumneavoastră nu veți renunța la dreptul de a nu spune nimic. Eu voi invoca al Cincilea Amendament, iar dumneavoastră îmi veți spune ce s-a întâmplat. După ce vă vom înregistra declarația, vom intra în casă, iar dumneavoastră ne veți povesti din nou, mie și echipei mele, cum s-a întâmplat. Sunteți de acord?

Ballard încuviință din cap. Al Cincilea Amendament — avertismentul Lybarger — era folosit pentru a obliga un polițist să răspundă la întrebări fără a fi prezent un avocat. A fost denumit după un polițist care fusese concediat pentru că refuzase să facă acest lucru. Avertismentul îl obliga pe un polițist să vorbească dar avea o clauză care nu permitea ca propriile declarații să fie folosite împotriva lui în cazul unei proceduri penale.

Feltzer porni echipamentul de înregistrare video, invocă ambele proceduri, apoi se apucă de treabă.

— Să o luăm de la început, zise el. Detectiv Ballard, povestești-mi ce s-a întâmplat și cum ați ajuns să îl omorâți pe Thomas Trent.

— Trent a fost suspectul principal în cazul răpirii și agresării lui Ramón Gutiérrez, un bărbat care se prostitua în Hollywood, începu Ballard. Cumva, Trent a aflat unde locuiesc în Ventura și a mers acolo fără știrea mea. În timp ce pregăteam o placă de surf în garaj, cu ușa deschisă, s-a furișat prin spatele meu și mi-a pus o pungă de plastic pe cap. M-a răpit, m-a sedat și m-a adus aici, în casa lui. Se poate să mă fi agresat sexual cât timp am fost inconștientă, dar nu știu. M-am trezit dezbrăcată și legată de un scaun. Mi-a spus că va mai răpi pe cineva, apoi m-a sedat din nou înainte să plece. Mi-am recăpătat cunoștința înainte să se întoarcă și am reușit să mă eliberez. Înainte să pot fugi din casă, s-a întors cu a doua victimă. Temându-mă pentru siguranța ei, am rămas în camera în care mă lăsase el. M-am înarmat cu coada de mătură ce bloca șina ușii glisante și cu o bucată ascuțită de lemn pe care o rupsesem din piciorul scaunului. Când a intrat cu cea de-a doua victimă, l-am atacat și l-am lovit de mai multe ori cu mătura până când aceasta s-a rupt. Apoi, el a reușit să mă prindă cu brațele și să mă țină strâns. Știind că era mult mai mare decât mine și temându-mă pentru viața mea, l-am

înjunghiat de mai multe ori cu bucata de lemn. Într-un final, el mi-a dat drumul, s-a prăbușit și a murit la scurt timp după aceea.

Feltzer rămase tăcut timp îndelungat, fiind probabil uluit de complexitatea poveștii, chiar și în forma sa prescurtată.

— În regulă, spuse el într-un final. Acum vom discuta despre asta în detaliu. Hai să începem cu cazul Gutiérrez. Povestești-mi despre el.

Ballard avu nevoie de nouăzeci de minute ca să răspundă întrebărilor detaliate, dar deloc acuzatoare ale lui Feltzer. Uneori, el aducea în discuție unele neconcordanțe aparente, alteori pune sub semnul îndoielii deciziile pe care le luase ea, însă Ballard știa că orice anchetator bun pune unele întrebări menite să îl agite sau să chiar să îl indigneze pe suspect. Era o metodă prin care se încerca obținerea unei reacții. Dar ea se stăpâni și vorbea calm pe tot parcursul interogatoriului. Scopul ei era să își păstreze calmul în această etapă, indiferent cât ar fi durat, știind că, într-un final, va fi lăsată în pace, iar ea se va putea liniști. De-a lungul anilor, citise câteva articole în buletinul informativ al departamentului de poliție și știa că trebuia să folosească în mod repetat cuvinte și fraze-cheie, cum ar fi: „M-am temut pentru siguranța mea și a celeilalte victime”. Așa, celor de la FID le-ar fi greu să nu considere justificată uciderea lui Trent, care astfel nu ar încălca politica departamentului de utilizare a forței. Atunci, FID va recomanda procurorului general să nu ia măsuri împotriva ei.

Ballard mai știa că era important ca povestea ei să se potrivească și cu dovezile fizice strânse din casa lui Trent, din duba ei și din garajul din Ventura. Deoarece nu se abătuse în timpul interogatoriului de la ceea ce știa că se întâmplase, ea ieși din sala de interogatoriu încrezătoare că Feltzer și echipa lui nu vor descoperi contradicții de care să se agațe.

Când coborî din rulotă, văzu că zona devenise un „circ cu trei cercuri”. Câteva mașini de poliție, precum și dube ale criminaliștilor și medicului legist erau strânse pe stradă. Trei care TV erau înșirate pe strada Wrightwood, dincolo de banda galbenă, iar deasupra dădeau târcoale elicopterele mass-mediei. Îl văzu, de asemenea, pe partenerul ei, Jenkins, stând la o parte. El o salută din cap și își ridică pumnul. Ea făcu la fel și mimară că își ciocnesc pumnii de la distanță.

Până la ora 10.00, Ballard terminase deja plimbarea cu echipa FID. Cea mai mare parte din timp o petrecuseră în camera de la nivelul inferior, unde se afla trupul lui Trent, ale cărui mâini erau legate la spate cu sutienul ei. Ballard se simțea epuizată. Cu excepția timpului în care zăcuse inconștientă din cauza sedativului, fusese trează timp de douăzeci și patru de ore. Îi spuse lui Feltzer că nu se simțea bine și că avea nevoie să doarmă. El îi zise însă că, înainte să plece acasă, trebuia să meargă la un centru pentru tratarea victimelor abuzului, ca să afle dacă Trent o violase cât timp fusese inconștientă și pentru a i se preleva probe. Tocmai aranja cu unul dintre detectivii lui să o conducă cu mașina, când Ballard întrebă dacă putea fi însoțită de partenerul ei.

Feltzer fu de acord. Stabiliră o întâlnire pentru un alt interogatoriu, în dimineața următoare, apoi locotenentul FID o lăsă să plece.

Înainte să plece, Ballard întrebă despre duba ei și i se spuse că aceasta îi va fi confiscată și examinată de echipa de criminaliști. Asta însemna că, foarte probabil, și-o va recupera peste cel puțin o săptămână. Întrebă dacă putea să își ia niște lucruri din ea, dar răspunsul fu din nou negativ.

Când ieși din casă, ea îl văzu pe Jenkins așteptând-o și zâmbindu-i compătimitor.

— Salutare, partenerule! Ești bine?

— Mai bine ca niciodată, răspunse ea, ceea ce însemna exact opusul. Trebuie să mă duci undeva cu mașina.

— Absolut. Unde?

— În Santa Monica. Unde este mașina noastră de serviciu?

— Mai jos, în spatele dubelor TV. N-am găsit loc de parcare.

— Nu vreau să trec pe lângă reporterii. Ce-ar fi să te duci după ea și să vii să mă iei?

— S-a făcut, Renée.

Jenkins o luă pe stradă în jos, iar Ballard îl așteptă în fața „casei răsturnate”. Doi dintre detectivii lui Feltzer ieșiră pe ușa de la intrare din spatele ei și urcară în postul de comandă mobil. Când trecură pe lângă Ballard, nu scoaseră niciun cuvânt.

Jenkins o luă pe Mulholland până la autostrada 405, înainte să se îndrepte spre sud. Odată ce coborâră dealul, Ballard știu că va prinde semnal și îl rugă pe partenerul ei să îi împrumute telefonul. Era sigură că va trebui să treacă printr-un examen psihologic înainte să i se permită să se întoarcă la datorie. Își dorea să se termine odată totul. Sună la BSU — Departamentul de Științe Comportamentale — și făcu o programare pentru ziua următoare, după întâlnirea pe care o urma să o aibă cu Feltzer.

După ce îi dădu telefonul înapoi lui Jenkins, Ballard se rezemă de portiera mașinii și adormi. Abia după ce trecu de ieșirea 10 spre vest, Jenkins întinse mâna și o bătu ușor pe umăr. Ballard tresări când se trezi.

— Aproape am ajuns, zise el.

— Vreau să mă lași și să pleci, îl rugă ea.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură. Nu-ți face griji în privința mea. Du-te acasă la soția ta.

— Nu-mi prea convine. Vreau să te aștept.

— Nu, John. Vreau să fiu singură. Nici măcar nu sunt sigură că s-a întâmplat, iar dacă da, eram înconștientă și nu-mi voi aminti niciodată momentul. În această clipă, vreau să fac treaba asta singură, bine?

— Bine, bine. Nu trebuie să vorbim despre asta. Dar dacă vei dori vreodată, sunt aici. Bine?

— Bine, partenere. Probabil că n-am s-o fac.

— E bine și așa.

Centrul pentru tratarea victimelor violului facea parte din Centrul Medical UCLA — Santa Monica, situat pe 16th Street. Existau și alte spitale unde Ballard ar fi putut merge ca să fie consultată și să i se preleveze probe, dar centrul acesta era vestit ca fiind unul dintre cele mai bune din țară. Ballard însoțise suficiente victime acolo în timpul turei de noapte, ca să știe că aici va fi îngrijită cu compasiune și profesionalism.

Jenkins opri mașina în fața intrării.

— Nu trebuie să îmi vorbești despre asta, dar, la un moment dat, va trebuie să-mi povestești de Trent, zise el.

— Nu-ți face griji, o voi face, îi promise Ballard. Hai să vedem ce vor face băieții de la FID, apoi vom vorbi. Ți s-a părut că Feltzer a fost corect în cazul Spago, nu?

— Da, destul de corect.

— Să sperăm că nu are pe nimeni la etajul zece, care să-i șoptească la ureche.

La etajul zece al PAB se afla OCP¹⁸.

Ballard deschise portiera și coborî din mașină. Își întoarse privirea spre Jenkins.

— Mersi, partenere, zise ea.

— Ai grijă de tine, Renée. Sună-mă dacă vrei.

¹⁸ OCP – Office of the Chief of Police – Biroul șefului Poliției (n.tr.)

Ea îi făcu semn cu mâna să plece, iar el se îndepărtă cu mașina. Ballard intră în spital, își scoase insigna și întrebă de un superior. O asistentă medicală, pe care o chema Marion Tuttle, ieși din baza de tratament și stătură de vorbă. După patruzeci de minute, Ballard se afla într-o sală. Sângele de pe șold îi fu curățat și mostrele de tamponare de bumbac fură puse în eprubete.

Îl se prelevară probe și în timpul unui consult umilitor și invaziv. Apoi, Tuttle efectuează un test ce folosea o substanță chimică prin care putea identifica prezența unei proteine ce se afla în spermă. Urmă un consult anal și unul vaginal încă și mai invaziv. Când totul luă sfârșit, asistenta o lăsă pe Ballard să se acopere cu un halat în timp ce ea își aruncă mănușile într-un coș de gunoi din sala de consultații. Apoi bifă ceva pe o fișă și se pregăti să-i comunice rezultatele.

Ballard închise ochii. Se simțea umilită. Se simțea lipicioasă. Voia să facă un duș. Petrecuse ore în șir legată și transpirată, fusese cuprinsă de un val de adrenalină din cauza panicii și se luptase cu un bărbat de două ori mai greu decât ea, și toate acestea după ce fusese, poate, violată. Voia să știe, da, dar voia ca totul să se termine.

— Ei, bine..., începu Tuttle. Nu sunt „înotători”.

Ballard știa că asistenta se referea la spermă.

— Vom testa probele ca să vedem dacă există urme de silicon sau alte indicii care să arate dacă s-a folosit prezervativ, zise Tuttle. Există câteva vânătaii. Când a fost ultima oară când ai întreținut relații sexuale înainte de acest incident?

Ballard se gândi la Rob Compton și la partida lor de sex.

— Sâmbătă dimineața, răspunse ea.

— Era dotat? întrebă Tuttle. A fost dur?

Întrebările erau la obiect, fără urmă de prejudecată.

— Ambele, răspunse Ballard. Oarecum.

— În regulă, și când a fost ultima oară înainte de aceasta? o întreabă Tuttle.

Se gândi la Aaron, salvamarul.

— A trecut ceva timp, răspunse Ballard. Cel puțin o lună. Tuttle încuviință din cap. Ballard își feri privirea. Când se va termina?

— În regulă, vânățiile ar putea fi de sâmbătă dimineața, explică Tuttle. Nu ai mai făcut sex de ceva vreme, țesuturile tale au fost sensibile și mi-ai spus că el era dotat și nu prea blând.

— Concluzia este că nu-mi poți spune dacă am fost violată, conchise Ballard.

— Nu există niciun indiciu intern sau extern. Nu am găsit nimic pe pieptene, pentru că nu ai prea mult păr pubian. Concluzia este că nu pot intra în sala de judecată și susține sub jurământ una sau alta, dar știu că, în acest caz, acest lucru nu contează. Este vorba despre tine. Tu trebuie să știi.

— Trebuie să știu.

— Îmi pare rău, Renée. Nu-ți pot spune sigur. Dar îți pot prezenta pe cineva de aici cu care să vorbești, iar ea te-ar putea ajuta să te împaci cu ideea că nu vei primi un răspuns. Ea te-ar putea ajuta să nu îți mai pui această întrebare.

Ballard încuviință din cap. Știa că același subiect va fi abordat și în timpul examenului psihologic la care urma să fie supusă în ziua următoare la BSU.

— Îți sunt recunoscătoare, spuse ea. Chiar sunt și mă voi gândi la asta. Acum însă cred că, mai mult decât orice, am nevoie de o mașină. Poți chema un taxi și să garantezi pentru mine? Portmoneul și telefonul mi-au rămas în Ventura. Trebuie să ajung acolo, dar nu am mașină.

Tuttle o bătu ușor pe umăr pe Ballard.

— Desigur, zise ea. Se rezolvă.

Ballard ajunsese în Ventura, la casa bunicii ei, în jurul orei 16.00. Își luă portofelul din dormitor și plăti taxiul cu cardul de credit. Îi dădu șoferului un bacșiș generos pentru că nu vorbise în timpul călătoriei și o lăsase să își rezeme capul de geam și să doarmă adânc. Când intra din nou în casă, încuie ușa și o îmbrățișă îndelung pe Tutu, asigurând-o că era bine și că totul era în ordine. După cum promisese în seara precedentă, Tutu mersese la culcare după ce spălase vasele. Dormise în timp ce Ballard fusese răpită din garaj și aflate despre asta doar când poliția venise să se asigure că ea era bine.

Apoi își îmbrățișă cățelușa și, de data aceasta, ea fu liniștită de prezența calmă și curajoasă a Lolei. Într-un final, intra în baia de pe hol. Se așază pe jos și stătu sub duș până când se termină apa fierbinte din boiler.

În timp ce picăturile de apă îi înțepau umerii și pielea capului, ea încerca să se împace cu ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore și cu faptul că nu va afla niciodată exact ce i se întâmplase. Mai mult de-atât, se gândea pentru prima oară la faptul că era o ucigașă. Nu avea importanță că omorul fusese justificat, ea se număra acum printre acei oameni care știau cum era să iei viața cuiva. Știuse din prima zi de academie că, într-o bună zi, ar putea fi nevoită să își folosească arma ca să omoare pe cineva, dar cazul ei era oarecum diferit. Situația aceasta nu ar fi putut fi anticipată.

Indiferent ce le spusese în mod repetat anchetatorilor, ea omorâse în calitate de victimă, nu de polițist. În minte îi apăreau mereu acele momente din timpul luptei cu Trent, când ea îl atacase ca un asasin din pușcărie, cu un cuțit improvizat.

Avea o latură de care nu știa. O latură întunecată, înspăimântătoare.

Nu simțea niciun dram de milă față de Trent, dar, cu toate acestea, era copleșită de emoții contradictorii. Fără îndoială că supraviețuise unei situații pe viață și pe moarte, iar gândul acela îi dădu o stare de euforie. Însă această exaltare fu de scurtă durată, deoarece îndoiala începu să își facă loc în mintea ei, iar ea ajunsese să se întrebe dacă nu mersese prea departe. În procesele de conștiință, afirmații precum: „M-am temut pentru siguranța mea și a celorlalți” nu însemnau nimic. Nu exista nicio dovadă. Verdictul veni pe baza dovezilor cunoscute doar de o conștiință încărcată. Înăuntrul ei, Ballard știa că Thomas Trent, indiferent de dimensiunile caracterului său malefic, trebuia să fie în viață.

Gândul la moartea lui Trent dădu naștere unor întrebări fără răspuns: De unde știuse el că era polițistă? Cum o găsisese în Ventura? Faptul că, în cele din urmă, se întorsese împotriva lui Béatrice Beaupre, îi spunea lui Ballard că nu ea fusese sursa. Încercă să își amintească din nou conversațiile pe care le purtase cu Trent la reprezentanța auto, în timpul testului de conducere și în drum spre Ventura. Nu își aminti nimic care ar fi putut să o dea de gol că era polițist. Se întreabă dacă fusese strângerea de mână fermă de care ea se folosisese ca să îi declanșeze durerea. Acesta să fi fost indiciul? Sau fusese întrebarea ei ulterioară, referitoare la vânătăi?

Apoi, se gândi la dubă. Trent o văzuse când intrase cu ea în parcare la reprezentanței. Oare reușise cumva să îi verifice numărul de înmatriculare și să îi afle identitatea și adresa din Ventura? El lucra la o reprezentanță auto, unde se făceau tranzacții cu Departamentul de Autovehicule de zeci de ori pe zi. Poate că Trent avea o sursă, un funcționar prietenos de acolo, care înregistra plăcuțe noi de înmatriculare și avea acces la baza de date. În timpul răpirii, Trent pomenise despre pielea ei bronzată și despre originile

ei etnice, lăsând să se vadă că era fascinat de ea încă de la vizita la reprezentanță.

Ballard realizează că poate Trent începuse să o urmărească pentru că era o țintă, nu pentru că era o polițistă care îl viza pe el.

Din nou aceeași concluzie, că Trent era mort. Era posibil ca Ballard să nu primească răspunsuri la întrebările ei.

Nu observă că apa se răcise treptat decât în momentul în care începu să tremure de frig. Abia atunci se ridică în picioare și ieși din duș.

Lola o aștepta conștiincioasă lângă ușa de la baie.

— Haide, fetiço.

Ballard străbătu holul spre camera ei în picioarele goale și cu un prosop mare și alb înfășurat în jurul trupului. Când închise ușa, observă că Tutu spălase hainele pe care ea le băgase în mașină în seara precedentă. Acum erau împăturite și așezate frumos pe pat, iar Ballard fu încântată la gândul că va îmbrăca haine curate.

Își puse sutienul și o pereche de chiloți. Înainte să continue să se îmbrace, își verifică telefonul, care se încărca pe noptieră, unde îl lăsase. Ecranul îi arăta că avea unsprezece mesaje vocale noi. Se așeză pe pat și începu să le asculte pe rând.

Primele două mesaje erau de la Jenkins și fuseseră lăsate înainte să se întâlnească la locul crimei. Aflase despre ancheta ce se desfășura pe Wrightwood Drive, referitoare la o crimă în care era implicat un polițist și voia să știe dacă ea era bine. În al doilea mesaj, o anunța că va merge să o caute la locul crimei.

Următorul mesaj era de la o colegă de academie cu care Ballard păstra legătura. Rose Boccio aflase de la polițiști că Ballard era subiectul principal al unei crime în Studio City, în care fusese implicat un polițist.

Balls! zicea ea, folosindu-i porecla din academie. Slavă Cerului că ești bine! Sună-mă! Trebuie să vorbim”.

Al patrulea mesaj era asemănător. Venea de la Corey Steadman de la RHD. Un alt prieten care spera că Ballard nu pățise nimic.

Al cincilea mesaj era de la Rob Compton, ofițer supraveghetor și iubit ocazional. Era evident că nu știa ce se petrecea cu Ballard și nu suna în legătură cu răpirea ei sau cu uciderea lui Thomas Trent.

„Hei, Renée, sunt Robby. Ascultă, am vești. Un agent de la ATF m-a sunat în legătură cu un Glock furat, pe care l-am recuperat de la băiatul nostru, Nettles. Sună destul de interesant. Sună-mă, bine?”

Îi luă câteva secunde ca să își dea seama despre ce vorbea Compton. Evenimentele din ultima zi fuseseră atât de neplăcute, încât uitase complet de celelalte cazuri. Apoi își aduse aminte. Christopher Nettles, infractorul. Compton ceruse informații de la ATF despre cele trei arme considerate furate, care fuseseră găsite asupra lui Nettles și în camera de la motelul Siesta Village.

Ballard își puse în gând să-l sune pe Compton de îndată ce își revenea destul încât să se poată ocupa de cazuri. Munca la cazul Nettles ar fi fost o distragere bine-venită de la situația actuală.

Următorul mesaj era de la șeful ei direct, locotenentul McAdams. Acesta începu prin a-i spune că se bucura să afle că se simțea destul de bine după chinul prin care trecuse. După aceea, el îi citi un ordin pe care îl primise de sus, prin care Ballard urma să aibă un program de lucru mai lejer cât timp dura ancheta privind moartea lui Trent.

„Așadar, voi stabili un program de lucru și îi voi găsi un partener lui Jenkins”, concluzionă McAdams după ce citi ordinul. „Vei sta pe tușă în tura de zi, până când vor termina cei de la FID și vei primi undă verde de la BSU. E o

chestie de rutină. Dă-mi un telefon sau trimite-mi un e-mail, ca să știu că ai primit și că ai înțeles ordinul. Mersi, Renée."

Următoarele mesaje erau de la colegi din departament, care îi urau toate cele bune. Printre aceștia se număra și Rogers Carr, de la Crime Majore.

„Sunt Carr și, uau, tocmai am aflat. Mă bucur că n-ai pățit nimic, mă bucur că ești bine și mă bucur că ai eliminat un mare rău. Sunt aici dacă ai nevoie de ceva".

Ballard ștergea mesajele pe măsură ce le auzea, dar pe cel de la Carr îl păstră. Se gândi că s-ar putea să îl mai asculte, mai ales partea cu eliminarea unui mare rău. Mesajul acela i-ar putea aduce liniștea data viitoare, când muștrările de conștiință îi vor induce starea de vinovăție.

Avea să păstreze și următorul mesaj. Era de la Béatrice Beaupre care plângea. Îl lăsase în urmă cu o oră.

„În sfârșit m-au lăsat să plec. Mi-au pus o mulțime de întrebări, iar și iar. Oricum, le-am spus adevărul, doamnă detectiv Ballard. Mi-ai salvat viața. Ne-ai salvat amândurora viața. Știu că urma să mă omoare. Mi-a spus-o în momentul în care m-a sedat. Am crezut că totul s-a terminat. Dar tu ai fost acolo și m-ai salvat. Ai fost atât de bună. Te-ai luptat cu el și ai câștigat. Le-am spus și lor. Le-am spus ce-am văzut. Mulțumesc, doamnă detectiv Ballard. Mulțumesc din suflet". Vocea lui Béatrice se transformase în plâns când închisese. Mesajul, deși sincer, o puse pe gânduri. Știa că Béatrice nu văzuse când ea se luptase cu Trent. Era inconștientă. Din mesaj reieșea că le spusese anchetatorilor de la FID că văzuse ceea ce nu văzuse de fapt. Oare Béatrice realizase că detectivii de la FID încercau să dea vina pe Ballard și să transforme incidentul în crimă? Trebuia să fie cu băgare de seamă. Nu putea să o sune și să o întrebe. FID ar fi putut considera acest lucru drept manipularea martorului. Încercarea de a manipula o anchetă internă era considerată

infracțiune și ducea la concediere. Ballard trebuia să aștepte momentul potrivit și să fie cu băgare de seamă. Mesajul lui Béatrice era un avertisment bine-venit.

Îngrijorarea ei părea a fi și mai justificată atunci când ascultă ultimele două mesaje. Primul era de la locotenentul Feltzer, de la FID, care îi cerea să schimbe ora întâlnirii, deoarece ancheta de la locul crimei fusese terminată și toate interogatoriile inițiale fuseseră efectuate.

„Trebuie să stăm de vorbă și să lămurim toate neconcordanțele, zise el. Vă rog să veniți la biroul FID mâine dimineață pe la ora 8.00. Vom încerca să vă scoatem de aici cât mai repede posibil”.

Primul lucru la care se gândi Ballard fu dacă trebuia să meargă însoțită de un reprezentant al sindicatului. Simțise tonul aspru din vocea lui Feltzer și, având în vedere mesajul de la Béatrice, începea să fie din ce în ce mai îngrijorată cu cât se gândea mai mult la ce îi spusese Feltzer despre neconcordanțe. Apoi își dădu seama de ceva. Ca să o apere, l-ar fi ales pe Ken Chastain. El era inteligent. Gândirea lui analitică ar fi ajutat-o să descifreze mutările făcute împotriva ei. El ar fi fost ajutorul perfect pentru ca ea să găsească răspunsuri la întrebările lor.

Însă el o trădase, iar acum era mort. Nu avea pe nimeni altcineva alături, cu care să se simtă în siguranță. Nu avea pe nimeni apropiat, pe nimeni suficient de inteligent și de viclean. Nici Jenkins. Nici Steadman. Trebuia să înfrunte singură situația.

Dacă acea concluzie nu era suficient de deprimantă, atunci ultimul mesaj de pe telefonul ei o făcu să simtă fiori. Îl primise în urmă cu mai puțin de o jumătate de oră, cât timp fusese la duș. Era de la un reporter de la *Times*, pe care îl chema Jerry Castor. Deși Ballard nu vorbise niciodată cu el, numele lui îi era cunoscut. Îl văzuse deseori la locurile unor

crime și în conferințe de presă, mai ales în perioada în care lucrase la RHD.

Citind reportajele din *Times* despre departament, ea reușise să își facă o părere despre înclinațiile diversilor reporteri. Direcția pe care o luau poveștile dezvăluia adeseori sursele, deși nu erau citate. Castor era considerat un reporter de nivelul 8. Aceasta era o trimitere la PAB. Clădirea avea zece etaje. Echipa de comandă și personalul din administrație ocupau în mare parte etajele opt, nouă și zece, iar șeful se afla la ultimul etaj.

Despre Castor se credea că era un reporter cu relații mai multe la ultimele trei etaje decât la cele șapte de dedesubt. Pentru angajați era mai periculos din punct de vedere al carierei să aibă de-a face cu el decât cu alți reporteri. Acesta era motivul pentru care Ballard încerca să îl evite.

„Doamnă detectiv Ballard, sunt Jerry Castor de la *Times*, începea mesajul lui. Nu ne-am cunoscut, dar eu sunt cel care scrie despre activitatea secției de poliție, iar acum scriu un articol despre moartea lui Thomas Trent. Trebuie să vorbesc azi cu dumneavoastră despre asta. Principala mea întrebare se referă la rănille mortale pe care le-a suferit domnul Trent. Din câte am înțeles, acest bărbat nu era înarmat și nu era acuzat de nicio infracțiune, însă a ajuns să fie înjunghiat de nenumărate ori, iar eu sunt curios dacă dumneavoastră doriți să comentați cum se încadrează acest incident în folosirea justificată a forței letale. Primul meu termen limită este la ora 20.00, în seara aceasta, prin urmare sper să mă contactați până atunci. Dacă nu mă veți contacta, în articol se vor reflecta eforturile noastre eșuate de a da de dumneavoastră ca să vă aflăm părerea”.

Castor îi mulțumi, lăsă numărul direct din redacție și închise.

Nu faptul că reporterul o sunase cu privire la utilizarea forței o șoca pe Ballard. La academie, nu te învață să tragi o

singură dată când trebuie să îți folosești arma de foc. Dacă forța letală este justificată, o folosești cât este nevoie, ca să-ți faci treaba. Din punct de vedere juridic și al departamentului, nu conta faptul că Ballard îl înjunghiasse pe Trent de patru ori sau doar o singură dată. Ceea ce o șoca pe Ballard era faptul că cineva din departament îi dezvăluisse reporterului detaliile referitoare la crimă și le făcuse publice. Cineva îl sunase pe Castor, știind că detaliile dezvăluite vor duce la dezbateri și defăimare.

Avea senzația că fusese eliminată din departament și că era pe cont propriu.

Se auzi o bătaie în ușa camerei.

— Renée?

— Acum mă îmbrac. Ies într-un minut.

— Scumpo, gătesc pește în seara aceasta. Am niște biban de mare, proaspăt, adus din Australia. Sper să poți rămâne.

— Tutu, ți-am mai spus, doar pentru că ei zic că este proaspăt nu înseamnă că e așa. Cum poate fi ceva proaspăt dacă este băgat în gheață carbonică și transportat cu avionul sau cu vaporul tocmai din Australia? Alege ceea ce știi că este proaspăt. Plătică din golf.

Se așternu tăcerea, iar Ballard se simți ca naiba pentru că își vărsase supărarea pe bunica ei. Începu să se îmbrace repede.

— Asta înseamnă că nu vrei să rămâi? o întrebă Tutu prin ușă.

— Îmi pare foarte rău, dar sunt în tura de noapte și m-au chemat la muncă mai devreme, răspunse Ballard. Trebuie să închiriez o mașină și să plec repede.

— Oh, scumpo, ai trecut prin atâtea. Nu-ți poți lua liber? o întrebă Tutu. Voi găti altceva.

Ballard își încheie și ultimul nasture de la cămașă.

— Nu este vorba despre pește, zise ea. Gătește-ți peștele, Tutu. Dar eu nu pot rămâne. Îmi pare rău. Este în regulă dacă o las aici pe Lola câteva zile?

Deschise ușa. Bunica ei mărunțică stătea acolo, iar pe față i se citea îngrijorarea.

— Lola este bine-venită aici, zise ea. Este prietena mea. Dar o vreau aici și pe stăpâna ei.

Ballard o îmbrățișă atent.

— În curând, spuse ea. Promit.

Nu îi plăcea să o mintă pe bunica ei, dar era complicat să îi dea o explicație completă și sinceră. Trebuia să se întoarcă în oraș. Nu numai că avea întâlnire cu Feltzer în dimineața următoare, urmată de examenul psihologic, dar știa că nu putea duce această luptă din Ventura. Trebuia să meargă la punctul zero ca să poată lua atitudine.

Majoritatea oamenilor voiau să iasă din L. A. Ballard încerca să intre în oraș. Fordul Taurus închiriat înainta încet dar sigur, din cauza traficului intens de pe autostrada 101 care ducea spre centrul orașului. Se mișcau atât de încet, încât se temea că va rata termenul limită de la ora 20.00, la *Times*. Pusese la cale un plan care spera să îi ofere un avantaj asupra celor din departament, ce unelteau împotriva ei.

Știa câte ceva despre cum erau negociate limitele neclare între mass-media și poliție. Știa că exista puțină cooperare și chiar și mai puțină încredere. Cei care alegeau să treacă dincolo de aceste limite erau atenți la riscuri. Avea de gând să se folosească de această practică pentru a-și atinge scopul.

Clădirea PAB și cea a ziarului *Times* se aflau una lângă cealaltă, pe First Street, separate doar de Spring Street. Cele două puteri se priveau cu ochi critici, deși, uneori, cu siguranță aveau nevoie una de cealaltă. În cele din urmă,

Ballard ajunse în zonă la ora 19.20, și intră într-o parcare scumpă din spatele clădirii unde se afla sediul ziarului. Luă cu ea o geantă în care avea câteva haine curate și se duse la o cafenea de pe Spring Street, de unde putea vedea porțiunea de stradă care separa clădirea ziarului de cea a poliției.

După ce își luă cana de cafea și se așează într-un colț, la tejgheaua din spatele geamului, Ballard își scoase telefonul și îl sună pe Jerry Castor pe numărul său direct din redacție.

— Sunt Renée Ballard.

— Oh! Bună seara, mă bucur că ați sunat. Nu eram... mai e timp să ascult ce aveți de declarat referitor la poveste.

— Nu dau nicio declarație. Conversația aceasta este neoficială.

— Păi, speram să obțin o reacție la ce voi scrie în articolul meu, care este...

— Nu am nicio reacție, nu dau nicio declarație și puțin îmi pasă ce veți scrie în articol. Dacă nu doriți ca această conversație să fie neoficială, voi închide.

Se așternu o tăcere lungă.

— Bine, conversația noastră va fi neoficială, conveni într-un final Castor. Cel puțin pentru moment. Pur și simplu nu înțeleg de ce nu vreți să vă exprimați părerea în ceea ce privește această poveste.

— Înregistrați conversația? îl întreabă Ballard.

— Nu, nu o înregistrez.

— Ei, bine, eu vă anunț că o înregistrez. Am făcut-o încă de la începutul apelului. Vă deranjează?

— Bănuiesc că nu. Dar nu înțeleg de ce.

— Veți înțelege peste câteva minute. Așadar, pot să înregistrez conversația?

—Da.

— Prea bine. Domnule Castor, v-am sunat să vă spun că informațiile pe care le aveți sunt eronate. Că sursele dumneavoastră din LAPD vă manipulează ca să scrieți un articol care nu numai că va fi eronat, dar și menit să ne facă rău atât mie, cât și altor persoane.

— Rău? Cum așa?

— Dacă scrieți o minciună în ziarul dumneavoastră, acest lucru îmi va face rău mie. Trebuie să vă întoarceți la sursele dumneavoastră și să vedeți care sunt motivele lor, apoi să le cereți să vă spună adevărul.

— Vreți să spuneți că nu l-ați înjunghiat de mai multe ori pe Thomas Trent? Că declarația dumneavoastră nu a fost contrazisă de cea a altei victime?

Cea de-a doua parte era o informație nouă, care îi va fi de folos mai târziu.

— Vreau să spun că ați fost mințit și că am înregistrat această conversație, zise Ballard. Dacă veți publica povestea, cu minciuni și cu declarații scoase din context, atunci, această înregistrare, precum și avertismentul direct care o însoțește, va ajunge la editorul dumneavoastră și la alte instituții media, astfel încât comunitatea și colegii dumneavoastră să înțeleagă ce fel de reporter sunteți și ce fel de ziar este *Times*. Noapte bună, domnule Castor.

— Așteptați! strigă Castor.

Ballard închise și așteptă cu ochii ațintiți spre intrarea angajaților *Times* de pe Spring Street.

Pornise de la un fapt, de la o bănuială și de la o ipoteză. Faptul era că dezvăluirea detaliilor referitoare la o anchetă internă era împotriva legii și a politicii LAPD. În dimineața aceea, Ballard ucisese un bărbat, dar era în timpul serviciului. Acest lucru reprezenta o știre, iar departamentul era obligat să informeze publicul, sub forma unui comunicat de presă convenit de toate părțile. Ballard și Feltzer scriseseră declarația de trei paragrafe în dimineața

respectivă, când se aflaseră în postul de comandă mobil, însă Ballard nu fusese de acord să dezvăluie mai multe detalii referitoare la incident sau la ancheta ulterioară. Era evident că reporterul deținea detalii ce depășeau comunicatul de presă. Acest lucru însemna că avea o sursă care îi divulga informații, încălcând astfel legea și politica departamentului.

Ballard bănuia că sursa lui Castor era deșteaptă și precaută și că își luase măsuri de siguranță ca să nu se compromită. Fără îndoială că nu ar dezvălui informații referitoare la o anchetă internă, într-o convorbire telefonică ce putea fi înregistrată sau auzită de alții fără știrea sa. Indiferent ce motive ar avea sursa să dezvăluie informații ziarului, această operațiune ar fi clandestină și, cu siguranță, nu ar avea loc la telefon, în redacția ziarului sau într-un birou al LAPD.

Toate acestea duceau la o ipoteză. Ballard tocmai aruncase mingea în curtea lui Castor și bănuia că acesta se va panica și va fugi la sursă pentru a salva povestea. Trebuia să îi spună sursei sale ce îi comunicase Ballard. Dacă exista o înțelegere care interzicea conversațiile telefonice, atunci Castor urma să iasă din clădirea ziarului în orice moment, ca să-și întâlnească sursa.

Singura îngrijorare a lui Ballard era aceea ca locul secret de întâlnire a reporterului cu sursa lui ar putea fi chiar cafeneaua unde se afla ea în acel moment. Ar fi perfect rezonabil ca un reporter din Clădirea *Times* și un angajat al LAPD de la PAB să se întâlnească într-o cafenea aflată la o distanță egală de ambele locuri de muncă. Puteau schimba cuvinte și documente cât timp stăteau la coadă, cât timp își așteptau comanda la teighea sau la standul cu zahăr și frișcă.

Ballard urmări cu privirea până la jumătatea cvartalului un bărbat care ieșise pe ușa clădirii ziarului și o luase spre

nord, dar decise că acesta nu prezenta interes. Întoarse privirea spre clădire exact în momentul în care Jerry Castor ieșea pe uși. Reporterul o luă spre sud, trecând pe lângă cafenea, pe trotuarul celălalt al Spring Street. Ballard renunță la cafeaua pe care și-o cumpăraseră și din care nici măcar nu gustase. Ieși pe trotuar și o luă spre sud, urmărindu-l pe Castor.

Cu ceva timp în urmă, ar fi fost imposibil să urmărești pe cineva pe jos, noaptea, prin centrul orașului, deoarece erau foarte puțini pietoni după ce se încheia ziua de lucru. Însă în ultimii ani, cartierul începuse să înflorească, deoarece mulți tineri care lucrau acolo hotărâseră să scape de traficul infernal și să se mute în zona unde lucrau. La scurt timp apăruseră restaurantele și viața de noapte. În seara aceea, lui Ballard îi era ușor să păstreze distanța în urma lui Castor, deși reporterul nu părea să fi luat în calcul varianta că ar putea fi urmărit. Nu se uită nici măcar o dată peste umăr. Nu aruncă nici măcar o privire în vitrinele magazinelor. Pășea repede și hotărât, de parcă ar fi avut o misiune sau un termen limită de îndeplinit.

Castor merse patru cvartale spre sud, până când ajunse la intersecția cu 5th Street, apoi o luă la dreapta și intră pe o ușă deschisă. Ballard se întreabă dacă nu era cumva o mișcare menită să scape de un posibil urmăritor, dar când ajunse acolo, văzu o firmă luminoasă pe care scria The Last Bookstore.

Ballard intră cu grijă și descoperi o librărie uriașă într-un spațiu ce părea să fi fost cândva holul mare al unei bănci. Spațiul era prevăzut cu rânduri de rafturi de sine stătătoare, dispuse printre coloanele în stil corintic, ce se înălțau două etaje până la tavanul casetat și ornate. Pe un perete atârna o sculptură făcută din cărți ce formau un val. Balcoane mici, aflate în fața unor magazine de artă și de discuri vechi, ofereau o priveliște către parter, unde era plin de clienți.

Ballard habar nu avea de existența acestui loc și era atât de încântată încât aproape că uită de ce se afla acolo.

Se ascunse după un raft cu opere clasice și cercetă parterul librăriei, în căutarea lui Castor. Reporterul nu era nicăieri. Era imposibil să vadă fiecare cotlon, din cauza rafturilor și a coloanelor.

Ballard zări un bărbat cu un ecuson, ce se îndrepta spre casa de marcat de lângă ușă.

— Mă scuzați, îl abordă ea. Cum ajung la etaj?

— Vă arăt acum, răspunse bărbatul.

O conduse pe Ballard spre o nișă pe care ea nu o observase și îi arătă niște scări. Ea îi mulțumi și urcă în grabă.

Balcoanele îi ofereau lui Ballard o priveliște mai bună asupra librăriei. Existau mai multe nișe pentru lectură, formate din rafturi dispuse în unghi drept și prevăzute cu fotolii vechi din piele sau canapele. Era locul perfect pentru o întâlnire clandestină.

Ballard cercetă din priviri locul de două ori, înainte să îl zărească în cele din urmă pe Castor într-o nișă ce se afla chiar sub ea. Stătea pe marginea canapelei, aplecat în față și discuta în șoaptă cu un alt bărbat. Ballard nu avu nevoie decât să-i vadă fața pentru o clipă și-l recunoscă.

Era locotenentul Feltzer.

Ballard nu știa dacă să fie scandalizată de faptul că Feltzer o trădase sau dacă să se bucure că acum aflase cine era informatorul și putea, astfel, să facă repede ceva în privința aceasta.

Își scoase telefonul și făcu repede câteva poze cu cei doi. La un moment dat, când începu să înregistreze, Castor se ridică în picioare, ca și când s-ar fi grăbit, și își coborî privirea către Feltzer. Flutură mâna într-un gest de desconsiderare, apoi ieși din nișă și traversă sala principală. Ballard continuă să îl înregistreze pe reporter până când acesta ieși din librărie pe ușa pe care intrase.

Când Ballard îndreptă telefonul spre nișa în care stătuse Feltzer, acesta nu mai era acolo. Lăsă telefonul în jos și privi atent. Feltzer dispăruse.

Brusc, Ballard începu să se îngrijoreze că Feltzer o văzuse și că urca la etajul doi. Se întoarse spre scări, dar nu văzu pe nimeni. Era în siguranță. Probabil că Feltzer alesese un alt drum prin labirintul de rafturi, apoi ieșise din librărie.

Ballard coborî la etajul principal, uitându-se după locotenent, fără să îl zărească însă. Ieși din librărie pe 5th Street și privi în jurul ei. Feltzer nu era nicăieri.

Bănuia că locotenentul, asemenea lui Castor, venise pe jos la întâlnire, dar că străbătuse cele patru cvartale pe Main Street, în loc de Spring Street. Main era mai convenabilă când ieșeau din clădirea PAB și separa reporterul de sursa sa. Ballard așteptă să se facă verde și traversă strada, apoi străbătu 5th Street până ajunse la Main Street. La intersecție, aruncă o privire după colț și spre nord, către Main Street. Acolo, cam la două cvartale depărtare, în direcția PAB, zări un bărbat mergând cu pași repezi și recunoscuse mersul hotărât al lui Feltzer.

Îngrijorată că acesta ar putea fi mai bănuitor decât Castor că s-ar putea să fie urmărit, Ballard mai așteptă zece minute înainte s-o ia și ea pe Main. Când ajunse la First, o luă la dreapta și pătrunse în Little Tokyo.

Ajunse la hotelul Miyako și închirie o cameră după ce recepționarul o asigură că existau câteva sortimente de sushi în meniul de room-service.

Urcă în cameră și comandă mai întâi cina. Apoi deschise geanta și scoase hainele pe care plănuia să le poarte dimineață. Întâlnirea cu Feltzer avea să aibă o importanță crucială.

În timp ce aștepta să i se aducă mâncarea, scoase telefonul și căută pe Google numărul de telefon de la biroul avocatului Dean Towson. Se aștepta ca acesta să nu fie la

birou la acea oră târzie, dar cu siguranță va primi mesajul. Avocații apărării erau obișnuiți să fie sunați seara târziu de către clienții lor. Și, având în vedere cât de îngrijorat ajunsese să fie Towson la sfârșitul discuției de duminică dimineața, o va suna cu siguranță înapoi.

Apelul ei fu direcționat spre un serviciu clienți, iar Ballard vorbi cu o persoană în loc de un robot.

— Sunt detectivul Renée Ballard, de la LAPD. Am vorbit cu domnul Towson duminică dimineața despre investigarea unei crime. Vă rog să îi transmiteți un mesaj domnului Towson în seara aceasta. Vreau să mă sune cât mai repede posibil, indiferent de oră. Este urgent.

Închise și așteptă.

Ca să-și omoare timpul, porni televizorul din cameră și, în curând, atenția îi fu distrasă de disputele politice interne și de certurile care erau prezentate în fiecare seară la TV.

Telefonul de la Towson veni mai repede decât sushi.

Miercuri dimineața, la ora 8.25, Ballard intră în biroul FID de la PAB însoțită de Dean Towson. Fusese ideea lui Towson să întârzie și să ignore cele două apeluri și mesajele pe care Feltzer i le trimisese lui Ballard, în care o întreba unde era. Acest lucru îl făcuse pe Feltzer să se agite înainte ca ei să ajungă.

În calitate de șef al uneia dintre cele două echipe ale unității, Feltzer avea biroul lui. Dar încăperea era mică și fură nevoiți să mai aducă un scaun pentru Towson. El și Ballard se așezară în fața locotenentului, vizibil iritat, care închise ușa.

— Detectiv Ballard, nu înțeleg de ce considerați că trebuie să fie prezent un avocat, spuse Feltzer. Încă sunteți obligată să răspundeți la întrebări. Dacă se va descoperi ceva de natură penală în urma acestei anchete, atunci firește că toate declarațiile dumneavoastră vor fi respinse.

Ridică mâinile de pe masă și făcu un gest care sugera că era o chestiune de rutină și că nu era nevoie ca un avocat să complice lucrurile.

— Intenționez să cooperez și să vă răspund la toate întrebările, zise Ballard. Dar doar în prezența avocatului meu. În mesajul dumneavoastră spuneți că trebuie să lămurim unele neconcordanțe. Ce-ar fi să facem asta și să nu ne batem capul că am un reprezentant legal?

Feltzer căzu pe gânduri, vădit îngrijorat să nu cadă în vreo capcană juridică.

— Vom înregistra discuția, zise el într-un final. Așa cum am procedat cu primul interogatoriu.

Trase sertarul biroului și scoase un aparat digital de înregistrare. Când apăsă butonul de înregistrare, Towson își scoase telefonul mobil din buzunarul interior al sacoului și îl puse pe birou.

— Și noi vom înregistra acest interogatoriu, anunță el.

— Cum doriți, zise Feltzer.

— Mulțumim, spuse Towson.

— Să începem cu cealaltă victimă, Béatrice Beaupre, începu Feltzer. În declarația dumneavoastră de ieri ați spus că ea era inconștientă când Trent a adus-o în cameră.

— Cred că am spus că „părea” să fie inconștientă, îl corectă Ballard. Eram concentrată la Trent, nu la ea.

— Domnișoara Beaupre ne-a spus că, de fapt, era conștientă la momentul respectiv și că se prefăcuse că era leșinată ca să poată scăpa de Trent.

— În regulă. Este posibil.

— Ea ne-a mai spus că v-a văzut cum v-ați luptat cu Trent, lucru care a dus la moartea lui. Descrierea ei referitor la cele întâmplate diferă în mod considerabil de a dumneavoastră.

— Cu siguranță, ea a văzut totul dintr-o altă perspectivă.

— Vă ofer ocazia să corectați declarația, dacă doriți.

— Voi lăsa totul la aprecierea domnișoarei Beaupre. La momentul respectiv, eu duceam o luptă pe viață și pe moarte cu un bărbat aproape de două ori mai mare și mai greu decât mine. Nu m-am oprit să iau notițe sau să-mi întipăresc mișcările în memorie. Încercam să rămân în viață și să o țin în viață și pe domnișoara Beaupre.

Era un răspuns pe care Ballard și Towson îl repetaseră, deoarece bănuiau că neconcordanțele la care făcuse aluzie Feltzer în mesajul său telefonic se refereau la contradicțiile dintre declarația ei și cea a lui Beaupre. Ballard și Towson se întâlniseră la ora 6.30 în dimineața aceea, ca să ia micul dejun împreună la hotelul Miyako și să se pregătească pentru întâlnirea cu FID. Răspunsul repetat acoperea toate neconcordanțele, ducând spre omucidere justificată. Teama de moarte sau vătămarea corporală gravă a unui polițist sau cetățean.

— Cred că v-ați lămurit, domnule locotenent, zise Towson. Mai aveți și alte întrebări pentru clienta mea?

Feltzer se uită la Towson.

— Da, răspunse el.

Vocea lui Feltzer era atât de încrezătoare, încât Ballard începu să se îngrijoreze.

— Ați mai vorbit cu domnișoara Beaupre de când a avut loc incidentul și de când ați fost interogate separat? o întrebă Feltzer.

— Nimic direct, zise Ballard. M-a sunat ieri, dar nu i-am răspuns. Mi-a lăsat un mesaj în care mi-a mulțumit pentru că i-am salvat viața. Nu am sunat-o încă înapoi, deoarece m-am gândit că ar fi nepotrivit să vorbesc cu ea înainte să se încheie ancheta.

Era un alt răspuns pregătit cu grijă și repetat.

— Mai am mesajul, zise Ballard. Aș putea pune telefonul pe difuzor ca să îl înregistrați dacă doriți.

— Ne vom ocupa de asta mai târziu, dacă va fi nevoie, spuse Feltzer. Din cauză că ați întârziat, mi-au fost devansate toate întâlnirile, așa că să continuăm. Ieri ați afirmat că atunci când ați reușit să vă eliberați cât timp Trent a fost plecat, nu ați părăsit imediat casa, deoarece nu știați sigur unde vă aflați și dacă puteați scăpa. Este corect?

— Discutăm despre un moment extrem de scurt, răspunse Ballard. Inițial, acestea au fost gândurile mele, dar am auzit ușa de la garaj și am știut că Trent revenise și că, probabil, adusese o altă victimă, deoarece îmi spusese că avea de gând s-o răpească pe fosta lui soție.

— Răspunsul dumneavoastră inițial sugerează faptul că habar nu aveți unde vă aflați.

— Păi, am bănuir că mă aflam în casa lui Trent, iar eu știam unde locuiește, deoarece l-am verificat în momentul în care a devenit persoană de interes în ancheta mea.

— Ați mai fost în casa aceea?

Asta era. Feltzer avea informații pe care nu le deținuse când o interogase cu o zi în urmă.

— Nu, n-am mai fost în casa aceea, răspunse Ballard.

Bănuia că cei doi polițiști în uniformă de la secția North Hollywood, cu care se întâlnise pe Wrightwood Drive vineri noaptea, îi dăduseră raportul.

— Ați mai fost pe proprietatea lui Thomas Trent? o întreabă Feltzer.

— Da, am fost pe proprietatea lui, răspunse Ballard fără să ezite.

Towson se aplecă ușor în față. Acum trebuia să se bazeze pe intuiție. Ballard nu discutase cu el la micul dejun despre faptul că dăduse târcoale casei lui Trent, deoarece ea habar nu avusese că va veni vorba despre asta. Acum, Towson trebuia să aibă încredere că Ballard se va descurca să răspundă la aceste întrebări.

— Cum așa, detectiv Ballard? o întreabă Feltzer.

— Vineri seara am confirmat că Trent se afla la serviciu, la reprezentanța auto, așa că m-am dus acasă la el să arunc o privire, răspunse Ballard. Victima mea a spus că fusese dusă la o „casă răsturnată”. Am considerat că era important să verific dacă locuința lui Trent se potrivea acelei descrieri.

— Doamnă detectiv, ați dat o alarmă falsă referitoare la prezența unui hoț pe Wrightwood Drive, cu scopul de a facilita această „aruncare de privire”?

Towson își puse mâna pe brațul lui Ballard, ca să o oprească să răspundă.

— Nu va răspunde la această întrebare, zise el. Aceasta este o anchetă referitoare la folosirea forței. Nu vom discuta despre chestiuni irelevante.

— Nu sunt irelevante, se enervă Feltzer. Am fost informat că, vineri noaptea, detectiv Ballard se afla pe terasa din fața camerei unde se presupune că a fost ținută captivă și unde l-a omorât pe Thomas Trent. Ea a declarat că nu știa unde se află și că nu a putut scăpa. Acest lucru contrazice informațiile pe care le dețin.

— A fi într-o cameră și a fi în afara ei sunt două lucruri complet diferite, contracăra Towson. Clienta mea a fost agresată, sedată și posibil violată — toate acestea i-au afectat percepția.

— Draperiile erau trase, adăugă Ballard. Nu am știut că mă aflam în camera cu terasa.

Towson își flutură mâna a nepăsare.

— Nu ține, domnule locotenent, zise el. Ne irosiți timpul. Este clar că aveți o agendă. Încercați să instrumentați un caz ca să scăpați de doamna detectiv Ballard în baza unor motive care nu există. Ea nu a fugit. A rămas și și-a riscat viața ca să salveze o alta. Chiar încercați să o puneți sub acuzare? De unde și până unde?

— Nu am nicio agendă, spuse Feltzer. Și nu vă permit să caracterizați astfel această anchetă. Ați întrecut complet măsura.

— Vreți să știți ce este complet deplasat? zise Towson. Interogatoriul acesta este complet deplasat.

Avocatul își deschise servieta, scoase pagina principală împăturită a ediției de dimineață a *Los Angeles Times* și o trânti pe masă. Articolul despre uciderea lui Trent apărea în colțul de jos de pe prima pagină. Articolul era semnat de Jerry Castor.

— Nu am nicio legătură cu ce apare în presă, comentă Feltzer. Nu eu decid cât de complet sau incomplet este articolul.

— Prostii, spuse Ballard.

— Articolul acesta include detalii ce nu apar în comunicatul de presă emis de departament ieri, explică Towson. Și nu e doar asta. Dezvăluirea anumitor detalii și omiterea altora o pun pe clienta mea într-o lumină proastă. Acest articol induce cititorii în eroare.

— Vom face și noi cercetări, să vedem de unde au obținut cei de la *Times* aceste informații, comentă Feltzer.

— Acest lucru nu este prea încurajator, având în vedere faptul că, probabil, anchetatorul este cel care se face răspunzător de scurgerea de informații, îl ironiză Towson.

— Vă avertizez, domnule, zise Feltzer furios. Vă suport multe, dar nu am de gând să vă permit să-mi pătați reputația. Eu respect regulile.

Feltzer se făcu roșu la față de furie. Juca un teatru credibil. Însă, de asemenea, cădea direct în capcana lui Ballard și a lui Towson.

— Furia dumneavoastră indică faptul că sunteți de acord că scurgerea de informații, altele decât cele convenite pentru comunicatul de presă, reprezintă o încălcare a drepturilor la

intimitate ale detectivului Ballard, conform legii și politicii acestui departament, sublinie Towson.

— Repet, vom face și noi cercetări, ca să vedem de unde provine scurgerea de informații, susținu cu tărie Feltzer.

— De ce? întrebă Towson. A fost ilegal sau pur și simplu n-a fost corect?

— A fost împotriva legii, bine? aproape că țipă Feltzer. Vom face și noi cercetări.

Towson arată cu degetul spre computerul lui Feltzer.

— Ei, bine, domnule locotenent, am dori să vă ajutăm cu cercetările, zise el. Haideți să vă dau un link pe care să-l accesați.

— Despre ce vorbiți? Ce link?

— Este o pagină de internet spre care vom direcționa comandamentul LAPD și presa locală, în cadrul conferinței de presă ce va avea loc astăzi, mai târziu, îi explică Towson. Se numește Jerry and Joe.com. Verificați!

Ecranul computerului se afla pe latura extinsă a biroului, astfel încât să nu constituie o barieră între el și cei care stăteau în fața lui. Feltzer se întoarse și porni ecranul. Accesă motorul de căutare și începu să tasteze pagina de internet.

— Jerry cu „J”, îl corectă Ballard. De la Jerry Castor.

Feltzer ezită o clipă, cu degetele deasupra tastaturii.

— Este în regulă, domnule locotenent, zise Towson. Este doar o pagină de internet.

Feltzer tastă. Pagina de internet se deschise pe ecran. Era o singură pagină pe care rula o înregistrare video de nouă secunde: o filmare a întâlnirii dintre el și Jerry Castor, de la The Last Bookstore, din seara precedentă. Lui Towson îi venise ideea unei pagini de internet la micul dejun, astfel încât cumpărase adresa și crease pagina în timp ce el și Ballard mâncau.

Feltzer urmări înregistrarea în tăcere. După a treia reluare, închise ecranul. Stătea cu spatele la Ballard și la Towson, prin urmare niciunul nu îi putea vedea complet expresia feței. Își plecă fruntea, fiind evident că evalua încurcătura în care se afla. În câteva secunde, își dădu seama că înregistrarea datată vorbea de la sine și că el se afla într-o situație compromițătoare. Asemenea unui politician, așa cum reieșea și din înregistrare, se întoarse încet spre cei doi. Pe fața lui se citeau panica, dar și resemnarea în fața unor consecințe grave.

— Ce vreți? îi întrebă el.

Ballard era în extaz. Planul lor de a-l încolți pe Feltzer funcționase fără cusur.

— Vrem ca acest demers de a o elimina pe doamna detectiv Ballard din departament să înceteze imediat, răspunse Towson.

El așteptă, iar Feltzer dădu o dată din cap, aproape imperceptibil.

— Mai vrem un alt articol pe pagina de internet a ziarului *Times*, până la ora 18.00 și un exemplar pe hârtie, mâine dimineață, continuă Towson. Vrem ca informațiile complete să intre în posesia prietenului dumneavoastră, Jerry Castor, informații care să o pună pe doamna detectiv Ballard într-o lumină bună, așa cum merită. Vreau să văd în articole cuvintele „eroină”, „conform politicii” și „justificat”.

— Nu pot controla ce scriu ei, protestă Feltzer. Știți acest lucru.

— Încercați, domnule locotenent, zise Towson. Prietenul dumneavoastră Castor are la fel de multe motive să îndrepte lucrurile, ca și dumneavoastră. Nu ar da prea bine dacă această poveste va apărea în alte surse media din oraș. Se va crede că este complicele conducerii LAPD, așa cum și este, și nu cred că redactorii de vizavi vor fi încântați.

— Bine, bine, bâigui Feltzer. Atâta tot?

— Nu, nici pe departe, continuă Ballard. Vreau acces în casa lui Trent și acces la toate dovezile luate de acolo de echipa dumneavoastră. Ancheta nu s-a încheiat încă. Vreau să văd dacă există vreun indiciu că Trent a procedat la fel și cu alte victime.

Feltzer încuviință din cap.

— Se rezolvă, bombăni el.

— Și încă ceva, își aduse aminte Ballard. De aici, merg la BSU pentru examenul psihologic. Vreau să urgendați întoarcerea mea la datorie.

— Doar nu vreți să intervin la BSU și...

— De fapt, chiar asta vrem, conchise Towson, întrerupându-l pe Feltzer. Le spuneți că șeful poliției face presiuni asupra dumneavoastră, ca să rezolvați cazul și să o trimiteți pe Ballard înapoi la muncă, pentru că vrea ca polițiștii eroi să fie înapoi pe străzi.

— Bine, bine, spuse Feltzer. Mă voi ocupa de asta. Dar vreau să ștergeți linkul. Cineva ar putea da peste el.

— Îl vom șterge când vă veți îndeplini partea de înțelegere, vorbi Towson. Doar atunci.

Towson se uită la Ballard.

— E totul în regulă? o întrebă el. Am discutat tot ce-am avut de discutat?

— Cred că da, răspunse ea.

— Atunci, să plecăm de-aici, zise el.

Towson rosti aceste cuvinte pe un ton în care se simțea clar dezgustul. Se ridică în picioare și se uită la Feltzer. Detectivul locotenent era palid la față, ca și când și-ar fi văzut întreaga viață trecându-i prin fața ochilor. Sau cel puțin cariera.

—În trecut, m-am ocupat de cazurile J-SID în cadrul biroului procurorului general, spuse Towson. Mai am prieteni acolo care așteaptă cu nerăbdare să le vină de hac indivizilor ca tine, indivizi cărora li se urcă la cap orgoliul și

puterea. Nu-mi da un motiv să pun mâna pe telefon și să reiau legăturile.

Feltzer doar încuviință din cap. Towson și Ballard ieșiră din birou și închiseră ușa.

În curtea din fața clădirii PAB, Ballard îi mulțumi lui Towson pentru că îi salvase cariera. El îi spusese că fusese meritul ei.

— A fost genial că l-ai urmărit aseară pe reporter, o gratulă el. Exact ce ne trebuia, iar avantajul este că îl vom ține sub control pe Feltzer. Cât timp îl ai la mână, ești pe drumul cel bun.

Ballard se întoarse și se uită la clădirea PAB. Turnul primăriei se reflecta în fațada sa de sticlă.

— Partenerul meu din tura de noapte zice că PAB înseamnă „Politică și Birocrație”, spuse ea. Aceasta este una dintre acele zile în care cred că are dreptate.

— Ai grijă de tine, Renée, zise Towson. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Ai de gând să mă pui la plată, nu-i așa?

— Mă mai gândesc. Aceasta este o situație în care realizarea e o recompensă în sine. Expresia de pe fața lui Feltzer după ce a văzut înregistrarea? Valorează cât un milion de dolari.

— Nu sunt un caz caritabil, domnule avocat. Trimite-mi factura, dar nu pentru un milion de dolari.

— În regulă. Ți-o voi trimite.

Când veni vorba de bani, Ballard își aminti ceva.

— Apropo, ai o carte de vizită? îl întrebă ea. Vreau să te recomand cuiva.

— Sigur că am, răspunse Towson.

El scotoci în buzunarul sacoului și îi întinse un teanc subțire de cărți de vizită.

— Ia câteva, zise el. Sunt gratis.

Ea zâmbi și îi mulțumi.

— Știi, am uitat să te întreb: A venit cineva care se ocupă de cazul The Dancers să te întrebe despre Fabian?

— Bănuiesc că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Da, am fost interogat.

— Cine a venit?

— Un detectiv pe care îl cheamă Carr.

Ballard încuviință din cap.

— I-ai spus ceva ce nu mi-ai spus mie? îl întrebă ea.

— Nu cred, răspunse Towson. Din câte îmi amintesc, ai fost destul de meticuloasă.

Ballard zâmbi din nou, apoi se despărțiră. Towson traversă curtea, îndreptându-se spre tribunalul federal, ce se afla la un cvartal depărtare, iar Ballard o luă spre scările aripii de est a clădirii PAB. Era încântată să afle că detectivul Carr încercase să obțină informații de la Towson. Poate că asta însemna că și el începea să creadă ceea ce sugera ea, că un polițist era implicat în incidentul de la The Dancers.

Când ajunse în capătul scărilor, Ballard o luă la dreapta și se duse la Memorialul Ofițerilor Căzuți. Era o sculptură contemporană, unde numele polițiștilor căzuți la datorie erau inscripționate pe plăcuțe de alamă prinse de un edificiu din lemn ce aducea cu o cușcă. Majoritatea plăcuțelor de alamă erau șterse de vreme, facându-le pe cele recent inscripționate să strălucească mai tare decât celelalte. Îi fu ușor să o depisteze pe cea mai strălucitoare și mai lucioasă. Se apropie și văzu că pe ea era trecut numele lui Ken Chastain.

Stătu acolo într-o liniște tristă, până când telefonul îi vibră, iar ea îl scoase din buzunarul de la spate. Era Rob Compton.

— Renée, doar ce-am aflat! Ce naiba! Ești bine?

— Sunt bine.

— De ce nu m-ai sunat, iubito? Tocmai am citit despre asta în ziar.

— Nu mai crede tot ce citești. Nu este toată povestea, iar lucrurile se vor îndrepta. Nu te-am sunat ieri pentru că nu am avut telefonul la mine mare parte din zi. L-am recuperat abia aseară. Care-i treaba cu ATF?

— Lasă asta, poate aștepta. Vreau să mă asigur că ești bine. Când ne putem întâlni?

— Nu vreau ca treaba cu ATF să aștepte, Robby. Trebuie să-mi ocup timpul cu ceva. Ce-ai aflat?

Coborî scările și se întoarse în curte. Mașina pe care o închiriasse se afla încă în parcare din spatele clădirii ziarului *Times*, așa că se îndreptă spre ea.

— Păi, m-a sunat un agent de-acolo ca să-mi spună despre arma pe care o căutăm, zise Compton. Îl cheamă John Welborne. Îl cunoști?

— Îi pot număra pe un deget pe agenții ATF pe care îi cunosc, răspunse Ballard. Nu-l cunosc.

— Știi că acum îi zice ATFE? Au adăugat „Explozibili”.

— Nimeni nu-i spune așa. Ai de gând să-mi spui sau nu?

— Bine, tipul ăsta, Welborne, m-a sunat în legătură cu Glock-ul furat pe care îl avea Nettles. E alertă maximă. Arma a fost furată de la un paznic de la Brinks, în timpul jafului unei mașini blindate ce a avut loc în urmă cu doi ani în Dallas. Nu-mi aduc aminte de caz, dar paznicul căruia i-a fost furată arma a fost executat cu ea. La fel și partenerul lui.

— Sfinte Sisoe!

— Da, asta am zis și eu. La început, au crezut că l-am prins pe tip, adică pe Nettles. Dar el era închis când s-a întâmplat incidentul din Dallas. Așadar, arma trebuie să fi fost furată a doua oară când a dat el o spargere.

— Probabil că furtul nu a fost declarat. Pentru că dacă ți s-ar fura o armă folosită în comiterea unei crime duble, în timpul unui atac armat asupra unei mașini blindate, nu ai

anunța poliția și nu ai raporta spargerea. Te-ai da la fund, sperând ca arma să dispară.

— Corect. Deci, uite cum stă treaba. În mod normal, agenții federali nu s-ar opri să-l întrebe nimicuri pe un ofițer supraveghetor. Nu m-ar băga în seamă. Dar noi am introdus aceste arme în computer înainte să știm despre ce este vorba, adică din ce case au fost furate. Așadar, Welborne m-a sunat, nerăbdător să continue investigația.

— Dar nu poate.

— Nu, e blocat, mă așteaptă pe mine.

— Unde-i Nettles? A fost condamnat?

— Încă nu. Este tot închis, iar mâine e programat să apară în fața judecătorului.

Ballard tăcu, cântărind situația. Practic, ea era suspendată și depindea de examenul psihologic și de rezolvarea cazului de către FID. Se întrebă dacă putea reprograma examenul psihologic, ca să scape de el. Se baza pe Feltzer să se țină de partea sa de înțelegere și să rezolve totul.

— Ar trebui să stau pe tușă din cauza noii situații, zise ea. Dar sper să se rezolve totul azi.

— Nu te vor achita prea repede, spuse el. Nu după ceea ce a apărut în ziar.

— Am pe cineva care se ocupă de asta. Vom vedea.

— Și-atunci, ce vrei să faci?

— Ai acces la Nettles?

— Oarecum. Problema sunt armele: infractor în posesia unei arme de foc.

— Eu sunt în oraș acum. Am o întâlnire la BSU, apoi sunt liberă. I-am putea face o vizită lui Nettles la închisoare, să vedem dacă vrea să ne ajute spunându-ne de unde are pistolul. Când va afla că a fost folosit într-un atac asupra a doi polițiști, probabil că va fi mai mult decât bucuros să ne zică de unde o are.

— În regulă, am și eu nevoie de câteva ore. Am ceva de rezolvat și apoi mă ocup de treaba asta. Nu cred că va fi o problemă, dar trebuie să respect protocolul și să vorbesc cu șeful meu despre schimbul cu Nettles. Ce-ar fi să ne întâlnim la închisoarea Men's Central la ora 12.00? Va fi ora prânzului și ni-l vor putea aduce.

— Ne vedem atunci.

În timp ce se îndrepta spre mașina ei, Ballard îl sună pe locotenentul McAdams de la secția din Hollywood.

— Domnule locotenent, nu știu când sau dacă voi veni azi, zise ea.

— Ballard, trebuie să stai pe tușă până când se va lămuri treaba cu FID, răspunse McAdams.

— Știu. Sunt la FID chiar acum.

— Ce se întâmplă?

— M-au chemat ca să mă interogheze din nou. După aceea trebuie să mă duc la BSU pentru examenul psihologic. Nu știu cât timp va dura.

— Ai văzut ziarul *Times* de azi? Și, mai important, cei de la FID l-au văzut?

— Da, toată lumea a văzut și a citit prostiile scrise în el.

— De unde naiba s-a aflat?

— Bună întrebare, domnule locotenent.

— Ballard, un sfat: păzește-ți spatele.

— Am înțeles.

BSU se afla în Chinatown. Programarea lui Ballard era la ora 10.30, prin urmare sună să vadă dacă o putea schimba cu o jumătate de oră mai devreme. Recepționista zâmbi când îi spuse că acest lucru era imposibil.

Deoarece mai avea timp la dispoziție, Ballard își scoase mașina din parcare plătită și se duse la Spitalul USC. Ramona nu se mai afla la terapie intensivă. Starea ei de sănătate se îmbunătățise și fusese mutată de acolo. Acum împărțea salonul cu o altă pacientă. Era conștientă. Ochiul i

se dezumflase considerabil, iar vânătaia căpătase o nuanță galben-verzuie. Firele de pe buza de jos îi fuseseră scoase. Ballard intră în salon și îi zâmbi, însă Ramona nu părea să o recunoască.

— Ramona, sunt detectivul Ballard. Eu mă ocup de cazul tău. Am trecut pe aici luni. Ți amintești?

— Nu prea.

Fără îndoială, avea o voce de bărbat.

— Ți-am arătat niște poze? Ca să vedem dacă îl recunoști pe bărbatul care te-a rănit.

— Îmi pare rău.

— Nu, este în regulă. De fapt, nici nu mai contează acum. De aceea am venit. Ca să-ți spun că bărbatul care te-a rănit este mort. Așa că nu mai trebuie să te temi sau să-ți faci griji în privința lui. E mort.

— Ești sigură că este el?

— Foarte sigură, Ramona.

— În regulă.

Își coborî privirea de parcă i-ar fi venit să plângă la auzul acestei vești. Ballard știa că Ramona era acum în siguranță, dar scăpase doar de un prădător. Viața pe care o ducea o expunea mai multor prădători. Ballard scoase din buzunar una dintre cărțile de vizită primite de la Towson și i-o arătă.

— Voiam să-ți dau asta. Este un avocat cu care lucrez eu și cred că-i destul de priceput.

— De ce aș avea nevoie de un avocat? Ce-au spus că am făcut?

— Ah, nu e nimic de genul acesta. Nu am voie să-ți ofer consultanță juridică, dar dacă aș avea, te-aș sfătui să ceri despăgubiri în baza proprietății pe care a deținut-o bărbatul acesta. Sunt convinsă că a investit o groază de bani în casa lui. Cred că ar trebui să apelezi la un avocat și să ceri niște bani. Te-a transformat în victimă, prin urmare ar trebui să primești ceva din averea lui, înainte să apuce alții s-o facă.

— Bine.

Însă Ramona nu întinse mâna după cartea de vizită. Ballard o puse pe noptiera de lângă patul ei.

— Este acolo dacă vei avea nevoie de ea.

— Bine, mulțumesc.

— Îți voi lăsa și cartea mea de vizită. Probabil că vei avea întrebări mai târziu. Mă poți suna.

— Bine.

Era o despărțire ciudată, deoarece cazul fiind clasat odată cu moartea lui Trent, Ballard nu mai avea motive să petreacă timp cu Ramona. Când ieși din spital, se întrebă dacă o va mai vedea vreodată. Poate că îi sugerase un proces pentru a obține despăgubiri de pe urma lui Trent, deoarece știa că va fi chemată să depună mărturie referitor la acest caz.

Ea se întreba dacă nu era cumva o acțiune subconștientă pentru a obține împlinirea care venea din rezolvarea unui caz de la cap la coadă. Deși Trent era mort, Ballard putea să intenteze un proces împotriva lui și să obțină verdictul de vinovăție.

Ballard se afla în biroul directoarei BSU, Carmen Hinojos. Încăperea avea mobila și draperiile de culoare deschisă, iar pereții erau crem. Fereastra oferea priveliște peste acoperișurile din Chinatown, spre turnul primăriei. Cele două stăteau față în față, în fotolii capitonate confortabile, ce erau în contradicție cu situația incomodă în care se afla Ballard.

— Ați mai ucis pe cineva până acum? o întrebă Hinojos.

— Nu, răspunse Ballard. E prima oară.

— Și cum vă simțiți?

— Să fiu sinceră, mă simt bine. Dacă nu l-aș fi omorât eu, m-ar fi omorât el pe mine. Nu mă îndoiesc de asta.

Regretă pe loc că începuse fraza cu „să fiu sinceră”. De obicei, când oamenii spuneau asta, cu siguranță nu erau sinceri.

Ședința continuă cu o serie de întrebări la care Ballard se așteptase. Ca orice polițist care era supus unei anchete interne și unor proceduri, știa foarte bine ce întrebări i se vor pune și cum era mai bine să răspundă. Buletinele informative ale sindicatului conțineau astfel de exemple de cazuri analizate în profunzime. Ballard știa că unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuia să îl spună, și să o facă pe Hinojos să înțeleagă, era acela că acțiunile ei, inclusiv uciderea lui Trent, nu fuseseră premeditate. Ar fi fost o mutare greșită dacă ar fi arătat că regreta sau că avea muștrări de conștiință. Departamentul trebuia să se asigure că, dacă se întorcea la datorie, nu va ezita să-și facă treaba, nici dacă s-ar afla într-o situație pe viață și pe moarte.

Ballard fu calmă și cooperantă în timpul interogării și se arătă stingheră doar atunci când Hinojos trecu de la întrebările referitoare la uciderea lui Trent la întrebări despre copilăria ei și motivul pentru care alesese să intre în forțele de ordine.

Ballard avea impresia că i se întindea o capcană. Trebuia să își deschidă sufletul în fața unei străine, altminteri exista riscul ca întoarcerea ei la datorie să fie întârziată de alte cercetări sau tratamente. Și nu își dorea acest lucru. Nu voia să stea pe tușă. Încerca să își păstreze optimismul și să profite de lucrurile bune pe care le învățase din experiențele neplăcute. Dar până și ea știa că era destul de greu să ia partea bună a unor lucruri, cum ar fi moartea prematură a tatălui ei, faptul că mama ei o abandonase în adolescență și că trăise un an pe străzi.

— Maui are cele mai frumoase plaje din lume, zise Ballard la un moment dat. Făceam surfing în fiecare dimineață înainte să merg la școală.

— Așa este, dar nu aveai o casă unde să te întorci, iar mamei tale nu îi păsa de tine, zise Hinojos. Nimeni nu ar trebui să se confrunte cu asta la o vârstă atât de fragedă.

— N-a durat prea mult. Tutu a venit după mine.

— Tutu?

— E cuvântul în hawaiiană pentru „bunică”. Ea m-a adus în Ventura.

Hinojos era o femeie mai în vârstă, cu părul cărunt și piele bronzată. Lucra în cadrul departamentului de mai bine de treizeci de ani. Ținea pe genunchi un dosar deschis ce conținea raportul psihologic întocmit în urma examinării lui Ballard, când aceasta aplicase pentru LAPD în urmă cu cincisprezece ani. Mare parte din povestea ei se afla acolo. La vremea respectivă, Ballard nu avusese prea multă experiență ca să știe să-și ascundă o parte din trecut.

Ballard nu mai fusese la BSU de la prima sa examinare.

— Domnul doctor Richardson a făcut niște însemnări interesante aici, zise Hinojos, referindu-se la evaluarea psihologică inițială. El zice că viața haotică pe care ai avut-o în tinerețe te-a determinat să intri în poliție. Să alegi o slujbă unde să poți aplica legea și ordinea. Ce părere ai despre asta?

— Ei, bine..., zise Ballard, trăgând de timp. Cred că trebuie să avem reguli. Cu ajutorul lor putem avea o societate civilizată.

— Iar Thomas Trent a încălcat regulile, nu-i așa?

— Da, foarte mult.

— Dacă ai avea ocazia să re trăiești ultimele 72 de ore și să faci alegeri mai bune, crezi că Thomas Trent ar fi acum în viață?

— Nu știu ce să zic despre alegeri mai bune. Cred că am făcut alegerea corectă în acel moment. Aș prefera să răspund la întrebări referitoare la ce s-a întâmplat și de ce.

Nu speculații despre ce s-ar fi putut întâmpla sau cum ar fi putut fi.

— Așadar, nu ai regrete?

— Am regrete, dar nu referitor la ce vă gândiți dumneavoastră, probabil.

— Încearcă-mă! Ce fel de regrete?

— Să nu mă înțelegeți greșit, nu am avut de ales. A fost o chestiune de viață și de moarte, ori el, ori eu. În această privință nu am niciun regret, iar dacă aș fi pusă în aceeași situație din nou, aș proceda la fel. Dar mi-aș fi dorit ca el să fi fost în viață ca să îl pot aresta, să fie dus în fața judecătorului și să putrezească în închisoare pentru ceea ce a făcut.

— Crezi că prin faptul că a fost înjunghiat și și-a pierdut viața a scăpat ușor.

Ballard căzu o clipă pe gânduri, apoi dădu aprobator din cap.

— Da, asta cred.

Hinojos închise dosarul.

— În regulă, detectiv Ballard, îți mulțumesc pentru sinceritatea de care ai dat dovadă, zise ea.

— Stați, asta e tot? o întrebă Ballard.

— Asta e tot.

— Primesc aprobarea să mă întorc la datorie?

— Va urma, dar voi sugera să-ți iei concediu ca să-ți revii mental. Ai trecut printr-o traumă și nu știm încă tot ce s-a întâmplat cât timp ai fost sedată. Suferă atât mintea, cât și trupul. Asemenea trupului, mintea are nevoie de timp ca să se vindece. Are nevoie de timp ca să se relaxeze.

— Apreciez acest lucru, doamnă doctor. Chiar apreciez. Dar am cazuri în desfășurare. Trebuie să le rezolv, apoi îmi voi lua concediu.

Hinojos afișă un zâmbet obosit, ca și când ar fi auzit de o mie de ori ceea ce îi spusese Ballard.

— Bănuiesc că toți polițiștii care vin aici spun același lucru, comentă Ballard.

— Nu-i pot învinovăți, spuse Hinojos. Își fac griji că își vor pierde slujba și identitatea, fără să-și facă griji în privința consecințelor pe care acestea le-ar putea avea asupra lor. Ce ai face dacă nu ai fi polițist?

Ballard căzu o clipă pe gânduri.

— Nu știu, răspunse ea. Nu m-am gândit la asta.

Hinojos încuviință din cap.

— Fac treaba asta de mult. Am văzut cariere îndelungate și cariere care au fost întrerupte brusc. Diferența constă în cum rezisti întunericului.

— Întunericului? repetă Ballard. Lucrez în tura de noapte. Nu există altceva decât...

— Mă refer la întunericul din lăuntrul ființei. Prin natura slujbei tale ajungi să cunoști cea mai întunecată latură a sufletului uman. Suflete întunecate, ca acela al lui Trent. Din punctul meu de vedere, seamănă cu legile fizicii: după faptă și răsplată. Dacă pătrunzi în întuneric, întunericul pătrunde în tine. Atunci trebuie să iei o decizie cum să procedezi. Cum să te ferești de el. Cum să faci să nu îl lași să te învăluie.

Ea tăcu, iar Ballard știu că trebuia să tacă și ea.

— Găsește ceva care să te protejeze, detectiv Ballard.

Hinojos se ridică în picioare, semn că ședința se încheiase. O conduse pe Ballard până la ușă. Detectivul o salută cu o mișcare a capului.

— Mulțumesc, doamnă doctor.

— Ai grijă de tine, detectiv Ballard.

Ballard ajunse cu douăzeci de minute mai târziu la închisoarea Men's Central, însă Compton era acolo și o aștepta. Se semnară în registru, iar Ballard își puse arma de rezervă într-un dulap înainte să fie conduși într-o sală de

interogatoriu, unde aşteptară până când Christopher Nettles fu localizat şi adus la ei.

— Cum vrei să procedăm? îl întrebă curioasă Ballard.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, zise Compton. El ştie că eu deţin controlul. Am depus plângere împotriva lui din cauza armei. Cu asta vom lucra.

— Mi se pare perfect.

În timp ce aşteptau, Compton îi luă mâinile lui Ballard şi i le ridică, privindu-i cu îngrijorare bandajele din jurul încheieturilor.

— Ştiu, arăt de parcă am încercat să-mi pun capăt zilelor, spuse ea. Trebuie să țin bandajele doar o săptămână.

— Ticălosul, zise Compton. Mă bucur că i-ai venit de hac. Ballard îi povesti pe scurt lui Compton ce se întâmplase cu Trent şi cum o scurgere ilegală de informaţii la *Times* înclinase balanţa în defavoarea ei. Compton clătină din cap. Ballard nu îi mai spuse cum partida de sex dur pe care o avuseseră sâmbătă dimineţa o împiedicase pe asistenta medicală să ateste dacă fusese sau nu violată. Vor discuta despre acest subiect cu altă ocazie.

Conversaţia lor se întrerupse când uşa se deschise, iar Nettles intră însoţit de doi gardieni. Se împotrivi ca Ballard să fie prezentă, susţinând că aceasta îl bruscase în timpul arestării.

— Stai jos şi taci din gură! îi ordonă Compton pe un ton aspru. Nu tu hotărăşti asta.

Gardienii îl aşezară pe un scaun şi îi prinseră o mână de un inel de oţel fixat în mijlocul mesei.

— Ce vreţi? îi întrebă Nettles.

Compton aşteptă până când gardienii ieşiră din sală.

— Ştii în ce situaţie te afli, Christopher? îl întrebă el. Măine vei sta în faţa unui judecător. A venit vreun avocat să vorbească cu tine?

— Încă nu, răspunse Nettles.

El făcu un gest cu mâna încătușată, care sugera că nu își făcea griji.

— Ei, bine, motivul pentru care nu ai vorbit cu un avocat este pentru că niciunul nu te va putea ajuta, continuă Compton. Eliberarea condiționată ți-a fost revocată, iar tu te vei întoarce la Corcoran și niciun avocat nu te va putea scăpa.

— Mi-a mai rămas un glonț, zise Nettles. O să rezist, nicio problemă.

În timp ce vorbea, o privi pe Ballard. Un „glonț” însemna un an de închisoare.

— Și ce? Crezi că procurorul general va trece cu vederea celelalte jafuri? îl întrebă Compton.

— Am auzit vorbindu-se pe-aici că procurorul general nu va face decât să le adauge la sentința actuală, iar eu nu voi sta închis nici măcar o zi în plus, deoarece închisorile sunt supraaglomerate, rânji Nettles. Ce zici de asta?

— Ce zici de acuzația de condamnat în posesia unei arme, pe care tocmai am adăugat-o la dosarul tău? Asta înseamnă cinci ani în plus față de anul pe care îl mai ai de ispășit. O să reziști fără nicio problemă?

— La ce naiba te referi, omule?

— Mă refer la cinci ani în plus.

— Prostii!

Nettles își scutură cu violență mâna încătușată. Își îndreptă mâna liberă spre Ballard.

— E numai vina ta, târfă! țipă el.

— Nu mă învinui pe mine pentru infracțiunile pe care le-ai comis, ripostă Ballard. Tu ești singurul vinovat.

Ballard își ținea mâinile în poală, sub masă. Deși purta o bluză cu mâneci lungi, nu voia să riște ca Nettles să îi vadă bandajele din jurul încheieturilor și să înceapă să pună întrebări.

— Uite care-i treaba, Christopher. De ce crezi că ne aflăm aici? îl întrebă Compton. Crezi că ne bucurăm să-ți dăm vești proaste?

— Probabil, răspunse Nettles. Ea se bucură.

— De fapt, te înșeli, zise Compton. N-am venit aici ca să-ți dăm vești proaste. Tu ești luminița de la capătul tunelului. Am venit să te ajutăm să ne ajuți.

Nettles se calmă. Știa că urma o negociere. Îl privi bănuitor pe Compton.

— Ce vrei? îl întrebă el.

— Vreau să îmi povestești despre arme, spuse Compton. Vreau să știu de unde le-ai furat. Vreau adrese, detalii. Dacă îmi vei da aceste informații, vom scădea din total. Ai înțeles? Ballard aprecie felul în care Compton adresase întrebarea, fără a menționa arma Glock. Era mai bine că nu îi dezvăluiau lui Nettles adevărata lor intenție. Altminteri, fostul pușcăriaș ar fi putut încerca să manipuleze interogatoriul.

— Nu știu, omule, se văită Nettles. De unde să-mi mai aduc aminte adresele?

— Gândește-te, îl impulsionează Compton. Trebuie să ai habar ce case ai spart. Începe cu arma pe care o aveai asupra ta. Pistolul Glock, modelul șaptesprezece. Trebuie să-ți fi plăcut, pentru că nu l-ai amanetat. De unde provine?

Nettles se aplecă în față și își propti cotul liber pe masă. Se folosi de mâna liberă pentru a-și susține bărbia precum *Gânditorul*, în timp ce se gândea la întrebare.

— În primul rând, toate cele trei arme provin din aceeași casă, zise el într-un final. Doar că nu-mi amintesc afurisita de adresă. Voi nu primiți rapoarte despre spargerile astea? Compton îi ignoră întrebarea.

— Dar strada? îl întrebă el. Ți amintești numele străzii?

— Nu, nu-mi amintesc numele străzii, răspunse Nettles.

Ballard făcuse legătura dintre șase carduri de credit găsite în camera lui Nettles de la motelul Siesta Village și rapoarte privind spargeri în care nu fusese declarată furată nicio armă. Acest lucru însemna că victimele respective fie mințiseră în legătură cu armele, fie exista cel puțin o spargere comisă de Nettles care nu fusese raportată — cel mai probabil pentru că arma crimei fusese furată. Cele șase cazuri cunoscute fuseseră localizate pe străzi ce se aflau la câteva cvartale de motelul Siesta Village, creându-se astfel un perimetru care se extindea înspre nord, est și vest de motel.

Nu exista nicio autostradă sau alt obstacol care să împiedice accesul în cartierul aflat la sud de motel, dar, cu toate acestea, niciuna dintre spargerile raportate nu avusese loc acolo. Acest lucru îi spunea lui Ballard că locuința pe care o căutau ar putea fi situată în sud.

— Ai dat vreodată vreo spargere într-o casă aflată la sud de motelul unde stăteai? îl întreabă calm Ballard.

— În sud? repetă Nettles. Ăăă, da, am dat spargeri în sud. Compton îi aruncă o privire. Ballard nu trebuia să pună întrebări. Însă ea continuă interogatoriul.

— În regulă, de câte ori ai fost în sud?

— O dată sau de două ori. Casele de-acolo nu sunt prea frumoase. Oamenii nu au lucruri de valoare.

— Când ai dat o spargere acolo?

— La început.

— În regulă, conform registrului de la recepția motelului, stăteai acolo de nouă zile până la momentul arestării. Așadar, în primele zile, te-ai dus în sud?

— Cred că da.

— De cât timp ai armele?

— De la primele spargeri.

— La sud de motel?

— Da, bănuiesc. Cred că de la a doua spargere. Da, a doua. Tipul s-a crezut al naibii de inteligent când a ascuns armele în spatele cărților de pe rafturi, dar eu arunc mereu cărțile de pe rafturi. Pe pardoseală. Oamenii au obiceiul să ascundă lucruri de valoare în spatele cărților. Așa am dat peste arme.

Ballard își scoase telefonul și deschise aplicația GPS. Accesă harta care cuprindea Santa Monica Boulevard și Wilton Place, unde se afla motelul Siesta Village. Începu să citească denumirea străzilor ce se aflau în sud. Saint Andrew, Western, Ridgewood, Romaine. Nettles dădu din cap până când ea ajunse la Sierra Vista.

— Stai, o opri el. Sierra Vista. Îmi sună cunoscut. Cred că asta este.

— Cum arăta casa? îl întreabă ea.

— Nu știu, arăta ca o casă.

— Avea garaj?

— Da, avea garaj în spate. Separat.

— Un etaj, două etaje?

— Unul. Nu mă încurc cu cele cu două etaje.

— În regulă, era construită din cărămidă, din lemn, din ce?

— Nu din cărămidă.

— Cum ai intrat?

— M-am dus în curtea din spate și am tras ușa glisantă de lângă piscină.

— În regulă, deci are piscină.

— Da, lângă garaj.

— Înseamnă că există și o poartă? Un gard în jurul piscinei?

— În jurul curții interioare. Poarta era încuiată, așa că am sărit gardul.

— Era un zid sau un gard?

— Gard.

— Ce culoare are gardul?

— Gri. Gri murdar.

— De unde ai știut că nu era nimeni acasă?
— Am parcat mașina pe stradă și l-am văzut pe tip plecând.
— Cu mașina?
— Da.
— Ce fel de mașină? Ce culoare?
— Era un Camaro. Galben. Îmi amintesc mașina. Era mișto. Îmi doream mașina aia.
— De unde ai știut că nu era nimeni înăuntru? Doar pentru că tipul a plecat cu mașina nu însemna că în casă nu au rămas soția și copiii.
— Știu, obișnuiesc să bat la ușa de la intrare. Am o cămașă de lucru pe al cărei buzunar este cusut numele meu. Mă dau drept inspector de gaz care caută o scurgere. Dacă-mi deschide cineva, îmi joc rolul, apoi trec la următoarea casă.
— Cum arăta ușa de la intrare? îl întrebă ea.
— Păi, era galbenă, răspunse Nettles. Da, galbenă. Îmi amintesc, pentru că semăna cu mașina. Tipului îi plăcea culoarea galbenă.
Ballard și Compton schimbă o privire. Obținuseră ce voiau. O ușă galbenă și o mașină galbenă pe Sierra Vista. Nu vor fi greu de găsit.

Nu exista nicio ușă galbenă pe Sierra Vista. Ballard și Compton trecură de patru ori cu mașina de-a lungul străzii ce se întindea pe patru cvartale, însă nu văzură nicio ușă galbenă.

— Crezi că Nettles ne-a tras țeapă în mod intenționat? întrebă nervoasă Ballard.

— Dacă a facut-o, și-a tras-o singur, răspunse Compton. Negocierea se bazează pe rezultate.

Compton își întoarse capul și se uită pe geamul lateral, iar Ballard își dădu seama că îi ascundea ceva.

— Ce e? îl întrebă ea.

— Nimic, răspunse el.

— Haide, ce s-a întâmplat?

— Nu știu, poate ar fi fost mai bine să fi respectat planul și să mă lași pe mine să pun întrebările.

— Ai trăgănat prea mult, iar eu am obținut de la el descrierea casei. Nu te bosumfla.

— Nu mă bosumflu, Renée. Dar iată-ne pe Sierra Vista. Unde-i ușa galbenă?

El făcu un gest spre parbriz. Ballard nu îi luă în seamă nemulțumirea. Era nefondată. Dacă el nu l-ar fi crezut pe Nettles, ar fi intervenit în timpul interviului. N-o făcuse, iar acum o învinuia pe ea pentru acest aparent eșec.

Ajunseră la un punct unde Sierra Vista se termina într-o fundătură în formă de „T” și opriră. Ballard se uită pe harta de pe ecranul telefonului ca să vadă dacă strada continua pe altundeva. Nu găsi nimic și mări harta. Verifică alte străzi din cartier, ca să vadă dacă mai exista o altă stradă denumită Sierra. Nu exista, dar era o stradă denumită Serrano Place, la două cvartale distanță, spre sud. Puse telefonul jos și porni mașina.

— Unde mergem? o întreabă Compton.

— Vreau să verific încă o stradă, răspunse Ballard. Serrano, Sierra, poate Nettles și-a amintit greșit.

— Nici măcar nu seamănă între ele.

— Ba da. Ești tu îmbufnat.

Serrano Place Street era lungă cât un cvartal, așa că o străbătură repede. Ballard se uită la casele de pe partea stângă, iar Compton la cele de pe partea dreaptă.

— Stai puțin, zise Compton.

Ballard opri mașina. Privi pe geamul din partea lui la o casă cu glasvanduri cu rama galbenă. Fațada casei era din lemn, cu îmbinări cu lambă și uluc. Nu era din cărămidă.

Trecu la câțiva centimetri de alee și văzu un garaj, separat de casă, în partea din spate a proprietății. Un gard din lemn, șters de intemperii, îngrădea curtea.

— Gardul este bătut de vreme, nu murdar, zise ea. Crezi că în curte există vreo piscină?

— Dacă n-aș fi bosumflat, aș crede că da, răspunse Compton.

Ea îi trase un pumn în umăr și trecu mai departe. Parcă mașina la două case depărtare.

— Scoate-ți cureaua, spuse Ballard.

— Poftim? întrebă Compton.

— Scote-ți cureaua. Va semăna cu o lesă. Mă duc să văd dacă există o piscină. Dacă aș fi fost cu duba mea, aș fi avut o lesă adevărată, dar va trebui să mă mulțumesc cu ce avem.

Compton înțelese. Își scoase cureaua și i-o dădu.

— Mă întorc imediat.

— Ai grijă, zise el. Trage un foc de armă dacă ai nevoie de mine.

Ballard coborî din mașină și străbătu trotuarul până când ajunse la casa cu glasvanduri galbene. Ținând cureaua într-o mână, ea începu să o strige pe Lola în mod repetat. O luă pe aleea de lângă casă.

— Lola! Aici, fetițo!

Simți mirosul apei din piscină înainte s-o vadă. Mirosul puternic de clor era peste tot în curtea din spatele casei. Ajunse aproape de gardul decolorat și fu nevoită să se ridice vârfuri ca să poată privi dincolo de el. Văzu piscina și când dădu să se întoarcă, atenția îi fu captată de șirul de ferestre din partea superioară a ușii garajului. Ezită, deoarece nu era suficient de înaltă ca să se uite prin geam. Apoi văzu mânerul ușii, situat la vreo treizeci de centimetri de suprafața aleii.

Ballard se apropie. Puse un picior pe mâner și se lăsă pe el. Părea suficient de solid. Se lăsă cu toată greutatea pe mâner și se apucă bine cu degetele de pervazul subțire al ferestrelor. Se ridică și privi înăuntru.

În garaj era parcat un Camaro galben.

Coborî și dădu să se întoarcă la mașină. De pe alee un bărbat se uita la ea.

— Bună ziua, n-ați văzut un câine? întrebă repede Ballard. Un metis de boxer tigrat?

— Adică, în garajul meu? o întrebă mirat bărbatul.

— Îmi cer scuze pentru asta, dar când scapă, îi place să se ascundă. E o pacoste.

Bărbatul, un hispanic, purta pantaloni de trening, adidași și un hanorac, ca și când ar fi fost pregătit pentru alergare. Ea își mișcă mâna, astfel încât el să nu observe că avea o curea și nu o lesă. Trecu pe lângă el spre stradă, sperând să nu uite numărul de înmatriculare al mașinii Camaro.

— Locuiți prin zonă? o întrebă curios bărbatul.

— Pe Sierra Vista, răspunse Ballard. Vă doresc o zi frumoasă.

Ea continuă să meargă pe alee. Când ajunse la stradă, mai strigă câinele de câteva ori în timp ce se îndepărta. Ajunse la Taurus și urcă în mașină.

— La naiba, am dat-o în bară, zise ea.

Voia să verifice numărul de înmatriculare al mașinii Camaro înainte să-l uite, însă își dădu seama că nu era într-o mașină de poliție, iar mașina închiriată nu avea, desigur, o stație radio.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Compton.

Ea se uita în oglinda laterală, așteptându-se să îl vadă pe bărbat ieșind de pe alee ca să îi ia urma.

— A ieșit un tip, răspunse ea. Cred că m-a ginit.

— Cum? întrebă Compton.

— Nu știu. Era ceva în privirea lui. M-a ginit.

— Atunci, să plecăm de-aici.

Bărbatul nu se zărea nicăieri. Ballard porni motorul. Chiar atunci, un Camaro ieși de pe alee și o luă în direcția opusă, pe strada Serrano.

— Pleacă, zise ea. Camaro galben.

Ballard așteaptă până când Camaro ajunse la capătul străzii, viră la dreapta și se făcu nevăzut. Întoarse mașina și o luă în aceeași direcție. Își scoase telefonul și sună la centrul de comunicații cu apelare rapidă. Spuse numărul de înmatriculare și ceru ca acesta să fie verificat în baza de date.

— Aștept, spuse ea.

Când ajunse la colțul străzii, viră la dreapta. Camaro nu se vedea nicăieri. Acceleră, îndreptându-se spre nord, verificând fiecare cvartal, în stânga și în dreapta, în căutarea mașinii galbene. Nu o văzură.

— Crezi că l-ai speriat? o întrebă Compton.

— Nu știu, răspunse Ballard. M-a văzut când m-am uitat la mașină prin geamul garajului.

— La naiba!

— Tu ce ai fi...

Dispecerul reveni cu informația, iar Ballard o repetă cu voce tare, astfel încât să audă și Compton:

— Eugenio Santana Perez, șapte — paisprezece — șaptezeci și cinci. Fără cazier. Mulțumesc!

Ea închise.

— Tipul pare curat, zise Compton. Poate căutăm unde nu trebuie.

— Ușă galbenă, Camaro galben — el e, zise Ballard. Se potrivește cu povestea lui Nettles. Poate că tipul a cumpărat arma de la altcineva, dar căutăm unde trebuie.

Ajunseră la Santa Monica, însă nu văzură niciun Camaro.

— Dreapta sau stânga? întrebă Ballard.

— La naiba, se enervă Compton. A plecat de-acasă după ce te-a văzut. Acum trebuie să-l sun pe Welborne și să-i spun că poate am dat-o în bară.

— Nu încă.

— Ce facem?

— Relaxează-te! N-am terminat căutarea. Și-apoi, mai e casa. Le poți da informația asta celor de la ATFE.

Ea observă un culoar în trafic și merse drept, traversând Santa Monica și păstrând direcția nord. Continuă să verifice străzile până când ajunseră la Sunset. Apoi, virară la dreapta spre autostrada 101.

— Te duc înapoi în oraș, zise Ballard cu o voce resemnată.

— Am dat-o în bară, spuse Compton.

Însă când se apropiară de intrare pe autostradă, dinspre sud, Ballard întrezări ceva galben la două cvartale mai în față. O mașină galbenă pătrunsese în parcare și se făcuse nevăzută.

— Stai, ai văzut? întrebă ea. Era galbenă.

— N-am văzut nimic, răspunse Compton. Unde?

Ballard trecu pe lângă artera secundară ce intra pe autostradă și păstră direcția est pe Sunset Boulevard. Când ajunse în locul unde virase mașina galbenă, văzu magazinul Home Depot și o parcare imensă. Intrarea era pustie, iar ea își aminti cum acolo erau mereu bărbați care așteptau să fie angajați cu ziua. Acest lucru se schimbase când Biroul de Imigrări și Vamă începuse să facă verificări de rutină.

Ballard intră și începu să se plimbe cu mașina prin parcare. Dădură peste acel Camaro galben, parcat în colțul îndepărtat. Deoarece existau multe locuri de parcare libere lângă intrarea în Home Depot, mașina părea abandonată. Ballard verifică numărul de înmatriculare. Era mașina pe care o căutau.

— La naiba, zise ea.

— El a dispărut, spuse Compton. Rahat, încă unul care s-a uitat de prea multe ori la *Obsesia*.

— Poftim?

— Filmul *Obsesia*. Din anii '90? A inspirat schimbul de focuri din North Hollywood?

— Eu făceam surfing în Hawaii în anii '90.

— Personajul jucat de De Niro era tâlhar. Avea o singură regulă: la primul semn de pericol, trebuie să lași totul în urma ta. Pur și simplu.

Ballard continua să se plimbe cu mașina, uitându-se la fețele bărbaților care străbăteau pe jos parcare, sperând să îl vadă pe bărbatul de pe alee.

Nu avu noroc. În cele din urmă, duse mașina spre colțul parcarii și opri. Prin parbriz vedea Camaroul aflat la vreo 50 de metri.

— Am dat-o complet în bară, zise Compton. Ar fi trebuit să-l sunăm pe Welborne. În schimb, m-am lăsat convins de tine să acționăm de capul nostru.

— Glumești? Dai vina *pe mine*? Și tu ai vrut să facem asta la fel de mult ca mine.

— Tu ești cea care ține morțiș să câștige. Să demonstrezi ceva.

— Sfinte Sisoe, nu-mi vine să cred! Dacă îți faci atâtea griji în privința agenților federali, ce-ar fi să-ți muți fundul într-un Uber și să pleci de-aici. Îl voi suna pe Welborne, îi voi da raportul și voi pune totul în seama mea. Adică, de ce nu? Toată lumea vrea să mă învinuiască pentru ceva. Coboară naibii din mașină!

Compton se uită la ea.

— Vorbești serios? o întreabă el.

— Foarte, răspunse Ballard. Coboară naibii din mașină!

Fără să-și ia ochii de la ea, Compton deschise portiera ca și când ar fi amenințat-o că pleacă dacă nu îl oprea.

Ea nu îl opri.

Compton coborî și îi aruncă o privire. Ballard nu spuse nimic și rămase cu privirea fixată la Camaro. El trânti portiera. Ea refuză să se întoarcă și să îl privească îndepărtându-se.

— S-a ales praful și de relația asta, mormăi ea.

Ballard ajunse la secția din Hollywood abia pe la ora 17.00. Își petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii vorbind cu agenții ATFE și FBI, explicându-și acțiunile din dimineața ulterioară interogării lui Nettles. Nu îl implică pe Compton și le spuse agenților că acționase de una singură după ce plecase de la închisoarea Men's Central. Agenților le mai trecu supărarea când ea se uită la un set de fotografii pe care le aveau ei și îl identifică pe bărbatul pe care ea îl văzuse pe alee. Îi spuseră că Eugenio Santana Perez era un pseudonim, însă refuzară să îi dezvăluie numele lui adevărat. Evident, era o situație de genul „ne vom ocupa noi în continuare”, în care se simțea tonul de „ai dat-o în bară, iar acum noi trebuie să reparăm lucrurile”.

Agenții federali sechestraseră mașina Camaro și așteptau mandatul ca să poată intra în casa de pe Serrano Place când agentul Welborne îi dădu drumul lui Ballard, mulțumindu-i pe un ton sarcastic. Când reveni la secție, scoase din cutia ei poștală un plic gri și se duse în biroul locotenentului ca să-și primească noile sarcini de birou. McAdams stătea lângă biroul lui, scoțându-și arma din sertar și prinzându-și-o la curea, semn că se pregătea să plece acasă. Situația începea să se detensioneze treptat în birou.

— Ballard, te-ai hotărât să vii, zise el.

— Scuze, am avut treabă în oraș și, dacă tot am fost acolo, m-am dus să văd cum se simte victima din cazul Trent, explică ea. Doriți să stau la un birou anume?

McAdams arătă cu degetul spre geamul biroului său, dincolo de care se afla un alt birou. Era cel mai prost poziționat din încăpere, deoarece se afla chiar lângă biroul lui, iar computerul era așezat astfel încât locotenentul putea vedea ce se afla pe ecranul acestuia. În departament, era știut drept „biroul-țintă”.

— Voiam să te pun acolo, dar acum se pare că nici măcar nu mai trebuie să găesc pe cineva pentru tura de noapte, zise el.

— Ce vreți să spuneți? îl întrebă Ballard.

— Păi, se pare că ai avut cuvintele la tine azi, pentru că din *L.A. Times*, fie blestemat, tocmai am aflat că FID a încadrat uciderea lui Trent în politica departamentului. Și, pe lângă asta, ai primit dreptul de a te întoarce la datorie. Felicitări! Ballard simți cum i se ridică o mare greutate de pe umeri.

— Nu știam. S-au mișcat repede.

— Indiferent cine este avocatul tău, va fi la mare căutare, asta ți-o pot garanta eu, zise McAdams. Imaginea prezentată în *Times* azi-dimineață nu era prea frumoasă.

— N-am folosit unul.

— Atunci, chiar ai motive să sărbătorești. Dar dacă se va lăsa cu o petrecere monstruoasă, nu vreau să știu.

McAdams părea să ofere o aprobare tacită pentru o petrecere monstruoasă. Odinioară, fusese o tradiție secretă a ofițerilor să se întâlnească și să bea după ce unul dintre ei omorâse pe cineva. Era un mod de a se relaxa în urma unei întâlniri pe viață și pe moarte. Odată ce departamentul le cerea celor de la FID să ancheteze serios toate cazurile de omucideri în care erau implicați polițiști, petrecerile se amânau până când FID elibera o recomandare. Oricum, petrecerea era nepotrivită și, dacă avea loc, era strict secretă. Ultimul lucru care o interesa pe Ballard era să sărbătorească uciderea lui Thomas Trent.

— Nu vă faceți griji, nu va fi nicio petrecere, îl liniști ea.

— Bine, spuse McAdams. Oricum, eu am plecat. Pentru că ai avut o zi plină, îl voi lăsa singur pe Jenkins în noaptea asta, iar tu vei intra în tură începând de mâine. E bine?

— Da, e bine. Mulțumesc, domnule locotenent.

Ballard privi în jurul ei și văzu un birou liber pe care se afla un monitor de computer relativ nou. Era departe de biroul

locotenentului și de biroul-țintă. Însă când ajunsese acolo, observă o cană de cafea și hârtii împrăștiate pe birou. Se roti pe călcâie și zări un alt birou în apropiere, aparținând departamentului de furturi, ce părea liber și nefolosit și pe care se afla un monitor în stare rezonabilă.

Se așeză la birou și primul lucru pe care îl făcu fu să intre pe internet să vadă dacă *Times* avea ceva despre ancheta FID care să corecteze articolul de dimineață. Nu apăruse nimic încă. Scoase una dintre cărțile de vizită pe care le primise de la Towson și începu să îi scrie un e-mail, detaliindu-i ceea ce aflase de la locotenentul ei și înștiințându-l că *Times* nu luase încă nicio măsură în acea privință. Telefonul începu să îi vibreze exact când ea apăsă pe butonul „Trimite”. Era Rogers Carr, de la Crime Majore.

— Hei, ai primit mesajul meu?

— L-am primit, mersi.

— Cum te simți?

— Mă simt bine. Locotenentul meu tocmai mi-a spus că nu mai sunt pe tușă, pentru că FID va încadra cazul în politica departamentului.

— Bineînțeles că se încadrează în politică, glumești? Uciderea a fost complet justificată.

— Ei, bine, nu se știe niciodată. S-ar putea să fie o noutate pentru tine, dar i-am scos din pepeni pe câțiva din departament.

— Tu? Îmi vine greu a crede.

Pentru Ballard, sarcasmul lui era mai mult decât suficient.

— Am aflat că ai verificat pista mea cu avocatul, zise ea. Cu Towson.

— Cine ți-a spus? o întrebă Carr.

— Am sursele mele.

— Ai vorbit cu avocatul, nu-i așa?

— Poate. Deci, care-i treaba?

Carr nu spuse nimic.

— La naiba! exclamă Ballard. Urmezi pista pe care ți-am dat-o și ți-o însușești și nici măcar nu vrei să-mi spui ce-ai aflat? Cred că aceasta va fi ultima noastră conversație, domnule detectiv Carr.

— Nu e asta, zise Carr. Doar că nu cred că îți va plăcea ce îți voi spune.

Fu rândul lui Ballard să tacă, dar nu pentru mult timp.

— Spune-mi odată, insistă ea.

— Pista ta nu prea este credibilă, continuă Carr. Towson a spus că știe de la Fabian că putea deconspira un polițist corupt. Am primit raportul balistic și situația s-a schimbat.

— S-a schimbat? De ce?

— Nu există potrivire. Arma cu care a fost omorât Ken Chastain nu este aceeași cu cea folosită în separeul din clubul The Dancers. Teoria actuală este aceea că sunt doi agresori diferiți.

— Ei susțin că cele două cazuri nu au legătură între ele?

— Nu, ei nu susțin asta. Doar că sunt două arme diferite și doi agresori diferiți.

Ballard știa că nu avea imaginea de ansamblu. Dacă aceste cazuri nu erau legate printr-o armă, atunci era vorba despre altceva.

— Atunci, ce nu știi? îl întrebă ea.

— Păi, nu a fost raportul balistic complet, răspunse Carr.

— Haide, Carr, nu-mi mai irosi timpul.

— Au identificat armele în funcție de gloanțe și de cartușe. Arma din separeu a fost modelul 92F. Iar cea folosită în garaj, un pistol Ruger, calibru 380.

Ballard știa că gloanțele scoase din cadavre și cartușele strânse de la locul crimei purtau însemne specifice anumitor modele de arme de foc. Percutoarele și striatiile țevelor aveau adâncituri și urme specifice.

Ea mai cunoștea și armele identificate. Modelul 92F era un pistol Beretta de 9 mm și se afla pe lista armelor de foc

aprobate de departament pentru a fi purtate de detectivi. Modelul Ruger era un pistol mic ce putea fi ascuns cu ușurință și care era folosit pentru a trage de aproape. Și acesta se afla pe lista aprobată de departament pentru arme de rezervă.

Dar, de asemenea, era și tipul de armă folosită de asasini. Ballard tăcu în timp ce rumega informațiile. Singurul detaliu pe care ea îl adăugă cu strângere de inimă era acela că detectivul Chastain deținea un Beretta 92F sau, cel puțin, îl deținuse pe vremea când erau parteneri. Acest lucru ridică o întrebare pe care ea detesta să o pună.

— Chastain avea un 92F. I-au comparat arma cu cartușele descoperite la The Dancers?

— Ar fi făcut-o dacă ar fi avut arma lui.

Asta era o noutate.

— Vrei să spui că persoana care l-a împușcat a băgat mâna în buzunarul lui și i-a luat arma?

— Așa se pare. Arma lui nu a fost găsită.

— Care este teoria lor?

— Am primit instrucțiuni noi azi. Mi s-a spus să fac cercetări amănunțite în cazul Chastain. Să aflu toate detaliile.

— Prostii! Nu el este asasinul de la The Dancers.

— De unde știi?

— Pur și simplu știu. L-am cunoscut și nu e genul lui.

— Păi, spune-i asta locotenentului Olivas.

— El ce spune, mai exact?

— Nu *spune* nimic. Cel puțin nu mie. Dar unul dintre tipii uciși în separeu avea legături cu Mafia.

— Da, Gino Santangelo. În Vegas.

— Ei, bine, poți trage și singură concluzia.

Ballard căzu o clipă pe gânduri.

— Ce concluzie? întrebă ea. Nu mai înțeleg nimic.

— Tu ai fost cea care a susținut prima că este vorba despre un polițist. Doar că ai greșit polițistul.

— Deci Chastain este asasinul din separeu. El omoară un membru al Mafiei, iar Mafia îl omoară pe el. Asta ar fi teoria? Ei, bine, eu nu cred asta. De ce ar face Kenny asta?

— De-aia facem cercetări amănunțite. Și, de fapt, acesta este motivul pentru care te-am sunat.

— Las-o baltă. N-am de gând să te ajut să dai vina pe Chastain.

— Ascultă-mă, n-o să dăm vina pe nimeni. Dacă nu găsim nimic, asta e, dar trebuie să facem cercetări.

— Ce vrei de la mine?

— În urmă cu patru ani, voi doi ați fost parteneri.

—Da.

— Pe vremea aceea, el avea probleme financiare. Ți-a zis ceva despre asta?

Informația o luă prin surprindere pe Ballard.

— N-a suflat o vorbă. Ce fel de probleme și de unde știi?

— Cercetări amănunțite, ai uitat? I-am verificat istoricul creditelor. Rămăsese în urmă cu nouă rate ipotecare și era executat silit. Urma să își piardă casa, apoi, din senin, totul s-a rezolvat. Plățile au fost făcute, iar el a devenit solvabil peste noapte. Ai idee cum?

— Ți-am spus că nici măcar nu știam de problema asta. Nu mi-a spus niciodată. Ai vorbit cu Shelby? Poate că i-a ajutat cineva din familie.

— N-am vorbit încă. Vrem să aflăm mai multe înainte să mergem la ea. Nu va fi o treabă prea frumoasă.

Ballard tăcu. Nu-și amintea ca fostul ei partener să fi părut vreodată sub presiune în afara serviciului, din punct de vedere financiar sau altfel. Era mereu echilibrat.

Se gândi la ceva ce Carr nu verificase.

— Dar Metro? îl întrebă ea.

— Metro? repetă Carr. La ce te referi?

— La puști. Martorul. Matthew Robison.

— A, el. Își zice Metro? Nu l-am găsit încă. Și, sincer, nici nu ne așteptăm s-o facem.

— Care-i locul lui în teoria voastră?

— Păi, știm că el l-a sunat pe Chastain vineri, pe la ora 17.00, iar Chastain s-a dus să-l caute. Credem că el bănuia că Robison reprezenta o amenințare.

— Deci, îl elimină pe Robison, îi ascunde sau îi îngroapă trupul undeva, apoi pleacă acasă. Doar că acolo îl așteaptă un asasin al Mafiei, care îl împușcă în cap înainte ca el să apuce să coboare din mașină.

— Și îi ia arma.

— Corect, și îi ia arma.

După aceea, între ei se așternu o tăcere îndelungată. Asta până când Ballard aminti de un personaj controversat.

— Olivas conduce în continuare ancheta?

— El este șeful. Dar eu n-aș lua-o în direcția asta, Renée. Raportul balistic este raport balistic. Nu se poate măslui. Iar problemele financiare au existat de asemenea.

— Dar de ce asasinul a luat arma? De ce ar lua un lucru care ar putea confirma sau infirma situația? Fără o armă pentru comparație, totul este circumstanțial. E doar o teorie.

— Ar putea exista sute de motive pentru care arma a fost luată. Și, că veni vorba de circumstanțial, mai e ceva.

—Ce?

— L-am verificat pe Chastain la Control Intern și nu i s-a întocmit niciun dosar. Dar aveau un dosar general, unde puneau toate chestiile anonime pe care le primeau. Acestea includ plângeri de genul „un polițist a fost nepoliticos cu mine”, „un polițist intră în magazinul meu și ia suc de portocale fără să-l plătească” — nimicuri de-astea.

— În regulă.

— Ei, bine, după cum spuneam, deși nu i-au întocmit un dosar lui Chastain, existau două denunțuri anonime în dosarul general despre un polițist neidentificat care participa la partide de cărți fără să își plătească datoriile.

— Ce partide de cărți?

— Nu era specificat, dar tu știi că dacă cineva vrea să participe la partide de cărți cu miză mare, în orașul acesta, poate să le găsească. Dacă ai legătură cu lumea asta.

Ballard clătină din cap, chiar dacă știa că detectivul nu o putea vedea. Privi în jurul ei ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea la conversația lor. Încăperea era aproape goală, deoarece majoritatea detectivilor se pregăteau să plece acasă la ora 16.00 în fiecare zi. Cu toate acestea, ea se ghemui la adăpostul separeului și vorbi în șoaptă.

— Eu tot nu sunt convinsă. N-aveți nimic în afară de o armă care lipsește și, după cum ziceai chiar tu, ar putea exista sute de motive pentru care aceasta a dispărut. Mi se pare că sunteți mai interesați să dați vina pe Chastain decât să descoperiți cine l-a ucis.

— Iar spui asta, zise Carr. Nu „dăm vina” pe nimeni. Știi ceva? Chiar nu te înțeleg, Renée. Toată lumea știe că, în urmă cu doi ani, Chastain te-a lăsat de izbeliște, ți-ai ratat cariera și ai ajuns să lucrezi în tura de noapte. Iar acum îiiei apărarea într-o situație din care iese fum. Și, vreau să spun, *mult* fum.

— Păi, tocmai asta este, nu? *Mult fum*. Pe vremea când lucram în centru, înainte să-mi ratez, pare-se, cariera, aveam nevoie de mai multe dovezi decât fum. Aveam nevoie de mult mai multe.

— Dacă există foc, îl vom găsi.

— Îți urez succes, Carr. Vorbim mai târziu.

Ballard închise și rămase nemișcată la birou. Ea venise cu teoria că asasinul din The Dancers era polițist. Acum, acea

teorie devenise una monstruoasă și îl avea în centrul ei pe Chastain.

Se întrebă cât timp îi va lua lui Carr până să descopere că arma de rezervă de la glezna ei era un pistol Ruger 380.

Ballard se liniști. Pistolul Ruger pe care îl ținea la gleznă se afla pe lista scurtă cu arme de rezervă aprobate de departament. Ea și probabil mii de alți polițiști aveau una la fel.

Apoi, începu să despice firul în patru, întrebându-se dacă nu cumva Carr știa deja că ea avea o astfel de armă și dacă scopul celui apel telefonic fusese ca să vadă dacă ea va aminti de aceasta de bună voie. Faptul că ea ascunsese acest lucru ar fi putut-o pune pe lista de suspecți.

— Ei chiar cred că un polițist este asasinul de la The Dancers? Ballard se roti în scaun și îl văzu pe detectivul Rick Tigert la biroul din spatele ei. Nu își dăduse seama că el ar fi putut auzi jumătate din conversația ei cu Carr.

— Uite, să nu mai repeți ce-ai spus acum nimănui, Rick, zise ea repede. Credeam că ai plecat.

— N-o să spun, dar dacă este adevărat, departamentul va fi din nou târât prin noroi, fu de părere Tigert.

— Mda, păi unele lucruri nu pot fi controlate. Uite, nu știu dacă este adevărat, dar să nu mai spui nimănui.

— Sigur, nicio problemă.

Ballard se întoarse la biroul ei și deschise plicul gri pe care îl găsisese în cutia ei poștală. Numele și adresa destinatarului anterior fuseseră barate, chiar deasupra numelui lui Ballard. Scrisa „Feltzer/ FID” Plicul conținea copii ale mandatului de percheziție efectuată în casa lui Thomas Trent în ziua precedentă. Deși forțat, Feltzer își ținuse promisiunea de a împărtăși informații. Era documentul trimis tribunalului, care autorizase mandatul. Legea cerea ca Poliția să îi trimită raportul judecătorului, astfel încât să

existe o autoritate neutră care să poată supraveghea perchezițiile și sechestrările ilegale. De obicei, aceste documente ofereau detalii minuțioase despre fiecare obiect confiscat în timpul unei percheziții. Pe lângă acte, Feltzer îi trimisese un teanc de fotografii făcute la locul faptei, cu fiecare obiect confiscat și locul în care fusese găsit.

Ballard încercă să lase deoparte pentru moment cazul lui Chastain și să se concentreze asupra cazului lui Trent. Citi cu atenție lista cu obiecte confiscate din casa de pe strada Wrightwood. Majoritatea erau obiecte obișnuite folosite în gospodărie sau în atelier, dar care ar fi putut căpăta calități sinistre dacă s-ar fi aflat în posesia unui violator în serie, considerat suspect. Obiecte precum: bandă adezivă, coliere de plastic, patent, mască de schi. Cireașa de pe tort era colecția de boxuri de alamă din sertarul noptierei din dormitorul matrimonial. Deoarece nu exista nicio descriere, Ballard răsfoi fotografiile și o găsi pe cea în care se vedeau patru perechi de boxuri de alamă în sertar. Fiecare set avea un model unic și era confecționat din materiale diferite, însă toate aveau inscripționate aceleași cuvinte pe suprafața de impact. „Bine” și „rău”. Ballard bănuia că unul dintre aceste seturi era arma cu care fusese torturată Ramona Ramone.

Deși nu-i trebuiau boxurile de alamă ca să consolideze cazul împotriva lui Trent, mai ales că nu avea să mai existe un caz, ea avu un moment de claritate, împlinire și confirmare că urmase pista corectă în ancheta pe care o desfășurase. Singurul ei regret era acela că nu avea cu cine împărtăși acel moment. Jenkins urma să intre în tură abia peste șase ore și, oricum, nu fusese niciodată interesat de caz. Doar ea i se dedicase.

Feltzer indusese copii după toate fotografiile făcute la locul crimei, așa că frunzări încet teancul. Era un tur fotografic al casei, iar Ballard își aminti că nu văzuse niciodată toată casa. Fu șocată de cât de normală părea. Fiecare cameră era

prevăzută cu piese de mobilier puține și demodate. Singurul obiect modern era televizorul cu ecran plat de pe peretele din camera de zi.

Ultimele fotografii din teanc erau din camera de la nivelul inferior al „casei răsturnate”. Printre care, imagini de la fața locului, cu Trent așa cum fusese găsit. Exista mai mult sânge pe el și pe podea decât își amintea. Ochii îi erau pe jumătate închiși. Ballard privi mult timp fotografiile cu bărbatul pe care îl ucisese. Își luă privirea de la ele abia când telefonul mobil începu să îi vibreze. Se uită la ecran. Era Towson.

— Ai verificat pagina de internet? o întrebă el. S-a postat. Totul e în regulă.

— Așteaptă, zise ea.

Intră pe pagina de internet a ziarului *Times*. Articolul nu era prima alegere de pe pagina de start, ci abia al treilea postat. Îl accesă, observă că era semnat de Jerry Castor, și îl citi repede. Era mulțumită de ce vedea.

„Surse din departament susțin că rapoartele inițiale, care puneau sub semnul întrebării acțiunile lui Ballard, nu includeau toate dovezile și circumstanțele analizate. Se așteaptă ca FID să decidă că Ballard a dat dovadă de curaj și a folosit forța în mod justificat atunci când l-a înjunghiat pe Trent cu o bucată de lemn ruptă, într-un efort de a-și salva viața ei și pe a celeilalte victime răpite de suspect. Constatările celor de la FID vor fi transmise Biroului Procurorului General din Los Angeles, care va lua decizia finală referitor la acțiunile detectivului”.

— Da, totul este în regulă, zise Ballard. Tu ce crezi?

— Cred că am făcut o greșeală, răspunse el. Ar fi trebuit să îi spunem lui Feltzer că vrei să fii promovată la rangul de căpitan. Ne-a dat tot ce am vrut! De fapt, am întrebat despre duba ta și mi-au spus că o poți recupera mâine. Au terminat cu ea.

Ea nu știuse că el avea să se ocupe și de asta. Faptul că el luase inițiativa îi sugera lui Ballard faptul că, poate, situația dintre ea și Towson avea să devină stânjenitoare.

— Mulțumesc mult, Dean, zise ea. Pentru tot. Ai schimbat lucrurile.

— Nu eu, spuse el. Tu ai făcut ca acest caz să fie cel mai ușor din câte am avut până acum.

— Atunci, e bine. Apropo, i-am dat cartea ta de vizită victimei lui Trent, cea care m-a determinat să mă ocup de caz. I-am spus că ar trebui să ceară drepturi din proprietate și să te sune pe tine.

— Îți sunt îndatorat. Renée, să știi că acesta este un caz închis în ceea ce privește implicarea mea. Asta înseamnă că nu există conflicte de interes, dacă ar fi să păstrăm legătura, să socializăm, știi.

Iată. Situația stânjenitoare. Era obișnuită să i se facă avansuri atât de către colegii din departament, precum și de angajați ai sistemului judiciar. Așa se cuplase cu Compton, dintr-o experiență comună ce dusese la altceva. Simțise că Towson devenea din ce în ce mai interesat de ea încă de când îl interogase în casa lui, duminică dimineața. Există o problemă însă. Ea nu era interesată de persoana lui, în special după încercarea grea prin care trecuse.

— Cred că vreau să mă rezum doar la o relație strict profesională, Dean, îi zise ea. S-ar putea să mai am nevoie de serviciile tale pe viitor și îmi place mult cum ai gestionat această situație.

Spera că dacă îl lăuda din punct de vedere profesional, el va accepta mai ușor respingerea pe plan personal.

— Desigur. Oricând vei avea nevoie, Renée. Îți voi fi alături. Dar mai gândește-te. Le-am putea avea pe amândouă.

— Mulțumesc, Dean.

După ce închise, Ballard se întoarse la fotografii, uitându-se din nou cu atenție la cele cu trupul lui Trent și camera de la

nivelul inferior al „casei răsturnate”. Văzând corpul și sângele, își reaminti totul. Retrăi pașii pe care îi făcuse, cum reușise să se dezlege și cum atacase. Își cuprinse încheietura stângă cu mâna dreaptă. Era cea pe care și-o eliberase prima dată și care fusese cel mai grav rănită din cauza colierelor de plastic. Fotografiile o făceau să simtă din nou durere. Dar era câștigată. Era un sacrificiu. Deși nu putea să-și explice nici măcar ei însăși retrăirea incidentului, fără să aibă vreun dubiu, era ca o terapie. Era necesară.

Ca prin vis se auzi chemată din partea cealaltă a încăperii. Când își ridică privirea, o văzu pe Danitra Lewis stând lângă biroul locotenentului și fluturând o mapă spre ea. Lewis era funcționara care se ocupa de arhiva și probele unității. Ballard știa că, în fiecare zi, la sfârșitul programului, Lewis lăsa probe în cutia locotenentului, astfel încât acesta să fie la curent cu modul de desfășurare al diferitelor cazuri.

Ballard se ridică în picioare și se duse la ea să vadă ce voia.

— Care-i treaba, Danitra?

— Treaba e că am nevoie de o hotărâre pentru bunurile pe care le-ai lăsat în dulapul meu. Nu le poți lăsa acolo o veșnicie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai o pungă într-una dintre cutiile mele, încă de săptămâna trecută.

— Cea care trebuia să îi parvină lui Chastain la RHD? Trebuia să o ia vineri.

— Păi, după cum îți spuneam, e tot în dulap și îți este destinată ție, nu lui. Trebuie să vii s-o iei de-acolo. Am nevoie de spațiu.

Ballard era nedumerită. Punga conținea lucrurile Cynthiei Haddel, chelnerița care fusese împușcată în timpul masacrului de la The Dancers. Ballard știa că era o victimă colaterală, însă nu înțelegea de ce Chastain nu luase punga

vineri dimineață, când trecuse pe la secție. Ballard îi spusese despre ea. Chiar dacă detectivul Chastain nu luase punga pentru că fusese ocupat cu martorul Zander Speights, aceasta ar fi trebuit să fie trimisă prin curier, luni dimineață, la arhiva cu probe din centru și păstrată acolo pentru el.

Așa era protocolul. Însă Lewis susținea că acest lucru nu se întâmplase. Că punga fusese păstrată pentru ea.

— Nu știu care-i treaba cu ea, dar voi verifica peste câteva minute, zise Ballard.

Lewis îi mulțumi și ieși din încăpere.

Ballard se întoarse la biroul pe care îl folosea, strânse fotografiile și mandatul de percheziție și le băgă înapoi în plic, astfel încât acestea să nu rămână la vedere. Apoi, încuie plicul în dulapul ei și se duse la arhivă.

Lewis plecase, iar încăperea era goală. Ballard deschise dulapul în care pusese punga de hârtie maro ce conținea obiectele personale ale Cynthiei Haddel. Scoase punga și o duse la teighe. Primul lucru pe care îl observă fu că punga era lipită cu două rânduri de bandă adezivă. Un al doilea strat de bandă roșie fusese lipită peste primul strat, ceea ce însemna că, de vineri dimineață, punga fusese deschisă și resigilată. Bănuî că fostul ei partener făcuse asta. Verifică eticheta privind transferul bunurilor și văzu că și aceasta era nouă. Instrucțiunile scrise de mână pe etichetă spuneau ca punga să fie reținută pentru detectiv Ballard de la secția Hollywood. Ballard recunoscuse scrisul de mână al lui Chastain.

Luă un cutter de pe teighe, tăie banda adezivă și deschise punga. Scoase din ea pungile de plastic pe care le pusese în punga de hârtie în dimineața următoare uciderii lui Haddel. Observă că una dintre ele avea două benzi adezive. Aceasta fusese deschisă și resigilată.

Fără să rupă noul sigiliu de pe pungă, o întinse pe tejghea ca să îi poată vedea conținutul prin plastic. Înăuntru se afla o listă de inventariere, iar ea reuși să verifice totul, începând cu telefonul lui Haddel și terminând cu halatul ei și pachetul de țigări în care se afla flaconul cu droguri.

Având în vedere ce îi spusese Rogers Carr referitor la faptul că detectivul Chastain era în acel moment în centrul anchetei, Ballard se întrebă ce pusese la cale acesta. Oare ascunsese ceva din pungă, astfel încât să nu afle cei de la RHD? Sau ceva din telefonul ei? Sau luase ceva?

Nu era un răspuns ușor de aflat. Ballard apucă punga de colțurile de sus și o întoarse pe tejghea, astfel încât să îi poată vedea conținutul de pe partea cealaltă. Observă imediat o carte de vizită băgată în învelișul de celofan al pachetului de țigări, care nu fusese acolo înainte. Era cartea de vizită a lui Chastain.

Ballard se duse la cutia cu mănuși de latex, fixată pe perete, și luă o pereche. Își puse mănușile și se întoarse la punga cu probe. Tăie sigiliul și băgă mâna înăuntru după pachetul de țigări. Îl scoase din pungă și îl privi cu atenție înainte să tragă afară cartea de vizită. Pe cealaltă parte a cărții de vizită era scris un nume:

Eric Higgs

VMD

Ballard nu recunoscuse nici numele, și nici nu știa ce înseamnă VMD. Puse cartea de vizită deoparte și deschise pachetul de țigări. Flaconul era tot acolo și părea să fie pe jumătate plin, așa cum fusese când îl descoperise Ballard.

Hotărî să verifice totul, ca să vadă dacă se mai umblase la ceva. Telefonul era inutil. Bateria i se descărcase de mult. Desfăcu șorțul și văzu ceea ce părea a fi același conținut ca înainte: un teanc de bancnote împăturite, alte țigări, o brichetă și un carnețel. Luă banii și îi numără. Nu lipsea

niciun dolar și nu găsi niciun indiciu referitor la ce pusese la cale Chastain.

Ballard își scoase telefonul, își scoase mănuașă, scrise numele lui Eric Higgs și apăsă tasta de căutare. Obținu mai multe răspunsuri. Găsi un artist, un jucător de fotbal, un profesor de chimie de la Universitatea din California, Irvine și alți câțiva. Însă niciunul dintre ei nu îi era cunoscut lui Ballard.

Apoi, ea tastă VMD în motorul de căutare și primi mai multe rezultate, inclusiv referințe la „Dinamica Moleculară Vizuală”, „Directoratul Medicinii Veterinare” și „Dominarea Vectorului Mezon”. În partea de jos a listei, ea văzu cuvintele „Depuneri de Metal în Vid”, iar explicația de dedesubt îi atrase atenția printr-un singur cuvânt.

„Procedeu fizic de a acoperi probele cu straturi subțiri de metal...”

Ballard își aminti că citise ceva despre acest procedeu. Deschise linkul și accesă un articol pe care începu să îl citească. VMD era o tehnică nouă în domeniul criminalisticii prin care aplicarea unui strat de aur sau de zinc pe probe, într-un mediu cu presiune scăzută, dezvăluia amprente de pe un obiect sau material care, de obicei, avea o suprafață prea poroasă pentru a scoate la iveală amprente. Procedeu înregistrase reușite în aplicarea pe suprafețe de plastic, metale cu modele și pe unele materiale țesute.

Articolul apăruse în urmă cu doi ani și fusese preluat de pe o pagină de internet intitulată *Forensic Times*. În articol scria că tehnica era complicată și necesita o cameră de presiune mare, precum și alte echipamente, ca să nu mai pomenim de metalele scumpe, aurul și zincul. Prin urmare, procedeu era studiat și pus în aplicare în cadrul universitar și în laboratoare private de criminalistică. La vremea la care apăruse articolul, se spunea că nici FBI, nici departamentele de poliție importante din Statele Unite nu dețineau o cameră

VMD și că acest lucru îngreuna folosirea de către organele de aplicare a legii a acestei tehnici în cazurile penale. În articol apărea o listă cu câteva laboratoare private și universități unde procedeul era fie oferit, fie studiat. Printre acestea se număra și UC Irvine, unde Ballard tocmai descoperise că exista un profesor de chimie cu numele de Eric Higgs.

Ballard strânse repede toate bunurile Cynthiei Haddel, le puse înapoi în punga de hârtie maro, și o resigilă cu bandă adezivă pe care o luă dintr-un dispozitiv aflat pe tejghea. Duse punga de hârtie în biroul detectivilor, unde încercă să dea de urma profesorului Higgs.

Douăzeci de minute mai târziu, și grație Departamentului de Poliție al Universității, sună la laboratorul repartizat profesorului. Lui Ballard i se păru că vocea care răspunse era prea tânără ca să aparțină unui profesor.

— Îl caut pe domnul profesor Higgs.

— A terminat.

— Pe ziua de azi?

— Da, pe ziua de azi.

— Cu cine vorbesc?

— Dar eu cu cine vorbesc?

— Detectiv Renée Ballard, Departamentul de Poliție din Los Angeles. Este foarte important să dau de domnul profesor Higgs. Mă puteți ajuta?

— Păi, eu...

— Cu cine vorbesc?

— Cu Steve Stilwell. Sunt asistent universitar la laborator.

— Este laboratorul VMD?

— Păi, nu este tocmai un laborator VMD, dar avem echipamentul aici.

Ballard deveni din ce în ce mai entuziasmată.

— Îmi puteți da numărul de mobil al domnului profesor Higgs sau să-mi spuneți cum aș putea da de el?

— Am numărul lui de mobil. Cred că aş putea... Nu sunt sigur că am voie.

— Domnule Stilwell, sun în legătură cu anchetarea unei crime, înţelegi? Fie îmi daţi numărul lui de telefon, fie îl sunaţi dumneavoastră pe domnul profesor Higgs ca să îi cereţi permisiunea să mi-l daţi. Vreau să alegeţi una dintre variante acum.

— Bine, bine, staţi să caut numărul. Va trebui să îl caut în telefon, aşadar nu vă voi auzi dacă veţi spune ceva.

— Grăbiţi-vă, domnule Stilwell.

Ballard nu se putu stăpâni. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo de-a lungul culoarelor din biroul detectivilor până când Stilwell găsi numărul în telefonul său. Într-un final, începu să îl citească de pe ecranul telefonului. Ballard fugi înapoi la biroul ei şi notă numărul de telefon. Întrerupse convorbirea tocmai când Stilwell îşi dusesese telefonul la gură şi întrebase:

— L-aţi notat?

Formă numărul şi un bărbat îi răspunse aproape imediat.

— Domnul profesor Higgs?

— Da.

— Numele meu este Ballard. Sunt detectiv în cadrul Departamentului de Poliţie din Los Angeles.

Se aşternu un moment de tăcere înainte ca el să răspundă.

— Aţi lucrat cu Ken Chastain, nu-i aşa?

Ballard simţi cum o cuprinde un val de adrenalină.

— Da, am lucrat cu el.

— M-am gândit eu că veţi suna. Mi-a spus că dacă va păţi ceva, pot avea încredere în dumneavoastră.

Călătoria cu maşina până la Irvine în districtul Orange fu obositoare din cauza traficului intens. Profesorul Higgs fusese de acord să se întoarcă la şcoală şi să o întâlnească în laboratorul său. Pe drum, Ballard se gândi la pista pe

care i-o lăsase Chastain. El știa că se afla în pericol și își făcuse un plan de rezervă ce urma să fie pus în aplicare în caz că i se întâmpla ceva. Ballard era planul. Lăsându-i ei bunurile personale ale lui Haddel, Chastain se asigurase că ea va intra în posesia lor după weekend și va găsi indiciul care ducea la profesorul Higgs.

Când ajunse într-un final la UC Irvine, fu nevoită să îl sune de două ori pe Higgs ca să afle cum să ajungă la clădirea destinată Științelor Naturii, unde își avea laboratorul, la etajul patru.

Când intră, lui Ballard i se păru că imobilul era pustiu și îl găsi pe Higgs singur în laboratorul lui. Era înalt, slăbănog și mai tânăr decât se așteptase. El o salută călduros și păru ușurat să o vadă.

— N-am știut, zise el. Sunt atât de ocupat, încât nu am timp să citesc ziarele sau să mă uit la televizor. Abia ieri am aflat ce s-a întâmplat, când am sunat la numărul de telefon pe care mi l-a dat el și mi-a spus soția lui. Este îngrozitor și mă rog lui Dumnezeu ca asta să nu fi avut nicio legătură.

El arătă cu mâna spre fundul laboratorului, unde se afla un rezervor de presiune, din oțel, de mărimea unei mașini de spălat haine.

— Sunt aici ca să încerc să aflu, zise Ballard. Ați vorbit cu soția lui?

— Da, ea a răspuns la telefon, spuse Higgs. Mi-a povestit ce s-a întâmplat și am fost de-a dreptul șocat.

Asta însemna că fostul ei coleg îi dăduse lui Higgs numărul de telefon de acasă, nu pe cel de la birou și nici numărul de mobil. Informația era importantă pentru Ballard, deoarece reprezenta un alt indiciu — pe lângă acțiunile lui de la locul crimei și felul în care procedase cu bunurile personale ale lui Haddel — și anume că detectivul încercase să păstreze secretă și nedetectabilă prin măsuri obișnuite cel puțin o parte din activitatea sa legată de cazul The Dancers.

— Am putea sta undeva jos ca să vorbim? îl întrebă ea.

— Sigur, am un birou, răspunse Higgs. Urmați-mă!

Higgs o conduse printr-o serie de laboratoare interconectate, aflate în cadrul laboratorului principal, până când ajunseră într-un birou mic și înghesuit, în care încăpeau o masă de scris și un scaun pentru vizitatori. Se așezară, iar Ballard îi ceru să îi povestească de la început despre legătura lui cu Chastain.

— Adică, de la primul caz? o întrebă el.

— Bănuiesc că da, zise Ballard. Care a fost primul caz?

— Păi, prima oară când am vorbit cu detectivul Chastain a fost atunci când m-a sunat în urmă cu doi ani. Mi-a spus că a citit despre VMD în *Journal of Forensic Sciences* sau în altă revistă — nu-mi mai amintesc unde — și voia să știe dacă prin acest procedeu se puteau preleva amprente de pe o minge de baschet.

Povestea lui Higgs îi părea deja verosimilă lui Ballard. Ea știa de pe vremea când fusese partenera lui Chastain că el se mândrea cu faptul că ținea pasul cu progresele și tehnicile din domeniile criminalisticii, interogatoriului și procedurilor juridice. Unii detectivi îi dăduseră și o poreclă, „Eruditul”, datorită lecturilor sale suplimentare. Nu era neobișnuit ca detectivul să pună mâna pe telefon și să sune un om de știință atunci când avea o nelămurire în privința unei probe.

— V-a spus despre ce era vorba? îl întrebă ea.

— Da, focuri de armă la un loc de joacă, răspunse Higgs. Un puști s-a băgat într-o ceartă în timpul unui joc de baschet unu la unu, iar celălalt puști a scos o armă din rucsacul ce se afla pe marginea terenului și l-a împușcat. Detectivul Chastain s-a gândit că agresorul trebuie să fi lăsat amprente pe minge, pentru că se jucase cu ea, știți? Însă cei de la laboratorul poliției au spus că nu le puteau preleva, pentru

că mingea era din cauciuc și avea o suprafață poroasă. M-a rugat pe mine să încerc.

— Și ce s-a întâmplat?

— Îmi plac provocările. I-am spus să mi-o aducă și am încercat, dar nu am reușit să obținem nimic concret. Adică, am obținut câteva fragmente, pe ici, pe colo, dar nimic ce putea fi căutat în baza de date cu amprente.

— Și-apoi?

— Păi, cam asta a fost tot. Până când m-a sunat săptămâna trecută și m-a întrebat dacă îmi putea trimite ceva de pe care încerca să obțină o amprentă.

— Ce era?

— Un nasture.

— Și când v-a sunat mai exact?

— Vineri dimineața. Eu eram în mașină, în drum spre laborator, iar el m-a sunat pe telefonul mobil. Pot verifica lista de apeluri dacă vreți să știți ora exactă.

— Dacă nu vă deranjează.

— Sigur.

Higgs își scoase telefonul din buzunar și intră în lista de apeluri, pe care o derulă până ajunse în ziua de vineri.

— Am găsit, zise el. L-am primit la ora 7.41.

— Pot să văd numărul de telefon? îi ceru Ballard.

Higgs îi întinse telefonul peste masă, iar Ballard se aplecă în față și se uită la ecran. Numărul de telefon 213—972—2971 nu era numărul de mobil al lui Chastain. Era numărul de centrală de la secția Hollywood. Chastain îl sunase pe Higgs de pe telefonul fix din arhiva cu probe, în timp ce verifica pungile care conțineau bunurile personale ale lui Haddel.

— Ce v-a cerut mai exact, atunci când v-a sunat? vru Ballard să afle.

— Mi-a spus că avea de-a face cu o situație de urgență într-un caz important, răspunse Higgs. Voia să știe dacă puteam

să folosesc procedeul VMD pe ceva mic cât un bănuț și să obțin amprente de pe el.

— Și dumneavoastră ce i-ați spus?

— Păi, mai întâi l-am întrebat despre ce material era vorba, iar el mi-a zis că era un nasture de metal, cu o suprafață neregulată, din cauza unui model. l-am zis că aș putea încerca, deoarece odată am obținut o amprentă de pe un bănuț, chiar de pe falca lui Roosevelt. Atunci, el mi-a spus că mi-l va trimite și că ar trebui să vorbesc despre asta doar cu el.

Era limpede pentru Ballard că până vineri dimineața, la ora 7.41, la mai puțin de opt ore de la masacrul din clubul The Dancers, Chastain știa deja, sau cel puțin bănuia, că era implicată poliția. Își luase măsuri de precauție ca să își ascundă bănuielile și să se protejeze, folosind telefonul de la secție ca să îl sune pe Higgs și lăsând în urmă punga cu probe, ce conținea cartea de vizită cu numele acestuia scris pe verso.

— V-a trimis prin poștă nasturele sau vi l-a adus? îl întreabă ea.

— Mi l-a trimis prin poștă. L-am primit sâmbătă, cu confirmare de primire, răspunse Higgs.

— Mai aveți cumva ambalajul?

Ballard se gândea că poate reușea să demonstreze cum fuseseră administrate probele. Acest aspect ar putea fi important dacă va exista un proces. Higgs căzu o clipă pe gânduri, apoi dădu negativ din cap.

— Nu, l-am aruncat la gunoi. Femeia de serviciu face curățenie în fiecare sâmbătă seara.

— Și unde este nasturele?

— Mă duc să-l aduc. Revin imediat.

Higgs se ridică în picioare și ieși din birou. Ballard așteptă. Auzi un sertar deschizându-se și închizându-se în laborator, apoi profesorul reveni. Îi întinse o pungă mică de plastic ce

conținea un năsturel negru cu capsă, care era cusut pe margine, în interior.

Ballard era convinsă că erau punga și obiectul pe care le zărise în mâna lui Chastain vineri dimineața la locul crimei. Era evident că detectivul o recunoscuse și îi cunoștea semnificația.

Întoarse punga ca să privească cu atenție obiectul. Năsturele era, de fapt, puțin mai mic decât un bănuț, cu o suprafață plată și un cuvânt inscripționat pe el.

„Lawmaster”

Cuvântul îi era cunoscut lui Ballard, însă nu-și dădu seama de unde. Își scoase telefonul ca să îl caute pe internet.

— Era însoțit de un bilețel, zise Higgs. În pachet. Pe el scria că dacă se întâmpla ceva, să am încredere în Renée Ballard. Prin urmare, când m-ați sunat...

— Mai aveți bilețelul? Întrebă nerăbdătoare Ballard.

— Cred că da. Trebuie să fie pe undeva pe-aici. Va trebui să-l caut, dar știu că nu l-am aruncat.

— Dacă ați putea, aș vrea să-l văd.

Ballard apăsă pe butonul de căutare și obținu două rezultate referitoare la cuvânt. Lawmaster era numele motocicletei pe care o folosea „Justițiarul” într-o serie de benzi desenate și filme. De asemenea, era o companie care confecționa curele și tocuri din piele pentru polițiști.

Ballard își aminti marca și accesă pagina de internet a companiei. Lawmaster era o companie specializată în tocuri de armă din piele, în special în cele de umăr, preferate de pistolarii din departament — durii plini de testosteron pe care îi interesa mai mult aspectul decât funcționalitatea și care erau dispuși să suporte curelele incomode ce le brăzdau spatele, în defavoarea tocurilor de armă de la șold, care erau mai simplu de folosit, dar le confereau un aer mai puțin bărbătesc.

Majoritatea acestor pistolari erau tineri nou-veniți, care nu ratau nicio ocazie să se admire în oglindă sau să își dea sacourile jos la locul crimei, ca să îi impresioneze atât pe gură-cască, cât și pe ei înșiși. Cu toate acestea, mai existau și cowboy de modă veche care preferau aspectul de pistolar. Iar locotenentul Robert Olivas se număra printre ei.

Pagina de internet afișa o gamă variată de tocuri de umăr, iar Ballard accesă un model care echilibra o armă într-o parte și muniția dublă în partea cealaltă. Mări imaginea și privi cu atenție lucrătura tocului. Observă câteva puncte de ajustare pentru fixarea tocului și poziționarea armei, astfel încât să îi ofere purtătorului acces ușor. Aceste puncte de ajustare erau fixate cu șuruburi și capse negre ce aveau inscripționate pe ele emblema Lawmaster.

Fu un moment de revelație, și toate detaliile anchetei începură să se potrivească. Acum, Ballard își dădu seama ce știuse și Chastain și înțelese de ce el sustrăsese probe de la locul crimei și încercase să le analizeze și să le protejeze de la depărtare.

Ballard ridică punga de plastic care conținea capsă „Lawmaster”.

— Domnule profesor Higgs, ați reușit să obțineți o amprentă de pe el?

— Da. Am obținut o amprentă clară.

Miercuri seara, Ballard se cază din nou la hotelul Miyako, comandând sushi în cameră, înainte să meargă la culcare. Avea suficiente haine în geantă ca să îi ajungă încă o zi, fără să le schimbe, iar dimineață străbătu cu mașina distanța scurtă până la Piper Technical Center, care găzduia atât LPU¹⁹, cât și escadrila departamentului.

¹⁹ LPU – (Latent Print Unit) – Laboratorul de Dactiloscopie Judiciară (n.red.)

Orice detectiv cu mai mult de câțiva ani de experiență la locul de muncă știa cel puțin un tehnician din domeniul criminalisticii pe care să se poată baza pentru a-i cere anumite favoruri sau pentru a sări rândul dacă e nevoie. Unele discipline sunt mai importante decât altele, pentru că au legătură cu crimele. Deoarece sunt găsite amprente aproape la orice loc al crimei, LPU era cel mai important loc unde să ai un om de contact. Omul de contact al lui Ballard era o supraveghetoare pe care o chema Polly Stanfield.

În urmă cu cinci ani, Ballard și Stanfield lucraseră împreună la un caz dificil, în care amprente făceau legătura între trei crime de natură sexuală diferite și, chiar dacă amprente prelevate de la fiecare loc al crimei se potriveau, Stanfield nu găsisese nicio potrivire în bazele de date cu amprente din lume. Datorită efortului neobosit al celor două femei, se făcuse, în sfârșit, o arestare, atunci când Stanfield avusese inspirația de a accesa baza de date cu cereri de închiriere pentru un complex de apartamente din Valley, situat în zona în care fuseseră comise crimele. Chiriașilor li se luau amprente odată cu cererea pe care o depuneau, însă acestea nu erau folosite niciodată. Era doar o metodă de a-i descuraja pe solicitanții care ar putea minți în legătură cu cazierul lor. Odată ce Stanfield îl identificase pe suspect, Ballard și partenerul ei de-atunci, Chastain, fuseseră nevoiți să găsească o cale prin care să îi afle numele, astfel încât să nu dezvăluie faptul că Stanfield accesase ilegal baza de date cu cererile de închiriere. Ei își încercaseră norocul printr-un apel anonim de pe un telefon cu cartelă la numărul de urgență al departamentului, dezvăluind identitatea suspectului. Nimeni nu își dăduse seama.

În urma „divorțului”, Ballard rămăsese cu Stanfield. Adică, atunci când ea și Chastain încheiaseră parteneriatul, majoritatea celor din departament și din agențiile auxiliare

aleseseră una dintre tabere. Stanfield, care de-a lungul carierei sale avusese și ea parte de bărbați agresivi și de hărțuire sexuală, rămăsese de partea lui Ballard.

Stanfield lucra de la 7.00 la 16.00, prin urmare Ballard se înființă la intrarea în unitate la ora 6.55, cu două cafele în mână. Deoarece discutaseră anterior la telefon în linii mari despre ceea ce trebuia făcut, Stanfield nu fu surprinsă nici de prezența lui Ballard, nici de cantitatea mare de zahăr din cafeaua ei. Fusese o comandă specială.

— Să vedem ce avem, zise Stanfield drept salut.

În calitate de supraveghetore, Stanfield avea un separeu mic pe post de birou, dar tot era mai bine decât spațiul de lucru deschis pe care îl împărțeau ceilalți tehnicieni. Stanfield avea experiență în ceea ce îi cerea Ballard. Prin procedeul VMD fusese descoperită o amprentă pe suprafața unei capse de toc de armă. Apoi, fusese fotografiată de profesorul Higgs la lumina oblică.

Ballard îi aducea lui Stanfield o fotografie cu o amprentă lăsată de degetul mare.

Stanfield privi cu atenție fotografia printr-o lupă, pentru a confirma dacă amprenta putea fi folosită.

— Amprenta aceasta este foarte bună, zise ea într-un final. Are margini vizibile, bine definite. Dar va dura ceva timp. Trebuie scanată și depistată.

Era mai mult decât o aluzie din partea lui Stanfield că prefera ca Ballard să nu îi sufle în ceafă în tot acest timp. Trebuia să scaneze fotografia în computer, apoi urma un proces anevoios, prin folosirea unui program ce urmărea liniile și buclele amprentei, astfel încât să poată obține o amprentă clară pe care să o caute în AFIS²⁰. În această bază de date existau peste șaptezeci de milioane de amprente.

²⁰ AFIS – Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor (n.red.)

Căutarea unei amprente nu genera rezultate imediate. Adeseori, atunci când veneau, rezultatele nu erau singulare. În urma unei căutări apăreau mai multe amprente similare, iar atunci un tehnician trebuia să le compare la microscop pentru a putea stabili dacă exista o potrivire.

— Vrei să plec și să revin? Cât timp?

— Acordă—mi cel puțin două ore, spuse Stanfield. Dacă termin mai repede, te sun.

Ballard se ridică în picioare.

— Bine, dar nu uita să păstrezi secretul. Nu spune nimănui despre caz sau ce faci. Dacă obții o potrivire, spune-mi doar mie.

Stanfield puse lupa pe masă și se uită la ea.

— Încerci să mă sperii? o întrebă ea.

— Nu, dar vreau să fii precaută. Dacă vei afla un nume și este numele care cred eu că va fi, atunci vei înțelege la ce mă refer.

Ballard nu voia să îi spună despre teoria ei înainte ca Stanfield să se apuce de lucru. Nu voia să îi influențeze rezultatele cu idei preconcepute referitoare la persoana căreia îi aparținea amprenta.

— Sfinte Sisoe! se sperie Stanfield. Hai, mersi, Renée. Știi cât de mult mi-a plăcut să lucrez aici.

— Nu fi atât de dramatică. Vezi ce descoperi. Revin.

Ballard merse la garajul aflat în spatele Piper Tech. Știind cum erau tratați de obicei cetățenii care încercau să își recupereze vehiculele sechestrare și cercetate, ea se aștepta ca FID să întârzie întocmirea actelor pentru eliberarea dubei. Însă vehiculul era pregătit. Cu toate acestea, nu se înșelase în privința stării acestuia.

Primul indiciu era mânerul de la ușa șoferului, acoperit cu un strat de pudră neagră, folosită pentru prelevarea amprentelor. Când deschise ușa, văzu că locul șoferului era

„bombardat” cu aceeași pudră neagră. Știa din experiență că pudra neagră distrugea hainele și că nu ieșea la spălat. Se întoarse la biroul atelierului și ceru furioasă ca duba să îi fie returnată în condiții bune. Cererea îi fu întâmpinată de privirea încăpățânată a managerului atelierului, însă acesta își schimbă atitudinea atunci când Ballard îi arată insigna. Trimise doi oameni înarmați cu un aspirator puternic, prosoape de hârtie și o sticlă ce conținea o substanță industrială, ca să curețe duba.

Ballard rămase lângă ei, supraveghindu-le activitatea și arătându-le fiecare loc pe care îl rataseră. După o oră, se gândi să o sune pe Polly Stanfield, dar știa că acest lucru mai mult ar fi enervat-o. Hotărî să sune la secția Hollywood pe numărul de telefon direct al locotenentului McAdams.

— Ballard, de ce ești trează? o întrebă el. Intri în tură în seara asta.

— Voi fi acolo, domnule locotenent, nu vă faceți griji, răspunse ea. Doar verificam. Ce se întâmplă în Secția 6?

— Îi ajutam pe agenții federali. Au o echipă de intervenție care a încolțit un idiot în „Peștera lui Batman”.

Peștera, aflată în Bronson Canion, fusese folosită în timpul filmărilor serialului de televiziune „Batman”, din 1960.

— De ce îl vânează?

— Dublu asasinat în Texas. În urmă cu doi ani, a ucis doi paznici care însoțeau o mașină blindată și l-au prins aici.

— Și noi ce facem?

— Supraveghem mulțimea și monitorizăm traficul.

Ballard știa că era tipul de urmele căruia dăduse împreună cu Compton și se întrebă dacă va scăpa de agenții federali, în cazul în care aceștia vor reuși să îl prindă. În acel moment, telefonul o anunță că avea un apel în așteptare. Se uită la ecran și văzu că era Stanfield.

— Domnule locotenent, am un alt apel. Trebuie să închid.

— Bine, Ballard, închide.

Închise și preluă apelul.

— Polly?

— Am un rezultat pentru amprentă. Este un polițist. În ce m-ai băgat, Renée?

Ballard ieși dintr-o sală de interogatoriu din Centrul Metropolitan de Detenție, traversă coridorul lat și intră în centrul de control. Se uită la monitorul care transmitea din sala de interogatoriu. Locotenentul Olivas stătea pe scaun cu fața la camera de supraveghere de deasupra și cu mâinile la spate. Știa că ea se uita și își ținea capul lăsat pe spate. Privea încruntat la camera de supraveghere.

Ballard ridică telefonul și fotografie monitorul. Apoi îi trimise poza lui Rogers Carr, însoțită de un mesaj:

„Am nevoie de ajutor. Nu vrea să discute cu mine”

După cum era de așteptat, nu trecu mult timp până când Carr îi răspunse:

„Ce dracu’?!!! Unde ești?”

Răspunsul ei fu concis. Nu era interesată să comenteze. Avea nevoie ca el să vină la închisoare:

„CMD. Vii? Vreau să-l descos.”

Nu primi niciun răspuns. Se scurseră câteva minute, iar ea știa că se gândea dacă să meargă, dacă să își riște cariera și să devină dușmanul departamentului, pentru că se implica în încercarea de a elimina un locotenent bine văzut. Ballard încercă încă o dată să îl convingă:

„Am dovezi.”

Mai trecu un minut, care i se păru o veșnicie. Apoi, Carr îi răspunse:

„Vin.”

Ballard își dădu seama că își ținuse respirația. Răsuflă ușurată și, întorcându-se spre cei doi polițiști care urmăreau monitoarele, le spuse că detectivul era pe drum.

Se afla tot în centrul de control când fu anunțată sosirea lui Carr, iar el intră pe hol cincisprezece minute mai târziu. Pe frunte avea broboane de transpirație. Însemna că mersese pe jos cele trei cvartale și că plecase de la PAB fără nicio ezitare, după schimbul lor de mesaje. Aruncă o privire prin geamul pătrat al ușii sălii de interogatoriu A și se uită la Olivas. Apoi își întoarse repede privirea, ca și când nu suporta ce vedea. Își concentrează atenția asupra lui Ballard și vorbește cu o voce joasă, controlată.

— Ce dracu', Ballard? Cum naiba l-ai adus aici?

— L-am ademenit afară de la PAB. L-am spus că aveam pe cineva aici, care era pregătit să mărturisească.

— Apoi l-ai arestat? În baza căror *probe*?

El rosti ultimul cuvânt prea tare, aproape ca un țipăt. Își duse mâna la gură și le aruncă o privire polițiștilor din centrul de control, apoi continuă să vorbească în șoaptă.

— Ascultă-mă, te miști prea repede, zise el. Toate indiciile pe care le am arată spre Chastain, nu spre Olivas. Nu spre un afurisit de locotenent de la RHD. Știi ce faci aici? Îți distrugi cariera. Trebuie să te oprești imediat.

— Nu pot, spuse Ballard. Știu că n-a fost Chastain. El și-a luat măsuri de precauție, pentru că știa că era implicat un polițist. De aceea l-a omorât Olivas.

— Ce fel de măsuri? Ballard, ce dovezi ai? Te lași afectată de problema ta cu Olivas și...

— Kenny a luat dovezi de la locul crimei, din clubul The Dancers. Dovezi că a fost un polițist.

— Despre ce vorbești? Ce-a luat?

— O bucată din tocul armei, care s-a desprins atunci când asasinul și-a scos pistolul. Eram acolo. L-am văzut când a luat-o. Bucata aceea și microfonul — știa că era vorba despre un polițist.

Pentru o clipă, Carr păru pierdut, dar reuși să-și adune gândurile. Apoi veni mai aproape de Ballard.

— Ascultă-mă! Tu l-ai văzut pe Chastain acoperindu-și urmele. El a fost asasinul, iar tu ai dat-o în bară rău de tot. Voi intra în sala de interogatoriu și voi vorbi cu Olivas. Voi încerca să remediez situația și să-ți salvez cariera.

Carr îi făcu semn unuia dintre polițiștii din centrul de control să deschidă ușa. Apoi se uită la Ballard.

— Dacă vei avea noroc, te vei da cu bicicleta pe faleză, zise el. Dar măcar vei avea insignă.

— Nu înțelegi, protestă Ballard. Există dovezi. Am...

— Nu vreau să aud, o întrerupse Carr. Intru în sala de interogatoriu. Gardianul se duse la peretele pe care erau fixate câteva dulăpioare. Deschise unul și scoase cheia din încuietoare.

— Vă rog să vă lăsați armele aici, zise el. Armă de rezervă, cuțit, totul. Carr se duse acolo și le puse în dulăpior, scoțându-și tocul de armă de la curea, apoi briceagul din buzunarul de la spate. Se rezemă cu o mână de perete, își ridică piciorul stâng, își trase în sus pantalonii și își desfăcu tocul de la gleznă, în care se afla arma de rezervă. Gardianul închise și încuie ușa dulăpiorului, apoi îi dădu cheia lui Carr. Aceasta era prinsă de o bandă de elastic pe care Carr și-o puse în jurul încheieturii. Apoi se uită la Ballard.

— Sper ca treaba asta să nu mă tragă în jos odată cu tine. Gardianul deschise ușa sălii de interogatoriu și se dădu la o parte. Carr trecu pragul și se duse la masă, unde stătea Olivas.

Ballard îl urmă pe Carr, iar gardianul închise ușa, încuindu-i înăuntru.

Carr dădu să se întoarcă și observă că Ballard se afla în spatele lui.

— Am crezut că...

Ballard îl apucă pe Carr de brațul drept și, printr-o mișcare pe care o învățase la academie și pe care o practicasese des de-atunci, i-o imobiliză la spate în timp ce îl împinse cu

umărul ei stâng. Carr se înclină în față peste scaunul liber și peste masă. În același moment, Olivas se ridică de pe scaunul lui, lăsând să se vadă că mâinile nu îi erau prinse cu cătușe, și îl trânti pe Carr cu pieptul pe masă.

Olivas se apăsă cu toată greutatea pe Carr până când Ballard își scoase cătușele de la cureaua și îi prinse încheieturile lui Carr cu ele.

— Bine! strigă ea.

Olivas îl trase pe Carr peste masă și îl trânti pe scaunul pe care stătuse el. Îl apucă cu ambele mâini de gulerul sacoului și îl ridică în poziție de șezut. Apoi își ridică degetul mare deasupra umărului lui, spre colțul de sus al încăperii.

— Zâmbește la cameră, Carr, îi spuse el.

— Ce naiba înseamnă asta? vru să știe Carr.

— A trebuit să-ți luăm armele, răspunse Ballard.

Totul părea să se prăbușească în jurul lui Carr. Scutură din cap.

— Am înțeles, am înțeles, zise el. Dar vă înșelați. Nu puteți face asta.

— Ba da, putem, spuse Olivas. Avem un mandat pentru armele tale.

— Azi purta un toc de șold completă Ballard.

Olivas încuviință din cap.

— Bineînțeles. Tocul de umăr i s-ar fi desfăcut, fără capsă pe care a pierdut-o.

— Ascultați-mă, zise Carr. Nu știu ce credeți voi că aveți, dar nu aveți nicio cauză probabilă. Vă înșelați complet...

— Avem o amprentă pe capsă de la tocul tău de armă, îl lămuri Olivas. Cum a ajuns la locul crimei, când tu nici măcar n-ai fost acolo?

— Prostii, spuse Carr. N-aveți nimic.

— Avem suficient cât să-ți analizăm armele, îl anunță Olivas. Le comparăm și vom avea un dosar solid pe care îl vom duce vizavi, la procurorul general.

— Și-atunci, adios, ticălosule, adăugă Ballard.

— E ciudat cum meseria de polițist s-a întors împotriva ta, spuse Olivas. Majoritatea indivizilor s-ar descotorosi de arme. E greu să faci asta când sunt înregistrate la locul de muncă. E greu să mergi la șefu' și să-i spui că ți-ai pierdut ambele arme. Pun pariu că le-ai păstrat, crezând că vei scăpa basma curată.

Carr părea șocat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Olivas se aplecă în față, își propti palmele pe masă și îi aduse la cunoștință drepturile. Îl întrebă pe Carr dacă înțelegea care sunt acestea, însă detectivul îi ignoră întrebarea.

— Vă înșelați, spuse Carr. Greșiți!

— L-ai ucis pe Chastain. Și pe ceilalți, zise Ballard.

Se apropiase de masă. Era încordată. Olivas își întinse brațul ca și când ar fi vrut s-o împiedice să se năpustească asupra lui Carr.

— Ai știut că ți-ai pierdut capsă de la toc. Aveai acces la arhivă și ai verificat raportul privind probele. Capsa nu apărea în el, și atunci ai știut că cineva se ocupa neoficial de caz, cineva care știa că era implicat un polițist.

— Ești nebună, Ballard, spuse Carr. Și, în curând, toată lumea va afla asta.

— De unde ai știut că era Kenny? îl întrebă ea. Pentru că era băiatul de aur al locotenentului, singurul care ar fi riscat să se ocupe pe cont propriu de asta? Sau n-a contat? Chastain a fost doar țapul ispășitor pentru că ai descoperit că avea un 92F și că datora bani? Ți-ai dat seama că puteai da vina pe el?

Carr nu răspunse.

— Vom descoperi noi și asta, spuse Ballard. *Eu* voi descoperi.

Făcu un pas în spate și privi cum realitatea se așterne rece și sumbră peste Carr, acoperindu-l ca o pătură neagră și

groasă. Văzu cum expresia încrezătoare îi dispăru, lăsând locul descurajării, când realizează că vorbele nu-l mai puteau salva și era posibil să nu mai vadă niciodată lumina zilei.

— Vreau un avocat, zise el.

— Sunt convinsă, îl ironiză Ballard.

Pentru a doua oară în acea zi, Ballard ducea dovezile la analiză. De data aceasta nu mai avea nevoie de o persoană de contact la departamentul de arme și balistică. Era un caz în care fusese ucis un polițist de la LAPD, ceea ce însemna că, automat, cazul era prioritar. Ca să se asigure, Olivas sunase înainte și se folosise de influența lui ca să grăbească lucrurile. Un expert în balistică, pe care îl chema C.P. Medore, o aștepta la sosire.

Adevărul pe care Ballard îl ducea cu ea, pe lângă armele confiscate de la Carr, era că dosarul pentru procurorul general nu era atât de solid pe cât se lăudaseră ei. Având în vedere că procedura VMD era arareori folosită în procedurile criminalistice și că, în acest caz, nu fusese folosită în mod oficial într-un laborator al poliției, aceasta putea fi atacată de orice avocat al apărării. „Detectiv, vreți să le spuneți juraților că această analiză importantă a dovezilor a fost efectuată de niște studenți în laboratorul de chimie? Vă așteptați să credem că această așa-zisă probă a fost furată practic de la locul crimei și trimisă apoi prin curier la acest laborator de facultate?”

Problematică era și chestiunea referitoare la protocolul probelor. Proba-cheie cu amprenta suspectului fusese luată de la locul crimei fără a fi raportată. Deoarece Chastain era mort, Ballard rămăsese singurul martor care putea lega capsă tocului de locul crimei. Însă, istoria ei personală cu departamentul și credibilitatea ei ar fi contestate vehement.

Concluzia era că aveau nevoie de mai multe probe. Dacă oricare dintre armele confiscate de la Carr se potrivea cu

cazul The Dancers sau cu asasinarea lui Chastain, atunci cazul era la fel de solid ca munții Santa Monica, iar Carr ar fi zdrobit.

Cazurile erau pline de circumstanțe agravante, cunoscute drept circumstanțe speciale: „uciderea unui agent de poliție”; „spargerea unei locuințe”; „la pândă”. Oricare dintre acestea îi puteau aduce lui Carr condamnarea la moarte și toate trei ar putea practic garanta acest lucru. Deși în statul California nu mai fusese executat niciun pușcăriaș în ultimii zece ani, și nici nu exista vreun semn că lucrurile s-ar schimba în viitor, atât polițiștii, cât și condamnații știau că pedeapsa cu moartea însemna biletul spre nebunie când anii petrecuți în izolare — era permisă o oră pe săptămână afară din carceră — începeau să-și pună amprenta. Pus într-o astfel de situație, Carr ar fi putut fi dispus să cadă la o înțelegere care să îl scape de pedeapsa cu moartea. Atunci, ar trebui să își recunoască crimele și motivele pentru care le comisese. Și va trebui să mărturisească totul.

Medore era acolo și o aștepta, împreună cu un alt tehnician, la intrarea în unitate. Fiecare dintre ei luă de la Ballard câte o armă ambalată separat. Prima oprire fu în sala cu rezervoare, unde traseră un foc de armă în apă, obținând astfel gloanțe nedeteriorate, ca să fie comparate cu cele recuperate din trupurile victimelor celor două cazuri. Apoi intrară în laboratorul de balistică, se așezară în fața unui microscop și se puseră pe treabă.

— Vă puteți ocupa mai întâi de arma Ruger? le ceru Ballard. Voia să obțină cât mai repede posibil un răspuns în cazul lui Chastain.

— Nicio problemă, răspunse Medore.

Ballard rămase deoparte și observă. Asistase la acest procedeu de nenumărate ori, prin urmare începu să se gândească la ceea ce se întâmplase în închisoarea districtului după ce Carr fusese arestat, iar Olivas

distribuisese sarcini referitoare la noua direcție în care o luase ancheta. Ballard primise sarcina să se ocupe de testul balistic, în timp ce alți trei detectivi primiseră sarcina să cerceteze viața lui Carr în cel mai mic detaliu, pentru a găsi o legătură între el și bărbatii din separeul de la The Dancers și să afle motivele din spatele masacrului. Olivas urma să îl pună la curent pe comandant cu ceea ce se întâmpla și să îi anunțe pe reprezentanții media ai departamentului. Era puțin probabil ca arestarea lui Carr să rămână secretă, iar departamentul trebuia să iasă în față înainte ca știrea să se răspândească.

După ce totul fu organizat, iar ceilalți plecară în treaba lor, Olivas îi spuse lui Ballard să mai rămână o clipă. Când rămaseră singuri, îi întinse mâna. Gestul fu atât de neașteptat, încât ea i-o strânse fără să se gândească. Olivas nu îi dădu drumul.

— Doamnă detectiv, vreau să îngropăm securea, zise el. Treaba aceasta demonstrează ce fel de anchetator ești. Ești deșteaptă și neînfricată. Mi-ai fi de folos dacă ai veni în echipa mea și m-aș putea asigura ca acest lucru să se întâmple. Vei lucra în tura de zi, ore suplimentare nelimitate. Ai multe motive întemeiate să te întorci.

La început, Ballard rămase fără cuvinte. Ținea în mână pungile cu armele lui Carr.

— Trebuie să le duc la laborator, spuse ea.

Olivas încuviință din cap și îi dădu într-un final drumul la mână.

— Mai gândește-te, îi zise el. Ești un detectiv bun, Ballard. Aș putea întoarce celălalt obraz pentru binele departamentului.

Ballard ieși din clădirea închisorii, mulțumită că se abținuse și nu-l lovise pe Olivas peste față cu pungile în care se aflau armele lui Carr.

În timp ce îl privea pe Medore lucrând la microscop, încercă să își mute gândul la caz.

Existau în continuare multe semne de întrebare și aspecte nerezolvate. Cel mai important dintre ele era Matthew Robison. Odată ce află că amprenta de pe capsă tocului îi aparținea lui Carr, Ballard începu să analizeze cazul dintr-un alt unghi, acela în care Carr era ucigașul. Văzu legătura pe care o omisese înainte. Carr făcuse parte din echipa care îi arestase pe traficanții de carne vie, în port, vineri dimineața. Îl văzuse și ea la știrile de la ora 17.00. Își dădea seama acum că era posibil ca Robison, care fusese văzut ultima oară de către iubita lui stând pe canapea în fața televizorului, să fi văzut reportajul și să îl fi recunoscut pe Carr din seara măcelului. Era posibil ca el să fi pus mâna pe telefon la 17.10 și să îl fi sunat pe Ken Chastain ca să îi spună.

Acel apel telefonic pusese lucrurile în mișcare. Chastain avusese confirmarea că asasinul de la Dancer era polițist. Trebuia să meargă și să îl descoasă pe Robison ca să obțină această informație de la el și să se asigure că era în siguranță. Întrebarea era cine ajunsese primul la Robison, Chastain sau Carr?

În calitate de detectiv la Crime Majore, Carr avea acces atât la computerele RHD, cât și în centrul de comandă al unității. Dacă citise rapoartele referitoare la cazul The Dancers, pe măsură ce acestea erau depuse vineri, i-ar fi putut lua urma lui Robison și ar fi putut bănuși că detectivul Chastain îl eliminase ca martor. În încercarea de a ascunde faptul că Robison îl văzuse bine pe asasin, Chastain îl etichetase drept DSS — martor care nu văzuse nimic. Era posibil ca eforturile lui să fi avut un efect complet diferit, iar Carr să fi crezut că detectivul încerca să ascundă un martor solid. Carr era asasinul, prin urmare știa că existau șanse mari să fi fost văzut de cineva din club. Cu siguranță

verificase rapoartele privind martorii, ca să vadă dacă era adevărat.

Ballard se trezi la realitate când Medore se îndepărtă de microscop și îl rugă pe celălalt tehnician să arunce o privire. Cere o a doua părere, deoarece miza era foarte mare în acest caz.

Lui Ballard începu să îi vibreze telefonul. Era un număr ascuns, iar ea răspunse.

— Ballard, ai aflat ceva?

Era Olivas.

— Omul tău, C.R, verifică la microscop. N-ar trebui să dureze prea mult. Vrei să aștepți? Acum cere o a doua părere.

— Sigur, aștept un minut.

— Pot să te întreb ceva?

— Ce anume?

— Carr știa că l-am sunat pe Matthew Robison în încercarea de a da de urma lui. Când l-am întrebat de unde știa, mi-a spus că după ce Chastain a fost împușcat, RHD a cerut un mandat pentru desfășurătorul apelurilor telefonice ale lui Robison, în încercarea de a-l găsi. Este adevărat sau Carr a încercat să ascundă faptul că avea telefonul lui Robison, pentru că îl ucisese?

— Nu, noi am făcut asta. La început, am încercat să îi localizăm telefonul, dar acesta era închis. Așadar, am cerut un desfășurător al apelurilor ca să vedem dacă vom descoperi ceva care să ne ajute. De ce, Ballard? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ar putea fi în viață. Poate Chastain a ajuns la el și l-a ascuns înainte să afle Carr despre el.

— Atunci, trebuie să îl găsim.

Ballard se gândi la asta. Avea o idee, dar nu voia să o împărtășească încă, mai ales lui Olivas.

Tocmai în acel moment, Medore se întoarse spre ea. Își ridică degetul mare.

— Domnule locotenent, avem prima potrivire. Chastain a fost omorât cu arma de rezervă a lui Carr. L-am prins.

— Excelent. Vom începe să întocmim un raport pentru procurorul general. Anunță-mă de îndată ce vei afla ceva despre cealaltă armă.

— Vreți să mă ocup eu de raport?

— Nu, oamenii mei se vor ocupa de el. Te-ai gândit la propunerea mea de a reveni în echipa mea?

Ballard ezită înainte să răspundă.

— Ballard? insistă Olivas.

— Da, răspunse ea într-un final. M-am gândit la ea. Îmi place tura de noapte.

— Vrei să spui că refuzi? întrebă mirat Olivas.

— Refuz, zise Ballard. Azi-dimineață am venit la tine cu amprenta lui Carr, deoarece echipa ta se ocupă de caz și n-am avut la cine altcineva să apelez. Și am știut că mi-ai fi fost de ajutor să îl atrag pe Carr la MDC. Atâta tot. Nu voi mai lucra niciodată pentru tine.

— Faci o mare greșală.

— Domnule locotenent, dacă le veți spune tuturor ce mi-ați făcut și vă veți asuma, atunci voi veni să lucrez pentru dumneavoastră.

— Ballard, tu...

Ea închise.

A doua comparație balistică dusese la o potrivire între arma de serviciu a lui Carr și fragmentul de glonț recuperat din creierul lui Gino Santangelo. Mai târziu, în cursul zilei, Carr fu acuzat de șase crime cu circumstanțe agravante, adăugate în cazul uciderii lui Chastain.

În seara aceea, Ballard se întoarse în tura de noapte. După sedință, ea și Jenkins luară mașina și conduseră pe Wilcox

spre hotelul Mark Twain. Parcară în față și apăsă pe butonul de pe ușă ca să poată intra.

Pe vremea când fuseseră parteneri, Ballard și Chastain lucraseră la un caz de crimă la comandă, în care fuseseră nevoiți să ascundă victima-țintă pentru câteva zile, astfel încât soțul ei să creadă că ea dispăruse, deoarece el plătise un polițist sub acoperire să se ocupe de treabă. O cazaseră la hotelul Mark Twain. În anul următor, avuseseră un alt caz, în care folosiseră hotelul ca să ascundă doi martori aduși din New Orleans să depună mărturie în instanță într-un caz de crimă. Ei trebuiau să se asigure că apărarea nu îi va găsi și nu va încerca să îi intimideze și astfel să nu mai depună mărturie.

De ambele dăți, Chastain fusese cel care alesese locul. „Twain”, cum îi spunea el, era ascunzătoarea lui.

Ballard îi spuse lui Jenkins despre teoria ei referitoare la faptul că Robison trăia, iar el fu de acord să o însoțească la hotel.

După ce ea își arătă insigna în fața unei camere de supraveghere instalată deasupra ușii, Ballard și Jenkins fură lăsați înăuntru. Când ajunseră la recepție, Ballard îi arătă telefonul recepționarului. Pe ecran se vedea o poză cu permisul de conducere al lui Robison.

— În ce cameră stă William Parker? îl întrebă ea.

William Parker era un faimos șef de poliție LAPD din anii 1950 și 1960. Chastain folosisese numele pentru unul dintre martorii din New Orleans.

Recepționarul nu părea să își dorească să fie implicat în problemele pe care le-ar fi putut provoca poliția în toiul nopții într-un hotel unde majoritatea clienților plăteau cu banii jos. Se întoarse spre un computer, tastă o comandă, apoi citi răspunsul cu voce tare.

— Șaptesprezece.

Ballard și Jenkins străbătură holul de la primul etaj până când ajunseră în fața camerei 17, postându-se de o parte și de cealaltă a ușii. Ballard bătu la ușă.

— Matthew Robison, strigă Jenkins. LAPD, deschide!

Nimic.

— Metro, zise Ballard. Sunt detectivul Ballard. Am lucrat cu detectivul Chastain, cel care te-a adus aici. Am venit să-ți spunem că s-a terminat. Ești în siguranță și te poți întoarce acasă la Alicia.

Așteptară. După treizeci de secunde, Ballard auzi încuietoarea. Ușa se crăpă câțiva centimetri și apăru fața unui tânăr. Ballard își ținea insigna în aer.

— Sunt în siguranță? întrebă el.

— Tu ești Matthew? îl întrebă ea.

— Da.

— Detectivul Chastain te-a adus aici?

— Corect.

— Ești în siguranță, Matthew. Te vom duce acasă acum.

— Unde este detectivul Chastain?

Ballard ezită și îl privi îndelung pe Robison.

— N-a supraviețuit, răspunse ea într-un final.

Robison își coborî privirea în pământ.

— L-ai sunat vineri și i-ai spus că l-ai văzut pe asasin la televizor, zise Ballard. Nu-i așa?

Robison dădu afirmativ din cap.

— În regulă, te vom duce mai întâi la secție, să te uiți la niște fotografii, spuse Ballard. După aceea, te vom însoți până la apartamentul tău și la Alicia. Ești în siguranță acum, iar ea își face griji în privința ta.

Într-un final, Robison se uită la ea. Ballard știa că încerca să-și dea seama dacă putea avea încredere în ea. Trebuie să fi văzut ceva în privirea ei.

— Bine, spuse el. Lăsați-mă un minut să-mi strâng lucrurile.

Ballard ajunse la apă târziu în dimineața aceea, deoarece condusese în susul coastei ca să-și recupereze câinele. Până când își instalează cortul pe plaja Venice și se duse spre apă cu placa la subraț, ceața dimineții acoperise soarele și era vizibil mai joasă. Pășii în apă fără teamă. Trecuse prea mult timp de când nu mai vâslise.

Își depărtă picioarele pe marginile plăcii și își îndoi genunchii. Băgă adânc vâsla în apă și începu să-și lucreze mușchii.

Vâslește... vâslește... vâslește... alunecă.... Vâslește... vâslește... vâslește... alunecă...

Se îndreptă spre ceață și, în scurt timp, se pierdu în ea. Aerul dens o izola de orice sunet care ar fi venit dinspre țărm. Era singură.

Se gândi la Chastain și la acțiunile acestuia. În acest caz, acționase cu noblețe. Se gândi că poate aceasta era izbăvirea lui. Pentru tatăl lui. Pentru ea. Deși simțea un gol în suflet, era în continuare bântuită de ultima lor întâlnire. Și-ar fi dorit ca, într-un fel sau altul, să se fi lămurit.

În scurt timp, simți cum umerii o ardeau, iar mușchii începură să o doară. Se opri din vâslit și se ridică în poziție verticală. Folosi lama vâslei ca pe o cârmă, ca să întoarcă placa. Își dădu seama că nu vedea țărmul și că fluxul era în acel scurt moment în stază, înainte să se schimbe. Oceanul era liniștit, iar ea nu știa sigur în ce direcție să îndrepte placa.

Continua să se deplaseze prin lovituri lente de vâslă, încercând în același timp să zărească țărmul sau să surprindă vreun sunet ce răzbătea de-acolo. Însă nu auzi nici valuri spărgându-se de țărm, nici voci de oameni. Ceața era prea densă.

Scoase vâsla din apă și o întoarse invers. Lovi tare cu mânerul în placă. Fibrele de sticlă produceau un sunet puternic, iar Ballard știa că acesta putea răzbate prin ceață. În scurt timp, o auzi pe Lola lătrând și avu o direcție. Începu să vâslească din nou repede și să alunece pe suprafața neagră a apei, îndreptându-se spre locul de unde venea lătratul câinelui.

Când ieși din ceață și zări țărmul, o văzu pe Lola la marginea apei, panicată și alergând înnebunită și nesigură spre nord, apoi spre sud. Lătratul ei se transformase într-un urlat de teamă față de ceea ce nu putea înțelege sau controla. Îi amintea lui Ballard de o fetiță de paisprezece ani care făcuse același lucru pe o plajă în urmă cu mult timp. Ballard începu să vâslească mai repede. Voia să coboare de pe placă, să cadă în genunchi pe nisip și să o îmbrățișeze pe Lola.

MULȚUMIRI

Autorul dorește să le mulțumească mai multor persoane pentru contribuția pe care au avut-o în crearea lui Renée Ballard și elaborarea acestui roman. În primul rând, multe mulțumiri doamnei detectiv LAPD, Mitzi Roberts, care a servit drept inspirație pentru Renée. Autorul speră că Renée a facut-o mândră.

De asemenea, de mare ajutor au fost detectivul Tim Marcia și foștii săi colegi, Rick Jackson și David Lambkin.

Multe mulțumiri Lindei Jackson, lui Jane Davis, lui Terrill Lee Lankford, lui John Houghton, lui Dennis Wojciechowski și lui Henrik Bastin pentru lecturile primare și eficiente ale manuscrisului.

Asya Muchnick merită aprecierea și recunoștința autorului pentru redactarea unei povești încâlcite și pentru coordonarea răspunsurilor primite de la o serie de editori,

inclusiv Bill Massey, Harriet Bourton și Emad Akhtar. Nu în ultimul rând, aprecierile autorului merg către Pamela Marshall, care a făcut o treabă minunată în ceea ce privește corectarea.

Multe mulțumiri tuturor celor care s-au implicat.